CASEY McQUISTON

BESTSELLER NEW YORK TIMES

ROȘU, ALB & SÂNGE ALBASTRU

virtual-project.eu

Dragostea adevărată
nu este întotdeauna diplomatică.

LEDA EDGE

CASEY MCQUISTON

ROŞU, ALB & SÂNGE ALBASTRU

Original: *Red, White & Royal Blue* (2019)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU MACOVESCU

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2020 —

pentru cei ciudaţi şi cei visători

UNU

PE ACOPERIŞUL CASEI ALBE SE AFLĂ O BUCATĂ DE LAMBRIU desprinsă de la fereastra solariului, ascunsă privirilor într-un colţ al Promenadei. Dacă o loveşti uşor în locul potrivit, se desprinde suficient de mult ca să găseşti un mesaj scrijelit dedesubt, scris cu vârful unei chei sau poate cu un cuţit de deschis scrisori furat din Aripa de Vest.

În istoria secretă a Primelor Familii – o lume izolată a bârfelor ce jură discreţie absolută sau altfel moare – nu se ştie exact cine a scris mesajul. Singurul lucru de care oamenii par siguri este că doar fiul sau fiica unui preşedinte ar fi fost suficient de cutezători ca să vandalizeze Casa Albă. Unii jură că Jack Ford[1] a fost făptaşul, cu discurile lui cu Jimi Hendrix şi camera sa cu mansardă, în care fuma noaptea târziu. Alţii susţin că a fost Luci Johnson[2], care avea o fundă groasă în păr. Dar nu contează. Mesajul rămâne acolo ca o mantră secretă pentru cei suficient de abili ca să-l găsească.

Alex a descoperit mesajul în prima săptămână de când stătea acolo. Însă nu a spus nimănui cum a făcut-o.

Scrie:

REGULA #1: SĂ NU FII PRINS

Dormitoarele din Est şi Vest de la etajul al doilea sunt în general rezervate Primei Familii. La început au fost gândite ca un dormitor uriaş de protocol pentru vizitele făcute de marchizul de La Fayette în timpul administraţiei Monroe, însă au fost separate în cele din urmă. Alex are dormitorul din Est, aflat

în faţa Sălii Tratatelor, iar June îl foloseşte pe cel din Vest, de lângă lift.

Când au crescut în Texas, camerele lor aveau aceeaşi configuraţie, pe ambele părţi ale coridorului. Pe atunci îţi dădeai seama ce ambiţii avea June după posterul lipit pe perete. La doisprezece ani avea tablouri în acuarelă. La cincisprezece ani, calendare ale lunii şi grafice cu cristale. La şaisprezece ani, articole tăiate din *The Atlantic,* un steag al Universităţii Texas din Austin, Gloria Steinem[3], Zora Neale Hurston[4] şi fragmente din lucrările lui Dolores Huerta[5].

Camera lui Alex era mereu aceeaşi, umplându-se doar din ce în ce mai mult cu trofee pentru lacrosse şi mormane de cursuri pentru admiterea la facultate. Pe toate se aşterne praful în casa pe care încă o au. De când au plecat la Washington, Alex a purtat mereu la gât un lănţişor – ascuns privirilor – cu cheia de la casă.

Camera lui June, aflată în capătul holului, este de un alb strălucitor cu nuanţe de roz-pal şi verde, fotografiată de revista *Vogue.* S-a inspirat din revistele de design interior ale anilor ’60 pe care le-a găsit într-una din camerele din Casa Albă. Camera lui Alex a fost camera lui Caroline Kennedy[6] şi apoi biroul lui Nancy Reagan[7]. Alex a lăsat ilustraţiile cu peisaje din natură aşezate simetric deasupra canapelei, dar pereţii roz ai Sashei[8] Obama sunt acum de un albastru-închis.

În general, copiii preşedintelui, cel puţin în ultimele decenii, nu au locuit la Casa Albă după vârsta de 18 ani, dar Alex a început facultatea în Georgetown în ianuarie, când mama lui a depus jurământul, şi nu avea sens să fie trimişi agenţi de pază în cine ştie ce garsonieră pe care ar fi închiriat-o. June a venit în acea toamnă de la Universitatea din Tampa. Nu a spus-o niciodată, dar Alex e convins că s-a mutat ca să stea cu ochii pe el. June ştie mai bine ca oricine cât de mult îi place lui Alex

să fie atât de aproape de acţiune şi a trebuit să-l scoată cu forţa din Aripa de Vest de mai multe ori.

În spatele uşii dormitorului, Alex poate să stea pe pat şi să pună un disc cu Hall & Oates, şi nimeni nu-l aude fredonând pe piesa „Rich Girl" ca şi tatăl lui. Poate să-şi pună ochelarii de citit despre care tot insistă că nu are nevoie. Poate să facă ghiduri de studiu minuţioase cu bileţele de diferite culori. Nu o să fie cel mai tânăr congresmen din istoria modernă fără să depună un mare efort, dar nimeni nu trebuie să ştie cât de mult se zbate sub apă. I-ar scădea vertiginos statutul de sex-simbol.

— Bună! se aude o voce în prag, iar el ridică privirea din laptop şi o vede pe June venind tiptil în cameră cu două iPhone-uri şi un teanc de reviste la subraţ, şi cu o farfurie în mână.

June închide uşa în spatele ei cu piciorul.

— Ce ai mai furat azi? o întreabă Alex, dând la o parte stiva de hârtii de pe pat.

— Gogoşi asortate, îi răspunde June pe când se suie în pat.

June poartă o fustă office, o pereche de pantofi roz cu botul ascuţit şi fără toc, iar el îşi imaginează deja articolele din revistele de modă de săptămâna viitoare: o poză cu ţinuta ei de azi, o introducere la un articol plătit despre pantofi fără toc pentru femeile de carieră.

Alex se întreabă ce a făcut June toată ziua. A pomenit de un articol pentru *Washington Post* sau o şedinţă foto pentru blogul ei? Sau amândouă? Nu reuşeşte niciodată să ţină pasul.

June trânteşte mormanul de reviste pe cuvertură şi deja începe să le răsfoiască.

— Îţi aduci contribuţia la menţinerea în viaţă a tabloidelor americane?

— De aia am o diplomă în jurnalism, spune June.

— E ceva interesant săptămâna asta? o întreabă Alex, întinzându-se după o gogoaşă.

— Să vedem. *In Touch* spune că… mă văd cu un model francez?

— Şi aşa e?

— Aş vrea eu! Mai dă câteva pagini. Uite, de tine zic că ţi-ai albit fundul.

— Asta chiar e adevărat, spune Alex mestecând o gogoaşă cu ciocolată şi pudrată cu zahăr.

— Mă gândeam eu, i-o întoarce June fără să ridice privirea.

După ce răsfoieşte aproape toată revista, o pune la fundul grămezii şi continuă cu *People.* Dă pagină după pagină cu un aer absent – cei de la *People* scriu doar ce le zic agenţii de presă. Plictisitor.

— Nu prea se întâmplă mare lucru săptămâna asta… Oh, sunt un indiciu într-un rebus.

Lui June îi place să urmărească tot ce scrie presa de scandal despre ei, ceea ce o amuză şi o enervează deopotrivă pe mama lor, iar Alex e suficient de narcisist să o lase să-i citească cele mai importante articole. De obicei sunt fabulaţii sau pur şi simplu texte oferite de către departamentul lor de presă, dar uneori sunt bine-venite pentru a contracara o bârfă ciudată şi neplăcută. Dacă ar avea de ales, Alex mai degrabă ar citi online sutele de poveşti scrise de fani despre el, o versiune exagerată a lui, cu un farmec devastator şi o energie incredibilă, dar June refuză cu obstinaţie să i le citească cu voce tare, indiferent cum ar încerca să o momească.

— Citeşte din *Us Weekly,* o roagă Alex.

— Păi… June o scoate din morman. Oh, uite, suntem pe copertă săptămâna asta!

Îi arată coperta lucioasă unde este o poză cu ei doi într-un colţ, June are părul prins în creştetul capului, iar Alex arată un pic ameţit, dar tot arătos, cu maxilarul lui proeminent şi părul creţ şi negru. Sub poză e scris titlul cu litere galbene îngroşate: NOAPTEA DE POMINĂ A COPIILOR PREŞEDINTEI ÎN NEW YORK.

— Oh, da, ce mai noapte de pomină! remarcă Alex, rezemându-se de tăblia înaltă din piele a patului, ridicându-şi ochelarii pe nas. Două discursuri importante. Nimic nu e mai sexy decât cocteilurile cu creveţi şi o oră şi jumătate de discursuri despre emisiile de carbon.

— Scrie aici că ai avut un fel de întâlnire cu o „brunetă misterioasă”, citeşte June. „Deşi imediat după gală Prima Fiică a fost dusă cu limuzina la o petrecere exclusivistă la care au participat multe vedete, atrăgătorul Alex, în vârstă de 21 de ani, a fost fotografiat în timp ce intra pe furiş în hotelul W, ca să se vadă cu o brunetă misterioasă în apartamentul prezidenţial, de unde a plecat în jur de ora patru dimineaţă. Surse din cadrul hotelului ne-au dezvăluit că au auzit toată noaptea gemete din cameră şi se pare că bruneta nu ar fi nimeni alta decât… *Nora Holleran,* nepoata de 22 de ani a vicepreşedintelui Mike Holleran şi al treilea membru al trioului de la Casa Albă. Oare cei doi sunt din nou împreună?”

— Da, mormăie Alex, iar June oftează. N-a trecut nici măcar o lună. Îmi datorezi cincizeci de dolari, scumpo.

— Stai aşa. Chiar a fost Nora?

Alex se gândeşte la săptămâna de dinainte, când s-a dus la Nora în cameră cu o sticlă de şampanie. Avuseseră o scurtă aventură cu un milion de ani în urmă în timpul campaniei prezidenţiale, ca să nu mai amâne la nesfârşit inevitabilul. Aveau şaptesprezece şi optsprezece ani, şi erau blestemaţi din start, fiecare fiind convins că era cea mai inteligentă persoană din cameră. De atunci Alex a fost de acord că Nora este 100% mai deşteaptă decât el şi prea isteaţă ca să fi fost vreodată iubita lui.

Însă nu e vina lui că presa nu poate s-o lase baltă. Că le place la *nebunie* ideea că sunt împreună de parcă ar fi o versiune modernă a celor doi Kennedy. Aşa că dacă el şi cu Nora se mai îmbată uneori într-o cameră de hotel, se uită la serialul *Viaţa la Casa Albă* şi gem tare la perete ca să le dea subiecte tabloidelor indiscrete, chiar nu e vina lui. Pur şi simplu vor să se distreze de pe urma unei situaţii neplăcute.

E un avantaj şi că Alex o mai fraiereşte pe sora-sa.

— Poate, îi spune, rostind încet vocalele.

June îl loveşte cu revista de parcă e un gândac scârbos.

— Ai trişat, nesuferitule!

— Pariul e pariu, îi spune Alex. Am zis că dacă mai apare o bârfă nouă într-o lună, îmi datorezi cincizeci de dolari. Accept plata prin Venmo[9].

— Nu-ţi dau nimic, pufneşte June. O s-o omor când ne vedem mâine cu ea. Apropo, cu ce te îmbraci?

— Unde?

— La nuntă.

— A cui nuntă?

— *Nunta regală,* îi spune June. Din Anglia. E aproape pe fiecare copertă pe care ţi-am arătat-o.

Îi întinde din nou *Us Weekly,* iar Alex observă de data asta titlul principal scris cu litere de-o şchioapă: PRINŢUL PHILIP SPUNE DA! Este şi o fotografie cu un moştenitor britanic extrem de oarecare, cu logodnica lui blondă la fel de oarecare, în care zâmbesc anost.

Alex lasă gogoaşa din mână devastat.

— E weekendul *ăsta?*

— Alex, plecăm dimineaţă. Avem două apariţii până mergem la ceremonie. Mă mir că Zahra nu te-a bătut la cap până acum.

— Băga-mi-aş! zice el oftând. Ştiu că mi-am notat, dar m-am luat cu altele.

— Ce ai făcut, ai complotat pentru cincizeci de dolari cu prietena mea cea mai bună ca să apăreţi într-un tabloid?

— Nu, am fost ocupat cu lucrarea mea de cercetare, deşteapto, îi spune Alex, gesticulând teatral spre teancul de notiţe. Am lucrat toată săptămâna pentru cursul de gândire politică romană. Şi am crezut că ne-am pus de acord că Nora e prietena *noastră* cea mai bună.

— N-are cum să fie un curs adevărat, îl contrazice June. Poate ai vrut să uiţi cel mai important eveniment internaţional al anului pentru

că nu vrei să dai nas în nas cu duşmanul tău de moarte?

— June, sunt fiul preşedintei Statelor Unite. Prinţul Henry este o marionetă a Imperiului Britanic. Nu poţi spune că mi-e „duşman de moarte”. Se întoarce la gogoaşă, mestecând chibzuit, şi adaugă: „Duşman de moarte” înseamnă că mi-e rival la orice nivel şi nu e un încrezut care probabil se masturbează la poze cu el şi care e rezultatul împerecherii dintre rude.

— Măi să fie!

— Zic şi eu.

— Nu trebuie să-l placi, trebuie doar să fii zâmbitor şi să nu provoci un incident internaţional la nunta fratelui său.

— Gărgăriţă, când nu zâmbesc eu?

Zâmbeşte oribil de fals, iar June pare suficient de scârbită.

— Sinistru. Mă rog, dar ştii cu ce te îmbraci, da?

— Da, am ales ţinuta şi Zahra a aprobat-o luna trecută. Nu sunt vreun animal.

— Eu încă nu sunt sigură ce rochie o să port. Se apleacă şi îi fură laptopul, ignorându-i protestele. Ce crezi, cea maro sau cea cu dantelă?

— Evident că cea cu dantelă. Mergem în Anglia. Şi de ce vrei să pic la cursul ăsta? o întreabă Alex, întinzându-se după laptop doar ca să fie plesnit peste mână. Du-te să-ţi verifici contul de Instagram sau altceva. Eşti oribilă.

— Taci odată, încerc să aleg la ce să mă uit. Vai, ai *Garden State* pe lista de filme de văzut? Cum merge şcoala de film din 2005?

— Te urăsc.

— Da, ştiu.

Afară vântul scutură crengile teilor din grădină. Discul de pe masa din colţ s-a terminat, iar acum s-a lăsat o tăcere punctată de zgomotul discului care merge în gol. Alex se dă jos din pat şi îl întoarce, pune acul şi de pe partea a doua se aude „London Luck & Love”.

Ca să fie sincer, Alex nu s-a săturat să zboare într-un avion privat nici după trei ani de mandat ai mamei sale. Aşadar nu călătoreşte des, dar când o face, e greu să nu i se suie la cap. S-a născut în Texas, într-o zonă de deal, dintr-o mamă singură la părinţi şi un tată cu părinţi mexicani imigranţi, cu toţii săraci lipiţi pământului – însă călătoriile de lux rămân tot un lux.

Cu cincisprezece ani în urmă, când mama lui a candidat prima oară pentru Camera Reprezentanţilor, ziarul din Austin a poreclit-o Lometa Nicioşansă. Părăsise orăşelul ei natal aflat în umbra Fort Hood, lucrase în ture de noapte în restaurante ca să poată merge la Facultatea de Drept şi până la treizeci de ani pleda în cazuri de discriminare în faţa Curţii Supreme. Nimeni nu se aşteptase să câştige o tipă din Texas în toiul Războiului din Irak: o democrată deşteaptă, blondă-roşcată, cu tocuri, cu accent sudist puternic şi o mică familie birasială.

Aşa că e încă suprarealist că Alex pluteşte deasupra Oceanului Atlantic mâncând fistic, într-un scaun din piele, cu picioarele ridicate. Nora e în faţa lui, aplecată asupra rebusului din *New York Times,* iar buclele castanii îi cad pe frunte. Lângă ea e Cassius, un agent masiv de la Serviciile Secrete – i se spune Cash –, care ţine în mână exemplarul lui, grăbindu-se să-l termine primul. Alex stă cu laptopul în poală, cu lucrarea despre gândirea politică romană, iar cursorul licăreşte aşteptându-l, dar Alex nu se poate concentra la şcoală în timpul unui zbor transatlantic.

Amy, agenta preferată de la Serviciile Secrete a mamei lui, o fostă membră a Forţelor Speciale ale Marinei, despre care se zvoneşte prin Washington că ar fi ucis câţiva bărbaţi, stă vizavi. Lângă ea, pe canapea, are o cutie antiglonţ din titan plină cu ace şi papiote, iar acum brodează flori pe un şerveţel. Alex a văzut-o înjunghiind pe cineva în rotulă cu un ac de broderie similar.

Iar June e lângă el, sprijinită într-un cot, cu nasul în revista *People* pe care a adus-o în mod inexplicabil cu ea. Mereu alege cele mai ciudate chestii de citit în zbor. Ultima oară luase o copie ferfeniţită a unui dicţionar cantonez de expresii şi locuţiuni. Înainte de asta, cartea *Death Comes for the Archbishop.*

— Ce tot mai citeşti? o întreabă Alex.

June întoarce revista ca Alex să vadă titlul întins pe două pagini: NEBUNIE LA NUNTA REGALĂ! Alex geme. E chiar mai rău decât un roman de Willa Cather.

— Ce e? Vreau să fiu pregătită pentru prima mea nuntă regală.

— Ai fost la balul de absolvire, nu? Este cam la fel, numai că e în iad şi trebuie să fii drăguţă cu toată lumea.

— Îţi vine să crezi că au cheltuit 75.000 de dolari doar pe tort?

— Ce deprimant!

— *Şi,* chipurile, prinţul Henry nu o să vină cu nimeni la nuntă şi toţi o iau razna. Scrie că „luna trecută a fost combinat cu o moştenitoare belgiană, dar acum cei care urmăresc pas cu pas viaţa privată a prinţului nu mai ştiu ce să creadă”, citeşte ea cu un accent britanic comic.

Alex pufneşte în râs. I se pare o nebunie că sunt atâtea milioane de oameni care urmăresc vieţile amoroase atât de plicticoase ale nobililor. Înţelege de ce oamenilor le pasă unde îşi bagă el limba – măcar *el* are o personalitate.

— Poate că fetele din Europa şi-au dat seama că e la fel de interesant ca un ghem de aţă ud, îi sugerează Alex.

Nora pune jos rebusul, căci l-a terminat prima. Cassius se uită la ea şi înjură.

— O să-l inviţi la dans atunci?

Alex îşi dă ochii peste cap, imaginându-şi deodată cum se învârte pe ringul de dans al unei săli de bal pe când Henry îi şopteşte la ureche nimicuri

despre crichet şi vânători de vulpi. Numai gândul la aşa ceva îi face rău.

— Ar vrea el.

— Ce drăguţ, face Nora, te-ai înroşit.

— Ascultă la mine, îi spune Alex. Nunţile regale sunt un gunoi, prinţii care au nunţi regale sunt nişte gunoaie, imperialismul care le permite prinţilor să existe e un gunoi. Totul e o mizerie de sus până jos.

— E conferinţa ta TED? îl întreabă June. Îţi dai seama că America e tot un imperiu cu multe masacre la activ, nu?

— Da, *June,* dar noi măcar avem decenţa de a nu ţine o monarhie prin preajmă, i-o întoarce Alex şi aruncă râzând cu fistic înspre ea.

Sunt câteva lucruri legate de Alex şi June despre care sunt informaţi noii angajaţi ai Casei Albe. June are alergie la alune. Alex cere des cafea în toiul nopţii. Iubitul de la facultate al lui June, care s-a despărţit de ea când s-a mutat în California, dar care e singura persoană ale cărei scrisori ajung direct la ea. Pica pe care i-o poartă demult Alex prinţului cel mai tânăr.

De fapt, nu e pică. Nici chiar o rivalitate. Mai degrabă înţepături, o iritare tulburătoare. Îi face palmele să transpire.

Tabloidele – lumea – au decis din prima zi ca Alex să fie echivalentul american al prinţului Henry, din moment ce trioul de la Casa Albă este varianta cea mai apropiată de nobilime a Americii. Nu i s-a părut niciodată corect. Alex e charismatic, deştept şi arogant, dă interviuri bine gândite şi a fost pe coperta GQ la 18 ani; Henry zâmbeşte calm, are aerul unui cavaler manierat şi îşi face apariţia pe la baluri de caritate – imaginea perfect banală a unui Făt-Frumos. Alex e de părere că rolul lui Henry e mult mai uşor de jucat.

Poate că e chiar o rivalitate. Aşa să fie.

— Bine, deşteapto, îi spune, calculează!

Nora zâmbeşte larg.

— Păi… Se preface că stă mult pe gânduri. Evaluarea riscurilor: dacă Primul Fiu al Statelor

Unite ale Americii nu va avea grijă să se comporte cum se cuvine, vor muri peste 500 de civili. Şansele ca prinţul Henry să arate mortal sunt de 98%. Probabilitate de 78% ca lui Alex să-i fie interzis permanent accesul în Marea Britanie.

— E mult mai bine decât mă aşteptam, observă June.

Alex râde, iar avionul îşi continuă zborul.

Londra este un furnicar, mulţimile se înghesuie pe străzi în faţa Palatului Buckingham şi prin tot oraşul, îmbrăcate în culorile drapelului naţional şi fluturând steaguri minuscule. Peste tot sunt suveniruri comemorative ale nunţii regale; prinţul Philip şi mireasa lui sunt peste tot, de la batoane de ciocolată la lenjerie intimă. Lui Alex aproape că nu-i vine să creadă că aşa multor oameni le pasă atât de mult de ceva atât de plictisitor. Este sigur că nu se vor strânge atâţia oameni în faţa Casei Albe când el sau June se vor căsători într-o bună zi, şi nici nu-şi doreşte.

Ceremonia în sine pare să dureze o veşnicie, dar este cel puţin plăcută. Nu că Alex nu e o fire romantică sau nu apreciază ideea de căsătorie. Doar că Martha este o fiică perfect respectabilă a nobilimii, iar Philip este prinţ. Este la fel de sexy ca o tranzacţie de afaceri. Nu pasiune, nu sămânţă de scandal. Povestea de dragoste ideală pentru Alex este mult mai shakespeareană.

Parcă trec ani întregi înainte să se aşeze la masă între June şi Nora, într-o sală de bal din Palatul Buckingham, şi este suficient de nervos pentru a fi puţin nesăbuit. Nora îi dă un pahar cu şampanie pe care-l ia bucuros.

— Ştie vreunul din voi ce e ăla viconte? îi întreabă June, care a mâncat pe jumătate un sandvici cu castraveţi. Am întâlnit cinci din ăştia şi tot le zâmbesc politicos ca şi cum aş şti ce înseamnă când se prezintă. Alex, tu ai făcut cursuri de relaţii internaţionale. Sau ceva asemănător. Ce sunt?

— Cred că e atunci când un vampir îşi face o armată de copile disperate după sex şi pune bazele propriei forme de guvernământ.

— Sună corect, încuviinţează Nora.

Împăturește un şerveţel într-o formă complicată pe masă, iar unghiile ei negre strălucesc în lumina candelabrelor.

— Aş vrea să fiu viconte, zice June. Fetele astea s-ar putea ocupa de e-mailurile mele.

— Se pricep la corespondenţa de afaceri? o întreabă Alex.

Şerveţelul Norei începe să semene cu o pasăre.

— Cred că ar putea fi o abordare interesantă. E-mailurile lor ar fi tragice şi indecente. Încearcă o voce răguşită. „O, rogu-te, du-mă, du-mă la prânz să discutăm despre mostre de materiale, bestie ce eşti!”

— Ar putea fi ciudat de eficient, observă Alex.

— Ceva e în neregulă cu amândoi, le spune June cu blândeţe.

Alex deschide gura să răspundă când un servitor regal îşi face prezenţa la masa lor, ca o fantomă cu o perucă aiurea pe cap.

— Domnişoară Claremont-Diaz, spune bărbatul, pe care probabil îl cheamă Reginald sau Bartholomew sau ceva de genul. Face o plecăciune şi, în chip miraculos, peruca nu îi cade în farfuria lui June. Alteţa Sa Regală Prinţul Henry se întreabă dacă i-aţi face onoarea să-i acordaţi un dans.

June rămâne cu gura pe jumătate deschisă în pronunţarea unei vocale, iar Nora începe să zâmbească forţat şi fals.

— O, i-ar plăcea la *nebunie!* se oferă Nora. Spera toată seara să o invite.

— Eu… June tresare şi se opreşte zâmbind, deşi pe Nora o seceră cu privirea. Desigur. Ar fi minunat!

— Excelent, spune Reginald-Bartholomew, care se întoarce şi face un semn peste umăr.

Şi iată-l pe Henry în carne şi oase, arătos ca întotdeauna în costumul său din trei piese, cu părul blond nisipiu în dezordine, pomeţii înalţi şi gura

blândă, prietenoasă. Are o postură impecabilă, de parcă a ieşit întreg şi drept dintr-o grădină superbă a Palatului Buckingham într-o bună zi.

Se uită la Alex, care simte iritare sau adrenalină în piept. Nu a mai purtat o discuţie cu Henry de aproape un an. Faţa lui e încă enervant de simetrică.

Henry îi face o plecăciune de formă, de parcă e alt oaspete obişnuit, nu cel care a apărut înaintea lui pe coperta revistei *Vogue* când era adolescent. Alex clipeşte, clocoteşte de furie şi se uită cum Henry îşi îndreaptă maxilarul perfect sculptat spre June.

— Bună, June! o salută Henry, întinzându-i mâna cavalereşte lui June, care acum roşeşte.

Nora se preface extaziată.

— Ştii să dansezi vals?

— Sunt… sigură că o să prind repede, zice ea şi îl ia prudent de mână, de parcă are impresia că o să o păcălească, iar Alex crede că are o părere prea bună despre simţul umorului lui Henry.

Henry o duce în mijlocul nobililor care se învârt.

— Deci aşa procedează acum? întreabă Alex, uitându-se urât la pasărea din şerveţel a Norei. A decis să-mi închidă gura cucerindu-mi sora.

— Băiete, îi zice Nora. Se întinde şi îi atinge mâna. Ce drăguţ eşti când ai impresia că totul se învârte în jurul tău.

— Sincer, chiar ar trebui s-o facă.

— Aşa mai vii de acasă!

Alex se uită în mulţime şi o vede pe June învârtită pe ringul de dans de către Henry. Are un zâmbet neutru şi politicos pe chip, iar el continuă să se uite peste umărul ei, ceea ce este şi mai enervant. June este uimitoare. Henry ar putea măcar să fie atent la ea.

— Crezi că el chiar o place?

Nora ridică din umeri.

— Cine ştie? Ăştia din familia regală sunt ciudaţi. Poate fi un gest de curtoazie sau… Ooo, uită-te!

Un fotograf regal a venit ca o vijelie şi le face poze în timp ce dansează, iar Alex ştie că una din

ele va fi vândută celor de la *People* săptămâna viitoare. Deci atâta tot? Se foloseşte de fiica preşedintei pentru a da apă la moară tuturor că are o relaţie cu June doar ca să atragă atenţia asupra lui? Doamne fereşte ca Philip să monopolizeze ştirile timp de o săptămână!

— E foarte priceput la asta, remarcă Nora.

Alex face semn unui chelner şi decide să-şi petreacă restul recepţiei îmbătându-se sistematic.

Alex nu a spus nimănui – şi nu o va face niciodată dar l-a văzut prima oară pe Henry când avea doisprezece ani. Şi se gândeşte la acel moment doar când e beat.

E convins că l-a mai văzut la ştiri, dar e prima oară când l-a *văzut* cu adevărat. June tocmai împlinise cincisprezece ani şi folosise o parte din banii primiţi de ziua ei ca să cumpere un număr al unei reviste în culori ţipătoare pentru adolescenţi. De mică îi plăceau la nebunie tabloidele de prost gust. În mijlocul revistei erau postere în miniatură pe care le puteai rupe şi lipi pe dulapul de la şcoală. Dacă aveai grijă şi dădeai la o parte capsele cu unghiile, puteai să le scoţi fără să le rupi. Unul din ele, chiar cel din mijloc, era cu un băiat.

Avea păr bogat şi roşcat, ochi albaştri mari, un zâmbet cald şi o bâtă de crichet pe umăr. Probabil fusese un instantaneu, pentru că părea încrezător şi fericit, ceea ce nu putea fi surprins. În colţul de jos al paginii era scris cu litere roz şi albastre: PRINŢUL HENRY.

Alex încă nu ştie cu adevărat ce îl tot atrăgea la acea poză, căci se strecura în camera lui June, găsea pagina şi-i atingea părul băiatului cu buricele degetelor, ca şi cum putea cumva să-i simtă textura dacă îşi folosea imaginaţia. Cu cât părinţii lui avansau în politică, cu atât mai mult a început să creadă că în curând lumea va şti cine este. Apoi se gândea uneori la poză şi încerca să aibă şi el acelaşi aer încrezător ca prinţul Henry.

(Se gândise şi el să dea la o parte capsele cu degetele, să scoată poza şi să o ţină în camera lui,

dar nu a făcut-o niciodată. Unghiile lui erau prea scurte; nu erau făcute pentru asta ca ale lui June, o fată.)

Apoi l-a întâlnit pe Henry pentru prima dată – primele cuvinte rostite cu răceală şi detaşare pe care i le-a adresat Henry –, iar Alex s-a gândit că s-a înşelat cumplit şi că băiatul drăguţ din poză nu era adevărat. Henry cel adevărat este arătos, distant, plictisitor şi închis în el. Această persoană cu care tabloidele continuă să-l compare, cu care se compară şi *el,* crede că este *mai bun* decât Alex şi decât oricine. Alex nu poate concepe că a vrut vreodată să fie ca el.

Continuă să bea, pendulând între a se gândi şi a se chinui să nu se gândească la el. Aşa că dispare în mulţime şi dansează cu prinţese moştenitoare europene.

Se îndepărtează de o prinţesă, învârtindu-se, când vede pe cineva singur care se plimbă pe lângă tort şi fântâna de şampanie. E prinţul Henry, din nou cu paharul în mână, urmărindu-i pe prinţul Philip şi pe mireasa lui care se învârt în paşi de dans pe podeaua sălii de dans. Se uită cu un aer politicos şi vag interesat în felul lui enervant, de parcă trebuie să fie în altă parte. Iar Alex nu poate rezista să nu-l prindă în capcană.

Se strecoară prin mulţime, înşfăcând un pahar cu vin de pe o tavă şi bând jumătate.

— Când ai o nuntă ca asta, îi zice Alex, strecurându-se lângă el, ar trebui să ai două fântâni cu şampanie. E foarte jenant să participi la o nuntă şi să fie doar o fântână cu şampanie.

— Alex, îl salută Henry cu accentul lui enervant de rafinat.

De aproape, vesta de sub sacou este de un auriu bogat şi are un milion de nasturi. E oribilă.

— Mă întrebam dacă am avut plăcerea.

— Se pare că e ziua ta norocoasă, îi zice Alex zâmbind.

— E o ocazie memorabilă, e de acord Henry.

Zâmbetul lui e de un alb strălucitor şi imaculat, făcut pentru a fi imprimat pe bani.

Cel mai enervant lucru este că Alex *ştie* că Henry îl urăşte şi el – *sigur* e aşa, sunt duşmani din istorie dar el refuză să se poarte făţiş ca un adversar. Alex ştie foarte bine că politica presupune în mare măsură să te porţi cu mănuşi cu oameni pe care îi deteşti, dar îşi doreşte ca măcar o dată, doar o dată, Henry să se poarte ca un om normal şi nu ca o jucărie lustruită care se vinde într-un magazin de suveniruri într-un palat.

Este prea perfect. Alex vrea să-l împungă.

— Te saturi vreodată să te prefaci că eşti mai presus de toţi?

Henry se întoarce şi se uită lung la el.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui.

— Adică eşti aici, îi pui pe fotografi să te urmărească, te plimbi cu nasul pe sus de parcă urăşti atenţia care ţi se acordă, ceea ce clar nu e cazul, pentru că dansezi cu sora mea, dintre toţi. Te comporţi de parcă eşti prea important să fii oriunde vreodată. Nu devine obositor?

— Eu… sunt mai complicat, îngaimă Henry.

— *Ha…*

— Ah, face Henry, îngustându-şi privirea, eşti beat.

— Zic şi eu, i-o întoarce Alex, rezemându-şi cotul într-un gest prea degajat de umărul lui Henry, ceea ce nu e atât de uşor pe cât ar vrea, pentru că enervantul ăsta de Henry e mai înalt cu zece centimetri decât el. Ai putea să te prefaci că te simţi bine.

Henry râde amar.

— Cred că ar trebui să bei nişte apă, Alex.

— Aşa zici tu? Alex dă deoparte gândul că poate din cauza vinului a venit cu paşi apăsaţi spre Henry şi încearcă să aibă o expresie cât mai nevinovată şi angelică cu putinţă. Te jignesc? Scuze, nu sunt aşa de obsedat după tine ca toţi ceilalţi. Ştiu că probabil nu înţelegi prea bine de ce.

— Ştii ce? îi spune Henry. Cred că eşti.

Alex rămâne cu gura căscată, în timp ce Henry are un aer arogant şi aproape răutăcios.

— E doar o părere, îi spune Henry pe un ton politicos. Ai observat vreodată că nu te-am abordat niciodată şi că am fost *obositor* de civilizat cu tine ori de câte ori am vorbit? Însă iată-te aici, cum ai venit la mine din nou. Ia o gură de şampanie. E pur şi simplu o observaţie.

— Poftim? Nu sunt… Alex se bâlbâie. Eşti…

— Să ai o seară minunată, Alex! zice Henry pe un ton tăios şi se întoarce să plece.

Alex simte că o ia *razna* la gândul că Henry are impresia că are ultimul cuvânt şi, fără să se gândească, întinde mâna şi îl trage înapoi de umăr.

Apoi Henry se întoarce brusc şi aproape îl împinge pe Alex de data asta şi, pentru câteva secunde, Alex e impresionat de strălucirea din ochii lui şi de izbucnirea neaşteptată de personalitate.

Iar apoi se împiedică de propriul picior şi se dezechilibrează în spate, izbindu-se de masa cea mai apropiată de el. Îngrozit, observă prea târziu că e cea cu tortul de nuntă cu opt etaje şi îl apucă pe Henry de braţ ca să-şi menţină echilibrul, însă amândoi se dezechilibrează şi se lovesc de tort.

Se uită amândoi cum tortul se înclină, se clatină, tremură şi cade în cele din urmă. Toată scena parcă e filmată cu încetinitorul. Nu se poate face absolut nimic. Un coşmar dulce de 75.000 de dolari se prăbuşeşte pe podea într-o avalanşă de frişcă albă.

În cameră se lasă o tăcere mormântală în timp ce el şi Henry cad pe rămăşiţele tortului de pe covorul înflorat. Alex încă are în pumn mâneca lui Henry. Paharul de şampanie al lui Henry s-a vărsat pe amândoi şi s-a spart, iar Alex vede cu coada ochiului cum Henry are o tăietură deasupra unui pomete care începe să sângereze.

Preţ de o clipă, în timp ce se uită la tavan plin de glazură şi şampanie, Alex se gândeşte că cel puţin dansul lui Henry cu June nu va fi cea mai scandaloasă poveste de la nunta regală.

Apoi se gândeşte că mama lui îl va ucide cu sânge-rece.

Lângă el îl aude pe Henry mormăind:

— Să-mi fut una!

Alex îşi dă vag seama că e prima oară când îl aude pe prinţ înjurând înainte să se declanşeze bliţul aparatului de fotografiat.

DOI

ZAHRA TRÂNTEŞTE CU UN ZGOMOT RĂSUNĂTOR UN TEANC de reviste pe masa unde se ţin şedinţele în Aripa de Vest.

— Asta e doar ce am văzut pe drum azi-dimineaţă. Nu cred că trebuie să vă reamintesc că stau la două străzi distanţă.

Alex se uită la titlurile din faţa lui.

O POTICNEALĂ DE 75.OOO DE DOLARI

LUPTĂ REGALĂ: Prinţul Henry şi Primul Fiu al Statelor Unite ale Americii se iau la bătaie la nunta regală

CAKEGATE:
Alex Claremont-Diaz
declanşează al doilea război anglo-american

Fiecare articol este însoţit de o fotografie cu el şi Henry întinşi pe spate într-un morman de tort, costumul ridicol al lui Henry e strâmb şi acoperit cu flori din cremă de unt, cu încheietura strânsă în mâna lui Alex, iar pe obrazul lui Henry se vede o tăietură roşie.

— Eşti sigură că nu ar trebui să fim în Sala de Criză pentru această întâlnire? încearcă Alex să glumească.

Nici Zahrei şi nici mamei sale, aflată pe partea cealaltă a mesei, nu li se pare amuzant. Preşedinta se uită urât la el peste ochelarii de citit, iar el închide gura numaidecât.

Nu e ca şi cum se teme de Zahra, adjuncta şefului de personal şi mâna dreaptă a mamei sale. Pare tăioasă, dar Alex jură că are o blândeţe pe undeva în

suflet. Îi este mai frică de ceea ce ar putea face mama lui. Au fost educaţi să vorbească despre sentimentele lor, iar apoi mama lui a ajuns preşedinte, iar viaţa a devenit mai puţin legată de sentimente şi mai mult despre relaţiile internaţionale. Nu este sigur care din opţiuni e mai de rău augur.

— „Surse de la recepţia regală declară că cei doi au fost văzuţi certându-se cu câteva minute înainte de… *tort-astrofă”,* citeşte Ellen cu un dispreţ vădit din propriul exemplar al *The Sun.*

Alex nici măcar nu încearcă să-şi dea seama cum a pus mâna pe ediţia de azi a tabloidului britanic. Mama-preşedinte lucrează într-un mod misterios.

— „Dar, potrivit unor surse apropiate de familia regală, Primul Fiu şi Henry sunt la cuţite de ani buni. Sursa noastră a declarat pentru *The Sun* că cei doi sunt în conflict încă de când s-au cunoscut prima oară la Jocurile Olimpice de la Rio, iar animozitatea dintre ei este atât de mare în ultima vreme, încât nici nu pot sta în aceeaşi încăpere. Se pare că a fost doar o chestiune de timp până când Alex a ales abordarea americană: o altercaţie violentă.”

— M-am împiedicat de o masă şi până la urmă nu aş numi-o „altercaţie”…

— Alexander, i-o retează Ellen cu tonul ei ciudat de calm. Taci din gură.

O ascultă.

— „Nu poţi să nu te întrebi”, continuă Ellen, „dacă animozitatea dintre aceşti doi fii puternici nu a contribuit la ceea ce mulţi au numit o relaţie glacială şi distantă între administraţia prezidenţială a lui Ellen Claremont şi monarhie în ultimii ani.”

Aruncă revista deoparte, încrucişându-şi braţele pe masă.

— Te rog să-mi mai zici o glumă, îi spune Ellen cu ironie. Vreau din tot sufletul să-mi explici cum ţi se pare că e amuzant.

Alex deschide şi închide gura de câteva ori.

— El a început, spune în cele din urmă. Abia l-am atins – el m-a împins şi doar l-am apucat ca să încerc să-mi păstrez echilibrul şi…

— Scumpule, nu-ţi pot spune cât de mult îi doare pe jurnalişti în fund cine a început şi ce anume, îl întrerupe Ellen. Sunt mama ta, şi poate că nu este vina ta, dar, în calitate de preşedinte, tot ce vreau este ca agenţii de la CIA să-ţi însceneze moartea şi oamenii să empatizeze cu mine că mi-a murit fiul până prind şi al doilea mandat.

Alex îşi încleştează maxilarul. De obicei face lucruri care îi scot din sărite pe angajaţii mamei lui – în adolescenţă îi plăcea să-i confrunte pe colegii mamei lui în privinţa modului contradictoriu în care votau la tot felul de evenimente în Washington unde se strângeau fonduri pentru diferite cauze – şi a apărut prin tabloide cu chestii mult mai jenante decât asta. Dar niciodată la scară internaţională, cu consecinţe dezastruoase.

— Nu am timp să mă ocup de asta acum, aşa că iată ce o să facem, le spune Ellen, scoţând un dosar din mapa ei.

Este plină de documente care par oficiale, pe care sunt tot felul de bileţele colorate, iar pe primul scrie termenii acordului.

— Păi… zice Alex.

— O să te porţi frumos cu Henry. O să pleci sâmbătă şi o să-ţi petreci duminica în Anglia.

Alex clipeşte.

— E prea târziu să mi se mai însceneze moartea?

— Zahra o să-ţi comunice restul detaliilor, continuă Ellen, ignorându-l. Am o mie de întâlniri acum. Se ridică şi se duce spre uşă, oprindu-se ca el să-i sărute mâna şi să-l mângâie pe cap. Eşti un dobitoc. Te iubesc.

Apoi pleacă, sunetul tocurilor urmând-o pe coridor, iar Zahra se aşază pe scaunul liber cu o expresie care trădează faptul că mai bine i-ar fi înscenat moartea pe bune. Practic nu e jucătorul cel mai puternic sau important de la Casa Albă, dar e consiliera lui Ellen de când Alex avea cinci ani, iar

Zahra tocmai terminase Colegiul Howard. E singura în care are încredere să se ocupe de familia preşedintelui.

— În regulă, uite cum stau lucrurile. Am stat toată noaptea într-o conferinţă cu nişte responsabili scorţoşi ai familiei regale, cu nişte idioţi de la relaţii publice şi cu oamenii prinţului ca să pun totul la punct, aşa că o să respecţi planul ăsta şi n-o s-o faci de oaie, ne-am înţeles?

Alex încă e de părere că toată chestia asta e ridicolă, dar dă din cap aprobator. Zahra nu pare deloc convinsă, dar continuă.

— Întâi de toate, Casa Albă şi Familia Regală vor da o declaraţie comună şi vor spune că la nunta regală a fost pur şi simplu un accident şi o neînţelegere…

— Aşa a şi fost.

— …şi că, deşi nu prea aveţi timp să vă vedeţi, tu şi cu prinţul Henry sunteţi prieteni buni de câţiva ani.

— Ce suntem?!

— Uite, spune Zahra, sorbind cafea din termosul ei din oţel inoxidabil. Niciuna dintre părţi nu trebuie să iasă şifonată şi singura cale e să pară că mica voastră bătaie-pălmuială a fost un accident între doi prieteni la cataramă care au o relaţie homoerotică. Aşa că poţi să-l urăşti cât vrei pe moştenitorul la tron, să scrii poezii răutăcioase despre el în jurnal, dar când vezi un aparat de fotografiat, te comporţi de parcă soarele îi răsare din sculă, şi ai grijă să fii convingător.

— L-ai cunoscut pe Henry? o întreabă Alex. Cum naiba să fac aşa ceva? Are personalitate cât o varză.

— Tu chiar nu înţelegi cât de mult nu-mi pasă ce părere ai tu de fapt? continuă Zahra. Asta o să se întâmple pentru ca prostia ta să nu distragă atenţia electoratului de la campania de realegere a mamei tale. Vrei să se urce pe scena de dezbateri anul viitor şi să explice lumii întregi de ce fiul ei încearcă să destabilizeze relaţia Statelor Unite cu Europa?

Ei bine, nu vrea. Şi ştie în sinea lui că e un strateg mai bun şi că, dacă nu ar avea pică pe el, ar fi putut să se gândească şi el la planul ăsta.

— Aşadar Henry e noul tău prieten cel mai bun, continuă Zahra. Vei zâmbi, vei da din cap şi n-o să scoţi pe nimeni din sărite când tu şi Henry o să vă faceţi apariţia la evenimente de caritate şi veţi discuta cu presa despre cât de mult vă place să fiţi unul în compania celuilalt. Dacă întreabă cineva despre el, vreau să debordezi de entuziasm de parcă mergi cu el la balul de absolvire.

Îi întinde o foaie pe care e o listă pe puncte şi tabele cu date atât de meticulos organizate, că ar fi putut să le conceapă şi el. Scrie FIŞA INFORMATIVĂ PENTRU ASR PRINŢUL HENRY.

— O s-o memorezi pe de rost, aşa că, dacă cineva încearcă să te prindă cu cineva, ştii ce să zici.

La PASIUNI este trecut polo şi iahting competitiv. Alex o să-şi dea foc.

— O să primească şi el o fişă despre mine? întreabă Alex deznădăjduit.

— Da. Şi, ca să fiu sinceră, întocmirea ei mi s-a părut una din cele mai deprimante sarcini din cariera mea.

Îi mai dă o foaie în care sunt detaliate condiţiile necesare pentru weekend.

> Minimum două (2) postări pe reţelele de socializare în fiecare zi, în care se va pune accent pe vizita în Anglia.
>
> Un (1) interviu acordat emisiunii radio *This Morning* de pe ITV care va dura cinci (5) minute, potrivit scenariului hotărât.
>
> Două (2) apariţii comune în prezenţa fotografilor: o (1) întâlnire privată, o (1) apariţie la un eveniment public de caritate.

— De ce trebuie să mă duc acolo? El m-a împins în tortul ăla tâmpit. N-ar trebui să vină el aici şi să

meargă cu mine la Saturday Night Live sau ceva de genul?

— Pentru că ai distrus *nunta regală* şi *ei* au o pagubă de 75.000 de dolari. Oricum Henry va veni aici la o cină de stat în câteva luni. Nici el nu e deloc entuziasmat.

Alex îşi pişcă nasul, unde deja începe să simtă o durere de cap provocată de stres.

— Am cursuri.

— O să te întorci până duminică noapte, îi spune Zahra. N-o să ratezi nimic.

— Deci n-am cum să scap?

— Nu.

Alex îşi strânge buzele. Are nevoie de o listă.

Când era mic, ascundea pagini întregi de foi dictando pline cu scris dezordonat pe sub pernele din denim uzat al scaunului de la fereastră al casei lor din Austin. Tratate dezlânate despre rolul guvernului în America cu toate G-urile scrise invers, paragrafe traduse din engleză în spaniolă şi tabele cu plusurile şi minusurile colegilor lui de şcoală primară. Şi liste. Multe liste. Listele ajută.

Aşadar: Motive pentru care e o idee bună.

Unu. Mama lui are nevoie de articole favorabile în presă.

Doi. N-o să-l ajute în carieră dacă are un trecut de rahat în relaţii externe.

Trei. Călătorie pe gratis în Europa.

— În regulă, îi spune şi ia foaia. O s-o fac. Dar n-o să mă distrez deloc.

— Doamne, sper să nu.

Trioul de la Casa Albă este porecla oficială pentru Alex, June şi Nora pe care le-a dat-o revista *People* cu puţin timp înainte de inaugurare. De fapt, a fost testată pe grupuri-ţintă de către echipa de presă a Casei Albe şi livrată ca atare celor de la *People.* Ce calculată e politica, chiar şi când vine vorba de ceva care devine viral.

Înainte de familia Claremont, familiile Kennedy şi Clinton şi-au protejat copiii de presă, oferindu-le

intimitate pentru a trece prin fazele jenante şi experienţele normale ale copilăriei, şi orice altceva. Sasha şi Malia au fost vânate şi sfâşiate de presă înainte să termine liceul. Trioul de la Casa Albă era cu un pas în faţă înainte ca toţi ceilalţi să-şi dea seama.

A fost un plan nou şi îndrăzneţ: trei mileniali[{10}] atrăgători, inteligenţi, charismatici şi vandabili – Alex şi Nora au trecut practic de pragul Generaţiei Z[{11}], dar jurnaliştilor nu li se pare la fel de interesant. Ce e interesant vinde, ce e mişto vinde. Obama era mişto. Familia preşedintelui era şi ea mişto – chiar celebrităţi. *Nu e ideal,* îi spune mereu maică-sa, *dar funcţionează.*

Ei sunt Trioul de la Casa Albă, dar aici, în sala de muzică de la etajul al treilea al Casei Albe, sunt doar Alex, June şi Nora, nedespărţiţi de când erau adolescenţi care îşi întârziau creşterea bând espresso în alegerile primare[{12}]. Alex îi impulsionează. June le păstrează echilibrul. Nora îi ancorează în realitate.

Se aşază la locurile obişnuite: June stă cocoţată pe tocuri la colecţia de discuri căutând Patsy Cline, Nora e cu picioarele încrucişate pe podea şi desface o sticlă cu vin roşu, iar Alex stă cu capul în jos, cu picioarele pe spătarul canapelei, încercând să-şi dea seama ce va face în continuare.

Alex întoarce pe toate părţile FIŞA INFORMATIVĂ PENTRU ASR PRINŢUL HENRY şi se uită la ea cruciş. Simte cum i se suie sângele la cap.

June şi Nora îl ignoră, aflându-se într-un cerc intim pe care el nu-l poate străpunge niciodată. Relaţia lor e extrem de importantă şi de neînţeles pentru majoritatea oamenilor, şi uneori şi pentru Alex. Le ştie pe amândouă foarte bine – de la vârfurile despicate până la obiceiurile urâte –, dar e o camaraderie ciudată între ele pe care nu poate şi ştie că nu are voie să o înţeleagă.

— Parcă îţi plăcea ce faci la *Washington Post,* o chestionează Nora.

Scoate dopul din sticlă care pocneşte slab şi trage o duşcă direct din sticlă.

— Da, îmi plăcea, îi spune June. Adică îmi *place.* Dar nu prea e o slujbă. Scriu practic un editorial pe lună, iar jumătate din ideile mele nu sunt luate în seamă pentru că-s prea apropiate de platforma mamei, şi chiar şi atunci echipa ei de presă trebuie să citească orice articol cu tentă politică înainte de a-l trimite. Aşa că trebuie să le dau prin e-mail nişte chestii uşurele şi ştiu că de partea cealaltă a ecranului sunt oameni care fac cel mai important jurnalism din carierele lor şi trebuie să fiu împăcată cu aşa ceva.

— Deci nu-ţi place.

June oftează. Găseşte discul pe care-l caută şi-l scoate din copertă.

— Fază e că nu ştiu ce altceva să *fac.*

— Nu te-ar lăsa să faci o investigaţie? o întreabă Nora.

— Cred că glumeşti. Nici nu m-ar lăsa în clădire, îi spune June. Pune discul şi acul pe el. Ce ar zice Reilly şi Rebecca?

Nora îşi întoarce capul într-o parte şi râde.

— Părinţii mei ţi-ar spune să faci cum au procedat ei: să laşi baltă jurnalismul, să te apuci de uleiuri esenţiale, să-ţi cumperi o cabană în pustietatea din Vermont şi să deţii şase sute de veste L.L. Bean care miros toate a paciuli.

— Ai omis partea aia când au investit în Apple în anii ’90 şi acu-s putred de bogaţi, îi reaminteşte June.

— Detalii.

June vine lângă ea şi îşi pune palma pe creştetul capului Norei, în părul ei des şi cârlionţat, şi se apleacă pentru a-şi săruta degetele.

— O scot eu la capăt cumva.

Nora îi dă sticla şi June bea o gură. Alex oftează teatral.

— Nu pot să cred că trebuie să învăţ porcăriile astea. Tocmai am terminat examenele parţiale.

— Uite ce e, tu trebuie să te iei la trântă cu orice mişcă, îi zice June care se şterge la gură cu dosul palmei, un lucru pe care l-ar face doar în prezenţa celor doi. Inclusiv cu monarhia britanică. Aşa că nu-mi pare rău de tine. Oricum era foarte drăguţ când am dansat cu el. Nu înţeleg de ce-l deteşti aşa de mult.

— Mi se pare uimitor, intervine Nora. Duşmanii de moarte sunt forţaţi să cadă la pace pentru a detensiona relaţiile între cele două ţări? E ceva foarte shakespearean.

— Da, foarte shakespearean, adică sper să mă înjunghie cineva mortal, îi spune Alex. Aici scrie că mâncarea lui preferată e plăcinta cu carne tocată de oaie. Chiar nu-mi dau seama ce altă mâncare e mai anostă. Henry parcă e o replică din carton a unei persoane în carne şi oase.

Fişa e plină cu lucrurile pe care Alex le ştia deja fie de la membrii Casei Regale care ţineau prima pagină a buletinelor de ştiri, fie citind cu dispreţ pagina de Wikipedia a lui Henry. Ştie ce descendenţă are, despre fraţii lui, Philip şi Beatrice, că a studiat literatură engleză la Oxford şi cântă la pian. Restul sunt chestii atât de banale, încât Alex nu crede că se va vorbi despre ele într-un interviu, dar nu vrea să rişte şi Henry să fie mai bine pregătit.

— Am o idee, propune Nora. Hai să ne jucăm şi să bem.

— Ooo, da, e de acord June. Bem de fiecare dată când Alex răspunde corect la o întrebare?

— Bem de fiecare dată când răspunsul ne întoarce maţele pe dos? le sugerează Alex.

— Bem un pahar pentru fiecare răspuns corect şi două când e câte o informaţie nasoală legată de prinţul Henry, le sugerează Nora.

June a luat deja două pahare din dulap şi i le dă Norei, care le umple şi apoi păstrează sticla pentru ea. Alex se dă jos de pe canapea ca să stea lângă ea pe podea.

— În regulă, continuă Nora, luând fişa din mâinile lui Alex. Începem cu ceva uşor. Părinţi. Bagă.

Alex ia paharul, gândindu-se cu ochii minţi la părinţii lui Henry, la ochii albaştri şi vicleni ai lui Catherine şi la maxilarul de vedetă de film al lui Arthur.

— Mama: prinţesa Catherine, cea mai mare fiică a reginei Mary, prima prinţesă care a obţinut un doctorat în literatură engleză, turuie el. Tatăl: Arthur Fox, actor îndrăgit de teatru şi film, renumit pentru rolul lui James Bond în anii ’80, a murit în 2015. Daţi pe gât.

Fetele fac întocmai, iar Nora îi dă lista lui June.

— În regulă, spune June care parcurge lista, căutând ceva mai dificil. Să vedem. Cum se numeşte câinele?

— *David,* răspunde Alex. E beagle. Îmi amintesc pentru că *cine face aşa ceva?* Cine îşi numeşte câinele *David?* Zici că e avocat de drept fiscal. Ca un avocat canin de drept fiscal. Beţi.

— Cine e, ce vârstă are şi cu ce se ocupă cel mai bun prieten al lui? îl întreabă Nora. Cel mai bun prieten în afară de *tine,* desigur.

Alex îi arată degajat degetul mijlociu.

— Percy Okonjo. I se spune Pez sau Pezza. Moştenitorul Okonjo Industries, o companie nigeriană care propulsează Africa în topul ţărilor care au făcut progrese din domeniul biomedicinii. Are 22 de ani, locuieşte în Londra, l-a cunoscut pe Henry la Eton. Conduce Fundaţia Okonjo, o organizaţie nonprofit cu scop umanitar. Beţi.

— Cartea preferată?

— Păi… Ăăă. Băga-mi-aş. Ăăă. Care e…

— Îmi pare rău, domnule Claremont-Diaz, aţi greşit, îl anunţă June. Vă mulţumim că aţi jucat, dar aţi pierdut.

— Hai, care e răspunsul?

June se uită pe listă.

— Scrie că e… *Marile speranţe?*

Nora şi Alex oftează.

— Vezi la ce mă refer? Tipul ăsta citeşte Charles Dickens… *de plăcere.*

— Aici sunt de acord cu tine, îi spune Nora. Două pahare!

— Ei bine, eu cred că… spune June când Nora dă paharele peste cap. Băi, chiar e drăguţ! E o carte pretenţioasă, dar temele din *Marile speranţe* sunt asemănătoare, dragostea e mai importantă decât statutul social şi să faci ce e bine e mai important decât banii sau puterea. Poate că se regăseşte…

Alex se preface de parcă ar trage un pârţ tare şi lung.

— Ce nesimţiţi sunteţi amândoi! Chiar pare de treabă!

— Pentru că eşti o tocilară, îi spune Alex. Vrei să-i protejezi pe cei din specia ta. E un instinct natural.

— Te ajut pentru că sunt bună la suflet, i-o întoarce June. Am acum *un termen-limită.*

— Ce credeţi că a trecut Zahra pe fişa ta?

— Păi, spune Nora, sugându-şi măselele. Sportul olimpic de vară preferat: gimnastică ritmică…

— Nu mi-e ruşine.

— Marca preferată de pantaloni office: Gap.

— Ştii ce, îmi stau cel mai bine pe fund. Ăia de la J. Crew se şifonează ciudat. Şi nu sunt office, ci *batist.* Pantalonii office sunt pentru *albi.*

— Alergii: la praf, la detergentul Tide şi atunci când trebuie să tacă din gură.

— Vârsta primului obstrucţionism: la nouă ani, la SeaWorld din San Antonio, încercând să scoată anticipat la pensie un îngrijitor de balene ucigaşe pentru, citez, „practici inumane în ceea ce priveşte balenele”.

— Am susţinut mişcarea atunci, o susţin şi acum.

June îşi lasă capul pe spate şi râde în hohote fără să-i pese, Nora îşi dă ochii peste cap, iar Alex e fericit că măcar se va întoarce la ele când se va sfârşi coşmarul.

Alex se aşteaptă ca asistentul lui Henry să fie un englez îndesat, cu frac şi joben, desprins dintr-o poveste, probabil cu o mustaţă pleoştită, fără îndoială grăbindu-se să pună un taburet din catifea când coboară Henry din trăsură.

Însă cel care-l aşteaptă pe el şi pe echipa de pază pe pistă nu e deloc aşa. Este un indian înalt, arătos, la treizeci şi ceva de ani, cu un costum croit impecabil, cu o barbă bine aranjată, care are la rever o ceaşcă aburindă de ceai şi steagul Marii Britanii. Aşa să fie.

— Agent Chen, zice bărbatul, întinzându-i mâna liberă lui Amy. Sper că zborul a fost fără probleme.

Amy dă din cap aprobator.

— Considerând că a fost al treilea zbor transatlantic într-o săptămână, să zicem că a fost lin.

Bărbatul zâmbeşte pe jumătate, cu un aer compătimitor.

— Land Roverul este pentru dumneavoastră şi echipă, pe întreaga durată a sejurului.

Amy dă din nou din cap, îi dă drumul mâinii, iar bărbatul îşi îndreaptă atenţia spre Alex.

— Domnule Claremont-Diaz, bine aţi revenit în Anglia! Sunt Shaan Srivastava, asistentul prinţului Henry.

Alex îi strânge mâna, simţindu-se puţin ca într-unul din filmele cu James Bond ale tatălui lui Henry. În spatele lui e un hamal care îi descarcă valizele şi le duce înspre un Aston Martin elegant.

— Încântat de cunoştinţă, Shaan. Nu aşa ne gândeam că ne vom petrece sfârşitul de săptămână, nu?

— Nu mă surprinde această turnură pe cât m-aş fi aşteptat, domnule, îi spune Shaan cu un aer degajat şi cu un zâmbet impenetrabil.

Scoate o tabletă mică din buzunarul de la sacou şi se întoarce pe vârfuri spre maşina care îi aşteaptă. Alex se uită la spatele lui fără să scoată un sunet, înainte de a refuza să fie impresionat de un adult a cărui meserie e să se ocupe de orarul prinţului, indiferent cât de tare e şi cât de degajat şi sigur

merge cu paşi grăbiţi. Dă scurt din cap şi aleargă ca să-l prindă din urmă, şi se duce pe bancheta din spate în timp ce Shaan verifică oglinzile.

— În regulă, spune Shaan. Veţi sta în apartamentul pentru oaspeţi de la Palatul Kensington. Mâine o să aveţi la nouă interviul pentru *This Morning* – am aranjat şi o sesiune foto la studio. Apoi o să mergeţi la copiii cu cancer toată după-amiaza şi pe urmă înapoi în ţara celor liberi.

— În regulă, spune Alex.

Nu adaugă foarte politicos că *ar putea fi mai rău.*

— Acum o să veniţi cu mine ca să-l luăm pe prinţ cu maşina de la grajduri. Unul din fotografii noştri va fi acolo ca să vă facă o poză când prinţul vă va ura bun venit în ţară, aşa că încercaţi să păreţi încântat că sunteţi aici.

Desigur că sunt nişte *grajduri* şi prinţul trebuie *dus cu maşina* de acolo. Alex a fost puţin îngrijorat că poate îşi făcuse o impresie greşită în legătură cu weekendul, însă acum începe să fie exact aşa cum şi-a imaginat.

— Dacă vă uitaţi în buzunarul din faţa dumneavoastră, îi spune Shaan în timp ce dă cu spatele, trebuie să semnaţi nişte documente. Avocaţii dumneavoastră le-au aprobat deja.

Îi dă un stilou negru care arată scump.

Pe prima pagină scrie acord de confidenţialitate. Alex răsfoieşte până la ultima pagină – sunt cel puţin 15 pagini de text – şi fluieră în surdină.

— E… ceva ce se face des? întreabă Alex.

— E procedura standard, îl lămureşte Shaan. Reputaţia familiei regale e prea de preţ pentru a fi pusă în primejdie.

„Informaţiile confidenţiale” care fac parte din acest Acord se referă la:

1. Orice informaţie referitoare la ASR Prinţul Henry sau la orice alt membru al Familiei Regale constituie pentru Oaspete „informaţii confidenţiale”;

2. Toate informaţiile legate de averea şi patrimoniul ASR Prinţul Henry;

3. Orice detalii legate de arhitectura interioară a reşedinţelor regale: Palatul Buckingham, Palatul Kensington ş.a, şi de bunurile personale care se găsesc în interior;

4. Orice informaţie referitoare sau care implică viaţa personală sau privată a ASR Prinţul Henry netransmisă prin intermediul documentelor oficiale ale Casei Regale, a discursurilor sau a biografilor oficiali, incluzând orice relaţie de ordin personal sau privat pe care Oaspetele o are cu ASR Prinţul Henry;

5. Orice informaţie care se regăseşte pe dispozitivele electronice personale ale ASR Prinţul Henry…

Pare… exagerat, ca genul de document pe care-l primeşti de la un milionar pervers care vrea să te vâneze pentru bunul lui plac. Alex se întreabă ce ar avea de ascuns cea mai enervant de echilibrată persoană publică de pe pământ. Speră că nu-i place să vâneze oameni.

Însă Alex nu e străin de aceste acorduri de confidenţialitate, aşa că semnează şi îşi pune şi iniţialele. Nu că ar fi divulgat oricum cuiva detaliile alea plictisitoare ale călătoriei. Decât lui June şi Norei.

Ajung la grajduri, după încă un sfert de oră, cu bodyguarzii în spatele lor. Grajdurile regale sunt desigur vaste şi bine întreţinute, şi la mii de ani distanţă de fermele vechi pe care Alex le-a văzut în Texas. Shaan îl duce la marginea padocului, iar Amy şi echipa ei se regrupează cu zece paşi în spate.

Alex se sprijină cu coatele de bârnele gardului alb lăcuit, încercând să lupte cu gândul brusc şi absurd că nu e îmbrăcat suficient de protocolar. În orice altă zi, pantalonii lui din batist şi cămaşa cu nasturi la guler ar fi fost potrivite pentru o şedinţă foto degajată, dar, pentru prima oară după multă vreme, nu se simte deloc în largul lui. Oare părul lui arată groaznic după călătoria cu avionul?

Nu e ca şi cum o să arate mult mai bine după antrenamentul de polo. O să fie probabil transpirat

şi scârbos.

Şi la ţanc apare după colţ şi Henry, în galop pe un cal alb imaculat.

Cu siguranţă nu e nici transpirat, nici scârbos. În schimb, e scăldat în lumina puternică şi strălucitoare a asfinţitului, poartă un sacou negru ca turnat şi pantaloni de călărie băgaţi în cizme din piele înalte, arătând ca un prinţ din poveste în carne şi oase. Îşi desface casca pe care o dă jos cu o mână înmănuşată, iar părul de dedesubt e suficient de ciufulit, încât arată de parcă aşa ar trebui să stea.

— O să vomit pe tine, îi zice Alex imediat ce Henry e suficient de aproape ca să-l audă.

— Bună, Alex! îl salută Henry.

Lui Alex îi displace că Henry este mai înalt decât el cu câţiva centimetri.

— Pari… treaz.

— Doar pentru tine, Alteţa Voastră Regală, îi spune Alex, făcând o plecăciune în batjocură.

E încântat să audă răceală în vocea lui Henry, care nu se mai preface în cele din urmă.

— Eşti prea generos, îi zice Henry.

Îşi balansează un picior şi descalecă graţios de pe cal, dându-şi jos mănuşa şi întinzându-i mâna lui Alex.

Un grăjdar apare parcă de nicăieri ca să ia calul de frâie. Alex nu a detestat ceva mai mult în viaţa lui.

— Ce prostie! pufneşte Alex, apucându-i mâna lui Henry.

Pielea e catifelată, probabil exfoliată şi hidratată în fiecare zi de o manichiuristă a Casei Regale. De cealaltă parte a gardului se află un fotograf al Casei Regale, aşa că Alex zâmbeşte cuceritor şi spune printre dinţi:

— Hai să terminăm odată.

— Aş prefera să fiu torturat cu apă, i-o aruncă Henry, zâmbindu-i la rândul lui.

Aparatul se declanşează în apropiere. Henry are ochii mari, blânzi şi albaştri, şi Alex simte nevoia să-i tragă un pumn în unul.

— Sunt sigur că ţara ta ar putea să aranjeze asta.

Alex îşi lasă capul pe spate şi râde tare şi fals.

— Du-te în pizda mă-tii!

— Nu prea am timp, zice Henry şi îi dă drumul mânii lui Alex când Shaan se întoarce.

— Alteţa Voastră, îi spune Shaan lui Henry dând din cap, în timp ce Alex se chinuie din răsputeri să nu-şi dea ochii peste cap. Cred că fotograful are tot ce-i trebuie, aşa că, dacă sunteţi gata, maşina vă aşteaptă.

Henry se întoarce spre el şi îi zâmbeşte din nou, iar expresia lui e impenetrabilă.

— Mergem?

Apartamentul de oaspeţi din Palatul Kensington are un aer vag familiar, deşi Alex nu a mai fost niciodată aici.

Shaan a rugat pe cineva să-i arate camera în care îl aşteptau bagajele pe un pat sculptat, cu lenjerie cu fir din aur. Multe camere din Casa Albă par a fi bântuite, iar istoria atârnă ca nişte pânze de păianjen, indiferent cât de imaculate sunt camerele. Alex e obişnuit să doarmă lângă fantome, dar aici nu e cazul.

Are o amintire mai îndepărtată, de când părinţii lui s-au separat. Au fost genul de cuplu căsătorit de avocaţi care abia puteau să comande de la restaurantul chinezesc fără prezenţa unor documente juridice, aşa că Alex şi-a petrecut vara înainte de clasa a şaptea pe drumuri între casa părinţilor şi noua casă a tatălui său de lângă Los Angeles, până când au putut să facă un aranjament pe termen lung.

Era o casă drăguţă în vale, cu o piscină albastră cu apă limpede şi un zid de sticlă în spate. Alex nu dormise bine niciodată acolo. Se furişa afară din dormitorul improvizat pentru el în toiul nopţii, şterpelea îngheţată din congelatorul tatălui său şi stătea desculţ în bucătărie, mâncând direct din caserolă, scăldat în lumina albastră a piscinei.

Cam aşa se simte şi acum – perfect treaz la miezul nopţii într-un loc ciudat, forţat de simţul datoriei ca totul să iasă bine.

Alex se duce în bucătăria din aripa oaspeţilor, unde tavanele sunt înalte şi blaturile sunt din marmură strălucitoare. A avut voie să trimită o listă cu mâncarea necesară, dar se pare că a fost prea din scurt ca să-i mai aducă şi îngheţată. În congelator nu sunt decât cornete englezeşti de îngheţată.

— Cum e? se aude vocea Norei din difuzorul telefonului.

Pe ecran are părul ridicat şi atinge una din zecile de plante de la fereastră.

— Ciudat, răspunde Alex, împingându-şi ochelarii pe nas. Parcă sunt la muzeu. Însă nu cred că am voie să-ţi arăt.

— Oooo, face Nora, mişcând din sprâncene. Ce secretos. Ce şic.

— Te rog. E foarte înfricoşător. A trebuit să semnez un ditamai acordul de confidenţialitate, încât sunt convins că dintr-o clipă în alta o să cad printr-o trapă şi o să ajung într-o temniţă unde voi fi torturat.

— Sunt sigură că are un copil din flori de care nu ştie nimeni, îi spune Nora. Sau poate e gay. Sau poate are un copil gay din flori.

— Poate am semnat în cazul în care îl văd pe asistentul său că-i pune la loc bateriile. Oricum e plictisitor. Tu ce mai faci? Viaţa ta e acum mult mai bună ca a mea.

— Păi, începe Nora, Nate Silver mă tot pisează cu mesaje să mai scriu un articol. Am cumpărat perdele noi. Am reuşit să restrâng lista de subiecte pentru un masterat la statistică sau ştiinţa datelor.

— Spune-mi că ambele sunt la Universitatea George Washington, zice Alex care se suie pe unul din blaturile imaculate cu picioarele balansându-i-se în aer. Nu mă poţi lăsa în Washington ca să te întorci la MIT[13].

— Încă nu m-am decis, dar în mod surprinzător decizia nu are legătură cu tine, spune Nora. Mai ştii că uneori vorbim despre chestii care nu te privesc?

— Da, tare ciudat. Deci plănuieşti să-l detronezi pe Nate Silver din postura de maestru al datelor din Washington?

Nora râde.

— Nu, vreau să compilez şi să procesez pe ascuns suficiente date ca să ştiu exact ce se va întâmpla în următorii 25 de ani. Apoi o să cumpăr o casă în vârful unui deal foarte înalt la marginea oraşului şi voi deveni o pustnică excentrică care o să stea pe verandă. O să mă uit cu binoclul la tot ce se întâmplă.

Alex începe să râdă, dar se opreşte când aude un zgomot pe hol. Se apropie cineva în tăcere. Prinţesa Beatrice stă în altă aripă a palatului, ca şi Henry. Însă ofiţerii de pază şi propria lui echipă de protecţie şi pază dorm pe acest etaj, aşa că poate…

— Stai un pic, o roagă Alex, acoperind difuzorul.

Pe hol se aprinde o lumină, iar cel care intră tiptil în bucătărie nu e nimeni altul decât prinţul Henry.

E ciufulit şi pe jumătate treaz, cu umerii lăsaţi. Cască. Nu stă la costum în faţa lui Alex, ci într-un tricou gri şi în pantaloni de pijama ecosez. Are căşti în urechi. E desculţ.

Pare şocant de uman.

Încremeneşte când îl vede pe Alex cocoţat pe blat. Alex se uită la el. În mâna lui se aude vocea înăbuşită a Norei – „E cumva…” – înainte ca Alex să închidă telefonul.

Henry îşi scoate căştile, iar acum e din nou cu spatele drept, dar încă are ochii împăienjeniţi şi pare buimac.

— Bună! spune cu o voce răguşită. Scuze. Ăă. Eu doar vreau. Cornetto.

Arată spre frigider de parcă a zis ceva vag inteligibil.

— Poftim?

Se duce la congelator şi scoate cutia de îngheţată şi îi arată lui Alex numele *Cornetto* scris pe faţă.

— Rămăsesem fără niciun cornet. Ştiam că o să te aprovizioneze.

— Dai iama prin bucătăriile tuturor oaspeţilor? îl întreabă Alex.

— Doar când nu pot dormi. Adică mereu. Nu credeam că vei fi treaz.

Se uită la Alex care îşi dă seama că aşteaptă să-i dea permisiunea să deschidă cutia şi să ia un cornet. Alex se gândeşte să-l refuze doar de dragul de a-i spune nu unui prinţ, dar e fascinat. Nici el nu poate dormi de obicei. Dă din cap că da.

Aşteaptă ca Henry să ia un Cornetto şi să plece, însă acesta se uită din nou la Alex.

— Ai repetat ce o să spui mâine?

— Da, răspunde Alex pe un ton arţăgos. De asta nu l-a fascinat niciodată nimic legat de Henry. Nu eşti singurul profesionist.

— N-am vrut să zic… Henry şovăie. Voiam să te întreb dacă ar trebui să repetăm?

— Ai nevoie?

— Cred că nu ne-ar strica.

Evident că aşa crede. Probabil că tot ce a făcut Henry în public a fost repetat într-un apartament sufocant ca ăsta.

Alex se dă jos de pe blat şi îşi deblochează telefonul.

— Uită-te.

Pregăteşte o poză: cutia de Cornetto pe blat, mâna lui Henry pe marmură lângă ea, inelul cu sigiliu e vizibil, alături de o parte din pijama. Deschide Instagram şi pune un filtru.

— „Când te-a zăpăcit de diferenţa de fus orar, cel mai bine e să mănânci îngheţată la miezul nopţii cu @PrinţulHenry”, narează Alex cu glas monoton în timp ce scrie textul. Am etichetat Palatul Kensington şi am postat. Îi arată şi lui Henry telefonul ca să vadă aprecierile şi comentariile pe care încep să le trimită imediat oamenii. Sunt multe lucruri cu care trebuie să-ţi baţi capul. Dar ăsta nu e unul.

Henry se încruntă peste îngheţată.

— Bănuiesc că da, spune, deşi nu prea crede.

— Ai terminat? îl întreabă Alex. Vorbeam cu cineva.

Henry clipeşte, apoi îşi încrucişează braţele pe piept, fiind din nou în defensivă.

— Desigur, nu vreau să te reţin.

În timp ce iese din bucătărie, se opreşte în prag şi stă pe gânduri.

— Nu ştiam că porţi ochelari, îi spune în cele din urmă.

Îl lasă pe Alex singur în bucătărie în timp ce îngheţata Cornetto se topeşte pe blat.

Drumul până la studio pentru interviu e plin de gropi, dar din fericire rapid. Alex ar trebui să admită că îi e puţin greaţă din cauza emoţiilor, însă dă vina pe micul dejun îngrozitor din dimineaţa asta – ce ţară oribilă mănâncă fasole fără gust pe pâine albă la micul dejun? Nu se poate hotărî dacă sângele de mexican sau de texan se simte mai jignit.

Henry stă lângă el, iar în jurul lui roiesc mulţi asistenţi şi stilişti. Unul îi aranjează părul cu un pieptene cu dinţi subţiri. Altul îi ţine în faţă un carneţel cu subiecte de discuţie. Unul îi îndreaptă gulerul. De pe scaunul pasagerului, Shaan scoate o pastilă galbenă din flacon şi i-o dă lui Henry care o bagă rapid în gură şi o înghite fără apă. Alex decide că nu vrea sau nu are nevoie să ştie ce e.

Suita de maşini opreşte în faţa studioului şi, când se deschide portiera, există un loc pentru şedinţa foto aşa cum s-a promis şi o baricadă care ţine la o parte fanii monarhiei. Henry se întoarce spre el, făcând o grimasă şi uitându-se cu subînţeles.

— Întâi iese prinţul, apoi tu, îi zice Shaan lui Alex, care se apleacă şi îşi atinge casca din ureche.

Alex respiră adânc o dată, de două ori şi dă drumul acelui zâmbet de o mie de waţi şi farmecului american.

— Luaţi-o înainte, Alteţa Voastră Regală, spune făcându-i cu ochiul, în timp ce îşi pune ochelarii de soare. Supuşii vă aşteaptă.

Henry îşi drege glasul şi îşi desface braţele, păşind în soarele dimineţii şi făcând tuturor prietenos cu mâna. Aparatele de fotografiat se declanşează, fotografii ţipă. O fată cu părul albastru din mulţime ridică o pancartă făcută de ea – pe care scrie cu litere mari şi sclipitoare INTRĂ ÎN MINE, PRINŢULE HENRY: – preţ de cinci secunde, până când cineva din echipa de pază aruncă pancarta într-un tomberon de gunoi din apropiere.

Alex iese şi el, mergând ţanţoş pe lângă Henry şi luându-l pe după umeri.

— Prefă-te că mă placi! îi zice Alex fericit.

Henry se uită la el de parcă încearcă să aleagă dintre un milion de înjurături înainte de a-şi da capul într-o parte şi a râde aşa cum exersase, luându-l şi el pe Alex pe după umeri.

— Hai să mergem!

Gazdele emisiunii *This Morning* sunt insuportabil de britanice – o femeie între două vârste pe nume Dottie, cu o rochie pentru ceai, şi un tip pe nume Stu care pare că în weekend strigă la şoareci în grădină. Alex se uită la prezentări din culise în timp ce o persoană de la machiaj îi ascunde un coş de pe frunte apărut din cauza stresului. *Deci chiar se întâmplă.* Încearcă să-l ignore pe Henry, care e la câţiva centimetri în stânga lui şi este aranjat de un stilist regal. E ultima şansă de a-l ignora pe Henry pentru tot restul zilei.

În curând Henry iese primul, iar Alex e imediat în spatele lui. Alex îi strânge primul mâna lui Dottie, zâmbindu-i ca un politician, ceea ce face multe membre şi doar câţiva membri ai congresului să vrea să-i spună lucruri pe care nu ar trebui să le rostească. Ea chicoteşte şi îl sărută pe obraz. Publicul aplaudă din nou şi din nou.

Henry stă pe canapea lângă el într-o poziţie perfectă, iar Alex îi zâmbeşte, încercând să pară în largul lui în compania sa. Ceea ce e mai greu decât ar trebui, pentru că din păcate luminile din platou îl fac să-şi dea seama cât de energic şi arătos e Henry

în faţa camerelor. Poartă un pulover albastru peste o cămaşă cu nasturi la guler, iar părul îi pare mătăsos.

Mă rog, aşa să fie. Henry e enervant de atrăgător. Şi, ca să privim lucrurile obiectiv, asta a fost mereu problema. E în regulă.

Alex îşi dă seama cu aproape o secundă prea târziu că Dottie îi pune o întrebare.

— Şi ce părere ai despre *vesela noastră Anglie,* Alex? îl întreabă, luându-l clar peste picior.

Alex se forţează să zâmbească.

— Dottie, e superbă. Am fost aici de câteva ori de când mama este preşedinte şi e mereu incredibil să văd ce istorie bogată are ţara. Ca să nu mai vorbesc de varietatea de bere.

Publicul râde parcă la comandă, iar Alex dă un pic din umeri.

— Şi desigur că e minunat când îl ai alături şi pe tipul ăsta.

Se întoarce spre Henry cu pumnul înspre el. Henry ezită înainte să şi-l lovească de al lui Alex, cu un aer de parcă a fost trădat.

Singurul motiv pentru care Alex a vrut să intre în politică atunci când mulţi fii şi fiice de preşedinţi din trecut au fugit mâncând pământul în clipa când au împlinit optsprezece ani este că îi pasă cu adevărat de oameni.

Puterea e un lucru excelent, atenţia te amuză, dar oamenii sunt totul. Îi pasă prea mult de majoritatea lucrurilor, inclusiv dacă oamenii pot să-şi plătească facturile medicale, sau să se căsătorească cu cine vor, sau să nu fie împuşcaţi la şcoală. Sau, în acest caz, dacă copiii bolnavi de cancer au suficiente cărţi de citit la spitalul Royal Marsden.

Împreună cu Henry şi cohorta de agenţi de pază au pus stăpânire pe etaj, reuşind să le facă pe asistente să roşească şi strângându-le mâna. Alex încearcă din răsputeri să nu încleşteze pumnii, dar Henry zâmbeşte ca un robot alături de un copilaş chel conectat la multe tuburi pentru o fotografie de rahat, şi Alex vrea să strige la toată ţara asta stupidă.

Dar Alex este obligat să fie aici, aşa că preferă să se concentreze în schimb asupra copiilor. Majoritatea habar nu au cine e, dar Henry îl prezintă imediat ca pe fiul preşedintei şi în curând copiii îl întreabă despre Casa Albă şi dacă o cunoaşte pe Ariana Grande, iar el râde şi le face pe plac. Scoate cărţi din cutiile grele pe care le-au adus, se suie în paturi şi citeşte cu voce tare, iar un fotograf se ţine după el.

Nu-şi dă seama că nu mai ştie pe unde e Henry până când nu aţipeşte pacientul pe care îl vizitează şi recunoaşte vocea monotonă şi joasă a lui Henry de după perdea.

Numără rapid picioarele de pe podea – nu sunt fotografi. Doar Henry. Măi să fie.

Se duce încetişor la scaunul lipit de perete la marginea perdelei. Dacă stă în unghiul potrivit şi îşi dă capul pe spate, abia poate să vadă.

Henry vorbeşte cu o fetiţă bolnavă de leucemie pe nume Claudette, aşa cum scrie pe fişa de pe perete. Are pielea închisă la culoare, dar care e de un cenuşiu-palid acum, iar în jurul capului are o eşarfă de un portocaliu-deschis pe care este Alliance Starbird.

În loc să stea jenat aşa cum îşi imagina Alex, Henry stă în genunchi la căpătâiul patului, zâmbind şi ţinând-o de mână.

— …îţi place tare mult *Războiul stelelor,* nu? o întreabă Henry pe un ton scăzut şi cald pe care Alex nu l-a mai auzit până atunci, arătând spre simbolul de pe eşarfă.

— Da, e preferatul meu, răspunde Claudette. Când o să fiu mai mare aş vrea să fiu ca prinţesa Leia, pentru că e dură, deşteaptă şi puternică, şi îl mai şi pupă pe Han Solo.

Fetiţa roşeşte un pic că a adus vorba de un sărut în prezenţa prinţului, însă păstrează contactul vizual cu el. Alex îşi întoarce capul şi mai într-o parte ca să vadă reacţia lui Henry. Nu-şi aminteşte de *Războiul stelelor* pe fişă.

— Ştii ceva, îi spune Henry, aplecându-se conspirativ, cred că ai dreptate.

Claudette chicoteşte.

— Cine e preferatul tău?

— Păi, spune Henry, care se preface că stă pe gânduri. Mereu mi-a plăcut de Luke. E curajos şi bun şi e cel mai puternic Jedi dintre toţi. Cred că Luke e dovada că nu contează de unde vii sau cine e familia ta – poţi fi o persoană importantă dacă eşti sincer cu tine însuţi.

— În regulă, domnişoară Claudette, îi spune o asistentă voioasă care venise pe după perdea.

Henry tresare, iar Alex aproape răstoarnă scaunul, surprins asupra faptului. Îşi drege glasul, fără să se uite la Henry.

— Voi doi puteţi pleca, e timpul să-şi ia medicamentele.

— Domnişoară Beth, Henry a zis că suntem prieteni acum! spune Claudette aproape bocind. Poate să rămână!

— Ai grijă, te rog! o apostrofează Beth. Nu aşa se vorbeşte cu prinţul. Îmi cer mii de scuze, Alteţa Voastră!

— Nu trebuie să vă cereţi scuze! Comandanţii rebeli sunt mai importanţi în rang decât regalitatea.

Îi face cu ochiul lui Claudette şi o salută, iar ea aproape se topeşte.

— Sunt impresionat, îi spune Alex când ies pe coridor împreună. Henry ridică o sprânceană, iar Alex adaugă: Nu impresionat, doar surprins.

— De ce?

— Că ai, ştii tu, sentimente.

Henry zâmbeşte uşor când încep să se întâmple rapid trei lucruri concomitent.

Primul: Se aude un strigăt din capătul opus al coridorului.

Al doilea: Se aude un pocnet care sună alarmant de mult cu o împuşcătură.

Al treilea: Cash îi apucă de braţe pe Henry şi pe Alex şi îi împinge în cea mai apropiată încăpere.

— *La pământ!* le mormăie Cash pe când trânteşte uşa în urma lor.

În bezna care s-a lăsat brusc, Alex se împiedică de un mop şi de unul din picioarele lui Henry, şi cad amândoi cu zgomot într-un morman de ploşti din tinichea. Henry cade primul cu faţa în jos, iar Alex se prăbuşeşte peste el.

— O, Doamne! exclamă Henry pe un ton înăbuşit care scoate un mic ecou.

Alex speră să aibă faţa într-o ploscă.

— Ştii, îi spune lui Henry în păr, trebuie să nu mai ajungem niciodată pe jos.

— Te *superi?*

— E vina *ta!*

— Cum naiba e vina mea? şuieră Henry.

— Nimeni nu încearcă să mă împuşte când fac apariţii prezidenţiale, dar când ies în public cu un nenorocit din Familia Regală…

— Taci din gură până nu murim amândoi!

— N-o să ne ucidă nimeni. Cash blochează uşa. Şi probabil nu e nimic.

— Atunci măcar *dă-te* de pe mine!

— Nu-mi mai spune ce să fac! Nu sunt supusul tău, prinţule!

— Fir-ar al naibii! mormăie Henry, se împinge cu putere şi se rostogoleşte, doborându-l pe Alex la podea.

Alex se trezeşte între Henry şi un dulap care miroase de parcă ar conţine soluţie industrială de spălat podele.

— Puteţi să vă daţi la o parte, Alteţa Voastră? îi şopteşte Alex, împingându-se cu umărul în cel al lui Henry. Aş vrea să nu fiu îmbrăţişat.

— Crede-mă că încerc, îi răspunde Henry. Nu e spaţiu.

Afară se aud voci, paşi grăbiţi – nu sunt indicii că ar avea cale liberă să iasă.

— Ei bine, zice Alex, atunci ar trebui să ne facem comozi.

Henry răsuflă din greu.

— Fantastic.

Alex îl simte că se mişcă, cu braţele încrucişate pe piept, încercând să aibă o poziţie imperturbabilă în timp ce stă pe jos, cu picioarele într-o găleată de mop.

— Între noi fie vorba, spune Henry, nimeni n-a atentat nici la viaţa mea.

— Ei bine, felicitări! Oficial ai reuşit.

— Da, aşa am visat mereu că va fi. Închis într-un dulap cu cotul tău care mă împunge în coaste, spune furios Henry.

Parcă ar vrea să-i tragă un pumn lui Alex, deşi acestuia îi place acum mai mult ca oricând de el, aşa că se lasă ghidat de impuls şi îi trage cu putere un cot într-o parte.

Henry icneşte înăbuşit, iar Alex se trezeşte înşfăcat de cămaşă, cu Henry pe jumătate deasupra lui, ţinându-l la pământ cu o coapsă. Îi pulsează capul acolo unde s-a lovit de linoleum, dar simte cum îi înfloreşte un surâs pe buze.

— Deci *chiar* ai ceva energie în tine.

Mişcă din şolduri, încercând să-l azvârle pe Henry de pe el, dar e mai înalt, mai puternic şi îl ţine pe Alex de guler.

— Ai terminat? îl întreabă Henry, care pare să aibă o voce strangulată. Ai putea să nu-ţi mai pui viaţa asta nenorocită în pericol?

— Vai, ce drăguţ, chiar îţi pasă. Azi îţi descopăr toate profunzimile ascunse, dragul meu.

Henry expiră şi se dă de pe el.

— Nu pot să cred că nici măcar pericolul de moarte nu te va împiedica să fii exact aşa cum eşti.

Alex se gândeşte că cel mai ciudat lucru este că are dreptate.

Tot observă mici lucruri legate de Henry pe care nu şi le-ar fi imaginat niciodată. Pentru început, e un pic luptător. Inteligent, interesat de alţi oameni. Ca să fie sincer, e un pic stânjenitor. Ştie exact ce să zică fiecărui senator democrat ca să-i facă să spună tot despre legi, ştie exact când Zahra nu mai are multă gumă cu nicotină şi ştie exact cum să se uite

la Nora ca să afle toate bârfele. Ştie foarte bine cum să citească oamenii.

Nu apreciază deloc cum un bebeluş regal născut din incest îi dă sistemul peste cap. Dar i-a plăcut lupta.

Stă acolo şi aşteaptă. Ascultă paşii târşâiţi din faţa uşii. Lasă minutele să treacă.

— Aşa deci, încearcă el să deschidă discuţia. *Războiul stelelor?*

Încearcă să aibă un ton neacuzator şi degajat, dar vechiul obicei iese la suprafaţă şi sună acuzator.

— Da, Alex, spune Henry ironic, ştiu că ţi-e greu să crezi, dar copiii Coroanei nu se duc doar la ceaiuri dansante în copilărie.

— Mă gândeam că majoritatea sunt învăţaţi care e postura corectă şi apoi merg în liga de polo pentru juniori.

Henry face o pauză şi pare profund nefericit.

— Poate a fost… doar o parte.

— Deci te dai în vânt după cultura pop, dar te prefaci că nu, spune Alex. Fie nu ai voie să vorbeşti despre ea pentru că e considerat indecent pentru Coroană, fie e decizia ta de a nu discuta pentru că vrei ca oamenii să te considere *cultivat.* Care din cele două?

— Mă analizezi? îl întreabă Henry. Nu cred că oaspeţii regali au voie.

— Încerc să înţeleg de ce eşti atât de hotărât să joci rolul unei persoane care nu eşti, având în vedere că i-ai spus fetiţei ăleia că a fi important înseamnă să fii sincer cu tine însuţi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti şi, dacă aşa i-aş fi spus, sunt sigur că nu te priveşte, i-o întoarce Henry pe un ton dur.

— Pe bune? Pentru că sunt sigur că sunt obligat să fiu cel mai bun prieten al tău, şi nu ştiu dacă te-ai gândit bine la asta, însă nu se va sfârşi totul după acest weekend. Dacă după weekendul ăsta nu ne mai vede nimeni niciodată, oamenii o să-şi dea seama că mâncăm rahat. Ne-am pricopsit unul cu altul fie că-ţi place, fie că nu, aşa că am tot dreptul

să-mi spui care e treaba cu tine până când ceva nu mi se furişează pe la spate şi mă muşcă de fund.

— Hai să începem aşa… spune Henry, întorcându-şi capul ca să mijească ochii la el.

Fiind atât de aproape, Alex poate desluşi profilul nasului puternic şi regal al lui Henry.

— De ce nu-mi spui exact de ce mă deteşti atât de mult?

— Chiar vrei să purtăm discuţia asta?

— Poate că da.

Alex îşi încrucişează braţele, îşi dă seama că e şi ticul lui Henry, apoi şi le desface.

— Nu-ţi aminteşti ce urât te-ai purtat cu mine la Jocurile Olimpice?

Alex îşi aminteşte în detaliu: avea 18 ani, fusese trimis la Rio cu June şi Nora, făcea parte din delegaţia pentru jocurile de vară, practic un weekend de şedinţe foto în care să vândă imaginea „noii generaţiei de cooperare globală". Şi-a petrecut mare parte din timp bând şi vomitând caipirinha[14] în spatele stadioanelor olimpice. Şi îşi aminteşte când s-a întâlnit prima oară cu Henry, care era îmbrăcat cu un hanorac cu steagul Angliei pe el.

Henry oftează.

— Atunci m-ai ameninţat că mă arunci în Tamisa?

— *Nu,* îl corectează Alex. Atunci ai fost un *ticălos respectuos* la finalele de sărituri la trambulină. Chiar nu-ţi aminteşti?

— Aminteşte-mi.

Alex se uită urât la el.

— Am venit la tine să mă prezint şi te-ai uitat la mine de parcă era cel mai jignitor lucru pe care l-ai văzut vreodată. Mi-ai strâns imediat mâna, te-ai întors spre Shaan şi i-ai zis: „Poţi să scapi de el?"

O pauză.

— Am înţeles, spune Henry. Îşi drege glasul. Nu mi-am dat seama că ai auzit.

— Cred că nu înţelegi ideea în sensul că e oricum o fază de rahat.

— E… adevărat.

— Da, aşa e.

— Asta e tot? îl întreabă Henry. Doar la Jocurile Olimpice?

— De acolo a început totul.

Henry face o pauză.

— Simt că omiţi ceva.

— Ideea e că… începe Alex şi, în timp ce se află pe podeaua unei camere de aprovizionare, aşteptând să treacă ameninţarea la adresa siguranţei lor alături de prinţul Angliei la sfârşitul unui weekend care i s-a părut un coşmar prelungit, ideea de a se cenzura necesită un efort mult prea mare. Nu ştiu. E al naibii de greu să faci ce facem noi. Dar pentru mine e şi mai greu. Sunt fiul primei femei preşedinte. Şi nu sunt ca ea. Oamenii vor fi *mereu* mai duri cu mine. Şi tu eşti *tu* şi te-ai născut cu toate astea şi toată lumea crede că eşti Făt-Frumos, ce naiba? Practic îmi aminteşti mereu că voi fi comparat cu altcineva, indiferent ce fac, chit că muncesc de două ori mai mult.

Henry nu scoate o vorbă multă vreme.

— Ei bine, spune el când deschide gura în cele din urmă. Nu prea pot să fac mare lucru. Dar pot să-ţi zic că am fost un nesimţit atunci. Nu că e vreo scuză, dar tatăl meu murise cu paisprezece luni în urmă şi pe atunci eram cam nesimţit în fiecare zi a vieţii mele. Şi îmi pare rău.

Henry îşi mişcă mâna pe lângă el, iar Alex tace pentru ceva vreme.

Salonul bolnavilor de cancer. Desigur că Henry a ales o secţie de oncologie – era trecut pe fişa informativă. *Tatăl: celebrul actor de filme Arthur Fox, decedat în 2015, cancer la pancreas.* Funeraliile au fost transmise la televizor. Încearcă să deruleze în minte cele 24 de ore: lipsa de somn, pastilele, micile grimase încordate pe care le face Henry în public despre care Alex credea că trădează nepăsare.

Alex ştie câteva ceva. Nu e ca şi cum divorţul părinţilor a fost ceva plăcut pentru el. E conştient de

prea multă vreme că oamenii în general nu se gândesc dacă vor fi vreodată suficient de buni sau dacă vor fi o dezamăgire pentru întreaga lume. Nu s-a gândit că Henry ar putea să simtă ceva din toate astea.

Henry îşi drege din nou glasul şi pe Alex îl cuprinde panica. Deschide gura şi zice:

— E bine de ştiut că nu eşti perfect.

Aproape îl aude pe Henry cum îşi dă ochii peste cap şi e încântat de sentimentul confortabil al antagonismului.

Tac din nou, iar praful se aşază pe discuţia lor. Alex nu aude nimic în spatele uşii sau sirene pe stradă, dar încă n-a venit nimeni să-i ia.

Apoi, dintr-odată, Henry spune în tăcerea care se întinsese prea multă vreme.

— *Întoarcerea lui Jedi.*

Trece o clipă.

— Poftim?

— Ca să-ţi răspund la întrebare. Da, îmi place *Războiul stelelor,* iar preferatul meu e *Întoarcerea lui Jedi.*

— Am înţeles. Cât de mult te înşeli!

Henry pufneşte indignat puţin, dar cu mult rafinament. Alex se abţine să nu-i mai tragă una cu cotul.

— Cum pot să mă înşel dacă e preferatul meu? E adevărul meu personal.

— E un adevăr personal bun şi prost în acelaşi timp.

— Pe care îl preferi tu? Arată-mi unde greşesc, te rog.

— În regulă. *Imperiul.*

Henry îşi trage nasul.

— Însă e atât de *întunecat!*

— Da, şi asta îl face *bun.* E cel mai complex din punct de vedere al subiectului. Han şi Leia se sărută, îl cunoaştem pe Yoda, Han e în formă maximă, mai e şi *Lando Calrissian* şi are cea mai bună întorsătură de situaţie din toată istoria cinematografiei. Ce are *Jedi?* Ewokşii, în puii mei!

— Ewokşii sunt *tari.*

— Ba sunt nişte *idioţi.*

— *Endor.*

— *Hoth.* De aia oamenii spun că *Imperiul* e cel mai bun şi realist film din trilogie.

— Şi-mi dau seama de ce. Dar nu e ceva de apreciat şi la un final fericit?

— Ai vorbit ca un adevărat Făt-Frumos.

— Îţi spun doar că-mi place finalul de la *Jedi.* Totul se leagă frumos. Şi ideea principală cu care rămâi de la filme e că există speranţă şi dragoste şi… ştii tu, toate alea. Şi de asta *Jedi* e singurul din cele trei care îţi lasă sentimentul ăsta.

Henry tuşeşte, iar Alex se întoarce să se uite la el când se deschide uşa şi reapare silueta uriaşă a lui Cash în pragul uşii.

— Alarmă falsă, le spune gâfâind. Nişte copii tâmpiţi au adus nişte petarde pentru prietenul lor. Se uită în jos la ei întinşi pe spate şi clipind în lumina puternică de pe hol. Pare confortabil.

— Da, chiar ne împrietenim, spune Alex.

Întinde mâna şi Cash îl ridică în picioare.

În faţa Palatului Kensington, Alex îi ia lui Henry telefonul din mână şi deschide un contact nou înainte să protesteze sau să pună un bodyguard să sară pe el pentru că a încălcat dreptul la proprietate al prinţului. Maşina aşteaptă să-l ducă înapoi la pista de aterizare privată a familiei regale.

— Uite numărul meu. Dacă o să continuăm aşa, o să fie enervant să tot comunicăm prin asistenţi. Trimite-mi un mesaj. O scoatem noi la capăt.

Henry se uită lung la el, cu o expresie zăpăcită, iar Alex se întreabă cum de tipul ăsta are prieteni.

— În regulă, spune Henry în cele din urmă. Mersi.

— Să nu mă suni pentru sex, îi zice Alex, iar Henry pufneşte în râs.

TREI

CU DRAG DIN AMERICA: Henry şi Alex se laudă cu prietenia lor

O NOUĂ PRIETENIE LA ORIZONT? Poze cu Primul Fiu al SUA şi cu prinţul Henry

POZE: Weekendul lui Alex în Londra

PENTRU PRIMA DATĂ ÎNTR-O SĂPTĂMÂNĂ, ALEX NU SE enervează când se uită prin articolele de pe Google. Desigur, e de bun augur că a acordat un interviu în exclusivitate revistei *People* – câteva citate banale despre cât de mult „preţuieşte" prietenia cu Henry şi „experienţele de viaţă comune" ca fii ai unor lideri mondiali. Alex e de părere că experienţa lor comună de viaţă este că amândoi şi-ar dori probabil să trimită acel citat în derivă pe oceanul ce-i desparte şi să se uite cum se scufundă.

Mama lui nu mai vrea să i se însceneze moartea şi nu mai primeşte mii de mesaje răutăcioase pe oră pe Twitter, aşa că i se pare un câştig.

Alex evită un student care se uită fix la el şi iese din clădire în partea de est a campusului, sorbind ultima gură dintr-o cafea rece. A avut un curs opţional la prima oră pe care l-a ales pentru că are pe de o parte o fascinaţie morbidă pentru subiect, dar şi o curiozitate academică: Presa şi preşedinţia. Suferă acum din cauza diferenţei de fus orar pentru că a trebuit să oprească presa din a *distruge* mandatul mamei lui, aşa că îşi dă seama de ironia situaţiei.

Prelegerea de azi a fost despre scandalurile sexuale în care au fost implicaţi şefii de stat de-a lungul istoriei şi Alex îi dă un mesaj Norei: ce şanse crezi că ar avea vreunul din noi să fie implicat într-un scandal sexual până la sfârşitul celui de-al doilea mandat?

Fata îi răspunde în câteva secunde: 94% şanse ca scula ta să devină invitată mereu la face the nation[15], apropo, ai văzut asta?

I-a ataşat ceva: o postare pe blog plină cu poze cu el şi Henry în emisiunea *This Morning*. Când şi-au atins pumnii. Când şi-au zâmbit încercând să pară sinceri. Priviri conspirative. Sub poze sunt sute de comentarii despre cât de arătoşi sunt, cât de drăguţi sunt împreună.

omfg, sărutaţi-vă odată!, scrie un comentator.

Alex râde atât de tare, că aproape cade în fântână.

Ca de obicei, paznicul de zi al clădirii Dirksen se uită urât la el când trece de filtrul de securitate. E sigură că el a vandalizat plăcuţa de pe uşa biroului unui anumit senator, iar acum scrie BITCH MECONNELL[16], dar nu va putea să o dovedească niciodată.

Cash vine cu el pentru unele misiuni de recunoaştere în Senat, aşa că nimeni nu se panichează când dispare pentru câteva ore. Azi Cash stă pe o bancă şi ascultă nişte podcasturi pe care le ratase. El a fost mereu cel mai tolerant faţă de năzbâtiile lui Alex.

Alex a memorat schiţa clădirii de când tatăl lui a fost ales în Senat. Are astfel cunoştinţe vaste despre politici şi proceduri, şi aici îşi petrece mai multe după-amiezi decât trebuie, fermecând asistenţii şi căutând bârfe. Mama lui se preface că e iritată, dar îi cere pe şest informaţii mai târziu.

Iar cum senatorul Oscar Diaz este azi în California la un miting despre controlul armelor şi al muniţiilor, Alex apasă în schimb butonul pentru etajul cinci.

Senatorul lui preferat e Rafael Luna, independent din Colorado şi cel mai tânăr în breaslă, la doar treizeci şi nouă de ani. Tatăl lui Alex l-a luat sub aripa sa când era doar un avocat promiţător, iar acum e băiatul de aur în politica locală pentru că (A) a câştigat alegerile anticipate şi alegerile generale de mai multe ori pentru a-şi câştiga locul în Senat şi pentru că (B) este pe locul 1 în topul 50 al celor mai frumoşi politicieni întocmit de revista *The Hill.*

Alex şi-a petrecut vara lui 2018 în Denver în timpul campaniei lui Luna, aşa că au o relaţie disfuncţională bazată pe bomboane Skittles cu arome tropicale cumpărate din benzinării şi pe nopţi întregi petrecute redactând comunicate de presă. Uneori Alex simte fantoma tunelului carpian cum revine. E o durere de care e ataşat.

Îl găseşte pe Luna la birou, cu ochelarii rotunzi de citit pe nas, care nu-i ştirbesc deloc imaginea de vedetă de film care s-a împiedicat şi a ajuns în politică. Alex a bănuit mereu că ochii lui căprui expresivi, barba ţepoasă perfect îngrijită şi pometii ce-i dau un aer dramatic au câştigat voturile pe care le-a pierdut pentru că e atât latino-american, cât şi homosexual declarat.

Albumul pe care îl aude în surdină în cameră este unul preferat de Alex pe care şi-l aminteşte din Denver: al lui Muddy Waters. Când Luna ridică privirea şi îl vede pe Alex în prag, lasă jos stiloul pe un morman dezordonat de hârtii şi se reazemă în scaun.

— Ce naiba cauţi aici, puştiule? îl întreabă, uitându-se la el ca o pisică.

Alex bagă mâna în buzunar şi scoate o pungă cu Skittles, iar Luna se înmoaie imediat şi zâmbeşte.

— Aşa mai vii de acasă, îi spune şi înşfacă imediat punga exact când Alex o pune pe sugativă.

Împinge scaunul din faţa biroului pentru Alex.

Alex se aşază şi îl vede pe Luna cum rupe punga cu dinţii.

— La ce lucrezi azi?

— Ştii mai multe decât trebuie despre tot ce e pe birou. Alex chiar e la curent – aceeaşi reformă a sistemului de sănătate ca anul trecut care a fost amânată. De ce eşti cu adevărat aici?

— Păi… Alex îşi pune un picior peste braţul scaunului. Îmi displace că nu pot veni în vizită la un bun prieten de familie fără motive ascunse.

— Pe dracu'!

Îşi duce mâna la piept.

— Mă *răneşti.*

— Mă oboseşti.

— Te fascinez.

— O să chem paza.

— Mi se pare corect.

— Dar hai să vorbim în schimb despre scurta ta excursie în Europa, îi sugerează Luna. Îi aruncă o privire vicleană. Să mă aştept anul ăsta la un cadou de Crăciun din partea ta şi a prinţului?

— De fapt, schimbă Alex subiectul, vreau să te întreb ceva dacă tot sunt aici.

Luna râde, rezemându-se de spătar şi ducându-şi mâinile la ceafă cu degetele împreunate. Alex simte cum se înroşeşte pentru o clipă de la adrenalina schimbului savuros de replici, care înseamnă că vrea să ajungă undeva.

— Sigur că da.

— Mă întrebam dacă ai mai auzit ceva de Connor. Ne-ar ajuta susţinerea unui alt senator independent. Crezi că e pe cale să o facă?

Dă din piciorul care atârnă de braţul scaunului cu un aer nevinovat, de parcă întreabă ceva complet banal legat de vreme. Stanley Connor, bătrânul senator independent ciudăţel şi iubit din Delaware, cu o echipă plină de mileniali care se ocupă de conturile lui pe reţelele de socializare, ar fi un mare câştig într-o cursă prezidenţială care se anunţă foarte strânsă, iar amândoi o ştiu bine.

Luna molfăie o bomboană Skittles.

— Mă întrebi dacă e pe cale să susţină un candidat sau dacă ştiu ce sfori să trag ca să susţină campania voastră?

— Raf. Prietene. Amice. Nu ţi-aş cere niciodată să faci ceva aşa de indecent.

Luna oftează şi se învârte cu scaunul.

— E agent liber. S-ar apropia de voi pe chestiuni sociale, dar ştii ce părere are despre platforma economică a mamei tale. Cred că ştii mai bine ca mine cum votează, puştiule. Nu susţine un anumit partid. Ar putea să susţină pe cineva complet diferit în ceea ce priveşte impozitele.

— Şi ştii ceva ce eu nu ştiu?

Zâmbeşte superior.

— Ştiu că Richards le promite independenţilor o platformă de centru cu schimbări majore pe problematici care nu sunt legate de aspectul social. Şi ştiu că o parte din programul lui nu se suprapune cu poziţionarea lui Connor faţă de reformele în domeniul sănătăţii. Poate e un punct de pornire. Teoretic, dacă ar fi să marşez la complotul tău…

— Şi nu crezi că are sens să aflăm chestii despre candidaţi republicani care nu sunt Richards?

— Rahat, spune Luna şi se întunecă la faţă. Ştii care sunt şansele ca mama ta să se confrunte cu un candidat care nu e un Mesia ridicat în slăvi de populiştii de dreapta şi pe deasupra moştenitor al familiei Richards? Foarte slabe.

Alex zâmbeşte.

— Mă completezi, Raf.

Luna îşi dă din nou ochii peste cap.

— Hai să revenim la tine. Să nu crezi că nu am observat că vrei să schimbi subiectul. Între noi fie vorba, am câştigat pariul referitor la cât de mult o să-ţi ia să cauzezi un incident internaţional.

— Uau, credeam că pot să am *încredere* în tine! izbucneşte şocat Alex, prefăcându-se trădat.

— Care e faza?

— Nu e nicio *fază.* Henry este… o persoană pe care o cunosc. Şi am făcut ceva prostesc. A trebuit să repar lucrurile. E în regulă.

— OK, OK, spune Luna, ridicând ambele mâini. Arată bine, nu?

Alex se strâmbă.

— Da, mă rog, dacă îţi plac prinţii din poveste.

— Cine nu se dă în vânt?

— Eu *nu,* zice Alex.

Luna ridică o sprânceană.

— Dacă zici tu.

— Ce?

— Mă gândesc la vara trecută şi îmi amintesc foarte bine cum ai făcut o păpuşă voodoo care arăta ca prinţul Henry.

— Nu e adevărat.

— Sau era o ţintă cu o poză pe ea?

Alex îşi dă jos piciorul de pe braţul scaunului şi îşi încrucişează braţele cu un aer indignat.

— Aveam odată pe birou o revistă cu el pentru că apăream şi eu, iar poza lui s-a nimerit să fie pe copertă.

— Te-ai holbat o oră la poză.

— Minciuni, calomnii.

— Parcă încercai să-i dai foc cu puterea minţii.

— Ce vrei să spui?

— Cred că e interesant cât de repede se schimbă vremurile.

— Hai, fii serios. E… Politică.

— Da, sigur.

Alex dă din cap ca un câine, de parcă subiectul se va evapora din cameră.

— Şi oricum am venit să vorbesc cu tine despre susţinere, nu de coşmarurile mele jenante de relaţii publice.

— Dar parcă veniseşi să vezi un bun prieten de familie? îl corectează Luna cu viclenie.

— Desigur. La asta mă refeream.

— Alex, n-ai altceva mai bun de făcut într-o vineri după-amiază? Ai douăzeci şi unu de ani. Ar trebui să joci ping-pong şi să bei bere sau să te duci la o petrecere.

— Da, fac şi din astea, minte el. Dar mai fac şi altele.

— Fii serios! Încerc să-ţi dau un sfat de la un bătrân către o versiune mult mai tânără a lui.

— Ai treizeci şi nouă de ani.

— Ficatul are nouăzeci şi trei.

— Nu-i vina mea.

— Unele nopţii târzii din Denver zic altceva.

Alex râde.

— Vezi, de aia suntem prieteni.

— Alex, ai nevoie de alţi prieteni. Prieteni care *nu sunt în Congres.*

— Am prieteni! Pe June şi pe Nora!

— Da, sora ta şi o fetiţă care e şi un supercomputer, zice Luna cu o faţă serioasă. Trebuie să-ţi faci timp şi pentru tine înainte să clachezi de oboseală, puştiule. Ai nevoie de un sistem mai mare de susţinere.

— Nu-mi mai spune „puştiule”.

— Ai terminat? Chiar am treabă.

— Bine, bine, spune Alex, ridicându-se de pe scaun. Maxine e în oraş?

— Waters? întreabă Luna cu capul într-o parte. Tu chiar ţi-o cauţi cu lumânarea, nu?

Când vine vorba de dinastii politici, familia Richards este una din cele mai complexe căreia Alex a încercat să-i dea de capăt.

A scris pe unul din bileţelele lipite de laptop FAMILIA KENNEDY + FAMILIA BUSH + MUŞCHII LUI BIZARRO, BANII MAFIEI ŞI PUTERILE ORDINULUI SITH = FAMILIA RICHARDS? Cam asta e sinteza a ceea ce a descoperit până acum. Jeffrey Richards, singurul contracandidat al mamei sale la alegerile generale, este senator al statului Utah de aproape 20 de ani, ceea ce înseamnă că are un istoric bogat al scrutinelor şi legislaţiei pe care echipa mamei lui l-a analizat deja. Sunt aşa multe generaţii de procurori federali Richards şi judecători federali Richards, că ar putea să îngroape orice.

Îi sună telefonul de sub mormanul de hârtii de pe birou. Un mesaj de la June: Cină? Mi-e dor de faţa ta! O iubeşte pe June mai mult decât orice pe lume, dar e concentrat. O să-i răspundă cam în treizeci de minute, când va face o pauză.

Alex se uită la un interviu cu Richards şi îi cercetează faţa ca să observe nişte indicii non-verbale. Păr cărunt natural, n-are meşă. Dinţi albi strălucitori ca ai unui rechin. Maxilar proeminent. Agent de vânzări experimentat, dacă te gândeşti că minte cu neruşinare despre o lege în interviu. Alex îşi notează.

Peste o oră şi un sfert, alt bâzâit îi distrage atenţia de la impozitele suspecte din 1986 ale unchiului lui Richards. Mama lui i-a trimis un mesaj pe grupul de discuţii al familiei, o imagine cu o pizza. Salvează pagina şi se duce sus.

Cinele în familie sunt rare, dar mai puţin extravagante decât orice se întâmplă la Casa Albă. Mama lui trimite pe cineva să ia pizzele şi ei se instalează în sala de jocuri de la etajul al treilea, înarmaţi cu farfurii de hârtie şi cu sticle de bere Shiner aduse din Texas. E mereu amuzant să-i auzi pe unii rotofei la costum vorbind codat prin cască: „Ursul Negru a cerut ardei iute în plus”.

June s-a aşezat deja pe scaun şi bea bere. Alex se simte vinovat când îşi aminteşte că i-a trimis un mesaj.

— Rahat, sunt un nesimţit!

— Mda, chiar eşti.

— Dar practic… luăm cina împreună, nu?

— Adu-mi pizza, îi spune June oftând.

După ce Serviciile Secrete au înţeles greşit de ce cei doi fraţi se certaseră din cauza unor măsline în 2017 şi aproape restricţionaseră accesul tuturor în Casa Albă, acum fiecare primeşte pizza preferată.

— Desigur, Gândăcel.

Îi găseşte pizza ei preferată – margherita –, şi pe a lui – pepperoni cu ciuperci.

— Salut, Alex! se aude o voce de undeva din spatele televizorului, în timp ce se aşază cu farfuria, cu pizza.

— Salut, Leo! îi răspunde.

Tatăl lui vitreg îşi face de lucru cu firele electrice, reconectându-le ca să facă ceva ce ar avea mai mult sens într-o bandă desenată cu *Iron Man,* aşa cum

procedează cu majoritatea aparatelor electronice – obiceiurile unui milionar excentric nu dispar aşa uşor. Alex se pregăteşte să ceară o explicaţie stupidă când mama lui intră ca o furtună.

— De ce m-aţi lăsat să candidez la preşedinţie? îi întreabă, tastând prea puternic pe ecranul telefonului cu mişcări sacadate.

Îşi aruncă pantofii cu toc într-un colţ, împreună cu telefonul.

— Pentru că toţi ştiam că n-avem nicio şansă să te împiedicăm, spune Leo, care are barbă şi ochelari, apoi adaugă ridicând-şi privirea: Şi pentru că lumea s-ar prăbuşi fără tine, orhideea mea strălucitoare.

Mama lui Alex îşi dă ochii peste cap, dar zâmbeşte. Aşa au fost mereu de când s-au întâlnit prima oară la un eveniment caritabil când Alex avea paisprezece ani. Ea era preşedinta Camerei Reprezentanţilor, iar el un geniu cu zeci de invenţii patentate şi plin de bani pentru iniţiativele referitoare la sănătatea femeilor. Acum ea e preşedinte, iar el şi-a vândut companiile ca să-şi îndeplinească îndatoririle de Prim Domn.

Ellen îşi trage puţin în jos fermoarul rochiei în semn că a terminat pe ziua de azi şi înşfacă şi ea o felie.

— În regulă. Face un gest de parcă s-ar spăla pe faţă – renunţând la rolul de preşedinte şi intrând în cel de mamă. Bună, copii!

— Bună! mormăie Alex şi June la unison cu gurile pline.

Ellen oftează şi se uită la Leo.

— Ai mei sunt, nu? N-au niciun pic de maniere, fir-ar să fie! Parcă-s două rozătoare. De asta se zice că femeile nu le pot avea pe toate.

— Sunt nişte capodopere, zice Leo.

— Una caldă, alta rece, spune Ellen. Hai să începem.

Are de multă vreme un sistem bine pus la punct cu ajutorul căruia află ce au mai făcut când e foarte ocupată. Alex a crescut cu o mamă care era uneori o

combinaţie interesantă între o persoană foarte organizată şi una dispusă să comunice prin intermediul emoţiilor ca un mentor prea implicat. Când a avut prima prietenă, mama lui i-a făcut o prezentare în PowerPoint.

— Mmm. June înghite o îmbucătură. Una caldă. A, da! Doamne, Dumnezeule! Ronan Farrow a scris pe Twitter despre eseul meu din *New York Times* şi am avut un schimb de replici spirituale pe Twitter. A început prima parte a planului meu de cursă lungă de a-l forţa să ne împrietenim.

— Nu te preface că nu ai un plan şi mai elaborat de a abuza de poziţia ta ca să-l omori pe Woody Allen şi să faci să pară totul un accident, i-o întoarce Alex.

— E atât de fragil, ar trebui doar să-l împing puţin…

— *De câte ori* trebuie să vă zic să nu plănuiţi asasinate în faţa unui preşedinte în funcţie? îi întrerupe mama. *Negare plauzibilă.* Să fim serioşi.

— *Mă rog,* spune June. Una rece ar fi că… păi Woody Allen e încă în viaţă. E rândul tău, Alex.

— Una caldă. Mi-am strâns cu uşa un profesor care a recunoscut că ultima întrebare de la examen inducea în eroare, aşa că mi-a dat punctaj maxim pentru răspunsul care era corect. Ia o gură de bere. Una rece. Mamă, am văzut noile tablouri de pe coridorul de la etajul al doilea şi vreau să ştiu de ce ai fost de acord să atârne în casa noastră un tablou al unui terrier pictat de George W. Bush.

— Este un gest bipartid. Oamenilor li se par încântătoare.

— Trebuie să trec pe lângă el ori de câte ori mă duc la mine în cameră. Ochii lui ca mărgelele mă urmăresc peste tot.

— Acolo rămâne.

Alex oftează.

— Bine.

Leo e următorul – ca de obicei, vestea proastă e cumva şi una bună apoi e rândul lui Ellen.

— Ei bine, ambasadorul meu la ONU a făcut-o de oaie şi a zis o stupizenie despre Israel, şi acum trebuie să-l sun pe Netanyahu[17] şi să-mi cer scuze personal. Dar partea bună e că este două dimineaţa la Tel Aviv, aşa că pot să amân până mâine şi să iau cina cu voi doi.

Alex îi zâmbeşte mamei sale. Încă e impresionat când o aude vorbind despre problemele cu care se confruntă chiar şi după trei ani de mandat. Încep să vorbească vrute şi nevrute, să fie sarcastici şi să facă glume pe care doar ei le ştiu. Deşi nu se întâmplă des, aceste seri sunt foarte plăcute.

— Aşadar, spune Ellen, începând să mănânce altă felie de pizza. V-am spus vreodată că trişam la biliard la clubul mamei?

June se opreşte brusc în timp ce ducea la gură paharul cu bere.

— Ce-ai făcut?

— Da. Mama se ocupa de barul ăla amărât când aveam şaisprezece ani. Se numea „The Tipsy Grackle”[18]. Mă lăsa să vin după şcoală să-mi fac temele la bar şi avea un prieten bodyguard care se asigura că niciun beţiv bătrân nu se dădea la mine. Am început să mă pricep la biliard după câteva luni şi am început să pariez cu clienţii obişnuiţi că îi pot bate, numai că făceam pe proasta. Ţineam tacul greşit, mă prefăceam că am uitat dacă jucam cu plinele sau cu albele. Pierdeam un joc, apoi pariam pe dublu sau nimic şi făceam de două ori mai mulţi bani.

— Sigur faci mişto de mine, spune Alex, numai că îşi poate închipui cu uşurinţă că aşa a fost.

Ellen a fost mereu foarte bună la biliard şi extraordinară la strategie.

— E perfect adevărat, intervine Leo. Cum crezi că a învăţat să obţină ce vrea de la albi bătrâni şi stresaţi? E cea mai importantă abilitate a unui politician eficient.

Mama lui Alex acceptă să fie sărutată pe maxilarul ei pătrat de către Leo pe când trece pe

lângă el ca o regină care pluteşte printr-o mulţime de admiratori. Pune pe un şerveţel de hârtie felia de pizza mâncată pe jumătate şi alege un tac din suport.

— Oricum, ideea e că nu eşti niciodată prea tânăr ca să-ţi dai seama ce abilităţi ai şi să te foloseşti de ele ca să termini ce ai de făcut.

— În regulă, zice Alex.

Îi întâlneşte privirea şi se cercetează amândoi din cap până în picioare.

— Poate inclusiv o poziţie în campania prezidenţială de realegere, spune ea gânditoare.

June lasă jos felia.

— Mamă, dar nici n-a terminat facultatea.

— Păi, da, asta e şi ideea, spune Alex nerăbdător. A *aşteptat* oferta asta. Să nu ai goluri în CV.

— Nu e doar pentru Alex, le spune mama. Ci pentru amândoi.

June nu mai pare supărată, ci e înspăimântată acum. Alex gesticulează în direcţia lui June, ca şi cum ar vrea ca ea să plece. O ciupercă îi zboară de pe pizza şi îl loveşte peste nas.

— Spune-mi, spune-mi.

— M-am gândit şi de data asta la voi trei – „Trioul de la Casa Albă". Îşi îndoaie degetele de parcă nu ea ar fi aprobat titulatura. Nu ar trebui să fiţi doar nişte feţe. Sunteţi mai mult decât atât. Aveţi abilităţi. Sunteţi deştepţi. Aveţi talent. Puteţi fi şi membri ai personalului prezidenţial, nu numai reprezentanţi.

— Mamă… începe June.

— Despre ce slujbe vorbim? o întrerupe Alex.

Ea face o pauză şi se reîntoarce la felia de pizza.

— Alex, tu eşti tocilarul familiei, îi spune muşcând din pizza. Ai putea să te ocupi de politică. Asta înseamnă multă cercetare şi trebuie să scrii mult.

— Da, cum să nu? acceptă Alex. Lasă-mă să cuceresc nişte grupuri-ţintă. Poţi conta pe mine.

— Alex… începe iar June, dar o întrerupe mama ei.

— June, mă gândesc să lucrezi în departamentul de comunicare, continuă. Din moment ce ai o diplomă în comunicarea de masă, ai putea să te ocupi de relaţia cu presa, să lucrezi la comunicate, să analizezi publicul-ţintă…

— Mamă, am deja o slujbă.

— A, da. Desigur, scumpo. Dar ai putea lucra cu normă întreagă. Ţi-ai face relaţii, ai putea să avansezi în carieră, să dobândeşti experienţă pe teren şi ai face o treabă extraordinară.

— Păi, eu… June rupe coaja de pe pizza. Nu-mi amintesc să fi spus vreodată că vreau să fac ceva de genul ăsta. Presupui cam multe, mamă. Şi îţi dai seama că, dacă încep să mă ocup de comunicare politică, practic nu mai am nicio şansă să fiu vreodată jurnalist pentru că, ştii şi tu, ei sunt neutri şi toate alea. Şi aşa de-abia reuşesc să conving pe cineva să mai scriu câte un articol.

— Draga mea. Are o expresie pe chip care înseamnă că sunt şanse de 50 la sută să te scoată din sărite cu ce o să spună. Eşti extrem de talentată şi ştiu că lucrezi din greu, dar la un moment dat va trebui să fii realistă.

— Adică ce vrei să spui?

— Doar că… nu ştiu dacă eşti fericită şi poate ar trebui să încerci ceva diferit. Atâta tot.

— Eu nu-s ca voi. Nu e domeniul *meu* de interes.

— Juuuuune, îi spune Alex, dându-şi capul într-o parte ca să se uite la ea de sus în jos peste braţul scaunului. Mai gândeşte-te! Eu mă bag. Se uită din nou la mama lui. Îi oferi şi Norei ceva?

Dă din cap aprobator.

— Mike o să discute cu ea despre un job în domeniul analizei. Dacă acceptă, începe imediat. Iar tu, domnule, o să începi după absolvire.

— Trioul de la Casa Albă porneşte la luptă. Super! Se uită la Leo, care a renunţat să mai meşterească televizorul şi mănâncă o felie de pâine cu brânză. Îţi oferă şi ţie o slujbă, Leo?

— Nu. Ca de obicei, datoria mea de Prim Domn este să mă asigur că aranjamentele de pe masă sunt

perfecte şi că arăt bine.

— Iubitule, te descurci foarte bine cu aranjamentele, îi spune Ellen sărutându-l cu sarcasm. Mi-au plăcut foarte mult şervetele de masă din pânză groasă.

— Îţi vine să crezi că decoratorului i s-au părut mai reuşite cele din catifea?

— Să fie binecuvântat!

— Nu-mi place deloc, îi spune June lui Alex în timp ce mama lor vorbeşte despre pere decorative. Eşti sigur că vrei să lucrezi la Casa Albă?

— O să fie bine, June. Dacă vrei să stai cu ochii pe mine, poţi să accepţi şi tu oferta.

Fata se întoarce la pizza, iar pe faţă nu i se citeşte nimic. A doua zi sunt bileţele de aceeaşi culoare pe tabla albă din biroul Zahrei. Scrie JOBURI ÎN CAMPANIE: ALEX-NORA-JUNE. Sub numele lui şi al Norei scrie DA. Iar sub numele lui June cu siguranţă a mâzgălit ea un NU, căci are un scris inconfundabil.

Alex ia notiţe la un curs despre politică când primeşte primul mesaj.

Tipul ăsta arată ca tine.

Este ataşată o poză – o imagine de pe laptop cu Chief Chirpa din *Întoarcerea lui Jedi:* mic, impunător, adorabil, şucărit.

Apropo, sunt Henry.

Alex îşi dă ochii peste cap, dar adaugă noul număr în telefon: ASR Prinţul Idiot. Anexează un emoji cu rahat.

Sincer, nu vrea să răspundă, dar o săptămână mai târziu vede un titlu pe coperta revistei *People* – PRINŢUL HENRY ZBOARĂ IARNA ASTA ÎN SUD. Este şi o poză cu Henry aflat pe o plajă în Australia, într-o pereche de pantaloni scurţi de înot albaştri, decenţi, dar minusculi, şi Alex nu se poate abţine.

ai multe aluniţe, îi scrie el ataşând şi o poză cu coperta. ţi se trage de la rudele care au făcut sex împreună?

Henry îi răspunde două zile mai târziu printr-o captură a unui mesaj pe Twitter al celor de la *Daily Mall* care au scris *Va fi tată Alex Claremont-Diaz?* Iar în mesaj scrie Dragă, dar am fost atât de precauţii, ceea ce îl face pe Alex să râdă suficient de tare, încât Zahra îl dă afară de la şedinţa săptămânală de informare cu el şi June.

Deci se pare că Henry poate fi amuzant. Alex adaugă acest lucru în dosarul său mental.

Se pare că lui Henry îi place să trimită mesaje când e prins în anumite ritualuri monotone regale, ca de pildă când e dus şi adus de la diverse apariţii sau când asistă la tot felul de şedinţe despre terenurile familiei sau când este dat fără voia lui cu un spray ca să pară bronzat, ceea ce e amuzant.

Alex n-ar spune că îi *place* de Henry, dar îi place ritmul rapid de certuri dintre ei. Ştie că vorbeşte prea mult, nu-şi poate ţine sentimentele în frâu şi le ascunde sub zece straturi de farmec, dar în cele din urmă nu-i pasă ce crede Henry despre el, aşa că nu se oboseşte. În schimb, e ciudat şi pătimaş după bunul plac, iar Henry este surprinzător de spiritual şi rapid.

Aşa că, atunci când e plictisit şi stresat sau între două ceşti de cafea, verifică dacă a primit un mesaj. Henry care îl înţeapă cu un citat ciudat din ultimul său interviu, Henry care îi spune ceva la întâmplare despre berea englezească în comparaţie cu cea americană, o poză cu câinele lui Henry care poartă un fular cu Viperini[19]. (nu ştiu pe CINE crezi că păcăleşti, fir-ai tu să fii de panaramă de la Astropufi!, îi scrie Alex înapoi, înainte ca Henry să-i pună în vedere că nu el e Viperin, ci câinele.)

Află despre viaţa lui Henry din mesaje şi reţelele de socializare. Sunt organizate meticulos de Shaan, de care Alex e puţin obsedat, mai ales când Henry îi scrie chestii de genul Ţi-am zis că Shaan are o motocicletă? Sau Shaan e la telefon cu Portugalia.

Devine evident că pe fişa despre ASR Prinţul Henry au fost omise cele mai interesante chestii sau

pur şi simplu a fost inventată. Lui Henry nu-i place plăcinta de oaie, ci falafelul ieftin care se vinde la o tarabă ce se află la zece minute de palat, şi şi-a petrecut mare parte din vacanţa de un an lucrând cu organizaţii caritabile din jurul lumii, jumătate din ele fiind deţinute de cel mai bun prieten al lui, Pez.

Alex află că lui Henry îi place mitologia clasică şi că poate să turuie configuraţiile a câteva zeci de constelaţii. Alex află mai multe detalii plictisitoare despre cum să operezi o ambarcaţiune cu pânze şi îi trimite doar: mişto. Opt ore mai târziu. Henry nu prea înjură, dar cel puţin nu pare să-i pese de gura spurcată a lui Alex.

Beatrice, sora lui Henry – Alex află că i se spune Bea –, apare des în conversaţia lor, din moment ce şi ea locuieşte în Palatul Kensington. Alex şi Henry fac schimb de informaţii despre problemele pe care le au cu surorile mai mari.

te-a forţat Bea vreodată şi pe tine să te îmbraci cu o rochie când erai mic?

Şi lui June îi place să-ţi şterpelească din frigider ce a mai rămas din curry în toiul nopţii, ca un copil al străzii parcă desprins din romanele lui Dickens?

Mai comune sunt discuţiile scurte despre Pez, un bărbat care pare atât de fascinant şi de ciudat, încât Alex se întreabă cum cineva ca el s-a împrietenit cu Henry, care poate turui despre Lord Byron până când îl ameninţi că-i blochezi numărul. Ori face o nebunie – sare cu paraşuta în Malaysia, mănâncă banane cu cineva care poate fi Jay-Z, vine la prânz cu un sacou Gucci roz şi incrustat cu diamante –, ori înfiinţează o nouă asociaţie nonprofit. Pare incredibil.

Îşi dă seama că şi el i-a spus multe despre June şi Nora atunci când Henry îşi aminteşte numele de cod al lui June pe care i l-au dat cei de la Serviciile Secrete – Bluebonnet – sau glumeşte despre cât de ciudată i se pare memoria fotografică a Norei. E ciudat, dat fiind cât de grijuliu e Alex cu ele, că nici măcar nu a observat până ce schimbul de mesaje de pe Twitter al lui Henry cu June, despre cât de mult

le place amândurora filmul *Mândrie şi prejudecată* din 2005, devine viral.

— Nu pare că citeşti e-mailurile de la Zahra, îi spune Nora, uitându-se peste umărul lui, băgându-şi nasul. Îi dă un cot să plece. Zâmbeşti stupid ori de câte ori te uiţi la telefon. Cui îi dai mesaje?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti şi chiar nu dau mesaje nimănui, zice Alex.

De pe ecranul telefonului se vede mesajul lui Henry: Sunt în cea mai plictisitoare şedinţă cu Philip. Nu lăsa ziarele să scrie minciuni despre mine după ce m-am strâns de gât cu cravata.

— Stai un pic, îi zice ea, întinzându-se din nou după telefonul lui, iar te uiţi la Justin Trudeau[20], cum vorbeşte franceza?

— Nu fac aşa ceva!

— Te-am prins de cel puţin două ori de când l-ai cunoscut la cina aia oficială de anul trecut.

Alex îi arată degetul mijlociu.

— Stai aşa, este ficţiune scrisă de fani despre tine? Şi nu m-ai *invitat?* Cu cine te-au combinat acum? Ai citit-o pe aia pe care ţi-am trimis-o cu Macron? Am *murit.*

— Dacă nu te potoleşti, o sun pe Taylor Swift şi îi spun că te-ai răzgândit şi că vrei să te duci până la urmă la petrecerea ei de 4 iulie.

— *Nu* este un răspuns proporţional.

Îi răspunde mai târziu în acea seară, când e singur la birou: erai într-o şedinţă despre care dintre verii tăi trebuie să se însoare între ei ca să ia înapoi casterly rock[21]?

Haha. A fost despre finanţele regale. O să-l aud pe Philip vorbind despre „rentabilitatea investiţiilor" în coşmarurile mele de acum încolo.

Alex îşi dă ochii peste cap şi îi trimite lupta sfâşietoare pentru administrarea banilor pătaţi cu sânge ai imperiului.

Henry îi răspunde un minut mai târziu.

Asta a fost şi ideea principală a şedinţei – am încercat să refuz partea mea din banii Coroanei. Tata ne-a lăsat mai mult decât suficient şi aş prefera să-mi acopăr cheltuielile cu ei decât cu jaful rezultat din secole de genocid. Philip îmi spune că sunt ridicol.

Alex parcurge mesajul de două ori ca să se asigure că l-a citit bine.

Sunt oarecum impresionat.

Se uită fix la ecran, la propriul lui mesaj, cu câteva secunde mai mult, fiindu-i deodată teamă că a spus o prostie. Dă din cap, pune telefonul pe masă. Îl blochează. Se răzgândeşte, ia telefonul din nou. Îl deblochează. Vede că Henry îi scrie un mesaj. Pune telefonul pe masă. Se uită în altă parte. Se uită la telefon.

Nu îndrăgeşti mereu *Războiul stelelor fără* a şti că un „imperiu" nu e o idee bună.

Ar aprecia dacă Henry nu i-ar mai dovedi că se înşală.

ASR Prinţul Idiot 💩
30 oct 2019, 13.07

nu-mi place deloc cravata aia

ASR Prinţul Idiot 💩

Ce cravată?

aia din poza postată pe instagram

ASR Prinţul Idiot 💩

Ce are? E gri.

exact. încearcă un model la un moment dat, şi nu te mai încrunta la telefon cum ştiu că faci acum

ASR Prinţul Idiot 💩

Modelele sunt considerate o „declaraţie".
Membrii familiei regale nu trebuie să facă
nicio declaraţie prin vestimentaţie.

fă-o pentru insta

ASR Prinţul Idiot 💩

Eşti scaiul din gaura sensibilă
a fundului vieţii mele.

mersi!

17 nov, 2019, 11:04

ASR Prinţul Idiot 💩

Tocmai am primit un colet de 5 kile
cu insigne de campanie de la Ellen Claremont,

cu faţa ta pe ei. E o farsă sau ceva?

încercam să-ţi înveselesc
garderoba, rază de soare

ASR Prinţul Idiot 💩
Sper că merită această gestionare
frauduloasă a fondurilor de campanie.
Cei de la pază au crezut că e o bombă.
Shaan aproape a chemat câinii să miroasă.

merită clar. acum şi mai mult.
spune-i lui Shaan că-l salut şi că
mi-e dor de fundul lui apetisant.
pupici

ASR Prinţul Idiot 💩
N-o să-i zic.

PATRU

— E O INFORMAŢIE PUBLICĂ. NU E PROBLEMA MEA CĂ tocmai acum ai aflat, îi spune mama lui, mergând de două ori mai repede pe un coridor din Aripa de Vest.

— Vrei să-mi spui, strigă Alex cu jumătate de gură, alergând după ea ca să ţină pasul, că de fiecare Zi a Recunoştinţei, curcanii ăştia proşti au stat într-un apartament de lux la „Willard" pe cheltuiala contribuabililor?

— Da, Alex…

— *Ce gestionare proastă a banilor!*

— Şi chiar acum sunt doi curcani de 20 de kilograme pe nume Cornbread[22] şi Stuffing[23] într-o maşină oficială sub escortă pe Pennsylvania Avenue. Nu avem timp să mutăm curcanii.

Fără să piardă deloc timp, el îi spune răspicat:

— Adu-i aici.

— Unde? Fiule, ascunzi cumva în fund un mediu natural pentru curcani? Unde în casa noastră păzită o să pun doi curcani până îi graţiez mâine?

— Pune-i în camera mea. Nu-mi pasă.

Îi râde în faţă.

— Nu.

— Cu ce e diferit faţă de o cameră de hotel? Adu curcanii în camera mea, mamă.

— Nu pun curcanii în camera ta.

— Adu curcanii în camera mea.

— Nu.

— Pune-i în camera mea, pune-i în camera mea, pune-i în camera mea…

În acea noapte, Alex are câteva regrete în timp ce se uită în ochii reci şi fără milă ai unui animal preistoric de pradă.

ŞTIU!, îi scrie un mesaj lui Henry. ŞTIU CĂ LE-AM FURAT ŞANSA DE A STA ÎNTR-UN HOTEL DE CINCI STELE CA SĂ STEA ÎNTR-O CUŞCĂ ÎN CAMERA MEA, IAR CÂND O SĂ MĂ ÎNTORC CU SPATELE, O SĂ SE ÎNFRUPTE DIN CARNEA MEA.

Cornbread se uită la el cu ochi goi, din interiorul unei lăzi imense pusă lângă canapeaua lui Alex. Un veterinar vine o dată la câteva ore pentru a-i consulta. Alex tot întreabă dacă veterinarul poate detecta setea de sânge a păsărilor.

Din camera alăturată, Stuffing scoate alt glu glu de rău augur.

Alex avea de gând să facă nişte chestii în seara asta. Chiar aşa era. Înainte să afle de la CNN cheltuielile exorbitante pentru curcani, a urmărit cele mai importante momente ale primului tur al dezbaterilor republicane. Voia să termine un rezumat pentru un examen, apoi să studieze dosarul cu implicarea socio-demografică pe care l-a obţinut de la mama lui pentru jobul din cadrul campaniei.

În schimb, se află într-o închisoare creată chiar de el, fiind chitit să stea cu ochii pe curcani până la ceremonia de graţiere, şi acum îşi dă seama cât de frică îi este de păsările mari. Se gândeşte să doarmă pe o canapea, dar dacă demonii ăştia din iad evadează din cuşti şi se omoară în timpul nopţii când el ar trebui să-i păzească? ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ: AMBII CURCANI AU FOST GĂSIŢI MORŢI ÎN DORMITORUL PRIMULUI FIU AL SUA, CEREMONIA DE GRAŢIERE A CURCANILOR A FOST ANULATĂ, PRIMUL FIU A UCIS CURCANII ÎN CADRUL UNUI RITUAL SATANIC.

Te rog trimite-mi poze este ideea lui Henry de a-l consola.

Alex se trânteşte pe marginea patului. S-a obişnuit să îşi trimită mesaje cu Henry aproape în fiecare zi; diferenţa de fus orar nu contează, pentru că amândoi sunt treji la toate orele sinistre din zi şi din noapte. Henry trimite o poză de la un antrenament de polo la ora şapte dimineaţa şi primeşte imediat una de la Alex la două dimineaţa cu ochelarii pe nas şi cu cafeaua în mână, în pat cu

o grămadă de notiţe. Alex nu înţelege de ce Henry nu-i răspunde niciodată la selfie-urile sale din pat. Selfie-urile din pat sunt întotdeauna amuzante.

Îi face o poză lui Cornbread şi i-o trimite, tresărind când pasărea flutură ameninţătoare din aripi.

Cred că e drăguţ, îi răspunde Henry.

Asta pentru că nu auzi sunetele ameninţătoare pe care le scoate.

Da, cel mai sinistru dintre toate sunetele animalelor e cel scos de curcani.

— Ştii ce, rahat cu ochi, îi spune Alex în momentul în care răspunde Henry, poţi să auzi şi singur şi apoi spune-mi ce ai face…

— Alex? Henry pare să aibă o voce răguşită şi stridentă la telefon. Chiar mă suni la ora trei dimineaţa ca să mă pui să ascult un curcan?

— Da, evident, îi spune Alex. Se uită la Cornbread şi se face mic. Iisuse Hristoase, parcă pot vedea în sufletul *tău.* Cornbread îmi ştie păcatele, Henry. Cornbread ştie ce am făcut şi e aici ca să mă facă să-mi ispăşesc păcatele.

Aude un foşnet la telefon şi şi-l imaginează pe Henry în pijamaua sa gri rostogolindu-se în pat şi poate aprinzând o veioză.

— Să auzim blestematul ăsta de sunet

— Bine, pregăteşte-te, îi spune el, după care comută pe difuzor şi întinde telefonul cu un aer grav.

Nimic. Zece secunde lungi de nimic.

— E într-adevăr înfricoşător, se aude vocea metalică a lui Henry prin difuzor.

— Păi… nu e reprezentativ, spune Alex vehement. Au făcut ca toţi dracii toată noaptea, îţi jur.

— Desigur, îl aprobă Henry pe un ton întrucâtva batjocoritor.

— Nu, stai un pic. O să… O să-l fac pe unul să scoată un sunet.

Se ridică din pat şi se apropie de cuşca lui Cornbread, simţindu-se de parcă şi-ar lua viaţa în

propriile mâini şi că are ceva de demonstrat, o situaţie în care se regăseşte des.

— Păi… Cum faci un curcan să scoată un sunet?

— Încearcă să faci exact ca el, îi spune Henry, şi vezi dacă te imită.

Alex clipeşte.

— Vorbeşti serios?

— Primăvara vânăm o mulţime de curcani sălbatici. Trucul este să intri în mintea curcanului.

— Cum naiba să fac asta?

— Aşadar, îl instruieşte Henry. Fă cum spun eu. Trebuie să te apropii destul de mult de curcan.

Alex se apleacă încet înspre barele de sârmă, cu telefonul încă în mână.

— În regulă.

— Uită-te în ochii curcanului. Ai făcut-o?

Alex urmează instrucţiunile lui Henry, îndoindu-şi genunchii astfel încât să se afle la acelaşi nivel cu Cornbread. Îl trec fiori pe şira spinării când se uită în ochii negri ca mărgelele şi criminali.

— Mda.

— Acum să-i susţii privirea. Stabileşte o legătură cu curcanul, câştigă-i încrederea, împrieteneşte-te cu el…

— În regulă…

— Cumpără o casă de vacanţă în Mallorca cu curcanul…

— Chiar te urăsc! îi strigă Alex în timp ce Henry râde de farsa lui idioată, iar faptul că a dat indignat din mâini îl face pe Cornbread să scoată acel sunet, care la rândul lui îl face pe Alex să ţipe efeminat. *Fir-ar să fie!* Ai auzit?

— Scuze, ce? face Henry. Am asurzit.

— Ce *bou* eşti. Ai fost *vreodată* la vânătoare de curcani?

— Alex, nici măcar nu-i poţi vâna în Anglia.

Alex se întoarce în pat şi îşi îngroapă faţa într-o pernă.

— Sper să mă omoare Cornbread.

— Bine, bine. Am auzit şi a fost… înfricoşător. Aşa că te înţeleg. Unde e June acum?

— E la un fel de petrecere a fetelor cu Nora, şi când le-am trimis un mesaj să vină să mă ajute, mi-au scris „hahhahaha, mult noroc”, citeşte el cu o voce monotonă, şi apoi au adăugat un emoji cu un curcan şi unul cu un rahat.

— Mi se pare corect, îi spune Henry. Şi ce-o să faci acum? O să stai toată noaptea cu ei?

— Nu ştiu! Cred că da! Nu ştiu ce altceva să fac!

— N-ai putea să te culci în altă parte? Nu sunt o mie de camere în casa aia?

— Păi da, dar dacă evadează? Am văzut *Jurassic Park.* Ştiai că păsările sunt descendenţii direcţi ai păsărilor de pradă? E un fapt dovedit ştiinţific. Am păsări de pradă în dormitor, Henry. Şi tu vrei să mă culc de parcă n-o să scape din cuşti şi n-o să pună stăpânire pe insulă imediat ce închid ochii? În regulă. Poate fundul tău alb.

— Chiar o să pun să fii ucis. Nici n-o să-ţi dai seama. Asasinii noştri sunt învăţaţi să fie discreţi. Vor veni în toiul nopţii şi o să pară un accident umilitor.

— Asfixiere autoerotică?

— Atac de cord pe budă.

— Iisuse!

— Ai fost prevenit.

— Am crezut că o să mă omori într-un stil mai personal. O pernă de mătase pe faţă ca să mă sufoc încet şi cu blândeţe. Doar tu şi cu mine. Senzual.

— Haha. Bine.

Henry tuşeşte.

— Oricum, zice Alex în timp ce se urcă în pat. Nu contează, pentru că unul din curcanii ăştia blestemaţi o să mă omoare înainte.

— Chiar nu cred… *O, bună!*

Se aude un foşnet în telefon, o bucată de hârtie încreţită şi un adulmecat de câine.

— *Cine a fost băiat bun?* David te salută.

— Bună, David!

— Bu… Hei! *Nu* sunt pentru tine, domnule Wobbles! Astea-s ale *mele!*

Alte foşnete şi un mieunat distant şi jignit.

— *Nu,* domnule Wobbles, ticălosule!

— Cine puii mei e domnul Wobbles?

— Pisica idioată a soră-mii. Cântăreşte o tonă şi tot încearcă să-mi fure prăjiturile Jaffa. El şi cu David sunt prieteni.

— Ce faci acum?

— Ce fac eu? Încercam să *dorm.*

— Bine, dar mănânci prăjituri Jabba…

— Prăjituri *Jaffa, Dumnezeule!* Sunt bântuit de un Neanderthal american bolnav la cap şi de doi curcani.

— Aşa, şi?

Henry iar oftează teatral. Mereu oftează când e vorba de Alex. Este uimitor că mai are aer în plămâni.

— Şi… nu râde.

— O, da, îi spune Alex pregătit.

— Mă uitam la *Great British Bake Off*[24].

— Drăguţ. Însă nu mi se pare jenant. Ce altceva?

— Păi… poate am pe faţă o mască din aia exfoliantă.

— O, Dumnezeule, ştiam eu!

— Deja regret ce ţi-am zis.

— Ştiam că ai parte de-un tratament din ăla dermatologic scandinav foarte scump. Ai ceva gen cremă pentru ochi cu diamante în ea?

— Nu! Henry se strâmbă, iar Alex trebuie să-şi ducă dosul palmei la gură ca să nu-l pufnească râsul. Uite ce e, am o apariţie televizată mâine, da? Nu ştiam că voi fi *descusut.*

— Dar chiar nu te descos. Cu toţii trebuie să avem grijă de pori. Deci îţi place *Bake Off,* nu?

— Mă linişteşte. Totul este în culori pastelate, muzica este extrem de relaxantă şi toţi sunt foarte drăguţi unii cu ceilalţi. Şi înveţi extrem de multe despre diferite tipuri de biscuiţi, Alex. Atât de multe! Când lumea pare îngrozitoare, ca atunci când eşti prins în Marele Dezastru al Curcanilor, poţi să te uiţi la emisiunea asta şi să dispari în ţinutul biscuiţilor.

— Emisiunile americane de gătit nu sunt deloc aşa. Toţi sunt transpiraţi, e o muzică teatrală şi montajul e foarte intens. *Bake Off* face ca *Chopped* să fie prin comparaţie ca acele casete despre cultul lui Manson[25].

— Cred că aşa se explică diferenţele colosale dintre noi, spune Henry, iar Alex râde scurt.

— Ştii, eşti surprinzător.

Henry face o pauză.

— În ce fel?

— Adică nu eşti un dobitoc plictisitor.

— Uau! exclamă Henry râzând. Mă simt onorat.

— Cred că ai şi tu profunzimile tale.

— Credeai că sunt un blond prost, nu?

— Nu chiar, doar *plictisitor.* Adică pe câinele tău îl cheamă David, ceea e cam plictisitor.

— După Bowie[26].

— Eu… Lui Alex i se învârte capul şi încearcă să se adune. Pe bune? Ce naiba? De ce nu i-ai zis Bowie atunci?

— E cam prea pe faţă. Orice bărbat trebuie să aibă o doză de mister.

— Bănuiesc că da.

Şi, pentru că nu se poate opri la timp, cască lung. E în picioare de la şapte ca să alerge înainte de ore. Dacă curcanii nu-l termină, atunci epuizarea o să-i vină de hac.

— Alex, spune Henry cu fermitate.

— Ce e?

— Curcanii nu o să te ucidă ca dinozaurii din *Jurassic Park.* Nu eşti tipul din *Seinfeld.* Eşti Jeff Goldblum[27]. Du-te să te culci.

Alex îşi înăbuşeşte un zâmbet mai lung decât ar merita propoziţia.

— Du-te tu să te culci.

— Chiar aşa am să fac, spune Henry, iar lui Alex i se pare că aude din nou zâmbetul ăla ciudat în vocea lui şi, ca să fie sincer, toată noaptea asta a fost tare, tare ciudată. Imediat ce închizi, da?

— În regulă, spune Alex. Dar dacă scot din nou sunetele alea?

— Du-te să dormi în camera lui June, tăntălăule.

— În regulă.

— În regulă.

— În regulă, spune Alex din nou.

Deodată e foarte conştient că nu au mai vorbit la telefon până acum, aşa că nu a trebuit niciodată să-şi dea seama cum încheie discuţia. E confuz. Dar tot zâmbeşte. Cornbread îl fixează cu privirea de parcă nu pricepe. *Nici eu, prietene, băga-mi-aş.*

— În regulă, repetă Henry. Noapte bună!

— Super, spune Alex simţindu-se penibil. Noapte bună!

Închide şi se uită la telefonul din mână, de parcă ar trebui să explice electricitatea statică din aer care îl înconjoară.

Se scutură, ia perna şi un morman de haine, traversează coridorul spre camera lui June şi se suie în patul ei înalt. Dar se tot gândeşte că a lăsat ceva nerezolvat.

Ia din nou telefonul, ţi-am trimis poze cu curcani, aşa că merit şi eu să-ţi văd animalele.

Un minut şi jumătate mai târziu: Henry într-un pat masiv, grandios, hidos cu aşternuturi albe cu fir auriu, cu faţa uşor roz şi proaspăt curăţată, cu un cap de beagle pe o pernă într-o parte şi cu o siameză obeză făcută covrig pe partea cealaltă în jurul unui ambalaj de prăjitură Jaffa. Are mici cearcăne sub ochi, dar este amuzat şi îşi ţine o mână deasupra capului pe pernă, în timp ce cu cealaltă ţine telefonul pentru selfie.

Prin chinul ăsta trebuie să trec, îi spune, iar apoi: Acum chiar noapte bună!

⟵

ASR Prinţul Idiot 💩
8 dec. 2019, 21.53

e un maraton cu filme bond şi ştii
că tatăl tău era bunăciune

ASR Prinţul Idiot 💩

Chiar înainte ca părinţii lui Alex să se despartă, amândoi aveau obiceiul să-i spună pe numele de familie al celuilalt când îi ieşeau la iveală anumite trăsături de caracter. Încă o mai fac. Când turuie presei vrute şi nevrute, maică-sa îl cheamă la ea în birou şi îi zice: „Diaz, adună-te, ce naiba?" Când ajunge într-un punct mort din cauza încăpăţânării, taică-su îi trimite un mesaj: „Las-o baltă, Claremont!"

Mama lui Alex oftează în timp ce pune pe birou un exemplar din *Washington Post* deschis la un articol din interior: senatorul OSCAR DIAZ SE ÎNTOARCE ÎN DC PENTRU VACANŢĂ cu fosta soţie, preşedinta Claremont. E aproape ciudat că nu mai e atât de ciudat. Tatăl lui vine de Crăciun din California cu avionul, şi este în regulă, dar a apărut şi în *Post.*

Ea face acelaşi lucru atunci când trebuie să petreacă timp cu tatăl lui: îşi ţuguie buzele şi îi tremură două degete de la mâna dreaptă.

— Ştii că poţi să rogi pe cineva să-ţi aducă o ţigară, îi spune Alex de pe canapeaua pe care s-a instalat cu o carte în mână.

— Taci, Diaz!

Ellen a pregătit dormitorul Lincoln pentru tatăl lui Alex şi se tot răzgândeşte, punând personalul de serviciu să scoată decoraţiunile şi apoi să decoreze din nou. Leo nu pare afectat şi o îmbunează cu complimente printre crizele de nervi şi beteală. Alex nu crede că altcineva ar putea rămâne însurat cu mama lui. Tatăl lui clar nu a putut.

Ca întotdeauna, June este mediator. Doar când vine vorba de familie lui Alex îi place să se relaxeze şi să lase lucrurile să curgă, băgându-şi nasul când e ceva necesar sau interesant, dar June este personal responsabilă ca nimeni să nu mai spargă obiecte nepreţuite şi străvechi din Casa Albă ca anul trecut.

În cele din urmă, tatăl lui ajunge însoţit de mai mulţi agenţi ai Serviciilor Secrete într-o mare

agitaţie, barba îi este aranjată impecabil, iar costumul îi vine ca turnat. În ciuda pregătirilor făcute de June, aproape sparge o vază veche când îi sare în braţe. Se fac nevăzuţi imediat în magazinul cu ciocolată de la parter, iar după colţ se aude din ce în ce mai slab cum Oscar o felicită din toată inima pentru ultima postare de pe blogul celor de la *The Atlantic*. Alex şi cu mama lui se uită unul la altul. Familia lui e uneori aşa de previzibilă!

A doua zi, Oscar se uită la Alex de parcă i-ar spune urmează-mă şi nu-i spune mamei tale, şi îl duce pe balconul Truman.

— Crăciun fericit, *mijo*[28]*!* îi spune tatăl lui zâmbind larg, iar Alex râde şi se lasă îmbrăţişat cu un singur braţ.

Miroase la fel ca întotdeauna a sare, fum şi a piele bine tratată. Mama lui obişnuia să se plângă că se simţea de parcă locuia într-un bar în care se fumează trabucuri.

— Crăciun fericit, tată! îi răspunde Alex.

Trage un scaun aproape de balustradă şi îşi pune ghetele strălucitoare pe el. Lui Oscar Diaz îi place o privelişte frumoasă.

Alex se uită la pajiştea întinsă şi plină de zăpadă din faţa lor, la Monumentul Washington, la acoperişurile crestate şi mansardate ale clădirii Eisenhower din vest pe care o detesta şi Truman. Tatăl lui scoate un trabuc din buzunar, îl taie şi îl aprinde, păstrând acelaşi ritual de ani de zile. Trage o dată din el şi i-l dă.

— Îţi vine vreodată să râzi când te gândeşti cât de mult îi enervează asta pe toţi dobitocii? îi spune, gesticulând pentru a cuprinde întregul peisaj: doi bărbaţi mexicani care îşi întind picioarele pe balustrada unde şefii de stat îşi mănâncă cornurile.

— Mereu.

Oscar râde şi se bucură de propriul tupeu. Îi plac dozele de adrenalină – să se suie pe munţi, să facă scufundări în peşteri şi să o scoată pe mama lui Alex din sărite. Practic cochetează cu moartea. Însă, când

vine vorba de muncă, abordarea lui e total diferită, fiind metodic şi precis, ca să nu mai vorbim de cum este el ca părinte, adică relaxat şi tolerant.

Acum, lui Alex îi place să-l vadă mai mult ca în liceu de când Oscar îşi petrece cea mai mare parte a anului în DC. În timpul celor mai aglomerate sesiuni din cadrul Congresului, *Los Bastardos*[29] vor fi convocaţi – adică doar el, Alex şi Rafael vor bea bere în fiecare săptămână şi o să vorbească nimicuri. Şi este bine că această apropiere i-a forţat părinţii să depăşească perioada distrugerii reciproce, reuşind să sărbătorească acum un Crăciun în loc de două.

Pe măsură ce trec zilele, Alex îşi aminteşte uneori doar pentru o secundă cât de mult îi este dor să-i aibă toţi pe sub acelaşi acoperiş.

Tatăl său era întotdeauna bucătarul familiei. Copilăria lui Alex mirosea a ardei, ceapă şi carne de tocană fierte la foc mic într-un ceaun de fontă pentru *caldillo*[30], cu pâine proaspătă care aştepta pe blatul din lemn. Îşi aminteşte cum mama lui înjura şi râdea când deschidea cuptorul pentru covrigii cu umplutură de pizza doar ca să găsească oale şi tigăi, sau când căuta cutia cu unt în frigider şi o găsea mânjită de salsa verde făcut în casă.

Numai că în cele din urmă se lăsa cu ţipete urmate de o tăcere asurzitoare, iar în curând Alex şi June erau adolescenţi, cu ambii părinţi în Congres, iar Alex era preşedintele ligii studenţilor, co-căpitan de lacrosse, rege al balului, şef de promoţie, şi totul a încetat să mai fie ceva despre care avea timp să vorbească.

Totuşi, tatăl lui era la Casa Albă de trei zile şi nu fuseseră incidente, iar într-o zi Alex îl surprinde la bucătărie cu doi dintre bucătari râzând şi aruncând ardei într-o oală. Uneori se gândeşte că ar fi drăguţ dacă lucrurile ar putea fi aşa mai des.

Zahra se duce în New Orleans să-şi viziteze familia de Crăciun doar la insistenţele preşedintei şi doar pentru că sora ei a născut, iar Amy a ameninţat

că o înjunghie dacă nu-i dă salopeta pe care a tricotat-o. Ceea ce înseamnă că vor lua cina de Crăciun în Ajun, aşa că Zahra nu o va rata. În ciuda nopţilor târzii în care îi blestemă, Zahra face parte din familia lor.

— Crăciun fericit, Z! îi urează Alex vesel, de pe holul din faţa sufrageriei familiei.

De dragul sărbătorilor poartă un pulover roşu pe gât. Alex are un pulover cu beteală verde strălucitoare. Zâmbeşte şi apasă un buton din interiorul mânecii, şi se aude „O, brad frumos" dintr-un difuzor de lângă subţioară.

— De abia aştept să nu te mai văd două zile la rând, îi zice, dar în voce i se simte afecţiunea.

La cina de anul acesta nu e foarte multă lume, deoarece părinţii tatălui său sunt în continuare în concediu, aşa că masa este pusă pentru şase persoane, în nuanţe de alb strălucitor şi auriu. Conversaţia este destul de plăcută, încât Alex aproape uită că nu este întotdeauna aşa.

Până când încep toţi să discute despre alegeri.

— Mă gândeam, spune Oscar, tăindu-şi cu grijă fileul, că de data asta putem face campanie împreună.

În celălalt capăt al mesei, Ellen îşi pune jos furculiţa.

— Ce să facem?

— Ştii tu. El ridică din umeri, mestecând. Să mergem prin ţară, să ţinem discursuri.

— Nu cred că vorbeşti serios.

Oscar îşi lasă furculiţa şi cuţitul pe faţa de masă şi se aude o bufnitură surdă de *Oh, rahat.* Alex se uită peste masă la June.

— Chiar crezi că este o idee atât de proastă? o întreabă Oscar.

— Oscar, am mai trecut prin asta ultima oară, îi spune Ellen. Brusc tonul ei este tăios. Oamenilor nu le plac femeile, ci mamele şi soţiile. Le plac *familiile.* Ultimul lucru de care trebuie să le reamintesc e că sunt divorţată şi că defilez cu fostul meu soţ peste tot.

El râde puţin încruntat.

— Deci o să te prefaci că el este tatăl lor, nu?

— Oscar, intervine Leo, ştii că niciodată n-aş…

— Nu *pricepi,* îl întrerupe Ellen.

— Ţi-ar putea creşte cota de popularitate, spune el. A mea e destul de ridicată, El. Mai ridicată decât a fost a ta vreodată în Cameră.

— Hai că a început, îi spune Alex lui Leo, care e lângă el, însă pe faţă nu i se citeşte nicio expresie.

— Oscar, am făcut *sondaje!* Da? Ellen a ridicat foarte mult tonul, iar acum stă cu palmele sprijinite de masă. Potrivit datelor, îmi scade cota în rândul votanţilor indecişi când vine vorba despre divorţ!

— Oamenii ştiu că eşti divorţată!

— Alex are o cotă mai mare de popularitate! strigă ea, iar Alex şi June tresar amândoi. Şi cota lui June!

— Nu sunt *cote!*

— Du-te dracului, ştiu şi eu, n-am zis niciodată că ar fi procentaje!

— Nu crezi că uneori îi foloseşti de parcă ar fi?

— Cum *îndrăzneşti,* când tu nu ai nicio problemă să defilezi cu ei ori de câte ori trebuie să fii reales! Poate că dacă erau doar Claremont, n-ai avea atâta noroc. Şi cu siguranţă ar fi mai al naibii de limpede – oricum lumea îi ştie numai după numele ăsta!

— Nu ne ia nimeni niciun nume! intervine June pe un ton ridicat.

— June! o opreşte Ellen.

Tatăl lor insistă.

— Încerc să te ajut, Ellen!

— Oscar, n-am nevoie de ajutorul tău ca să câştig alegerile! îi spune şi izbeşte masa cu atâta putere cu palma, că vasele zăngănesc. N-am avut nevoie nici când eram în Congres, şi n-am avut nevoie de tine ca să devin preşedinte prima oară, şi n-am nevoie nici acum!

— Cred că trebuie să fii realistă în privinţa adversarului tău! Crezi că tabăra cealaltă o să joace corect de data asta? După opt ani de Obama şi acum

tu? Ellen, sunt furioşi, iar Richards vrea să curgă sânge! Trebuie să fii pregătită!

— Voi fi! Crezi că n-am o echipă care se ocupă de toate rahaturile astea acum? Sunt preşedinta nenorocitelor State Unite ale Americii! N-am nevoie să vii aici şi să-mi… să-mi…

— Explici? intervine Zahra.

— Explici! strigă Ellen, întinzând acuzator un deget spre Oscar, care face ochii mari. Despre campania asta prezidenţială!

Oscar lasă şervetul jos.

— Încă eşti atât de încăpăţânată, ce naiba?

— Du-te dracului!

— Mamă! îi spune June pe un ton tăios.

— Iisuse Hristoase, voi vorbiţi serios? se aude Alex strigând înainte să ia o decizie conştientă de a o face. Nu putem să ne purtăm şi noi civilizat la un rahat de masă? E *Crăciunul,* ce pizda mă-sii? N-ar trebui să conduceţi ţara? Calmaţi-vă!

Împinge scaunul în spate şi iese grăbit din camera de zi, ştiind că este un nemernic teatral şi că nu îi prea pasă. Trânteşte uşa dormitorului după el, iar puloverul său stupid cântă câteva note dezacordate, apoi şi-l smulge şi-l aruncă înspre perete.

Nu că nu îşi pierde cumpătul adesea, însă… de obicei nu şi-l pierde cu familia. Mai ales pentru că de obicei n-are *treabă* cu familia lui.

Scoate un tricou Lacrosse vechi din dulap şi când se întoarce şi îşi vede reflexia în oglinda de lângă dressing, se află înapoi în adolescenţă, păsându-i prea mult de părinţii lui şi fiind perfect conştient că nu are cum să schimbe situaţia. Diferenţa e că acum nu mai are cursuri la care să se înscrie ca să-şi distragă atenţia.

Întinde mâna după telefon. Creierul lui este ca o călătorie cu minimum doi pasageri în ceea ce îl priveşte – singur şi ocupat sau pe gânduri cu cineva.

Dar Nora sărbătoreşte Hanukkah în Vermont şi nu vrea să o irite, iar Liam, cel mai bun prieten al său din liceu, abia a schimbat două vorbe cu el de când s-a mutat la DC.

Şi mai rămâne…

— Ce am mai făcut să merit aşa ceva acum? se aude vocea groasă şi somnoroasă a lui Henry.

În fundal parcă se aude „Good King Wenceslas”[31].

— Hei, scuze. Ştiu că e târziu şi e Ajunul Crăciunului. Îmi dau seama că poate ai familie şi altele. Nu ştiu de ce nu m-am gândit înainte. Uau, poate de asta nu am prieteni. Sunt un dobitoc. Scuze, omule. Eu o să, o să…

— Iisuse, Alex, îl întrerupe Henry. E în regulă. E trei şi jumătate aici, toată lumea s-a dus la culcare. Mai puţin Bea. Salută-l, Bea.

— Bună, Alex! se aude o voce amuzată la celălalt capăt al liniei. Henry are nişte acadele dulci pe…

— E suficient. Se aude din nou vocea lui Henry pe fir, apoi un sunet înfundat de parcă a aruncat o pernă în direcţia lui Beatrice. Ce se întâmplă?

— Scuze, îi scapă lui Alex. Ştiu că e ciudat, şi eşti cu sora ta şi tot tacâmul, şi că, gen, offff! Nu prea aveam pe cine să sun care să fie treaz. Şi ştiu că nu suntem prieteni pe bune şi nu prea vorbim despre chestiile astea, dar a venit tata de Crăciun, iar el şi cu mama sunt ca nişte nenorociţi de rechini-tigru care se luptă pe o focă mică atunci când îi pui singuri în aceeaşi cameră mai mult de o oră, şi au început să se certe, şi nu ar trebui să *conteze,* pentru că sunt deja divorţaţi, şi nu ştiu de ce m-am pierdut cu firea, dar aş vrea să se potolească *odată* ca să avem şi noi măcar o vacanţă normală, ştii?

Se lasă o tăcere îndelungată înainte ca Henry să spună:

— Stai un pic. *Bea, poţi să mă laşi puţin singur? Taci. Da, poţi să iei biscuiţii.* În regulă, te ascult.

Alex expiră, întrebându-se ce naiba face, dar continuă să turuie.

Îi spune lui Henry despre divorţ – acei ani ciudaţi şi tumultuoşi, ziua în care a venit dint-o tabără de cercetaşi şi a văzut că lucrurile tatălui său nu mai erau, nopţile în care mânca îngheţată Helados – şi

nu se simte atât de stânjenit pe cât se aştepta. Nu a avut niciodată grijă să se cenzureze cu Henry – la început pentru că nu-i păsa ce părere are acesta, iar acum ştie că aşa sunt amândoi. Poate ar trebui să fie diferit atunci când se plânge că are multe cursuri şi când turuie despre familie. Dar nu e.

Nu-şi dă seama că a vorbit preţ de o oră până când termină de povestit ce s-a întâmplat la cină şi Henry îi spune:

— Se pare că ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri.

Alex uită ce voia să spună în continuare.

Doar… Ei bine, i se spune de multe ori că e extraordinar. Nu i se spune suficient de des că a făcut tot ce a putut.

Înainte să se poată gândi la un răspuns, se aud trei bătăi uşoare în uşă – e June.

— În regulă, mulţumesc, omule, trebuie să închid, îi zice Alex pe un ton scăzut, în timp ce June deschide uşa.

— Alex…

— Pe bune. Mersi! Chiar nu vrea să-i explice lui June. Crăciun fericit! Noapte bună!

Închide şi azvârle telefonul într-o parte în timp ce June se aşază pe pat. Are halatul de baie roz pe ea şi părul ud de la duş.

— Bună, ce faci? Eşti bine?

— Da, sunt bine. Scuze, nu ştiu ce se întâmplă cu mine. N-am vrut să mă pierd cu firea. Am fost… Nu ştiu. N-am fost în… apele mele… în ultima vreme.

— E-n regulă. Îşi dă părul peste umăr, stropindu-l cu apă. Am fost complet sărită de pe fix în ultimele şase luni de facultate. Îmi sărea muştarul cu oricine. Ştii că nu trebuie să faci totul tot timpul.

— E OK. Sunt OK, îi spune automat.

June se uită neîncrezătoare la el şi Alex îi atinge unul din genunchi cu piciorul gol.

— Şi cum a fost după ce am plecat? Au terminat de spălat sângele?

June oftează, lovindu-l şi ea.

— Cumva au început să schimbe subiectul şi să spună că erau un cuplu politic înainte de divorţ şi ce

bune erau vremurile alea, mama şi-a cerut scuze şi apoi a urmat ora de whisky şi nostalgie, apoi toţi s-au dus la culcare. Îşi trage nasul. Oricum aveai dreptate.

— Nu crezi că am întrecut măsura?

— Nu. Deşi… sunt cumva de acord cu ce zicea tata. Mama poate fi… ştii tu… mama.

— Ei bine, aşa a ajuns unde e acum.

— Nu crezi că e vreo problemă?

Alex dă din umeri.

— Cred că e o mamă bună.

— Da, cu tine. Nu e nicio acuzaţie ascunsă, ci pur şi simplu o observaţie. Afecţiunea şi sprijinul pe care ţi le acordă depind de ce ai nevoie de la ea. Sau ce poţi face pentru ea.

— Însă vreau să-ţi zic că înţeleg ce vrea să spună, zice Alex, cântărindu-şi cuvintele. Uneori e nasol că tata a decis să-şi facă bagajele şi să se mute doar ca să candideze pentru un loc în California.

— Da, dar cum e diferit faţă de ce a făcut mama? Totul se învârte în jurul politicii. Spun doar că are dreptate când zice că mama ne împinge de la spate fără să ne ofere mereu afecţiune.

Alex deschide gura să răspundă, când telefonul lui June bâzâie din buzunarul halatului.

— Oh, hmm, spune când îl scoate să se uite la ecran.

— Ce-i?

— Nimic. Citeşte mesajul. Crăciun fericit. De la Evan.

— Evan… adică fostul tău iubit Evan din California? Încă vă trimiteţi mesaje?

June îşi muşcă buza acum, având o expresie distantă în timp ce tastează, un răspuns.

— Mda, uneori.

— Super. Mereu mi-a plăcut de el.

— Mda, şi mie, spune June pe un ton scăzut. Îşi blochează telefonul şi-l aruncă pe pat, clipind de câteva ori de parcă s-ar reseta. Oricum, ce a zis Nora când i-ai spus?

— Poftim?

— La telefon? îl întreabă. Mi-am dat seama că e ea. Nu vorbeşti cu nimeni altcineva despre rahaturile astea.

— Ah, face Alex. Se simte ca un trădător şi o căldură inexplicabilă îi cuprinde ceafa. Păi, de fapt, nu. O să sune ciudat, dar vorbeam cu Henry.

June ridică din sprâncene, iar Alex scanează instinctiv camera încercând să se pună la adăpost.

— Pe bune?

— Uite ce e, chiar avem lucruri în comun, ceea ce e ciudat, şi cred că şi un bagaj emoţional la fel de ciudat, şi nevroze, şi am crezut că el o să mă înţeleagă cumva.

— O, Doamne, Alex! îi zice, năpustindu-se asupra lui ca să-l tragă într-o îmbrăţişare brutală. Ţi-ai făcut un prieten!

— Am prieteni! Dă-te de pe mine!

— Ţi-ai făcut un prieten! îi dă un ghiont. Sunt aşa mândră de tine!

— O să te omor, *opreşte-te!* îi spune, rostogolindu-se ca un crocodil ca să scape din ghearele ei. Aterizează pe podea. Nu e prietenul meu. E doar o persoană pe care-mi place să o contraatac tot timpul şi *odată* am vorbit cu el despre ceva real.

— Da, adică un prieten, Alex.

Alex deschide şi închide gura de câteva ori fără să spună nimic înainte să-i arate uşa.

— June, poţi pleca! Du-te la culcare!

— Nu. Spune-mi totul despre noul tău prieten care e *membru* al Casei Regale. Cât de burghez din partea ta! Cine ar fi ghicit? îi spune, uitându-se la el peste marginea patului. O, Doamne, e ca în comediile romantice în care fata angajează o escortă care să pretindă că e iubitul ei la o nuntă şi apoi se îndrăgosteşte de el pe bune.

— Cazul nostru e *complet diferit.*

Personalul abia a terminat de împachetat brazii de Crăciun când începe nebunia.

Ringul de dans trebuie pregătit, meniul de terminat, filtrul de Snapchat de aprobat. Alex petrece întreaga zi de 26 decembrie în biroul secretarului de relaţii publice alături de June, trecând în revistă contractele de confidenţialitate pe care i-au pus pe toţi să le semneze după ce fiica unei *Real Housewife*[32] a căzut pe scările rotondei anul trecut; Alex e încă impresionat că nu şi-a vărsat margarita.

Este din nou timpul pentru petrecerea nebună de Revelion a Trioului de la Casa Albă.

Oficial se numeşte Gala de Revelion a Tinerei Americi, sau cel puţin aşa cum o numeşte măcar un moderator de la televizor, Cina Corespondenţilor Mileniali. În fiecare an, Alex, June şi Nora umplu sala de bal de la etajul doi cu 300 de prieteni, celebrităţi cunoscute pe care le ştiu vag, foşti iubiţi, politicieni care pot să-i ajute în carieră şi persoane cunoscute pe la douăzeci şi ceva de ani. Petrecerea este o strângere oficială de fonduri şi generează atât de mulţi bani pentru cauze umanitare şi atât de mult PR pentru familia prezidenţială, încât până şi mama lui o aprobă.

— Scuzaţi-mă, le spune Alex de la o masă de conferinţe de le primul etaj cu mâna plină de mostre de confetti, dar vor o culoare metalică sau un albastru cu auriu mai sofisticat? Se uită pe o copie a listei finale de oaspeţi. Cine l-a trecut pe Henry?

Nora îi răspunde cu gura plină cu tort de ciocolată:

— Eu nu.

— June?

— Uite ce e, ar fi trebuit să-l inviţi chiar tu! îi spune June, recunoscând implicit. E drăguţ că-ţi faci prieteni în afară de noi. Uneori, când eşti prea izolat, începi să o iei puţin razna. Mai ţii minte anul trecut când Nora şi cu mine am fost amândouă plecate din ţară o săptămână şi aproape ţi-ai făcut un tatuaj?

— Eu tot sunt de părere că ar fi trebuit să-l lăsăm să-şi facă unul ca prostituatele, deasupra fundului.

— Nu ar fi fost *aşa,* spune Alex furios. Ai fost şi tu părtaşă, nu?

— Ştii că-mi place haosul, răspunde Nora senin.

— Am şi alţi prieteni în afară de voi două, le-o întoarce Alex.

— Cine, Alex? îl ia June la rost. Spune-mi, cine?

— Oameni! îi răspunde, apărându-se. Colegi de grupă! Liam!

— Te rog. Ştim cu toţii că nu ai mai vorbit cu Liam de un an, îi spune June. Ai nevoie de prieteni. Şi ştiu că-ţi place de Henry.

— Taci din gură! o apostrofează Alex.

Îşi bagă un deget sub guler şi îşi dă seama că a transpirat. Mereu trebuie să dea căldura atât de tare când ninge afară?

— E interesant, observă Nora.

— Ba nu e! izbucneşte Alex. Bine, poate să vină. Dar, dacă nu cunoaşte pe altcineva, n-o să stau după fundul lui toată noaptea.

— Va veni însoţit, spune June.

— De cine? întreabă Alex din reflex. Fără să vrea. Doar mă întreb.

— De Pez, îi răspunde.

Se uită ciudat, iar el nu poate descifra privirea, aşa că decide că June e ciudată şi haotică. Mereu lucrează pe căi misterioase, organizează şi orchestrează chestii la care Alex nu se aşteaptă până când lucrurile se leagă în final.

Aşadar, bănuieşte că Henry va veni, şi primeşte confirmarea când verifică Instagramul în ziua petrecerii şi vede o postare pe contul lui Pez în care e cu Henry la bordul unui avion privat. Pez are părul vopsit într-un roz-deschis, iar lângă el zâmbeşte Henry într-un pulover cenuşiu, cu picioarele proptite de pervaz. Pare să fie odihnit de data asta.

Titlul postării este Venim în SUA! #GalaTinereiAmerici2019

Alex zâmbeşte fără să vrea şi îi trimite un mesaj lui Henry.

ATENŢIE: voi purta un costum de catifea roşie de Burgundia în seara asta, te rog nu încerca să mă eclipsezi, vei eşua şi mă voi simţi jenat pentru tine.

Henry îi scrie câteva secunde mai târziu.

Nici prin gând nu-mi trece.

De acolo totul se precipită, iar un stilist îl bagă în camera de machiaj şi Alex se uită cum fetele sunt transformate pentru a fi pregătite pentru aparatele de fotografiat. Buclele scurte ale Norei sunt date într-o parte cu o agrafă argintie care se asortează cu liniile geometrice de pe corsetul rochiei ei negre; rochia albastru-închis şi decoltată a lui June este creată de Zac Posen şi se potriveşte perfect cu paleta cromatică albastru cu auriu pe care au ales-o pentru petrecere.

Invitaţii încep să sosească pe la opt, băutura curge în valuri, iar Alex cere un pahar cu whisky ca să pună lucrurile în mişcare. Este muzică live, o formaţie pop care îi rămăsese datoare lui June, care cântă acum o versiune a piesei „American Girl", aşa că Alex o apucă pe June de mână şi o învârte pe ringul de dans.

Primii sosiţi sunt mereu figurile politice noi: un cârd mic de stagiari la Casa Albă, un organizator de evenimente de la Centrul pentru Progres American, fiica unui senator aflat la primul mandat, însoţită de iubita ei punk-rock, iar Alex şi-a pus în minte să i se prezinte mai târziu. Apoi sosesc invitaţii strategic aleşi pe criterii politice de către departamentul de presă, şi în cele din urmă ajung şi întârziaţii: starurile pop mărunte sau întrucâtva celebre, actorii din serialele pentru adolescenţi şi copiii unor vedete.

Alex se întreabă când o să-şi facă Henry apariţia, când June apare lângă el şi strigă:

— Vine!

Alex vede o pată strălucitoare de culoare, care este de fapt geaca aviator a lui Pez, care e din mătase şi străluceşte, contrastând cu modelul floral

atât de colorat şi complex, că Alex aproape trebuie să mijească ochii. Culorile se estompează însă puţin când se uită spre dreapta.

E prima oară când Alex îl vede pe Henry în carne şi oase de când au petrecut sfârşitul de săptămână la Londra, urmat de sutele de mesaje, glume ciudate şi telefoane târzii, şi i se pare că întâlneşte un străin. Ştie mai multe despre Henry, îl înţelege mai bine şi poate aprecia raritatea unui zâmbet sincer pe aceeaşi faţă superbă şi celebră.

E o disonanţă cognitivă ciudată: Henry din prezent şi Henry din trecut. De asta poate că Alex este agitat şi simte o căldură în interior. Şi datorită whisky-ului.

Henry poartă un costum simplu albastru-închis, dar a ales o cravată de culoarea muştarului. Îl vede pe Alex şi zâmbeşte larg, trăgându-l pe Pez de braţ.

— Ce cravată drăguţă! îi zice Alex imediat ce Henry e suficient de aproape ca să-l audă în ciuda mulţimii.

— Mă gândeam că voi fi poftit afară dacă nu port ceva mai puţin fascinant, spune Henry, iar vocea i se pare mai diferită decât şi-o aminteşte Alex.

Ca o catifea scumpă, ceva distins, bogat şi moale în acelaşi timp.

— Şi *cine* e el? întreabă June lângă Alex, întrerupându-i şirul gândurilor.

— A, da, nu v-aţi cunoscut oficial, spune Henry. June, Alex, el e Percy Okonjo, cel mai bun prieten al meu.

— Pez, fel ca dulciurile, spune Pez cu voioşie în glas, întinzându-i mâna lui Alex. Are câteva unghii albastre. Când se uită la June, ochii îi strălucesc mai puternic şi zâmbetul i se lăţeşte. Te rog să mă pălmuieşti dacă încalc măsura, dar eşti cea mai deosebită femeie pe care am văzut-o în viaţa mea şi aş vrea să-ţi aduc cea mai extravagantă băutură din acest loc, dacă-mi permiţi, desigur.

— Păi… zice Alex.

— Eşti cuceritor, îi zice June, zâmbind excesiv.

— Iar tu eşti o zeiţă.

Alex îi vede făcându-se nevăzuţi în mulţime. Pez o pată vie de culoare, deja învârtind-o pe June într-o piruetă în drum spre ringul de dans. Henry zâmbeşte acum timid şi rezervat, iar Alex le înţelege prietenia în cele din urmă. Henry nu vrea să fie în lumina reflectoarelor, iar Pez absoarbe natural ceea ce Henry parează.

— M-a implorat să îl prezint surorii tale de la nuntă, îi spune Henry.

— *Pe bune?*

— Cred că l-am ajutat să economisească o grămadă de bani. Era pregătit să discute cu nişte piloţi să scrie mesaje pe cer.

Alex îşi lasă capul pe spate şi râde, iar Henry se uită la el încă zâmbind larg. June şi Nora aveau dreptate. Chiar îi place de el, contrar tuturor aşteptărilor.

— Hai, vino cu mine, îi zice Alex. Am băut deja două pahare cu whisky. Trebuie să recuperezi.

Mai mult de o conversaţie se încheie în timp ce Alex şi Henry trec pe lângă invitaţii care rămân cu gurile deschise deasupra prăjiturilor. Alex încearcă să-şi dea seama cum arată: prinţul şi Primul Fiu, cei doi idoli ai ţărilor lor, braţ la braţ în drum spre bar. E intimidant şi fascinant să te afli lângă aşa o fantezie de neatins cu oameni bogaţi. Asta *văd* oamenii, dar nimeni nu ştie de Marele Dezastru cu Curcanul. Doar Alex şi Henry ştiu.

Prima rundă e câştigătoare, iar mulţimea parcă le mănâncă din palmă. Alex e surprins cât de încântat e să-l aibă pe Henry în carne şi oase lângă el. Nici nu-l mai deranjează că trebuie să se uite la el. Îl prezintă pe Henry unor stagiari de la Casa Albă şi râde când ei se înroşesc şi se bâlbâie, iar Henry are o expresie neutră despre care Alex credea greşit că trădează plictiseală, însă acum ştie exact ce este: confuzie ascunsă cu grijă.

Oamenii dansează, intră în vorbă unii cu alţii, apoi June ţine un discurs despre asociaţia pentru imigranţi pe care o susţin cu donaţii în seara asta, iar Alex evită avansurile agresive ale unei fete din

ultimul film cu Omul Păianjen şi intră la nimereală într-un şir de invitaţi care dansează conga, în timp ce Henry chiar pare să se simtă bine. June îi găseşte la un moment dat şi îl răpeşte pe Henry ca să stea de vorbă la bar. Alex se uită la ei de la distanţă, întrebându-se despre ce ar putea să discute ca June aproape să cadă de pe scaunul de bar de râs, până când mulţimea îl copleşeşte din nou.

După o vreme, trupa termină de cântat şi un DJ vine la pupitru cu un mix de piese hip-hop din anii 2000, toate hiturile care au fost lansate când Alex era mic şi erau puse cumva la petrecerile din adolescenţă. Atunci Henry îl găseşte, de parcă s-a rătăcit pe mare.

— Nu dansezi? îl întreabă şi se uită la Henry care încearcă într-un mod foarte evident să-şi dea seama ce să facă cu mâinile.

E înduioşător. Alex e beat.

— Ba da, îi răspunde Henry. Numai că lecţiile de dans la care m-a obligat familia să mă duc nu au inclus şi genul ăsta de muzică.

— Hai, toată treaba e în şolduri. Trebuie să te relaxezi. Se apleacă şi îşi pune ambele mâini pe şoldurile lui Henry, care imediat se încordează la atingere. Faci exact pe dos.

— Alex, eu nu…

— Uite, îi zice Alex, mişcându-şi şoldurile. Uită-te la mine.

— Mă uit, spune Henry şi ia o gură de şampanie cu un gest teatral.

Cântecul se termină şi începe alt *buh-duh dum-dum-dum, dum-duh-dum duh-duh-dum.*

— Nu *cred!* strigă Alex, întrerupând tot ce zicea Henry, chiar nu cred, asta e *specialitatea* mea! Ridică mâinile în aer, în timp ce Henry îi aruncă o privire absentă şi în jurul lor oamenii încep să chiuie, sute de umeri scuturându-se pe „Get Low”, piesa cântată de Lil Jon, care te trezeşte amintiri tuturor.

— Nu te-ai dus niciodată la o petrecere penibilă în generală şi n-ai văzut mai mulţi puşti frecându-se

pe melodia asta?

Henry se ţine de paharul de şampanie cu preţul vieţii.

— Nu, dacă ţii morţiş să ştii.

Alex ridică un braţ şi o înşfacă pe Nora dintr-un grup din apropiere unde a flirtat cu tipa din Omul Păianjen.

— Nora! *Nora!* Henry n-a văzut în viaţa lui puşti frecându-se pe piesa asta!

— *Poftim?*

— Spune-mi te rog că n-o să *se frece* nimeni de mine, intervine Henry îngrijorat.

— O, Doamne, Henry! ţipă Alex, luându-l de un rever pe când muzica bubuie, trebuie să dansezi! *Trebuie* să dansezi! Trebuie să înţelegi experienţa de maturizare americană.

Nora îl înşfacă pe Alex, îl trage de lângă Henry, îl învârte, cu mâinile în jurul taliei lui, şi apoi începe să se frece dezlănţuit de el. Alex strigă de bucurie, iar Nora râde şi mulţimea sare, iar Henry se uită fix la el.

— Cântăreţul a zis *„transpiraţia ce se mi se scurge de pe coaie?”*

E *amuzant* – Nora e lipită de spatele lui, el are fruntea transpirată, trupurile se lovesc în jurul lui. Într-o parte, producătorul unui podcast şi tipul ăla din *Stranger Things* dansează pe Kid ’n Play, şi în cealaltă parte Pez se apleacă în faţă şi îşi atinge degetele de la picioare aşa cum i se spune în melodie. Henry este şocat şi confuz, şi e ilar. Alex acceptă un păhărel de pe o tavă care trece pe lângă el şi bea în cinstea fiorului din stomac datorat felului în care se uită Henry la el. Alex îşi ţuguie buzele şi dă din fund mişcându-se din toate încheieturile, iar Henry începe să dea un pic din cap.

— Dezlănţuie-te! îi strigă Alex, iar Henry râde fără să vrea.

Chiar mişcă un pic şi din şolduri.

— Credeam că n-o să stai toată noaptea după fundul lui, îi şopteşte June la ureche când se învârte

în direcţia lui.

— Credeam că eşti prea ocupată pentru băieţi! îi răspunde Alex, dând din cap spre Pez, aflat pe margine.

June îi face cu ochiul şi dispare.

Din acel moment se aud melodii celebre până la miezul nopţii, luminile sunt orbitoare şi muzica bubuie. Confetti zboară prin aer. Au aranjat să fie tunuri din care să iasă confetti? Şi mai multă băutură – Henry începe să bea direct dintr-o sticlă de Moët & Chandon. Lui Alex îi place expresia întipărită pe chipul lui Henry, cum apucă sigur pe el gâtul sticlei, felul în care îşi pune buzele pe gura sticlei. Dorinţa lui Henry de a dansa este direct proporţională cu apropierea de mâinile lui Alex, iar dorinţa caldă ce-l cuprinde pe Alex este direct proporţională cu unghiul gurii lui Henry când îl vede cu Nora. Este o ecuaţie pe care nu e suficient de treaz ca să o rezolve.

Cu toţii se strâng pentru numărătoarea inversă de la 11.59, cu ochii înceţoşaţi şi cu braţele pe după gât. Nora strigă „trei, doi, unu!" fix în urechea lui şi îl ia pe după gât. Alex o sărută neglijent, râzând. Aşa au făcut în fiecare an, amândoi fiind mereu singuri, afectuoşi de la băutură şi încântaţi că toţi sunt intrigaţi şi invidioşi. Gura Norei e caldă şi are un gust oribil, ca şnapsul de piersici, iar ea îl muşcă de buză şi îi ciufuleşte părul.

Când deschide ochii, Henry se uită la el cu o expresie indescifrabilă.

Simte că zâmbeşte mai larg, iar Henry se întoarce spre sticla de şampanie pe care o ţine în pumn, din care trage o duşcă înainte să dispară în mulţime.

Alex pierde noţiunea timpului după aceea pentru că este foarte, foarte beat, şi muzica este foarte, foarte tare, şi sunt foarte, foarte multe mâini care-l ating şi îl împing printre trupurile care dansează şi care îi dau şi mai mult de băut. Nora se freacă de spatele unui atacant novice şi arătos din NFL[33].

Muzica e tare, e o harababură de nedescris şi e minunat. Lui Alex i-au plăcut mereu aceste petreceri, bucuria tuturor, felul în care simte bulele de şampanie pe limbă şi confetti care i se lipesc de pantofi. Îi aminteşte că, deşi se stresează şi fierbe în suc propriu în camerele private, mereu va exista o mare de oameni în care să se facă nevăzut, că lumea poate fi caldă şi primitoare, şi poate umple cu ceva strălucitor şi viu camerele casei ăsteia mari şi vechi în care locuieşte.

Dar undeva în adâncul fiinţei sale, în ciuda băuturii şi a muzicii, Alex observă că Henry a dispărut.

Verifică băile, bufetul, colţurile liniştite ale sălii de bal, dar nu e acolo. Încearcă să-l întrebe pe Pez, strigându-i numele lui Henry în vacarm, dar acesta doar îi zâmbeşte, ridică din umeri şi fură şapca de pe capul unui puşti.

E… îngrijorat, dar nu e cuvântul potrivit. Deranjat. Curios. Se distra uitându-se cum tot ce face se citea pe faţa lui Henry. Se tot uită până când se împiedică lângă una din ferestrele mari de pe hol. Se îndreaptă de spate şi se uită afară în grădină.

Acolo nu poate fi decât Henry cel înalt şi lat în umeri care scoate aburi pe gură sub un copac înzăpezit.

Alex iese pe verandă fără să se gândească prea mult şi, imediat ce uşa se închide în urma lui, muzica nu se mai aude şi e doar el cu Henry în grădină. Are privirea împăienjenită a unui beţiv care vede ceva ce îşi doreşte. Urmăreşte acel ceva în jos pe scări şi pe pajiştea înzăpezită.

Henry e tăcut şi stă cu mâinile în buzunare, contemplând cerul, şi ar părea treaz dacă nu s-ar clătina înspre stânga, nesigur pe el. Ce stupidă e demnitatea englezească chiar şi în lupta cu şampania! Alex vrea să-i bage faţa regală într-un tufiş.

Alex se împiedică de o bancă şi sunetul îi atrage atenţia lui Henry. Când se întoarce, e scăldat în lumina lunii, iar faţa îi e îndulcită în umbră şi

atrăgătoare într-un fel pe care Alex nu-l poate înţelege.

— Ce faci aici? îl întreabă Alex, care se apropie greoi ca să ajungă lângă el sub pom.

Henry mijeşte ochii. De aproape pare să se uite cruciş, concentrat pe ceva aflat între el şi nasul lui Alex. Nu pare atât de demn până la urmă.

— Caut constelaţia Orion!

Pe Alex îl pufneşte râsul şi ridică privirea la cer. Nu sunt decât nori pufoşi de iarnă.

— Cred că te-ai plictisit de oamenii ăştia simpli dacă ai venit până aici să te uiţi la nori.

— Nu-s plictisit, bolboroseşte Henry. Dar *tu* ce faci aici? Băiatul de aur al Americii nu trebuie să vrăjească mulţimile adoratoare?

— Vorbeşte Măria Sa Făt-Frumos, i-o întoarce Alex zâmbind superior.

Henry se uită deloc princiar la nori.

— Chiar deloc.

Îi atinge cu degetele dosul palmei lui Alex, puţină căldură în noaptea friguroasă. Alex se uită la chipul lui din profil, clipind din cauza băuturii, şi îi urmăreşte linia fină a nasului şi adâncitura drăguţă din mijlocul buzei inferioare, ambele scăldate în lumina lunii. E foarte frig, iar Alex are doar sacoul pe el, dar îşi simte pieptul cald datorită băuturii şi a unui sentiment îmbătător de care i se tot împiedică mintea, neputând să găsească un nume. Grădina e liniştită, cu excepţia sângelui care îi pompează în urechi.

— Însă nu mi-ai răspuns la întrebare, observă Alex.

Henry oftează şi îşi freacă faţa cu o mână.

— Tu nu laşi niciodată lucrurile baltă, nu? Îşi dă capul pe spate. Se loveşte încet de trunchiul copacului. Uneori e un pic prea… mult.

Alex se tot uită la el. De obicei, gura lui Henry trădează o notă vagă de amabilitate, însă uneori, ca acum, i se ridică un colţ al gurii, ceea ce înseamnă că este foarte rezervat.

Alex îşi schimbă poziţia aproape involuntar şi se sprijină şi el de copac. Se apropie de el dând din umeri şi vede cum i se mişcă lui Henry colţul gurii, vede ceva mişcându-i-se foarte uşor pe chip. Chestiile astea – evenimente importante, faptul că-i lasă pe alţii să se hrănească din energia lui – nu sunt adesea prea copleşitoare pentru Alex. Nu e sigur cum se simte Henry, dar cu o parte a minţii sale îmbibate de tequila se gândeşte că ar fi util dacă Henry ar putea accepta cât poate duce, iar Alex s-ar putea ocupa de restul. Poate că ar putea absorbi acel „mult" din locul în care umerii lor sunt lipiţi unul de altul.

Lui Henry îi zvâcneşte un muşchi din maxilar şi pe buze îi înfloreşte un zâmbet.

— Te gândeşti vreodată, îl întreabă cu voce stinsă, cum ar fi dacă nu te-ar cunoaşte nimeni pe lume?

Alex se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu, dacă mama ta n-ar fi preşedinte şi tu ai fi un tip normal care duce o viaţă normală, oare cum ar sta lucrurile? Ce ai face în schimb?

— Ah, zice Alex şi cade pe gânduri. Întinde un braţ şi face un gest nepăsător mişcând din încheietură. E clar că aş fi model. Am apărut de două ori pe coperta *Teen Vogue*. Bagajul meu genetic se ridică deasupra oricărei împrejurări.

Henry îşi dă din nou ochii peste cap.

— Dar tu?

Henry dă din cap cu un aer trist.

— Aş fi scriitor.

Alex râde uşor. Credea că ştie acest lucru despre Henry, însă tot se simte cumva dezarmat.

— Şi nu poţi?

— A aşterne versuri despre nelinişti la 25 de ani nu e considerat ceva demn pentru succesorul la tron, îi spune Henry sec. Oricum cariera tradiţională de familie e în armată, aşa că asta e tot, nu?

Henry îşi muşcă buza, aşteaptă puţin şi deschide gura un pic.

— Probabil că aş avea şi multe iubite.

Alex nu se poate abţine să nu râdă din nou.

— Mda, că e şi foarte greu să-ţi dai întâlniri când eşti prinţ.

Henry îl străpunge pe Alex cu privirea.

— Ai fi surprins.

— În ce sens? Nu cred că duci lipsă de opţiuni.

Henry se tot uită la el, susţinându-i privirea cu două secunde prea mult.

— Opţiunile pe care le am… îi spune, rostind tărăgănat cuvintele, nu par să fie *opţiuni* deloc.

Alex clipeşte.

— Poftim?

— Îţi spun că sunt… oameni… care mă interesează, spune Henry, întorcându-se spre Alex, vorbind pe un ton incisiv, însă stângaci, de parcă ar însemna ceva. Dar ar trebui să îi ignor. Cel puţin din poziţia în care mă aflu.

Sunt oare prea beţi să comunice în engleză? Alex se întreabă dacă Henry ştie vreo boabă de spaniolă.

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti acolo.

— Nu?

— Nu.

— Chiar nu?

— Chiar nu.

Henry se strâmbă frustrat, uitându-se în sus la cer ca şi cum caută ajutor de la un univers nemilos.

— Iisuse, dar tare bătut în cap mai eşti! îi spune, şi ia faţa lui Alex în mâini şi îl sărută.

Alex e îngheţat şi îşi dă seama că Henry şi-a lipit buzele de ale lui şi că butonii de lână de la haină îi zgârie maxilarul. Lumea parcă stă pe loc, iar creierul i se mişcă rapid ca să ţină pasul, încercând să calculeze rezultatul ecuaţiei ranchiunei din adolescenţă şi torturilor de nuntă şi mesajelor de la două dimineaţă şi nepricepând variabila care l-a adus aici, numai că… ei bine, în mod surprinzător, chiar nu-i pasă. Deloc.

Panicat, încearcă să schiţeze mental o listă şi ajunge doar la *Unu, buzele lui Henry sunt aşa de catifelate,* şi apoi totul se scurtcircuitează.

Încearcă să se bucure de sărut şi e răsplătit de gura lui Henry care alunecă şi se deschide în a lui, atingându-i limba cu a lui, ceea ce e *super.* Nu se compară cu momentul în care a sărutat-o pe Nora mai devreme – nu se compară cu nicio persoană pe care a mai sărutat-o vreodată în viaţa lui. Se simte precum ceva stabil şi uriaş, la fel ca pământul de sub tălpile lor, ceva care îi cuprinde tot corpul, de parcă i-ar ieşi aerul din plămâni. Henry îşi bagă o mână în părul lui şi îl apucă de rădăcinile din spate, şi se aude scoţând un sunet care străpunge tăcerea pătrunzătoare şi…

La fel de brusc, Henry îi dă drumul cu suficient de multă putere, încât se împleticeşte înapoi, după care mormăie o înjurătură printre dinţi şi îşi cere scuze. Se întoarce pe călcâie şi fuge grăbit prin zăpadă. Înainte ca Alex să spună sau să facă ceva, dispare după colţ.

— Oh, spune Alex în cele din urmă şi îşi duce o mână la buze. Apoi: Rahat!

CINCI

ALEX PUR ŞI SIMPLU NU POATE SĂ NU SE GÂNDEASCĂ LA faptul că s-a sărutat cu Henry.

A încercat. Henry, Pez şi bodyguarzii lor plecaseră de mult până când Alex a ajuns înăuntru. Nici măcar beţia cruntă sau mahmureala însoţită de o durere groaznică de cap de a doua zi dimineaţă nu îi pot şterge imaginea din minte.

Încearcă să tragă cu urechea la şedinţele mamei sale, dar nu îi pot atrage atenţia, iar Zahra îi interzice accesul în Aripa de Vest. Studiază fiecare proiect de lege care trece prin Congres şi se gândeşte să se plimbe printre senatori pentru a-i linguşi, dar e lipsit de orice urmă de entuziasm. Nu-l tentează nici măcar să răspândească un zvon cu Nora.

Începe ultimul semestru, se duce la cursuri, stă de vorbă cu secretarul de relaţii publice ca să organizeze cina de absolvire, începe să se uite pe notiţele subliniate şi să citească mai mult.

Dar, în ciuda a tot, prinţul Angliei îl sărută sub teiul din grădină, cu părul luminat de lună, iar Alex simte cum se *topeşte* pe dinăuntru şi vrea să se arunce de pe scările prezidenţiale.

Nu a spus nimănui, nici măcar Norei sau lui June. Nu are habar nici ce le-ar spune dacă ar face-o. Oare chiar are voie să spună cuiva din moment ce a semnat un acord de confidenţialitate? Oare de *asta* a trebuit să-l semneze? Oare lui Henry i-a stat mintea numai la asta? Înseamnă oare că Henry *simte* ceva pentru el? De ce s-ar fi purtat Henry ca un dobitoc plictisitor atâta vreme dacă îl plăcea?

Henry nu-i oferă niciun răspuns, ba chiar nimic. Nu a răspuns la niciun mesaj sau telefon de la Alex.

— Gata, până aici! spune June într-o miercuri după-amiază, ieşind ca o furtună din camera ei şi intrând în camera de zi de lângă holul comun.

E îmbrăcată sport şi are părul prins. Alex îşi ascunde rapid telefonul în buzunar.

— Nu ştiu care e problema ta, dar tot încerc să scriu de două ore şi nu pot, pentru că te tot aud cum te învârţi de colo-colo prin cameră. Aruncă o şapcă de baseball spre el. Mă duc să alerg şi vii cu mine.

Cash îi însoţeşte până la Piscina Reflectorizantă, unde June îl loveşte pe Alex în spatele genunchilor ca să grăbească ritmul. Se simte ca un câine care a fost scos la plimbare ca să se liniştească. Mai ales când June îi spune:

— Eşti ca un câine care trebuie scos la plimbare ca să se liniştească.

— Te urăsc uneori, îi spune, după care îşi bagă căştile în urechi şi dă mai tare piesa lui Kid Cudi.

Alex se gândeşte în timp ce aleargă că cea mai tâmpită chestie dintre toate este că e hetero.

Adică e destul de sigur că e hetero.

Îşi aduce aminte de anumite momente din viaţa sa de până acum când s-a gândit: „Vezi, înseamnă că sigur nu-mi plac băieţii.” Ca atunci când era în generală şi a sărutat o fată pentru prima oară şi nu s-a gândit la un băiat când s-a întâmplat, numai că părul ei era moale şi s-a simţit bine. Sau când era în clasa a X-a la liceu şi unul din prietenii lui a declarat deschis că e gay, şi nu s-a gândit că ar face vreodată aşa ceva.

Sau în a clasa a XII-a, când s-a îmbătat şi s-a sărutat o oră cu Liam, în patul lui dublu, şi nu a avut o criză legată de orientarea sexuală – trebuia să însemne că era hetero, nu? Pentru că, dacă i-ar plăcea băieţii, s-ar fi speriat să fie cu unul, dar nu a fost aşa. Aşa erau unii adolescenţi excitaţi şi prieteni la cataramă, ca atunci când aveau orgasm simultan în timp ce se uitau la filme porno în dormitorul lui Liam… sau atunci când Liam a întins mâna să-l atingă, iar Alex nu l-a oprit.

Se uită la June şi cum îşi mişcă în chip ciudat buzele. Oare aude ceea ce gândeşte? Oare ştie cumva? June ştie mereu tot felul de chestii. Aleargă de două ori mai repede numai ca să nu-i mai vadă gura cu coada ochiului.

La a cincea tură, Alex se gândeşte la adolescenţa sa hormonală şi îşi aminteşte cum se gândea la fete când era la duş, dar şi că îşi imagina atingerea unui băiat, maxilare proeminente şi umeri laţi. Îşi aminteşte cum a cercetat cu privirea un coleg de echipă în vestiar de câteva ori, dar era o chestie obiectivă. De unde putea să ştie atunci dacă voia să arate ca alţi băieţi sau dacă *dorea* alţi băieţi? Sau oare chiar însemnau ceva pornirile sale de adolescent excitat?

Este fiul unor democraţi. Asta nu o să se schimbe niciodată. Aşa că mereu a presupus că, dacă nu era hetero, ar *şti* cum ştie acum că îi place *cajeta*[34] pe îngheţată sau că are nevoie de o agendă organizată în cel mai plictisitor mod ca să facă orice. Credea că e suficient de perspicace în legătură cu propria identitate, încât să nu mai aibă întrebări.

Se apropie de colţ pentru a opta tură şi Alex începe să vadă nişte hibe în logica sa. Crede că cei hetero nu-şi petrec atâta timp convingându-se că sunt hetero.

Şi mai e un motiv pentru care nu a vrut niciodată să analizeze lucrurile dincolo de reperul banal că e atras de femei. Se află în atenţia publicului de când mama lui a devenit candidata preferată pentru nominalizare în 2016 şi tot de atâta timp face parte şi din Trioul de la Casa Albă – o filială a administraţiei, menită să atragă adolescenţii şi pe tineri de 20 şi ceva de ani.

Nora e cea inteligentă şi de treabă, cea care face glume nepotrivite pe Twitter, despre nu ştiu ce serial SF pe care îl urmăreşte toată lumea, şi participă la concursuri de cultură generală prin baruri. Nu e hetero – n-a fost niciodată hetero –, dar în cazul ei e ceva de mică importanţă. Nu se îngrijorează de

momentul când va trebui să iasă în faţă; sentimentele nu o macină ca pe el.

Alex se uită la June, care e în faţa lui acum, cu şuviţe caramel în coada ei de cal care străluceşte în soarele după-amiezii, şi ştie care e locul ei. Jurnalista curajoasă de la *Washington Post* cu propria rubrică, cea care dă tonul în modă şi pe care toţi şi-o doresc alături în serile când mănâncă brânză şi beau vin.

Dar Alex e băiatul de aur. Idolul, rebelul arătos cu o inimă de aur. Tipul care îşi trăieşte viaţa fără efort, care îi face pe toţi să râdă. Are cea mai ridicată cotă de popularitate dintre toţi membrii familiei prezidenţiale. Toată faza e că are un farmec universal.

Dacă e… ce începe să suspecteze, acest lucru nu va atrage simpatia tuturor votanţilor. Şi aşa îi e greu să fie pe jumătate mexican.

Vrea ca mama lui să aibă o cotă de popularitate ridicată, fără ca problemele să i se tragă din sânul familiei. Vrea să fie cel mai tânăr congresmen din istoria SUA. E absolut sigur că tipii care l-au sărutat pe prinţul Angliei şi l-au plăcut nu au fost aleşi pentru a reprezenta statul Texas.

Dar se gândeşte la Henry şi *vai.*

Se gândeşte la Henry şi simte ceva în piept, o senzaţie pe care a evitat-o prea multă vreme.

Se gândeşte la vocea joasă a lui Henry în urechea lui, la telefon la trei dimineaţa, şi deodată are un nume pentru ceea ce i se declanşează în stomac. Henry atingându-l cu degetele mari, apăsându-i tâmplele acolo în grădină, mâinile lui Henry peste tot, gura lui Henry, ce ar face dacă Alex l-ar lăsa. Umerii laţi ai lui Henry, picioarele lui lungi şi talia îngustă, acel punct unde maxilarul se intersectează cu gâtul şi acolo unde gâtul îi întâlneşte umărul, şi tendonul care se întinde, şi felul în care arată când Henry îşi întoarce capul ca să-i arunce o privire provocatoare, şi ochii lui de un albastru perfect…

Se împiedică de o crăpătură în pavaj şi cade, julindu-şi genunchiul, iar căştile îi cad din urechi.

— Băi, ce naiba?

Vocea lui June îi întrerupe ţiuitul din urechi. Stă deasupra lui cu mâinile pe genunchi şi cu fruntea încruntată, gâfâind.

— Creierul tău e clar în alt sistem solar. Îmi spui ce se întâmplă?

Alex o ia de mână şi o lasă să-l tragă în sus, cu genunchiul plin de sânge.

— E totul bine. Eu sunt bine.

June oftează şi îi aruncă altă privire înainte să o lase baltă. După ce a mers şchiopătând în spatele ei, June dispare să facă duş şi el îşi opreşte sângerarea cu un plasture cu Captain America din dulapul de la baie.

Are nevoie de o listă. Aşadar: ceea ce ştie acum.

Unu. Se simte atras de Henry.

Doi. Vrea să-l sărute din nou pe Henry.

Trei. Poate a vrut să-l sărute pe Henry de ceva vreme. Probabil în tot acest timp.

Alex mai bifează o listă în minte. Henry. Shaan. Liam. Han Solo. Rafael Luna şi gulerele sale desfăcute.

Se duce la birou şi scoate un biblioraft dat de mama lui: IMPLICAREA DEMOGRAFICĂ: CINE SUNT ŞI CUM SĂ AJUNGEM LA EI. Ajunge la secţiunea LGBTQ+ şi se duce la pagina pe care o caută şi pe care mama lui a denumit-o cu flerul ei obişnuit: LITERA B SE PRONUNŢĂ: UN CURS RAPID DESPRE AMERICANII BISEXUALI.

— Vreau să încep acum, spune Alex când intră valvârtej în Sala Tratatelor.

Mama lui îşi coboară ochelarii pe vârful nasului şi se uită la el de după un morman de hârtii.

— Ce să începi? Să-ţi bumbăcesc fundul că ai dat buzna aici când muncesc?

— Jobul. Jobul din campanie. Nu vreau să aştept până la absolvire. Deja am citit toate materialele pe care mi le-ai dat. De două ori. Am timp. Pot să încep acum.

Ea îşi mijeşte privirea.

— Te mănâncă fundul?

— Nu, dar… Unul din genunchi îi zvâcneşte nerăbdător. Îl forţează să se oprească. Sunt gata. Mai am doar un semestru. Cât de multe mai am de învăţat în acest domeniu? Bagă-mă în echipă, doamnă antrenor.

Şi aşa se trezeşte gâfâind într-o luni după-amiază după ore, ţinându-se după un membru al personalului care a reuşit să-l întreacă şi pe el la numărul de cafele băute într-un tur extenuant al birourilor de campanie. Primeşte un ecuson cu numele şi poza, şi un birou într-un spaţiu comun, cu un coleg alb, protestant şi anglo-saxon pe nume Hunter, cu o faţă care cere pumni.

Alex primeşte un dosar cu date de la ultimele sondaje şi i se spune să înceapă să scrie propuneri de legi până la sfârşitul săptămânii, iar Hunter cel alb, anglo-saxon şi protestant îi pune o mie de întrebări despre maică-sa. Alex e profesionist şi nu-l pocneşte, ci doar se pune pe treabă.

Clar nu se gândeşte la Henry.

Nu se gândeşte la Henry când lucrează douăzeci şi trei de ore în prima săptămână sau când îşi umple restul orelor cu eseuri, cursuri, când aleargă mult şi bea o cafea cu doză triplă de cofeină şi îşi bagă nasul prin birourile din Senat. Nu se gândeşte la Henry când e la duş sau noaptea când e singur şi treaz în pat.

Numai că se gândeşte la el. Mereu.

De obicei funcţionează. Nu înţelege de ce acum chiar nu funcţionează.

Când se află în birourile de campanie, gravitează în jurul tablelor albe mari şi pline din secţiile de votare unde Nora stă în fiecare zi îngropată în grafice şi tabele. S-a împrietenit rapid cu colegii, din moment ce competenţa înseamnă popularitate în cultura socială a campaniei şi nimeni nu se pricepe la cifre mai bine ca el.

Nu e invidios pe ea. El e popular în propriul departament, fiind în mod constant încolţit la Keurig, unde i se cere părerea legată de proiectele de lege ale altora şi e invitat să bea ceva după

program, deşi n-are niciodată timp. Cel puţin patru membri ai personalului de sexe diferite s-au dat la el, iar Hunter cel alb, anglo-saxon şi protestant nu se lasă şi îl tot invită la spectacolele sale de improvizaţie. Îi zâmbeşte frumos la cafea şi face glume sarcastice, iar Iniţiativa Farmec Alex Claremont-Diaz este la fel de eficientă ca întotdeauna.

Dar Nora îşi face *prieteni,* iar Alex se pricopseşte cu nişte cunoştinţe care au impresia că ştiu multe despre el pentru că i-au citit profilul din revista *New York,* şi cu oameni obişnuiţi, cu trupuri obişnuite care vor să-l ia acasă după ce pleacă de la bar. Nu e mulţumit – n-a fost niciodată cu adevărat, dar nu a contat ca acum, când există cineva complet opus ca Henry, care îl *cunoaşte.* Henry care l-a văzut cu ochelari şi îl suportă când e foarte enervant, şi tot l-a sărutat de parcă îl dorea pe el şi nu ideea pe care o reprezintă.

Şi aşa stau lucrurile, iar Henry e acolo în mintea şi în notiţele lui de la curs, în fiecare zi cretină, indiferent câte cafele espresso dă pe gât.

Nora ar fi o alegere evidentă care să-i dea o mână de ajutor dacă ne gândim că e băgată până în gât în procentajele electorale. Când se afundă aşa în muncă, e ca şi cum ai încerca să porţi o discuţie importantă cu un calculator de mare viteză căruia îi place Chipotle[35] şi face mişto de hainele cu care eşti îmbrăcat.

Dar e prietena lui cea mai bună şi e oarecum bisexuală. Nu iese cu nimeni niciodată – n-are timp şi nici nu vrea –, însă, dacă ar face-o, ar distribui în mod egal plaja de stagiari. Ştie la fel de multe despre subiect ca despre orice altceva.

— Bună! îi spune ea de pe jos când Alex îi aruncă pe măsuţa de cafea o pungă cu burrito şi altă pungă cu chipsuri cu guacamole. Cred că va trebui să-mi torni guacamole cu lingura în gură pentru că o

să am nevoie de ambele mâini în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Bunicii Norei, vicepreşedintele şi soţia sa, stau la Observatorul Naval, iar părinţii ei locuiesc în apropiere de Montpelier, dar ea are acelaşi apartament cu două camere în Columbia Heights de când s-a mutat de la MIT la GW. E ticsit de cărţi şi plante de care are grijă folosindu-se de tabele complexe cu programe de udat. În seara asta, stă pe podeaua din sufragerie înconjurată de ecrane strălucitoare de parcă pe Dealul Capitoliului are loc o şedinţă de spiritism.

În stânga, are laptopul de campanie deschis la o pagină indescifrabilă cu date şi grafice cu bare. În dreapta, pe calculatorul personal rulează în acelaşi timp trei agregatoare de ştiri. În faţa ei, televizorul e pe CNN, care transmite de la alegerile primare ale Partidului republican, iar pe tableta din poală rulează un episod al emisiunii *Drag Race*[36]. Nora ţine iPhone-ul într-o mână, iar Alex aude sunetul unui e-mail pe care-l trimite înainte să se uite la el.

— Vrei barbacoa? îl întreabă Nora entuziasmată.

— Te-am mai văzut şi azi, aşa că sigur că da.

— Eşti viitorul meu soţ.

Se întinde să scoată un burrito din pungă, rupe folia şi îl bagă în gură.

— N-o să am un mariaj de convenienţă cu tine dacă mă faci de râs când mănânci burrito, îi spune Alex, uitându-se la ea cum mestecă.

Un bob de fasole neagră îi cade din gură şi aterizează pe una din tastaturi.

— Nu eşti din Texas? îl întreabă cu gura plină. Te-am văzut cum ai dat pe gât o sticlă de sos barbecue. Ai grijă sau o să mă căsătoresc cu June.

Aşa ar putea să înceapă „discuţia”. „Ştii cum glumeşti mereu că vrei să te însori cu June? Şi ce-ar fi dacă aş avea o relaţie cu un tip?” Nu că ar vrea să aibă o relaţie cu Henry. Deloc. Niciodată. Dar aşa, de dragul discuţiei.

Nora începe să turuie ca o tocilară douăzeci de minute despre ce naiba o fi algoritmul de vot al majorităţii Boyer-Moore, şi variabile, şi cum poate fi folosit în nu ştiu ce ea face pentru campanie sau ceva de genul ăsta. Ca să fim sinceri, Alex are perioade când nu o urmăreşte cu atenţie. Doar încearcă să-şi facă puţin curaj până când ea epuizează subiectul.

— Hei, încearcă Alex când ea face o pauză să mai mănânce din burrito. Mai ştii când am fost împreună?

Nora ia o gură mare şi zâmbeşte larg.

— Da, îmi amintesc, Alejandro.

Alex se chinuie să râdă.

— Cunoscându-mă aşa de bine…

— În sens biblic.

— Care sunt şansele să-mi placă băieţii?

Nora rămâne un pic dezarmată înainte să îşi dea capul într-o parte şi să spună:

— 78% la sută probabilitatea unei bisexualităţi latente. 100% probabilitate să nu fie o întrebare ipotetică.

— Da. Aşa. Tuşeşte. Se întâmplă ceva ciudat. Ştii când a venit Henry de Revelion? M-a cam… sărutat?

— Fugi de aici! exclamă Nora, dând aprobator din cap.

Alex se uită lung la ea.

— Nu eşti mirată?

— Păi, dă ea din umeri, el e gay şi tu eşti o bunăciune, aşa ca…

El se ridică în capul oaselor aşa de repede, că aproape scapă burrito-ul pe jos.

— Stai aşa, ce te face să crezi că e gay? Ţi-a spus că e?

— Nu, eu doar… ştiu. Gesticulează de parcă şi-ar descrie procesul ei de gândire obişnuit. E la fel de neînţeles ca şi mintea ei. Observ tipare şi date care duc la concluzii logice, şi e gay. Mereu a fost gay.

— Eu… ce?

— Frate. L-ai văzut, da? Nu ar trebui să fie cel mai bun prieten al tău sau ceva de genul ăsta? E gay cam ca ăia care se duc pe Fire Island de Ziua Americii. Chiar nu ştiai?

Alex ridică mâna neajutorat.

— Nu?

— Alex, credeam că eşti deştept.

— Şi eu! Cum poate… cum poate să mă sărute fără să-mi spună întâi că e gay?

— Adică nu e posibil să fi presupus că ştii deja? Încearcă ea să-i explice.

— Dar îşi dă întâlnire cu fete tot timpul.

— Da, pentru că prinţii nu au voie să fie gay, îi spune Nora de parcă e cel mai evident lucru din lume. De ce crezi că sunt mereu fotografiaţi?

Alex face o pauză ca să proceseze ce i se spune şi îşi aminteşte că discuţia trebuie să fie despre panica *lui* că e gay şi nu a lui Henry.

— OK. Stai. Iisuse! Putem să ne întoarcem la momentul în care m-a sărutat?

— Ooo, da, face Nora. Linge o bucată de guacamole de pe ecranul telefonului. Cu drag. Sărută bine? Ţi-a băgat limba? Ţi-a plăcut?

— Nu contează. Uită că te-am întrebat.

— De când eşti aşa de puritan? vrea Nora să ştie. Anul trecut mi-ai zis toate detaliile sordide când i-ai dat limbi lui Amber Foster, de la stagiatura lui June.

— Hai să *nu,* îi spune, ascunzându-şi faţa după cot.

— Atunci scuipă tot.

— Chiar sper să mori, îi aruncă el. Da, sărută bine şi a folosit limba.

— Ştiam eu, fir-ar să fie!

— *Încetează,* geme el.

— Prinţul Henry e un biscuit. Lasă-l să te absoarbă.

— *Plec.*

Nora îşi dă capul pe spate şi începe să hohotească şi, sincer, Alex *trebuie* să-şi găsească mai mulţi prieteni.

— Dar ţi-a plăcut?

O pauză.

— Ce… începe el. Ce crezi că ar însemna… dacă ţi-aş spune că da?

— Păi, scumpule, tot ai vrut să ţi-o tragă de multă vreme, nu?

Alex aproape îşi înghite limba.

— *Poftim?*

Nora se uită la el.

— Oh, la naiba. Nici asta nu ştiai? Rahat. N-am vrut să-ţi zic. A sosit vremea să purtăm discuţia asta?

— Eu… poate? Ăăă. Ce?

Ea pune burritoul pe măsuţa de cafea şi mişcă din degete aşa cum face când se pregăteşte să scrie un cod complicat. Alex se simte deodată intimidat că e complet concentrată asupra lui.

— Hai să-ţi spun ce am observat. Extrapolezi. Mai întâi ai fost ca Draco Malfoy[37], adică complet obsedat de Henry de ani de zile – *nu mă întrerupe* –, şi de la nunta regală ai făcut rost de numărul lui şi nu l-ai folosit ca să păstrezi aparenţele, ci să flirtezi de la mare distanţă cu el toată ziua. Mereu eşti cu ochii în telefon şi, dacă te întreabă cineva cui îi dai mesaje, te comporţi de parcă ai fost surprins uitându-te la chestii porno. Ştii când doarme, el ştie când dormi tu şi eşti mai prost dispus dacă nu vorbeşti în fiecare zi cu el. Ţi-ai petrecut toată petrecerea de Revelion ignorând toate celebrităţile atrăgătoare care vor să i-o tragă celui mai dorit burlac din SUA ca să te uiţi la Henry cum stă lângă platoul cu prăjituri. Şi te-a sărutat cu limba! Şi ţi-a plăcut. Aşa că, obiectiv vorbind, ce crezi că înseamnă?

Alex se uită lung la ea.

— Adică, spune el încetişor. Nu… ştiu.

Nora se încruntă, se dă vizibil bătută şi se apucă din nou să mănânce din burrito şi să se uite la ştirile de pe laptop.

— În regulă.

— Nu, uite ce e. Ştiu că obiectiv, pe un rahat de grafic pe calculator, sună ca o atracţie uriaşă jenantă. Dar nu ştiu! A fost duşmanul meu de moarte până în urmă cu câteva luni şi apoi cred că am devenit prieteni, iar acum mă sărută şi nu ştiu ce… *suntem.*

— Aha, îngaimă Nora, neascultându-l deloc. Mda.

— Şi totuşi, turuie el în continuare, ce sunt în ceea ce priveşte sexualitatea?

Nora îşi aţinteşte iar privirea asupra lui.

— Am crezut că am stabilit că eşti bi. Sau nu? Iar am derulat prea în faţă? Scuze, vrei să mi te destăinui? Te ascult. Bună!

— Nu ştiu! aproape îi strigă nefericit. Sunt? Chiar crezi că sunt bi?

— Alex, nu pot să-ţi spun eu! Asta e toată faza!

— Căcat! exclamă, punându-şi din nou capul pe perne. Vreau să-mi spună cineva. Tu cum ai ştiut?

— Nu ştiu, frate. Eram în clasa a IX-a şi am atins un sân. Nu a fost ceva foarte profund. Nimeni n-o să scrie o piesă de teatru pe tema asta.

— Mi-eşti de mare ajutor.

— Da, îi spune, mestecând un chips. Aşadar, ce o să faci?

— Habar nu am. Nu-mi mai răspunde la mesaje, aşa că poate a fost o greşeală îngrozitoare sau la beţie pe care o regretă sau…

— Alex. Te *place.* A intrat în panică. Trebuie să te decizi ce simţi pentru el şi să faci ceva în privinţa asta. El nu e în postura în care să facă altceva.

Alex nu are idee ce părere să aibă. Nora se uită din nou la unul din ecrane, unde Anderson Cooper discută ultimele noutăţi despre aspiranţii republicani la alegerile prezidenţiale.

— Sunt şanse să fie nominalizat altcineva în afară de Richards?

Alex oftează.

— Nu. Nu din câte am vorbit cu toată lumea.

— E aproape adorabil cât de mult se chinuie ceilalţi, spune Nora şi apoi se lasă tăcerea între ei.

Alex a întârziat din nou.

Cei din grupa lui recapitulează pentru primul examen de azi şi Alex a întârziat pentru că a pierdut noţiunea timpului parcurgând discursul despre evenimentul pentru campanie pe care îl organizează în acest weekend tocmai la mama naibii în *Nebraska,* dintre toate locurile uitate de Dumnezeu. E joi, şi de la muncă o să-şi mişte fundul direct în amfiteatru, iar examenul e marţea viitoare şi o să *pice* pentru că lipseşte de la *recapitulare.*

Cursul se numeşte Etica în relaţiile internaţionale. Nu mai trebuie să meargă la cursuri atât de dureros de relevante în viaţa lui.

Parcurge recapitularea luându-şi confuz notiţe, şi se îndreaptă înapoi spre Casa Albă. Sincer, e furios. Furios pe tot; are o dispoziţie proastă care îl însoţeşte pe scări spre dormitoarele din est şi vest.

Alex îşi aruncă geanta înspre uşa camerei sale şi îşi azvârle pantofii pe hol, uitându-se cum aterizează pe covorul vechi şi urât.

— Bună ziua şi ţie, dulceaţă! îi spune June.

Alex ridică privirea şi o vede în camera ei de pe partea cealaltă a holului, cocoţată pe un fotoliu roz, cu spătar înalt.

— Arăţi ca naiba!

— Mersi, nesimţito!

Alex îşi dă seama după teancul de reviste din poală că June răsfoieşte tabloidele din săptămâna respectivă, şi tocmai s-a hotărât că nu vrea să ştie nimic, când ea îi aruncă una.

— Un nou exemplar din *People* pentru tine. Eşti la pagina 15. A, da, şi prietenul tău cel mai bun e la pagina 31.

Îi arată peste umăr degetul mijlociu cu un gest degajat şi se trânteşte pe canapeaua de lângă uşă, cu revista în mână. Din moment ce o are, de ce să nu se uite?

La pagina 15 e o poză cu el, făcută în urmă cu două săptămâni de echipa de presă. Arată drăguţ în timp ce îi ajută pe cei de la Muzeul Smithsonian cu

o expoziţie legată de campania prezidenţială istorică a mamei sale. Le explică povestea din spatele semnului CLAREMONT PENTRU CONGRES din 2004 şi alături sunt câteva cuvinte despre cât de dedicat e moştenirii de familie, bla bla bla.

Se duce la pagina 31 şi aproape înjură cu voce tare:

Titlul: CINE E BLONDA MISTERIOASĂ A PRINŢULUI HENRY?

Trei poze: prima e cu Henry la o cafenea în Londra, zâmbind unei blonde drăguţe şi necunoscute, a doua e o poză mai puţin clară cu Henry care o ţine de mână când intră în cafenea, iar a treia e cu Henry pe jumătate ascuns de un tufiş, sărutându-i colţul gurii.

— Ce *pana* mea?

Pozele sunt însoţite de un scurt articol în care se precizează numele fetei, Emily nu-ştiu-cum, actriţă, iar Alex era nervos înainte, dar acum este furios la culme, dispoziţia lui proastă fiind canalizată asupra paginii unde vede buzele lui Henry atingând pielea cuiva care nu e a *lui.*

Cine rahat crede Henry că e? Cât de îndreptăţit, cât de rece, cât de *egoist* trebuie să fii ca să-ţi petreci luni întregi împrietenindu-te cu cineva, să îi arăţi toate ciudăţeniile, scârboşeniile, slăbiciunile, să îl săruţi, să îl faci să pună *totul* sub semnul întrebării, să-l ignori *săptămâni* la rând şi apoi să ieşi cu altcineva şi să *ajungi în paginile ziarelor?*

Aruncă revista pe jos şi se ridică în picioare, învârtindu-se de colo-colo prin cameră. Să-l ia *dracu'* pe Henry! N-ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în rahatul ăla cu ochi răsfăţat. Ar fi trebuit să-şi asculte instinctul.

Inspiră, expiră.

Ideea e. Ideea. E. Nu ştie că, dincolo de sentimentul iniţial de furie, chiar crede că Henry ar face una ca asta. Dacă se gândeşte la acel Henry pe care l-a văzut într-o revistă pentru adolescenţi la 12 ani, la acel Henry care a fost aşa de rece cu el la Jocurile Olimpice, la acel Henry care i s-a dezvăluit

luni la rând, la acel Henry care l-a sărutat în umbra Casei Albe, şi îi pune pe toţi cap la cap, nu-i iese socoteala.

Alex gândeşte tactic. Are o minte de politician. Lucrează febril şi în multe direcţii în acelaşi timp. Şi acum se gândeşte de parcă ar trebui să pună cap la cap un puzzle. Nu se pricepe mereu să raţioneze. „Dacă ai fi în locul lui? Cum ar fi viaţa ta? Ce ar trebui să faci?" În schimb, el se gândeşte: „Cum se îmbină armonios toate piesele?"

Se gândeşte la ce a spus Nora: „De ce crezi că sunt mereu fotografiaţi?"

Şi se gândeşte la cât de precaut e Henry, cât de distant e faţă de lumea care îl înconjoară, cât de tensionată îi e expresia. Apoi se gândeşte: „Dacă un prinţ ar fi gay şi ar săruta pe cineva şi poate ar însemna ceva, atunci prinţul ar trebui să bage strâmbe."

Şi brusc, din cauza firii sale schimbătoare, Alex nu mai e doar furios. Ci şi trist.

Se duce înapoi la uşă, scoate telefonul din geantă şi deschide mesajele. Nu ştie după care impuls să se ghideze şi ce să spună cuiva şi să facă să devină realitate ceva, *orice.*

Şi îşi dă seama, în pofida a tot ce s-a întâmplat: nu este deloc o reacţie hetero când îţi vezi duşmanul-amic sărutând pe altcineva într-o revistă.

Alex râde un pic, se duce spre pat şi se aşază pe margine, gândindu-se. Ia în calcul să îi dea un mesaj Norei şi să o întrebe dacă poate trece pe la ea să aibă o mare revelaţie. Ia în calcul să-l sune pe Rafael Luna şi să se întâlnească la o bere şi să-l întrebe despre primele experienţe gay ca adolescent antifascist care se îmbracă de la REI. Şi ia în calcul să coboare şi să o întrebe pe Amy despre operaţia ei de schimbare de sex şi despre soţia ei şi cum a ştiut că e diferită.

Dar acum i se pare just să meargă la sursă, să întrebe pe cineva care a văzut ceva în ochii lui când îl atinge un băiat.

Henry nu intră în discuţie. Aşa că mai rămâne o persoană.

— Alo? se aude vocea de la celălalt capăt al firului.

A trecut cel puţin un an de când au vorbit ultima oară, dar accentul tărăgănat de texan al lui Liam este evident şi sună plăcut în urechea lui Alex.

Îşi drege glasul.

— Salut, Liam! Sunt Alex.

— Ştiu, zice Liam cu răceala unui sloi de gheaţă.

— Cum, ăăă, cum îţi mai merge?

Pauză. În fundal se aude o discuţie în şoaptă şi parcă zgomot de vase.

— Alex, îmi spui motivul pentru care mă suni cu adevărat?

— A, da, tresare şi se opreşte, apoi încearcă din nou. Ar putea suna ciudat. Dar în liceu a fost ceva între noi? Mi-a scăpat ceva?

De la celălalt capăt al firului se aude un zăngănit, de parcă cineva a scăpat o furculiţă pe o farfurie.

— Tu chiar mă suni acum ca să vorbim despre aşa ceva. Iau prânzul cu iubitul meu.

— Ah. Nu ştiam că Liam are un iubit. Scuze!

Se aude apoi un sunet înăbuşit la celălalt capăt al firului şi, când îl aude din nou, Liam vorbeşte cu altcineva.

— *E Alex. Da, el. Nu ştiu, iubitule.* Acum i se aude vocea foarte clar. Ce vrei să mă întrebi mai exact?

— Adică ne-am făcut de cap, dar a însemnat ceva?

— Nu cred că pot să răspund la întrebare în locul tău.

Dacă mai e cum şi-l aminteşte Alex, îşi freacă cu o mână maxilarul prin barba ţepoasă. Se întreabă dacă poate amintirea limpede a bărbii ţepoase a lui Liam tocmai i-a răspuns la întrebare.

— Aşa e. Ai dreptate.

— Uite care-i faza, omule. Nu ştiu prin ce dileme treci acum legate de orientarea sexuală, după patru ani când poate ar fi fost util, dar fie. Nu vreau să-ţi

spun că lucrurile pe care le-am făcut în liceu înseamnă automat că eşti gay, bi sau altceva, dar îţi pot spune că *eu sunt* gay şi că, deşi m-am comportat ca şi cum ce am făcut nu era gay pe atunci, a fost sută la sută. Oftează. Te ajută, Alex? Mi-a fost adus cocteilul Bloody Mary şi trebuie să vorbesc cu el despre telefonul ăsta.

— Ăă, da, bâiguie Alex. Cred că da. Mersi!

— Cu plăcere.

Liam pare să sufere de multă vreme şi este sătul că Alex se gândeşte la fazele din liceu, la cum se uita Liam la el, la tăcerea dintre ei, şi Alex se simte obligat să adauge:

— Şi, ăăă… îmi pare rău?

— Iisuse *Hristoase!* oftează Liam şi închide.

ŞASE

HENRY NU-L POATE EVITA LA NESFÂRŞIT.

Mai trebuie să onoreze ultimul aranjament ulterior nunţii regale: Henry trebuie să vină la o cină oficială la sfârşitul lui ianuarie. Anglia are un prim-ministru relativ nou, iar Ellen vrea să-l cunoască. Vine şi Henry, şi va sta la Casa Albă în semn de curtoazie.

Alex îşi netezeşte reverele smochingului şi stă pe lângă June şi Nora când invitaţii încep să sosească, aşteptând la intrarea dinspre nord, lângă locul în care se vor face fotografiile. E conştient că se leagănă agitat pe călcâie, dar nu se poate stăpâni. Nora zâmbeşte superior, dar nu spune nimic. E tăcută. Alex încă nu e pregătit să-i spună lui June. E doar o chestiune de timp până când o va face, dar nu poate încă, până nu-şi dă seama exact ce e.

Henry intră din dreapta.

Are un costum negru, elegant, fermecător. Alex vrea să i-l smulgă de pe el.

Are o expresie rezervată pe chip, apoi e de-a dreptul palid când îl vede pe Alex în holul de la intrare. Merge cu paşi nesiguri, de parcă se gândeşte să o rupă la fugă. Nici Alex nu e departe şi…

— În regulă, treci la poze! îi şuieră Zahra peste umăr.

— Oh, face Henry ca un idiot.

Alex detestă cât de mult îi place cum răsuceşte vocala aia idioată cu accentul lui. Nici măcar nu se dă în vânt după accentul britanic, ci doar după al lui *Henry.*

— Bună! îi zice Alex în şoaptă.

Un zâmbet prefăcut, o strângere de mână, bliţurile aparatelor se declanşează.

— Mă bucur să văd că nu ai murit sau ceva de genul.

— Păi… spune Henry, adăugând încă o vocală pe listă.

Din nefericire şi asta e sexy. După toate săptămânile astea, standardele sunt foarte scăzute.

— Trebuie să vorbim, zice Alex, iar Zahra îi împinge într-o postură prietenoasă, şi se mai fac poze până când Alex este escortat alături de fete în salonul oficial unde se va lua cina, în timp ce Henry e obligat să se pozeze cu prim-ministrul.

În seara asta divertismentul e asigurat de un rocker indie britanic care arată ca o legumă rădăcinoasă şi e plăcut de cei din profilul demografic al lui Alex dintr-un motiv pe care acesta nu şi-l poate explica. Henry stă la masă cu prim-ministrul, iar Alex mestecă mâncarea de parcă i-a greşit personal cu ceva şi se uită spumegând la Henry, care se află în partea cealaltă a camerei. Din când în când, Henry îşi ridică privirea, se uită la Alex, i se înroşesc urechile şi se întoarce la pilaf de parcă e cel mai apetisant fel de mâncare de pe faţa pământului.

Cum *îndrăzneşte* Henry să intre în casa lui Alex şi să arate ca un nenorocit de fiu al lui James Bond, să bea vin roşu cu prim-ministrul şi să se comporte de parcă nu i-a băgat limba în gură lui Alex şi nu l-a ignorat o lună întreagă?

— Nora, îi spune, aplecându-se spre ea când June vorbeşte cu o actriţă din *Doctor Who.* Atmosfera începe să se relaxeze, iar Alex s-a săturat. Poţi să-l iei pe Henry de la masă?

Se uită la el cu subînţeles.

— E vreun plan diabolic de seducţie? îl întreabă. Dacă da, desigur.

— Da, sigur, asta e, răspunde, apoi se ridică şi se duce în spatele camerei, unde sunt cei de la Serviciile Secrete.

— Amy, îi şuieră şi o apucă de încheietură.

Ea face o mişcare rapidă la care renunţă, luptându-se cu reflexul de a-l doborî la pământ.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Unde e amenințarea?

— Nu, nu, Iisuse! Alex înghite în sec. Nu în sensul ăsta. Trebuie să fiu singur cu prințul Henry.

Ea clipește.

— Nu înțeleg.

— Vreau să vorbesc cu el între patru ochi.

— Te pot însoți până afară dacă ai nevoie să discuți cu el, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu agenții lui de pază.

— Nu, spune Alex. Își trece mâna pe față și se uită peste umăr ca să se asigure că Henry e acolo unde l-a lăsat vorbind cu Nora. Vreau să fie *singur*.

Pe chip i se citește o expresie vagă.

— Îți pot oferi doar Camera Roșie. Iese din discuție să-l duci în altă parte.

Alex se uită din nou peste umăr la toate ușile înalte ale salonului unde se ia cina. În Camera roșie nu e nimeni, sunt așteptați oaspeții pentru cocteilurile de după cină.

— Cât timp am la dispoziție? o întreabă.

— Cinci min…

— Mă descurc.

Se întoarce pe călcâie și se duce spre masa unde e expusă ciocolata, unde Nora l-a atras pe Henry cu promisiunea unui profiterol. Se pune între ei.

— Bună! îi zice.

Nora zâmbește. Henry rămâne cu gura deschisă.

— Scuze că vă întrerupt. E important. Relații. Internaționale. Chestii.

Îl ia pe Henry de braț și îl trage cu putere.

— Ce crezi că faci? îndrăznește Henry să întrebe.

— Tacă-ți fleanca! îi spune Alex, ducându-l repede departe de mese, unde oamenii sunt prea ocupați ca să discute între ei și să asculte muzică fără să observe că Alex escortează un moștenitor la tron afară din salon.

Ajung la uși, iar Amy e acolo. Ezită cu mâna pe clanță.

— N-o să-l omori, nu? îl întreabă.

— Nu cred, răspunde Alex.

Ea deschide uşa suficient ca ei să se strecoare, iar Alex îl trage după el pe Henry în Camera Roşie.

— Ce Dumnezeu faci? vrea Henry să ştie.

— *Taci, taci* din gura aia, Doamne! îi şuieră Alex şi, dacă nu era deja pornit acum să-i distrugă faţa aia de idiot a lui Henry cu gura, s-ar fi gândit să-şi folosească pumnii întâi.

Este concentrat pe fluxul de adrenalină ce-i poartă paşii peste covorul vechi. Are cravata lui Henry înfăşurată în jurul pumnului, iar Henry are o strălucire în ochi. Ajunge la cel mai apropiat perete, îl izbeşte pe Henry de el şi îl sărută cu pasiune.

Henry e prea şocat ca să răspundă, având gura deschisă, dar mai mult a mirare, nu ca şi cum l-ar tenta ceva, şi Alex se gândeşte îngrozit preţ de o secundă că poate a calculat totul greşit, dar apoi Henry îi răspunde la sărut şi e tot ce şi-ar putea *dori.* Se simte la fel de bine, chiar mai bine decât îşi amintea, şi nu-şi dă seama de ce nu au făcut aşa ceva în tot timpul ăsta, de ce s-au tot războit între ei atâta vreme fără să facă ceva în privinţa asta.

— Stai un pic, îi zice Henry, întrerupând sărutul. Se dă în spate ca să se uite la Alex, care are o privire sălbatică în ochi şi gura de un roşu-aprins, şi Alex ar putea să strige dacă nu l-ar putea auzi demnitari îngrijoraţi din camera alăturată. Ar trebui…

— Ce?

— Adică, nu ştiu, n-ar trebui să o luăm mai uşor? întreabă Henry, simţindu-se aşa de jenat, că închide un ochi. Mergem întâi la cină sau…

Alex chiar o să-l ucidă.

— Tocmai am luat cina.

— Da. Voiam să zic… Mă gândeam.

— Nu mai gândi.

— Da. Aşa am să fac.

Cu o mişcare frenetică, Alex dă la o parte sfeşnicul de pe masa de lângă el şi îl împinge pe Henry peste masă. Acesta stă cu spatele rezemat de un tablou al lui Alexander Hamilton, iar când Alex ridică privirea aproape izbucneşte într-un râs nebunesc. Henry îşi desface rapid picioarele, iar

Alex se bagă între ele, dându-i capul pe spate lui Henry pentru a-l săruta din nou cu pasiune.

Chiar se mişcă acum, şifonându-şi costumele, buza lui Henry e prinsă între dinţii lui Alex, iar rama tabloului zăngăneşte de perete când Henry dă capul pe spate şi se loveşte de el. Alex e la gâtul lui, şi e cumva furios şi surescitat în acelaşi timp, prins între ani de ură făţişă şi altceva despre care bănuieşte că a existat mereu. E extaziat, simte că ceva îl înnebuneşte şi îl arde pe dinăuntru.

Henry îi răspunde la fel, prinzându-i coapsa lui Alex cu genunchiul ca să-şi păstreze echilibrul. Alex ştie de ceva vreme că Henry nu era aşa cum a crezut, dar e altceva să-l simtă aşa de aproape, focul care mocneşte în el, omul ascuns sub aparenţa perfectă, care încearcă, insistă şi îşi doreşte.

Îi atinge coapsa lui Henry cu o mână, simţind o pulsaţie electrică acolo, ţesătura netedă peste muşchiul încordat. Tot urcă, iar Henry îşi lipeşte mâna de a lui, înfigându-şi unghiile în carne.

— Timpul a expirat, se aude vocea lui Amy printr-o crăpătură din uşă.

Amândoi rămân nemişcaţi, iar Alex se dă înapoi pe călcâie. Aud amândoi trupurile care se apropie prea mult, punând capăt serii. Henry îl împinge puţin fără să vrea cu şoldurile şi Alex înjură.

— O să mor, îi zice Henry neajutorat.

— O să te omor, îi spune Alex.

— Da, aşa va fi, e de acord Henry.

Alex face un pas nesigur în spate.

— Oaspeţii o să vină aici în curând, îi spune Alex, aplecându-se şi încercând să nu cadă cu faţa în jos când ia sfeşnicul şi îl trânteşte pe masă.

Henry pare nesigur pe picioare, are cămaşa ieşită din pantaloni şi părul ciufulit. Alex întinde mâna şi începe să i-l netezească la loc.

— Băga-mi-aş, arăţi…

Henry se tot chinuie cu gesturi stângace să-şi bage cămaşa în pantaloni, are ochii mari şi începe să fredoneze „God Save the Queen”[38] în şoaptă.

— Ce faci?

— Iisuse, încerc să mă calmez, îi răspunde şi face un gest lipsit de eleganţă spre partea din faţă a pantalonilor.

Alex nu-şi coboară privirea intenţionat.

— În regulă, aşadar… începe Alex. Da. Uite ce-o să facem. Tu o să fii la 200 de metri de mine tot restul nopţii sau o să fac ceva ce am să regret profund în văzul unor oameni foarte importanţi.

— În regulă…

— Şi apoi, continuă Alex şi îl apucă pe Henry din nou de cravată şi îşi apropie gura la câţiva centimetri de a lui.

Îl aude cum înghite în sec. Vrea să urmărească sunetul până în gâtlejul lui.

— Şi apoi o să vii în dormitorul de est de la etajul al doilea, la 11 seara, şi o să-ţi fac chestii foarte murdare şi, dacă mă mai ignori vreodată, o să te pun pe o listă ca să nu mai zbori niciodată. Ai înţeles?

Henry se abţine să scoată un sunet şi îi spune răguşit:

— Perfect.

Ei bine, Alex aproape îşi pierde minţile.

E 22.48. Se tot învârte prin dormitor.

Şi-a aruncat sacoul şi cravata pe spătarul scaunului imediat ce s-a întors în cameră şi şi-a desfăcut primii doi nasturi de la cămaşă. Acum are mâinile prinse în păr.

E bine. Totul e în regulă.

E clar o idee proastă. Dar e bine.

Alex nu e sigur dacă ar trebui să-şi mai dea ceva jos. Nu e sigur care e codul vestimentar când îl inviţi în camera ta pentru sex pe duşmanul de moarte care ţi-a devenit cel mai bun prieten, mai ales când acea cameră e în Casa Albă, şi mai ales că e un tip, iar acel tip este prinţul Angliei.

Camera e slab luminată – o singură veioză transformă într-o culoare neutră pereţii albaştri. Alex a mutat de pe pat pe masă toate documentele

de campanie şi a netezit cuvertura. Se uită la şemineul vechi, la detaliile sculptate de pe poliţa la fel de veche ca şi ţara însăşi, şi nu o fi Palatul Kensington, dar arată bine.

Doamne, dacă în seara asta bântuie fantomele Părinţilor Fondatori prin Casa Albă, suferă cu siguranţă.

Încearcă să nu se gândească prea mult la ce va urma. Poate nu are experienţă practică, dar a făcut cercetări. Are scheme. Poate s-o facă.

Chiar vrea să o facă din tot sufletul. De asta e sigur.

Închide ochii şi îşi plimbă degetele pe suprafaţa rece a biroului şi pe marginile fine ale hârtiilor de acolo. Se gândeşte apoi la Henry, la croiala netedă a costumului său, la felul în care i-a simţit respiraţia pe obraz când l-a sărutat. Stomacul îi face nişte salturi acrobatice penibile despre care nu vrea să povestească nimănui niciodată.

Henry prinţul. Henry băiatul din grădină. Henry băiatul din patul lui.

Nici măcar nu are sentimente pentru el, îşi reaminteşte. Pe bune.

Se aude o bătaie în uşă. Alex îşi verifică telefonul: 22.54.

Deschide uşa.

Alex stă în prag şi respiră încet, cu ochii aţintiţi asupra lui Henry. Nu e sigur că doar s-a *uitat* la el vreodată.

Henry e înalt şi arătos, pe jumătate faţă regală, pe jumătate star de cinema, ca un vin roşu care îţi rămâne pe buze. Nu mai are sacoul şi cravata, iar mânecile sunt suflecate până la coate. Se uită agitat cu coada ochiului, dar îi zâmbeşte lui Alex cu o parte a gurii sale trandafirii şi îi spune:

— Scuze că am venit mai devreme.

Alex îşi muşcă buza.

— Ţi-a fost greu să ajungi până aici?

— M-a ajutat o agentă foarte binevoitoare de la Serviciile Secrete. Parcă Amy e numele ei?

Alex zâmbeşte larg acum.

— Hai, intră.

Henry zâmbeşte şi el larg, însă nu ca în poze, ci relaxat, spontan şi molipsitor. Îl prinde pe Alex de cot, iar acesta îl urmează cu picioarele goale printre pantofii eleganţi ai lui Henry. Respiraţia lui Henry îi ajunge lui Alex pe buze, îşi ating nasurile şi el zâmbeşte.

Henry închide şi încuie uşa în spatele lor, apoi îl ia pe Alex de ceafă. E ceva diferit în felul în care sărută acum – e calculat, intenţionat. *Delicat.* Alex nu e sigur de ce sau ce să facă.

Se mulţumeşte să-l apuce pe Henry de talie, lipindu-şi trupurile încălzite. Îl sărută şi el, însă oricum se lasă sărutat aşa cum vrea Henry şi e aşa cum se aştepta să sărute Făt-Frumos: dulce, profund şi de parcă ar admira răsăritul pe nenorocitele alea de câmpuri britanice. Practic simte vântul prin păr. E ridicol.

Henry se opreşte din sărut şi îi zice:

— Cum vrei să o facem?

Iar Alex îşi aminteşte deodată că nu e o situaţie de tip răsăritul pe câmp. Îl apucă pe Henry de gulerul desfăcut, îl împinge puţin şi îi spune:

— Treci pe canapea.

Henry gâfâie şi face cum i se spune. Alex stă deasupra lui, uitându-se la gura lui delicată şi trandafirie. Se simte de parcă ar sta pe buza unei prăpăstii foarte înalte şi periculoase, fără să intenţioneze să se dea înapoi. Henry îşi ridică privirea, aşteptând excitat.

— M-ai evitat *săptămâni* întregi, spune şi se dă mai în spate ca să-i prindă genunchii lui Henry. Se apleacă, iar cu o mână se sprijină de spătarul canapelei şi pe cealaltă o plimbă peste scobitura din gâtul lui Henry. Ai ieşit cu *o fată.*

— Sunt gay, îi spune Henry pe un ton impasibil. Îşi pune una din palmele sale mari pe şoldurile lui Alex, iar acesta inspiră puternic fie de la atingere, fie de la faptul că Henry a zis aşa ceva cu voce tare. Nu e ceva demn de un membru al familiei regale. Şi

nu eram sigur dacă aveai de gând să mă ucizi pentru că te-am sărutat.

— Atunci, de ce ai făcut-o? îl întreabă Alex.

Se apropie de gâtul lui Henry, punându-şi buzele pe pielea sensibilă de după ureche. Se gândeşte că Henry îşi ţine respiraţia.

— Pentru că… am sperat că n-o să mă omori. Bănuiam… că poate mă doreşti şi tu. Şuieră un pic când Alex îl muşcă uşor de gât. Sau asta am crezut, până te-am văzut cu Nora şi apoi am fost… gelos… şi m-am îmbătat şi am fost un idiot care se săturase să aştepte răspunsul.

— Ai fost *gelos.* Mă *doreşti.*

Henry se mişcă brusc şi cu ambele mâini îl dezechilibrează pe Alex, care ajunge cu capul în poala lui. Are privirea înflăcărată şi îi vorbeşte pe un ton scăzut şi mortal pe care Alex nu l-a mai auzit până acum.

— Da, arogant dobitoc ce eşti, te doresc de multă vreme şi n-o să te las să mă tachinezi nici măcar o secundă.

Se pare că se excită la culme acum când primeşte ordine de la Henry, prinţul autoritar. Se gândeşte, când e sărutat violent, că n-o să se ierte niciodată. Aşa că să le ia naiba de câmpuri!

Henry îl apucă pe Alex de şolduri şi îl trage aproape, aşa că Alex îi stă în poală şi acum îl sărută apăsat. Nu ar trebui să fie atât de bine – nu are niciun *sens* –, dar aşa e. E ceva cu ei şi cum se înfierbântă la temperaturi diferite. Energia frenetică a lui Alex şi siguranţa chinuitoare a lui Henry.

Se mişcă în poala lui Henry, gemând când îi simte erecţia sub el, iar înjurătura lui Henry e acoperită de gura lui Alex. Sărutările devin neglijente, apoi grăbite şi lipsite de graţie, iar Alex se pierde în buzele lui Henry, care îl trag, alunecă şi se lipesc de ale lui, şi le simte parfumul dulce. Îşi trece mâinile prin părul lui Henry şi e la fel de moale cum şi-a imaginat mereu când atingea poza lui în revista lui June. E bogat şi des. Henry se topeşte la atingerea lui, îl apucă pe Alex de talie cu

mâinile şi îl ţine acolo. Alex nu vrea să plece nicăieri.

Îl sărută pe Henry până când simte că nu mai poate respira, până când simte că o să uite cum îi cheamă, ce rang au, până când sunt doar doi oameni într-o cameră întunecată făcând o greşeală minunată, fantastică, de neoprit.

Reuşeşte să-şi desfacă următorii doi nasturi de la cămaşă înainte ca Henry să-l apuce de cămaşă şi să i-o scoată peste cap, şi apoi se grăbeşte să facă la fel cu a lui. Alex încearcă să nu fie impresionat de agilitatea mâinilor lui, să nu se gândească la orele de pian clasic sau la cât de rapid e Henry după anii în care a jucat polo.

— Stai puţin, îi zice Henry, iar Alex deja protestează gemând, dar Henry se trage înapoi şi îşi pune degetele pe buzele lui Alex ca să-l facă să tacă. Vreau… Se poticneşte şi parcă încearcă să nu se simtă penibil. Îşi adună gândurile şi îl mângâie pe Alex cu un deget pe obraz. Te vreau pe pat.

Alex nu mai scoate niciun sunet, şi nu se mişcă, uitându-se în ochii lui Henry şi la întrebarea pe care o citeşte în ei: *O să te opreşti acum, când e atât de real?*

— Ei bine, haideţi să mergem, Alteţa Voastră, spune Alex, mişcându-se puţin ca să-l mai excite pe Henry o dată înainte să se ridice în picioare.

— Ce bou eşti! zice Henry, dar îl urmează zâmbind.

Alex se suie în pat şi se dă în spate ca să se sprijine în coate lângă perne, în timp ce Henry se descalţă. Pare altcineva în lumina veiozei, ca un zeu al desfrâului cu părul ciufulit şi cu pleoapele grele. Alex se uită fix la el şi la muşchii încordaţi de sub piele. E bine făcut, înalt şi agil. Punctul de sub coaste unde e talia pare incredibil de delicat, iar Alex moare dacă nu-şi pune mâna în acea mică adâncitură în următoarele cinci secunde.

Brusc totul e cât se poate de clar, şi Alex nu poate să creadă că a avut impresia vreodată că e hetero.

— Nu mai trage de timp, îi zice Alex, întrerupând înadins momentul.

— Ce autoritar eşti, spune Henry şi se supune.

Henry se aşază peste el, băgându-şi una din coapse între picioarele lui Alex şi cu mâinile sprijinindu-se de perne, iar Alex simte punctele de contact ca pe un şoc electric în umeri, şolduri şi în mijlocul pieptului.

Henry îşi plimbă una din mâini pe abdomenul lui şi se opreşte pentru că a găsit un lanţ pe stern.

— Ce e?

Alex pufneşte nerăbdător.

— Cheia de la casa mamei din Texas, îi explică, băgându-şi din nou o mână în părul lui Henry. Am început să o port când m-am mutat aici. Cred că am avut impresia că o să-mi reamintească de unde am pornit sau ceva de genul – nu ţi-am spus să nu mai tragi de timp?

Henry se uită în ochii lui, iar Alex îl sărută din nou. Henry se sprijină complet de el, lipindu-l de pat. Alex găseşte cu cealaltă mână acea adâncitură din talia lui Henry şi face eforturi să nu icnească de cât de bine se simte când îl atinge. Nu a mai fost niciodată sărutat aşa, de parcă sentimentul l-ar putea înghiţi cu totul. Henry îşi freacă trupul de el şi îl acoperă cu totul. Alex îl sărută pe gură, apoi pe gât şi ajunge în punctul de după ureche pe care îl tot sărută şi îşi dezveleşte dinţii. Ştie că o să-i lase un semn, ceea ce încalcă prima regulă a sexului clandestin pentru copiii politicienilor – şi probabil şi pentru cei ai monarhiei. Nu-i pasă.

Simte că Henry a găsit cureaua pantalonilor, nasturele, fermoarul, elasticul chiloţilor, şi apoi totul e învăluit în ceaţă foarte repede.

Deschide ochii şi îl vede pe Henry ducându-şi gingaş mâna la gura lui elegantă de monarh ca să *scuipe* pe ea.

— Oh, Doamne! exclamă Alex când Henry zâmbeşte strâmb şi se întoarce la treabă. Băga-mi-aş! Trupul i se mişcă, iar din gură îi ies tot felul de cuvinte. Nu pot să cred. Doamne, eşti cel mai

nesuferit ticălos de pe faţa pământului! Eşti enervant, eşti cel mai groaznic, eşti…

— Tu taci *vreodată* din gură? Ce *gură* mai ai!

Şi, când Alex se uită din nou, îl vede pe Henry uitându-se la el vrăjit, cu ochii strălucitori şi zâmbind. Păstrează contactul vizual şi ritmul în acelaşi timp, iar Alex s-a înşelat înainte. Henry îl va ucide, nu invers.

— Stai, îi spune, strângând cuvertura, iar Henry se opreşte imediat. Adică *da,* evident, *o, Doamne,* dar, dacă continui aşa, o să… I se opreşte respiraţia… Numai că… nu e *permis* înainte să te văd gol.

Henry îşi întoarce capul într-o parte şi zâmbeşte viclean.

— În regulă.

Alex se răsuceşte, dându-şi jos pantalonii până când doar chiloţii îi atârnă în jurul coapselor, şi se suie pe Henry, uitându-se cum pe chip i se citesc nerăbdarea şi dorinţa.

— Bună!

— Bună! îl salută şi el.

— Acum o să-ţi dau pantalonii jos, îi spune Alex.

— Da, bine, continuă.

Alex face întocmai, iar mâna lui Henry alunecă să ridice una din coapsele lui Alex, ca trupurile lor să se întâlnească fix în mijlocul întărit dintre ei, şi amândoi gem de plăcere. Alex se gândeşte cu mintea înceţoşată că au fost aproape cinci ani de preludiu şi ce e prea mult strică.

Îşi coboară buzele pe pieptul lui Henry şi simte cum inima acestuia îi bate cu putere când se gândeşte ce vrea să facă Alex. Probabil că şi ritmul lui cardiac e neregulat. E depăşit complet de situaţie, dar e bine, căci e zona lui de confort. Îi sărută pieptul, abdomenul şi porţiunea de piele de deasupra taliei.

— Eu, ăăă… începe Alex. N-am mai făcut aşa ceva până acum.

— Alex, îi zice Henry, întinzându-se să-i atingă părul. Nu trebuie, eu…

— Nu, vreau, spune Alex, trăgându-l pe Henry de betelie. Vreau doar să-mi spui dacă e îngrozitor.

Henry iar a amuţit şi arată de parcă nu-i vine să creadă ce noroc a avut.

— În regulă. Desigur.

Alex şi-l închipuie pe Henry desculţ în bucătăria de la Palatul Kensington şi îşi aminteşte că i-a observat vulnerabilitatea, şi e mirat de Henry, care stă acum întins în patul lui, gol şi dornic. Aşa ceva nu se poate întâmpla după toate prin câte au trecut, dar totuşi se întâmplă în mod miraculos.

Dacă e să se ia după cum răspunde trupul lui Henry, după cum i se afundă mâna în păr şi strânge câţiva cârlionţi, e de părere că se descurcă bine pentru prima dată. Se uită la trupul lui Henry şi apoi îi vede privirea arzătoare, o buză roşie prinsă între dinţii albi. Henry îşi lasă capul la loc pe pernă şi geme, parcă spunând ceva de genul „nenorocitele alea de *gene”*. Poate e un pic uimit de felul în care Henry se arcuieşte pe saltea, la auzul vocii sale mieroase şi rafinate care proferează o sumedenie de înjurături înspre tavan. Alex e încântat să vadă că Henry îşi pierde controlul, lăsându-l să fie cum vrea el, în compania lui Alex, în spatele unei uşi încuiate.

E surprins să fie tras înspre gura lui Henry şi sărutat cu poftă. A fost cu fete cărora nu le plăcea să fie sărutate după aceea şi fete cărora nu le păsa, dar Henry e de-a dreptul încântat, dacă e să judece după sărutările sale profunde. Se gândeşte să facă un comentariu despre narcisism, dar în schimb…

— E groaznic? îl întreabă Alex printre sărutări, sprijinindu-şi capul pe pernă lângă al lui Henry ca să-şi recapete suflul.

— E clar ce trebuie, răspunde Henry zâmbind larg şi îl lipeşte pe Alex de pieptul lui de parcă încearcă să-l atingă deodată peste tot.

Mâinile lui Henry sunt imense pe spatele lui, maxilarul ascuţit şi aspru din cauza bărbii nerase după o zi, iar umerii sunt suficient de laţi ca să-l eclipseze pe Alex când se rostogolesc şi îl pironeşte

pe Alex de saltea. Nu a mai simţit aşa ceva niciodată, dar e bine, poate chiar mai bine.

Henry îl sărută agresiv încă o dată, încrezător într-un fel care nu-i stă în fire. Are o sinceritate şi o putere de concentrare brută, nu e un prinţ îndatoritor, ci e ca orice alt băiat de douăzeci şi ceva de ani care se simte bine făcând ceva ce îi place, ceva la care se pricepe. Şi *se pricepe.* Alex se gândeşte să afle ce nobil misterios şi gay l-a învăţat pe Henry toate astea şi să-i trimită tipului un coş cu fructe.

Henry îi întoarce fericit favorul, cu poftă, iar Alex nu ştie sau nu-i pasă ce sunete sau cuvinte îi ies din gură. Se gândeşte că unul e „iubitule" şi altul e „boule". Henry e un ticălos priceput, un bărbat cu multe talente ascunse, se gândeşte Alex pe culmile isteriei. Un adevărat copil minune. *God Save the Queen.*

Când termină, îi oferă un sărut lipicios pe piciorul lui Alex, acolo unde îl pusese peste umăr, reuşind să fie politicos, iar Alex vrea să-l tragă pe Henry de păr, dar nu-şi mai simte niciun os în corp şi e istovit. Este într-o stare de euforie, mort. A ajuns pe alt tărâm, e doar o pereche de ochi care pluteşte pe un nor de dopamină.

Henry se întinde înspre perne, punându-şi faţa în scobitura gâtului lui Alex. Acesta scoate un sunet vag aprobator, iar cu mâinile bâjbâie pe lângă talia lui Henry, dar nu prea poate face altceva. Este convins că ştia multe cuvinte în mai multe limbi, dar nu pare să şi le amintească.

— Păi, mormăie Henry, frecându-şi vârful nasului de al lui Alex. Dacă aş fi ştiut că aşa te pot reduce la tăcere, aş fi făcut-o demult.

Făcând un efort supraomenesc, Alex reuşeşte să-i zică doar:

— Să te ia naiba!

În depărtare, printr-un fuior de ceaţă care se disipează încet şi după un sărut neglijent, Alex se minunează gândindu-se că a traversat un fel de Rubicon în camera asta care e aproape la fel de

veche ca ţara, ca Washington care a traversat râul Delaware. Râde în gura lui Henry, gândindu-se la imaginea teatrală cu ei doi într-un tablou în ulei, tineri reprezentanţi ai ţărilor lor, goi şi uzi de transpiraţie, în lumina veiozei. Îşi doreşte ca Henry să o vadă şi el şi se întreabă dacă i s-ar părea la fel de amuzantă.

Henry se rostogoleşte şi ajunge pe spate. Alex vrea să-l urmeze şi să se ghemuiască lângă el, dar rămâne acolo unde e, uitându-se de la câţiva centimetri distanţă. Vede un muşchi de-al lui Henry cum se încordează.

— Bună! Îi loveşte braţul. Nu te panica.

— Nu mă *panichez,* îi spune, pronunţând răspicat cuvintele. Alex se apropie mai mult pe sub aşternuturi.

— A fost distractiv. M-am simţit bine. Şi tu, nu?

— Cu siguranţă, răspunde pe un ton care îi trimite lui Alex fiori pe şira spinării.

— OK, super. Deci putem s-o mai facem din nou oricând vrei, spune Alex, trecându-şi degetele peste umărul lui Henry. Şi ştii că asta nu schimbă lucrurile dintre noi, nu? Încă suntem… orice eram înainte, doar că, ştii tu, cu sex oral.

Henry îşi acoperă ochii cu o mână.

— În regulă.

— Aşadar, zice Alex, schimbând subiectul şi întinzându-se apatic. Cred că ar trebui să-ţi spun. Sunt bisexual.

— Bine de ştiut. Se uită la şoldul descoperit al lui Alex de deasupra cearceafului şi spune atât pentru el, cât şi pentru Alex: Eu sunt foarte, foarte gay.

Alex îi vede zâmbetul slab cum îi face riduri la ochi şi nu îl sărută.

Parcă nu îi vine să creadă cât de ciudat şi de minunat e să-l vadă pe Henry aşa deschis şi gol în toate felurile. Henry se apleacă peste pernă spre Alex şi îl sărută delicat pe gură, iar acesta îi simte degetele plimbându-i-se pe maxilar. Atingerea e atât de blândă, că trebuie să-şi reamintească să nu-i pese prea mult.

— Hei, îi spune Alex, apropiindu-se cu gura de urechea lui Henry, eşti bine-venit să stai cât vrei, dar te avertizez că e probabil în interesul amândurora dacă te duci înapoi în camera ta înainte să se facă dimineaţă. Asta dacă nu vrei ca oamenii de la protecţie şi pază să închidă Reşedinţa şi să vină să te ia din budoarul meu.

— Ah, da. Se îndepărtează de Alex şi se rostogoleşte din nou pe spate, uitându-se la tavan ca un om care cere îndurare de la un zeu mânios. Ai dreptate.

— Poţi să mai stai pentru altă rundă dacă vrei.

Henry tuşeşte şi îşi trece o mână prin păr.

— Cred că mai bine… m-aş duce înapoi în cameră.

Alex se uită cum îşi ia boxerii de la piciorul patului şi cum şi-i pune pe el, ridicându-se şi scuturând din umeri.

E mai bine aşa, îşi spune. Nimeni n-o să-şi facă o impresie greşită despre acest aranjament. N-o să stea lipiţi unul de altul toată noaptea, n-o să se trezească unul în braţele celuilalt şi n-o să mănânce micul dejun împreună. Experienţele sexuale satisfăcătoare nu constituie o relaţie.

Alex îl conduce până la uşă şi se uită cum Henry se întoarce şi stă acolo cu un aer încurcat.

— Păi, ei bine… mormăie Henry, uitându-se în jos.

Alex îşi dă ochii peste cap.

— Ce naiba, omule, mi-ai supt-o, aşa că poţi să mă săruţi de noapte bună.

Henry ridică privirea la el cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Îşi dă capul pe spate şi *râde,* şi e doar el – bogatul insomniac, tocilar, nevrotic, adorabil care îi trimite lui Alex poze cu câinele şi îşi dă seama de ceva. Se apleacă şi îl sărută cu pasiune, apoi zâmbeşte larg şi se face nevăzut.

— Mai exact, *ce* vrei să organizezi?

Este mai repede decât se aşteptau amândoi – trecuseră numai două săptămâni de la cina oficială,

două săptămâni în care Alex îl dorise iar pe Henry sub el cât mai curând posibil şi îi povestise despre orice, mai puţin despre acest lucru, în mesajele pe care şi le trimiteau. June continuă să se uite la el de parcă ar vrea să-i azvârle telefonul în râul Potomac.

— Un meci de polo în acest weekend, în scop caritabil, la care să se intre doar pe bază de invitaţie, îi spune Henry la telefon. Este în… Se opreşte, probabil consultând itinerariul pe care i l-a dat Shaan. Greenwich, Connecticut? Un loc costă 10.000 de dolari şi te pot adăuga pe listă.

Alex aproape îşi varsă cafeaua în holul din sud. Amy se uită urât la el.

— Ce *rahat?* Este *obscen!* Pentru ce naiba strângi bani? Monocluri pentru bebeluşi? Acoperă telefonul cu mâna. Unde este Zahra? Trebuie să-mi eliberez programul pentru weekendul ăsta. Apoi revine la telefon. Uite, cred că *voi încerca* să ajung, dar chiar sunt foarte ocupat acum.

— Îmi pare rău, dar Zahra a spus că laşi baltă evenimentul caritabil weekendul ăsta pentru că mergi la un *meci de polo* în *Connecticut?* îl întreabă June din pragul uşii dormitorului în noaptea aceea, aproape făcându-l să tresară şi să mai verse o ceaşcă cu cafea.

— Ascultă, spune Alex. Vreau să păstrez o relaţie geopolitică.

— Băi, oamenii scriu *poveşti* pe net despre voi…

— Da, Nora mi-a trimis-o.

— Cred că poţi să o laşi *baltă.*

— Coroana vrea să fiu acolo! minte repede.

Ea nu pare convinsă şi pleacă, aruncându-i o privire la despărţire de care Alex s-ar fi îngrijorat dacă îi păsa mai mult acum de chestii care nu sunt gura lui Henry.

Şi aşa ajunge îmbrăcat cu cele mai bune haine de la J. Crew într-o zi de sâmbătă la Clubul de polo din Greenwich, întrebându-se în ce naiba s-a mai băgat. Femeia din faţa lui poartă o pălărie cu un porumbel împăiat pe ea. Deşi a făcut lacrosse în liceu, nu este pregătit pentru acest tip de eveniment sportiv.

Henry pe cal nu este nimic nou. Henry e în echipament complet pentru polo şi totul îi este familiar: casca, mânecile de polo prinse chiar acolo unde i se umflă bicepşii, pantalonii albi şi strâmţi băgaţi în cizmele înalte din piele, genunchierele din piele prinse cu tot felul de catarame, mănuşile din piele. L-a mai văzut aşa. E limpede că ar trebui să fie plictisitor. Nu ar trebui să-i provoace nicio reacţie viscerală, carnală sau să simtă că vrea să-i rupă hainele de pe el.

Dar felul în care Henry îşi mână calul peste câmp folosindu-se de puterea coapselor, cu fundul care îi saltă în şa, modul în care muşchii braţelor i se întind şi se încordează atunci când se leagănă, arătând aşa şi îmbrăcat aşa – e prea mult pentru el.

Transpiră. Este februarie în Connecticut, iar Alex transpiră sub geacă.

Şi, cel mai rău lucru dintre toate, Henry este *bun.* Alex nu pretinde că îi pasă de regulile jocului, dar mereu a fost atras de competenţă. Îi este foarte uşor să se uite la cizmele lui Henry care se împing în scăriţa de la şa ca să-şi păstreze echilibrul şi să vadă cu ochii minţii pulpele de sub haine, cu picioarele goale sprijinite la fel de ferm de saltea. Coapsele lui Henry se deschid la fel, dar cu Alex între ele. Transpiraţia care i se scurge pe frunte lui Henry până pe gât. Doar… bine, exact aşa.

Alex vrea – Doamne, după tot acest timp în care nu i-a păsat, îl vrea din nou acum, chiar acum.

Meciul se încheie după îngrozitor de multă vreme, iar Alex simte că o să leşine sau o să urle dacă nu îl atinge curând pe Henry, de parcă singurul gând posibil din univers este corpul lui Henry şi faţa înroşită a lui Henry, şi fiecare altă moleculă existentă este doar un inconvenient.

— Nu arăţi prea bine, îi spune Amy când ajung la capătul tribunelor şi îl cercetează cu privirea. Pari… transpirat.

— O să plec… îi spune Alex. Salută-l pe Henry din partea mea.

Amy îi aruncă o privire severă.

— Te rog să nu-mi spui mai multe.

— Da, ştiu. Dezminţire plauzibilă.

— Chiar nu ştiu ce ar putea să însemne.

— Desigur. Îşi trece o mână prin păr. Da.

— Bucuraţi-vă de întâlnirea la vârf cu delegaţia engleză, îi spune fără nicio inflexiune în voce, iar Alex mulţumeşte în gând Cerului pentru acordurile de confidenţialitate pe care trebuie să le semneze membrii personalului.

Se îndreaptă spre grajduri, simţind deja furnicături în mâini şi picioare, fiind perfect conştient că se apropie din ce în ce mai mult de trupul lui Henry. Picioare lungi şi puternice, pete de iarbă pe pantalonii strâmţi şi imaculaţi, de ce trebuie să fie acest sport atât de *respingător,* iar Henry să arate atât de al naibii de *bine*…

— Băga-mi-aş picioarele!

Abia se controlează să nu se repeadă cu capul înainte spre Henry, care vine dinspre grajduri.

— Oh, salut!

Stau în picioare, uitându-se fix unul la altul, la cincisprezece zile după ce Henry înjurase cu faţa la tavanul din camera lui Alex şi neştiind cum să continue. Henry e încă îmbrăcat în costumul de polo, iar Alex nu se poate decide dacă e încântat sau dacă vrea să-l lovească în cap cu un băţ de polo. O bâtă de polo? O crosă de polo? Un ciocan… de polo? Sportul ăsta e o bătaie de joc.

Henry rupe tăcerea:

— Chiar veneam la tine.

— Da, salut, iată-mă.

— Iată-te.

Alex se uită peste umărul lui.

— Sunt camere de luat vederi. La ora trei.

— Da, îi zice Henry, îndreptându-se din umeri.

Are părul ciufulit şi puţin ud, şi este încă îmbujorat de la efort. O să arate ca afurisitul ăla de Apollo în fotografii când o să apară în faţa presei. Alex zâmbeşte, ştiind că se vor vinde ca pâinea caldă.

— Hei, nu aveai un lucru? îl întreabă Alex. Pe care trebuia. Să mi-l arăţi?

Henry se uită la el şi la zecile de milionari şi mondeni care se tot preumblă pe acolo, apoi îşi întoarce privirea din nou spre el.

— Acum?

— Am mers patru ore şi jumătate cu maşina până aici şi trebuie să mă întorc la DC într-o oră, aşa că nu ştiu când te aştepţi să-mi arăţi.

Henry face o pauză, uitându-se din nou la camere, înainte să zâmbească oficial şi să râdă, luându-l pe Alex de umăr.

— A, da, aşa e. Pe aici.

Se întoarce pe călcâiele cizmelor şi îl conduce prin spatele grajdurilor, făcând la dreapta, şi intră pe o uşă, iar Alex îl urmează. Este o cameră mică, fără ferestre, lipită de grajduri, în care miroase puternic a lac de lustruit piele şi a lemn de la podea până în tavan, iar pe pereţi sunt o mulţime de şei grele, biciuşti, hamuri şi frâie.

— Ce e aici, o temniţă în care şi-o trag albii bogaţi? se întreabă Alex cu voce tare când Henry se duce în spatele lui.

Ia o curea groasă din piele de pe un cârlig din perete, biciuieşte cu ea, iar Alex aproape leşină.

— Ce e? se miră Henry cu un aer nonşalant, ocolindu-l ca să închidă uşa. Se întoarce cu faţa lui drăgălaşă şi cu o expresie mirată. E un loc în care se ţin harnaşamentele.

Alex îşi lasă haina pe jos şi face trei paşi rapizi spre el.

— Chiar nu-mi pasă, îi spune şi îl apucă pe Henry de gulerul ăla stupid al tricoului stupid de polo şi îl sărută pe gura aia stupidă.

E un sărut bun, puternic şi fierbinte, iar Alex nu se poate decide unde să-şi pună mâinile, pentru că vrea să-l atingă peste tot odată.

— *Vai,* geme el exasperat, împingându-l pe Henry în spate şi prefăcându-se dezgustat când îl analizează din cap până în picioare. Arăţi *ridicol.*

— Ar trebui…

Face un pas în spate şi îşi sprijină un picior de o băncuţă din apropiere ca să-şi desfacă genunchierele.

— Poftim? Nu, desigur că nu, lasă-le, îi spune Alex.

Henry îngheaţă pe loc, stând acolo într-o poziţie artistică, coapsele desfăcute şi un genunchi ridicat, cu materialul strângându-i-se pe el.

— Oh, Doamne, ce faci? Nici nu pot să mă uit la tine.

Henry se încruntă.

— Nu, Iisuse, voiam să-ţi spun doar că… sunt atât de *furios* pe tine!

Henry îşi pune piciorul cu grijă pe jos. Alex vrea să moară.

— Vino aici. *Băga-mi-aş!*

— Sunt nedumerit.

— Şi eu, în pizda mă-sii, îi spune Alex, probabil suferind acum pentru ceva ce o fi făcut într-o viaţă anterioară. Auzi, nu ştiu de ce, dar toată *chestia* asta – şi arată înspre corpul lui Henry – chiar mă ajută, aşa că trebuie s-o fac.

Şi, fără să mai piardă timp, se pune în genunchi şi începe să-i desfacă cureaua lui Henry, trăgând de fermoarul pantalonilor.

— O, Doamne! geme Henry.

— Da, e de acord Alex şi îi dă boxerii jos.

— O, *Doamne!* repetă Henry, de data asta cu mai multă pasiune.

Pentru Alex este încă ceva nou, dar nu îi e greu să facă întocmai ce şi-a imaginat în detaliu în ultima oră. Când ridică privirea, Henry e roşu la faţă şi se uită fix cu buzele desfăcute. Aproape îl doare să se uite la el – concentrarea atletului, toată crema aristocraţiei dezgolită în faţa lui. Henry se uită la Alex cu privirea înceţoşată, iar Alex face acelaşi lucru, fiecare terminaţie nervoasă a ambelor trupuri concentrându-se pe un singur lucru.

E rapid, murdar, iar Henry înjură tot timpul, ceea ce e dezarmant de sexy, dar de data asta e punctat şi de câte o laudă, iar cumva e şi mai excitant. Alex nu

e pregătit pentru cum sună „e bine” din gura lui Henry, care rotunjeşte vocalele cu engleza lui de Buckingham, sau pentru cum se simte pielea scumpă care îl mângâie pe obraz când un deget înmănuşat îi atinge colţul gurii.

Imediat ce Henry a terminat, îşi pune la loc genunchierele.

— La naiba, încă sunt furios pe tine, îi zice Alex obosit, cu trupul aplecat în faţă şi cu fruntea pe umărul lui Henry.

— Sigur că da, îl aprobă Henry pe un ton vag.

Alex îşi sabotează ideea începând să-l sărute lung pe Henry, şi apoi din nou şi din nou, încât nu mai stă să se gândească cât a durat.

Se furişează afară, iar Henry îl atinge pe Alex pe umăr la poarta unde îl aşteaptă SUV-ul, îşi apasă palma de haina lui din lână şi de muşchii încordaţi.

— Cred că n-o să fii pe undeva pe lângă Kensington prea curând?

— În haznaua aia? spune Alex f[cându-i cu ochiul. Nu dacă am ceva de spus.

— Vai! exclamă Henry. Zâmbeşte larg acum. Să ştii că ai jignit Coroana. Dai dovadă de nesupunere. Am aruncat oameni în temniţă şi pentru mai puţin.

Alex se întoarce şi merge cu spatele spre maşină şi cu mâinile în aer.

— Hei, nu mă ameninţa cu o distracţie pe cinste.

Paris?

A agcd@eclare45.com
3/3/20 19.32
către **Henry**

Alteţa Sa Regală, Prinţul Henry de Varză Acră,

Nu mă pune să-ţi reţin titulatura oficială.

O să vii weekendul ăsta la gala caritabilă de la Paris pentru conservarea pădurii tropicale?

Alex
Primul Fiu al Fostei Tale Colonii

Re: Paris

Henry hwales@kensingtonemail.com
4/3/20 02.14
către **A**

Alex, Primul Fiu al Angliei Fără Brand:

În primul rând, trebuie să realizezi cât de nepotrivit e să-mi poceşti intenţionat titulatura. Te pot face pernă pentru scaun pentru acest gen de lezmajestate.

Din fericire pentru tine, nu cred că mi-ai completa decorul din camera de zi.

În al doilea rând, nu, nu o să particip la gala de caritate de la Paris, am un angajament precedent. Va trebui să acostezi pe altcineva în garderobă.

Cu drag,
Alteţa Sa Regală Prinţul Henry de Wales

Re: Paris?

A agcd@eclare45.com
către **Henry**

Mare Durere de Cap Prinţ Henry al Cui îi Pasă,

E uimitor că stai la birou să scrii e-mailuri când ai un băţ regal uriaş în fund. Îmi amintesc că ţi-a plăcut la nebunie să fii „acostat”.

Oricum toţi ăia de acolo o să fie plictisitori. Ce faci?

Alex
Primul Fiu al Dispreţului pentru Gale de Binefacere

Re: Paris?

Henry hwales@kensingtonemail.com
4/3/20 02.32
către **A**

Alex, Primul Fiu Care se Sustrage de la Responsabilităţi,

Un baston regal se numeşte „sceptru”.
Am fost trimis la o întâlnire importantă în Germania şi trebuie să mă comport de parcă aş şti ceva despre energia eoliană. Bărbaţi în vârstă, îmbrăcaţi în costume populare, îmi vor ţine predici şi voi sta la poze în dreptul unor mori de vânt. Monarhia a decis că aparent ne pasă de energia sustenabilă – sau cel puţin vrem să pretindem că ne pasă. O să fie o distracţie de pomină.
Re: invitaţi ai galei în scop caritabil, credeam că ai zis că *eu* sunt plictisitor?

Cu bine,
Alteţa Regală Mustrată

Re: Paris

A agcd@eclare45.com
4/3/20 02.34
către **Henry**

Moştenitor Sinistru de Revoltător,

Am aflat recent că nu eşti la fel de plictisitor pe cât credeam. Uneori. Mai ales atunci când faci treaba aia cu limba.

Alex

Primul Fiu al E-mailurilor Dubioase Trimise Noaptea

Re: Paris?

De la: **Henry** hwales@kensingtonemail.com
4/3/20 02.37
către **A**

Alex, Primul Fiu al E-mailurilor Trimise La Momentul Nepotrivit Când Sunt În Şedinţe Dimineaţa Devreme:
Încerci să fii obraznic cu mine?

Cu drag,
Ereticul Regal Arătos

Re: Paris?

A agcd@eclare45.com
4/3/20 02.41
către **Henry**

Alteţă Regală Excitată,

Dacă încercam să fiu obraznic cu tine, ai fi ştiut.
De pildă: m-am gândit toată săptămâna la gura ta pe corpul meu şi speram că ne vedem la Paris ca să o folosesc.
Mă gândeam că ştii să alegi şi brânzeturi franţuzeşti. Nu e domeniul meu.

Alex
Primul Fiu al Brânzeturilor Cumpărate şi al Felaţiilor

Re: Paris?

Henry hwales@kensingtonemail.com

4/3/20 02.43
către **A**

Alex, Primul Fiu al Faptului că M-ai Făcut să Vărs Ceai pe Mine în Şedinţa de Dimineaţă:
Te urăsc. Voi încerca să plec din Germania.

x

ŞAPTE

HENRY REUŞEŞTE SĂ PLECE DIN GERMANIA ŞI SE ÎNTÂLNEŞTE cu Alex lângă o mare de turişti care mănâncă clătite lângă Place du Tertre. Este îmbrăcat cu un sacou de un albastru aprins şi zâmbeşte diabolic. Se întorc clătinându-se pe picioare la hotelul lui după două sticle cu vin şi Henry se pune în genunchi pe marmura albă şi se uită în sus la Alex cu ochii săi mari, albaştri, profunzi, iar Alex nu cunoaşte niciun cuvânt în vreo limbă pentru a descrie ce vede.

Este atât de beat, iar gura lui Henry este atât de moale, şi totul este aşa de al dracului de franţuzesc, că uită să-l trimită pe Henry înapoi la propriul hotel. Uită că nu petrec noaptea împreună. Aşa că o fac.

El descoperă că Henry doarme ghemuit pe partea lui de pat, iar coloana lui vertebrală are câteva porţiuni mai ascuţite, care sunt de fapt moi dacă le atingi cu mare grijă ca să nu-l trezeşti, pentru că de data asta chiar doarme. Dimineaţa li se aduc baghete crocante şi tarte lipicioase umplute cu caise, şi un exemplar din *Le Monde* pe care Alex îl roagă pe Henry să i-l traducă.

Îşi aminteşte vag că îşi propusese că nu vor face chestii de genul ăsta. Totul e cam în ceaţă acum.

După ce Henry pleacă, Alex găseşte o hârtie lângă pat: *Fromagerie Nicole Barthélémy.* Instrucţiuni pentru iubitul clandestin cum să ajungă la un magazin parizian de brânzeturi. Alex trebuie să recunoască faptul că Henry chiar ştie cum să-şi gestioneze brandul personal.

Mai târziu, Zahra îi trimite o captură dintr-un articol de pe Buzzfeed despre „cea mai tare prietenie” cu Henry. Sunt mai multe poze: de la cina oficială, câteva cu ei zâmbind larg în faţa grajdurilor

din Greenwich, una luată de pe contul de Twitter al unei franţuzoaice în care Alex se lasă pe spate în scaun într-o cafenea mică, în timp ce Henry termină sticla de vin roşu pe care o comandaseră.

Sub ea, Zahra a scris reticent: Bine lucrat, rahat mic cu ochi ce eşti!

Intuieşte că aşa vor decurge lucrurile – lumea o să creadă în continuare că sunt cei mai buni prieteni şi ei vor continua să joace acest rol.

Alex e conştient că ar trebui să o ia uşor. E doar o atracţie fizică. Dar Făt-Frumos Cel Stoic râde când are orgasm, şi îi trimite mesaje la ore ciudate în timpul nopţii: Eşti un diavol nebun, maliţios, de neiertat, şi o să te sărut până uiţi cum să vorbeşti. Iar Alex e cam obsedat de chestia asta.

Alex se hotărăşte să nu se gândească prea mult. În mod normal, drumurile lor s-ar intersecta de câteva ori pe an, însă trebuie să fie creativi când îşi modifică programele şi îşi linguşesc echipele ca să se întâlnească ori de câte ori simt dorinţă. Cel puţin se pot folosi de pretextul relaţiilor internaţionale publice.

Se pare că zilele lor de naştere sunt la mai puţin de trei săptămâni distanţă, ceea ce înseamnă că Henry are 23 de ani în marea parte a lunii martie, iar Alex 21. („Ştiam că afurisitul e în zodia Peşti”, spune June). Se întâmplă ca Alex să meargă la NYU pentru a înscrie câţi mai mulţi votanţi pentru campania prezidenţială la sfârşitul lui martie şi, când îi trimite un mesaj lui Henry, acesta îi răspunde repede după un sfert de oră: Am reprogramat în weekendul ăsta vizita la New York pentru o afacere nonprofit. O să fiu în oraş pentru biciuri de zilele noastre de naştere şi altele.

Fotografii sunt deja acolo când cei doi se întâlnesc în faţă la Met, aşa că îşi strâng mâinile, iar Alex îi spune zâmbind larg pentru camere:

— Te vreau singur acum.

Sunt mai grijulii în SUA şi se duc pe rând în camera de hotel – Henry prin spate, flancat de doi agenţi de la protecţie şi pază, şi Alex mai târziu, cu Cash care zâmbeşte larg. Ştie şi nu spune o vorbă.

De ziua lor, beau multă şampanie, se sărută şi mănâncă multe brioşe cu cremă de unt pe care Henry le-a cumpărat cumva. Iar Alex are cremă în jurul gurii, Henry pe piept, Alex pe gât, Henry între picioare. Henry îi ţine mâinile pe saltea şi linge toată crema, iar Alex e beat şi se simte de parcă pluteşte, simţind fiecare moment ai celor 22 de ani, cu nicio zi mai mare, un fel de hedonism al tinereţii. Aşa te simţi când îţi face sex oral prinţul altei ţări.

E ultima oară când se văd pentru următoarele săptămâni, şi după ce îl tachinează şi poate îl imploră, Alex îl convinge pe Henry să-şi instaleze Snapchat. Henry îi trimite în mare parte poze apetisante cu el îmbrăcat care îl fac pe Alex să transpire la cursuri: o poză în oglindă, pantaloni de polo murdari de noroi, un costum la patru ace. Într-o sâmbătă, canalul C-SPAN care rula pe telefon e întrerupt de Henry aflat pe o ambarcaţiune şi zâmbind la cameră, cu soarele strălucindu-i pe umerii goi, iar lui Alex începe să-i bată inima atât de tare, că-şi ţine capul în mâini un minut întreg.

(Dar e bine. Nu e o relaţie serioasă.)

Printre altele, discută şi despre slujba lui Alex din cadrul campaniei, despre proiectele nonprofit ale lui Henry şi despre apariţiile lor publice. Vorbesc despre cum Pez declară sus şi tare că e îndrăgostit lulea de June şi îşi petrece jumătate din timp cu Henry vorbindu-i entuziasmat despre ea sau implorându-l să-l întrebe pe Alex dacă îi plac florile (da) sau păsările exotice (doar să se uite la ele, nu să aibă una) sau bijuteriile în forma feţei sale (nu).

Sunt multe zile în care Henry e fericit să audă veşti de la el şi îi răspunde rapid cu un simţ tăios al umorului, dornic de compania lui Alex şi de gândurile învălmăşite din mintea lui. Dar uneori are o dispoziţie proastă şi tinde să fie foarte sarcastic, ciudat şi distant. Se retrage în carapacea lui ore sau zile la rând, iar Alex începe să înţeleagă că e momentul lui de suferinţă, o mică depresie sau perioade când se simte copleşit. Henry detestă aceste zile. Alex ar vrea să-l ajute, dar nu-l

deranjează în mod special. E atras de proasta dispoziţie a lui Henry, de felul în care îşi revine şi de milioanele de stări dintre ele.

A mai aflat că felul paşnic de a fi al lui Henry dispare dacă ştii cum să-l împungi. Îi place să aducă vorba despre anumite chestii care ştie că îl vor scoate pe Henry din sărite, ca de pildă:

— Auzi, îi zice Henry nervos la telefon într-o joi noapte. Nu-mi pasă ce are *Joanne*[39] de zis. Remus John Lupin[40] este gay cum e ziua de lungă şi nu vreau să mai aud nimic despre subiectul ăsta.

— În regulă, îl aprobă Alex. Sunt de acord cu tine, dar spune-mi mai multe.

Începe o tiradă lungă şi plictisitoare, iar Alex ascultă amuzat şi un pic surprins plăcut în timp ce Henry ajunge la miezul problemei:

— Cred că, în calitate de prinţ al acestei nenorocite de ţări, atunci când vine vorba de punctele culturale de referinţă ale Angliei, ar fi drăguţ dacă nu i-am mai ascunde pe cei marginalizaţi sub preş. Oamenii le spală imaginea lui Freddie Mercury, sau pe a lui Elton, sau pe a lui Bowie, care i-o trăgea lui Jagger de la un capăt la altul al străzii Oakley în anii ’70. Pur şi simplu nu e *adevărul.*

E alt lucru pe care-l face Henry – analizează ceea ce citeşte, emisiunile la care se uită sau ceea ce ascultă, punându-l pe Alex în faţa faptului că are o diplomă în literatură engleză şi e interesat de istoria gay a ţării familiei sale. Alex a *ştiut* mereu istoria gay a Americii – până la urmă, este politica integrantă a politicii părinţilor lui –, dar a început să fie aşa de *implicat* ca Henry doar când şi-a dat seama ce e el mai exact.

Începe să înţeleagă de ce s-a simţit mândru când a citit prima oară despre Stonewall[41] şi de ce a fost încântat de decizia Curţii Supreme în 2015[42]. Începe să recupereze din urmă cu interes: Walt Whitman, Legile din Illinois din 1961, Revoltele din Noaptea Albă[43], *Paris Is Burning*[44]. Alex a pus

o poză deasupra biroului său, cu un bărbat la un marş din anii ’80, îmbrăcat cu o haină pe care scrie pe spate: DACĂ MOR DE SIDA – NU MĂ ÎNGROPAŢI – LĂSAŢI-MI CADAVRUL PE TREPTELE FDA[45].

June se uită la ea într-o zi când vine la birou ca să ia prânzul cu Alex şi îi aruncă aceeaşi privire ciudată ca în dimineaţa aceea la cafea după ce Henry se furişase în camera lui. Dar nu spune nimic despre asta şi vorbeşte în timp ce mănâncă sushi despre cel mai recent proiect al ei – vrea să scrie o carte cu memorii strânse din toate jurnalele ei. Alex se întreabă dacă vreuna din chestiile astea va intra în carte. Poate dacă îi spune în curând. Ar trebui să-i spună în curând.

E ciudat că relaţia cu Henry ar putea să-l facă să înţeleagă latura asta uriaşă din el, dar aşa este. Când se gândeşte la mâinile lui Henry, la articulaţiile pătrate şi la degetele sale elegante, se întreabă cum de nu şi-a dat seama până acum. Când îl vede pe Henry la o gală în Berlin şi simte acea forţă gravitaţională pe care o urmează în spatele unei limuzine şi îi leagă mâinile lui Henry de un picior de pat al unui hotel cu propria cravată, ştie mai bine cine este el.

Când îşi face apariţia la o şedinţă săptămânală de informare două zile mai târziu, Zahra îl apucă de maxilar cu o mână şi îi întoarce capul, uitându-se mai atent la gâtul lui.

— E cumva o *vânătaie?*

Alex încremeneşte.

— Eu… ăăă, nu?

— Alex, ţi se pare că-s proastă? Cine îţi lasă vânătăi şi de ce nu a semnat un acord de confidenţialitate?

— O, Doamne! exclamă exasperat, pentru că Henry e ultima persoană despre care ar trebui să se îngrijoreze Zahra că ar da detalii sordide presei. Dacă aveam nevoie de un acord de confidenţialitate, ai şti. Calmează-te!

Zahra nu apreciază deloc când i se spune să se calmeze.

— Uită-te la mine. Te ştiu de când încă lăsai urme de rahat în chiloţi. Crezi că nu ştiu când mă minţi? Îl împunge în piept cu o unghie ascuţită şi strălucitoare. Indiferent cum te-ai ales cu aşa ceva, ar fi bine să fie cineva de pe lista aprobată de fete cu care ai voie să fii văzut în timpul campaniei electorale pe care o să ţi-o trimit din nou, imediat ce piei din ochii mei în caz că ai rătăcit-o pe undeva.

— Iisuse, bine!

— Şi nu uita, continuă ea, o să-mi tai o ţâţă înainte să te las să faci cine ştie ce mişcare idioată care să o facă pe maică-ta, prima femeie preşedinte, să fie prima preşedintă care să piardă al doilea mandat de la HW[46] încoace. Ai înţeles? O să te închid în cameră anul viitor, dacă va trebui, şi o să-ţi dai examenele prin semnale de fum! O să-ţi capsez scula de picior dacă aşa o să ţi-o ţii în pantaloni.

Se întoarce la notiţele ei cu profesionalism, de parcă nu l-a ameninţat cu moartea. În spatele său, Alex o vede pe June la locul ei la masă şi e foarte evident că ea îşi dă seama că minte.

— Ai şi un nume de familie?

Alex nu l-a salutat niciodată pe Henry când l-a sunat.

— Ce?

Acelaşi răspuns confuz, format dintr-o singură silabă rostită prelung.

— Un nume de familie, repetă Alex. E după-amiaza târziu şi e furtună afară, iar el stă pe spate, în mijlocul solarului, citind tot felul de propuneri de legi pentru serviciu. Am şi eu două. Îl foloseşti pe al tatălui tău? Henry Fox? Sună super. Sau e mai important faptul că eşti membru al familiei regale? Foloseşti atunci numele mamei?

Apoi aude un foşnet în telefon şi se întreabă dacă Henry e în pat. Nu s-au mai văzut de câteva săptămâni, aşa că îşi imaginează rapid.

— Numele oficial de familie este Mountchristen-Windsor. Se scrie cu cratimă, ca al tău. Aşa că numele meu complet e… Henry George Edward James Fox-Mountchristen-Windsor.

Alex rămâne cu gura căscată şi cu ochii în tavan.

— Oh, Doamne!

— Pe bune.

— Credeam că Alexander Gabriel Claremont-Diaz era nasol.

— E după cineva?

— Alexander după părintele fondator[47] şi Gabriel după sfântul protector al diplomaţilor.

— Chiar la fix!

— Mda, n-am avut nicio şansă. Pe sora mea o cheamă Catalina June, după localitatea din Arizona şi June Carter Cash – soţia lui Johnny Cash, însă eu m-am ales cu profeţiile care s-au îndeplinit.

— Iar eu m-am ales cu cei doi regi gay, îi scoate Henry în evidenţă. E şi asta o profeţie.

Alex râde şi dă la o parte dosarele pentru campanie. Nu o să le mai răsfoiască în seara asta.

— Mi se pare o răutate să ai trei nume de familie.

Henry oftează.

— La şcoală toţi eram Wales. Însă Philip este acum locotenent Windsor în forţele aeriene.

— Deci Henry Wales? Nu sună prea rău.

— Aşa e. De asta m-ai sunat?

— Poate că da. Să-i spunem că a fost o curiozitate de ordin istoric.

Numai că adevărul e mai aproape de vocea un pic tărăgănată a lui Henry şi de ezitarea lui înainte de a vorbi care a persistat toată săptămâna.

— Apropo de curiozităţi istorice, uite o chestie amuzantă: stau în camera unde se afla Nancy Reagan când a aflat că Ronald Reagan a fost împuşcat.

— Doamne sfinte!

— Şi tot aici bătrânul Viclean Dick[48] i-a spus familiei că o să demisioneze.

— Scuze, dar cine sau ce e Vicleanul Dick?

— *Nixon*! auzi, tu desconsideri toate lucrurile pentru care au luptat strămoşii noştri ursuzi şi îl deflorezi pe adoratul republicii. Trebuie măcar să cunoşti istoria *esenţială* a Americii.

— Nu cred că termenul potrivit era „deflorare", spune Henry pe un ton neutru. Aranjamentele astea se fac de obicei cu mirese virgine, ştii tu. Şi e clar că nu a părut să fie cazul.

— Aha, şi sunt sigur că tu eşti aşa de priceput din cărţi.

— Păi chiar am fost la universitate. Dar nu neapărat de la citit mi se trag talentele.

Alex mormăie aprobator şi lasă tachinările să se disipeze. Se uită prin cameră – ferestrele fuseseră înainte doar nişte perdele străvezii într-un dormitor pentru familia lui Taft[49] în timpul nopţilor calde, iar în colţ acum sunt doar reviste de benzi desenate de colecţie, acolo unde Eisenhower obişnuia să joace cărţi. Chestiile care se ascund la suprafaţă. Alex mereu a fost interesat de lucrurile astea.

— Hei, îi spune. Parcă nu eşti în apele tale. Eşti bine?

Henry îşi trage sufletul şi îşi drege glasul.

— Sunt bine.

Alex nu spune nimic, lăsând tăcerea să se întindă între ei, ca un capăt subţire de aţă, înainte de a vorbi.

— Ştii tu, aranjamentul ăsta al nostru… poţi să-mi spui chestii. Şi eu îţi spun multe lucruri tot timpul. Chestii legate de politică, de şcoală şi de familia mea dusă cu pluta. Ştiu că nu sunt etalonul comunicării normale între oameni, dar să ştii că poţi discuta cu mine.

Altă pauză.

— Nu mă prea pricep… să vorbesc despre chestii, spune Henry.

— Ei bine, nici eu nu mă prea pricepeam să fac sex oral, dar cu toţii trebuie să învăţăm şi să se maturizăm, dragule.

— Nu te *pricepeai?*

— *Hei!* pufneşte Alex. Încerci să-mi spui că încă nu sunt bun?

— Nu, nu, nici nu mi-ar trece prin cap aşa ceva, îi spune Henry, iar Alex îi simte din voce un zâmbet vag. Doar prima partidă a fost… Ei bine. Măcar erai pus pe fapte mari.

— Nu mi-amintesc să te fi plâns.

— Da, ei bine, doar mă gândisem la ea de *secole.*

— Uite, asta e o chestie, îi scoate Alex în evidenţă. Tocmai mi-ai spus. Poţi să-mi zici şi alte chestii.

— Nu prea e acelaşi lucru.

Se rostogoleşte pe burtă, se gândeşte şi îi spune intenţionat.

— Iubitule.

E ceva normal între ei: *iubitule.* Ştie că a devenit ceva obişnuit. A greşit şi i-a zis de câteva ori, şi de fiecare dată Henry se topeşte şi Alex se preface că nu observă, dar are tot interesul să joace murdar în situaţia asta.

Pe fir se aude cum cineva expiră încetişor, de parcă ar fi intrat puţin aer pe o fereastră deschisă.

— Ştii… nu e cel mai bun moment. Cum ai spus tu? Chestii legate de familia mea dusă cu pluta?

Alex îşi ţuguie buzele şi îşi muşcă obrazul. Şi iată momentul.

S-a întrebat când Henry va vorbi în cele din urmă despre familia regală. Se referă vag la Philip, care e atât de tensionat, că ar putea fi un ceas atomic, sau la dezamăgirea bunicii lui, o pomeneşte pe Bea la fel de des ca Alex pe June, dar Alex ştie că e mai mult la mijloc. Însă nu ar putea să spună când şi-a dat seama, la fel cum nu ştie nici când a început să bifeze în calendar zilele în care Henry e prost dispus.

— Aha, remarcă el. Am înţeles.

— Bănuiesc că nu prea citeşti tabloide britanice, nu?

— Nu prea.

Henry râde amar.

— Ei bine, celor de la *Daily Mail* le-a făcut mereu plăcere să ne spele rufele murdare în public. I-au dat surorii mele o poreclă cu mulţi ani în urmă. Prinţesa Praf.

Lui Alex îi pică fisa.

— Din cauza…

— Da, a cocainei, Alex.

— În regulă, acum îmi sună cunoscut.

Henry oftează.

— Ei bine, cineva a reuşit să se strecoare pe lângă pază şi a scris cu vopsea „Prinţesa Praf" pe o parte a maşinii ei.

— Ce rahat. Şi să înţeleg că nu a reacţionat foarte bine?

— Bea? Henry râde mai sincer de data asta. Nu, de obicei nu-i pasă de chestiile astea. E bine. Este mai afectată de faptul că cineva s-a strecurat pe lângă agenţii de pază. Bunica a concediat o echipă întreagă de la serviciul de protecţie şi pază. Dar… nu ştiu.

Vocea i se estompează, iar Alex îşi poate da seama de ce.

— Dar îţi pasă pentru că vrei să o aperi, deşi eşti fratele ei mai mic.

— Eu… da.

— Ştiu bine ce simţi. Vara trecută aproape i-am tras un pumn unuia la Lollapalooza pentru că a încercat să o apuce de fund pe June.

— Şi n-ai făcut-o?

— June deja îi vărsase milkshake-ul pe cap, îi explică Alex. Dă puţin din umeri, ştiind că Henry nu are cum să-l vadă. Iar apoi Amy l-a curentat. Mirosul de milkshake cu căpşuni pe un tip transpirat dintr-o frăţie e ceva.

Henry râde cu poftă.

— N-au niciodată cu adevărat nevoie de noi, nu-i aşa?

— Nu, îi dă dreptate Alex. Deci eşti supărat pentru că zvonurile nu sunt adevărate.

— Ei bine… de fapt, sunt adevărate.

Ah, se gândeşte Alex.

— Ah, spune Alex.

Nu ştie cum altfel să reacţioneze, căutând prin arhiva mentală de platitudini politice şi părându-i-se toate reci şi insuportabile.

Henry continuă un pic agitat.

— Ştii, Bea a vrut doar să cânte la un instrument, începe el. Cred că tata şi mama i-au cântat prea mult melodii ale lui Joni Mitchell[50] când era mică. Voia să ia lecţii de chitară; bunica a vrut să înveţe vioara pentru că se cădea. Lui Bea i s-a permis să cânte la amândouă, dar s-a dus la facultate să înveţe vioara clasică. Oricum, în ultimul ei an de facultate tata a murit. S-a întâmplat aşa de… rapid. Pur şi simplu a *plecat* dintre noi.

Alex închide ochii.

— Rahat.

— Mda, spune Henry cu voce aspră. Cu toţii am luat-o razna un pic. Philip *trebuia* să fie stâlpul familiei, iar eu eram un dobitoc, iar mama nu a ieşit din camerele ei. Bea nu a mai văzut rostul de a face nimic. Eu începeam facultatea când a absolvit ea, iar Philip era în Afghanistan, aşa că Bea ieşea în fiecare seară cu toţi hipsterii şic din Londra, furişându-se să cânte la chitară la unele concerte secrete, şi trăgea o tonă de cocaină pe nas. Jurnaliştilor le-a plăcut la *nebunie.*

— Iisuse, şuieră Alex. Îmi pare rău!

— E-n regulă, spune Henry, fiind mai stăpân pe voce, de parcă şi-a scos bărbia în afară aşa cum o face uneori în felul lui încăpăţânat de a fi. Oricum, speculaţiile, pozele făcute de paparazzi şi nenorocita aia de poreclă au fost prea mult, iar Philip s-a întors acasă după o săptămână, iar el cu bunica au urcat-o într-o maşină şi au dus-o la un centru de dezalcoolizare, iar celor din presă le-au spus că se duce într-o *tabără de relaxare.*

— Stai un pic, scuze, spune Alex înainte să se poată abţine. Dar unde era mama voastră?

— Mama nu s-a prea mai implicat de când a murit tata, răspunde Henry dintr-o suflare, apoi se

opreşte brusc. Scuze. Nu e drept. Ideea e că… durerea a fost devastatoare pentru ea. A paralizat-o. *Încă* o paralizează. Mama era aşa de temperamentală! Nu ştiu. Încă mai ascultă, depune efort şi vrea să fim fericiţi. Dar nu ştiu dacă mai poate să fie o parte din fericirea altcuiva.

— E… groaznic.

Urmează o pauză tensionată.

— Oricum, Bea s-a dus fără voia ei, continuă el, şi nu a crezut că are o problemă, deşi îi vedeai nenorocitele alea de coaste şi abia schimbase două vorbe cu mine de luni întregi, iar noi am crescut nedespărţiţi. S-a externat după şase ore. Îmi amintesc că m-a sunat în seara aia de la un club şi m-am pierdut cu firea. Cred că aveam 18 ani. M-am dus cu maşina până acolo şi ea stătea pe treptele din spate drogată de nu mai ştia de ea, aşa că m-am aşezat lângă ea şi am plâns, şi i-am zis că nu avea voie să se sinucidă pentru că tata nu mai e, şi eu sunt gay, şi nu ştiam ce naiba să fac, şi aşa i-am mărturisit cine sunt cu adevărat. A doua zi, s-a întors la centru şi de atunci nu a mai consumat nimic şi niciunul din noi nu a povestit nimănui despre noaptea aia. Până acum, bănuiesc. Şi nu sunt sigur de ce ţi-am zis toate astea. Eu chiar nu m-am mai destăinuit cuiva. Adică Pez a fost alături de mine, aşa că… nu ştiu. Îşi drege glasul. Oricum, nu cred că am mai spus atât de multe cuvinte unele după altele în toată viaţa mea, aşa că te rog să pui capăt nefericirii mele când vrei.

— Nu, nu, îl contrazice Alex, căruia i s-a împleticit limba vorbind în grabă. Mă bucur că mi-ai spus. Te simţi mai bine acum?

Henry amuţeşte, iar Alex vrea din tot sufletul să vadă expresiile de pe chipul lui, să le poată atinge cu degetele. Alex aude cum înghite în sec, iar Henry spune:

— Cred că da. Mersi că m-ai ascultat.

— Da, oricând. E bine că există momente când nu totul e despre mine, oricât de plictisitor şi obositor ar fi.

Henry mormăie supărat şi Alex încearcă să nu zâmbească atunci când îi spune:

— Ce idiot eşti!

— Da, da, bine, îi zice Alex şi profită de ocazie să-l întrebe ceva ce a tot vrut de luni întregi. Mai ştie şi altcineva? Despre tine?

— Bea e singura din familie căreia i-am zis, deşi sunt sigur că ceilalţi bănuiesc şi ei. Am fost întotdeauna diferit. Cred că tata ştia şi nu i-a păsat. Dar bunica a stat de vorbă cu mine în ziua în care am terminat examenele şi mi-a spus clar şi răspicat să nu zic nimănui despre dorinţele mele perverse pe care aş putea începe să le nutresc şi care ar putea să pună Coroana într-o lumină proastă, şi că existau posibilităţi pentru a păstra aparenţele dacă era necesar. Aşa că…

Alex simte cum stomacul i se revoltă. Şi-l imaginează pe Henry adolescent, copleşit de durere, şi i se spune că trebuie să rămână rezervat cu privire la cine e cu adevărat.

— Ce rahat! Pe bune?

— Ce monarhie minunată! spune Henry pe un ton batjocoritor.

— Iisuse! Alex îşi freacă faţa cu o mână. A trebuit să mă mai prefac şi eu de dragul mamei, dar nu mi-a zis nimeni niciodată pe şleau să *mint* în legătură cu cine sunt.

— Nu cred că ei i se pare că e o minciună, ci că e ceva care trebuie făcut.

— Ce aberaţie colosală.

Henry oftează.

— Nu prea am alte opţiuni, nu?

Urmează o pauză lungă, iar Alex se gândeşte la Henry în palat, la Henry şi la anii care au trecut, cum a ajuns aici. Îşi muşcă buza.

— Hei, îi spune Alex. Zi-mi despre tatăl tău.

Altă pauză.

— Scuze?

— Adică dacă nu ai chef… doar dacă vrei. Mă gândeam că nu ştiu multe despre el, cu excepţia faptului că l-a interpretat pe James Bond. Cum era?

Alex se plimbă prin solar şi îl ascultă pe Henry istorisind despre un bărbat cu acelaşi păr blond nisipiu ca al lui Henry şi un nas drept şi puternic, cineva pe care Alex l-a cunoscut în felul în care vorbeşte, se mişcă şi râde Henry. Aude că s-a furişat din palat, că s-a plimbat cu o maşină furată pe drumuri de ţară, că a învăţat să navigheze şi că a fost regizor. Bărbatul pe care şi-l aminteşte Henry este atât supraom, cât şi, din nefericire, o persoană în carne şi oase, un bărbat care i-a marcat pozitiv toată copilăria lui Henry şi a fermecat lumea, dar care a fost muritor la urma urmei.

Henry îi povesteşte lui Alex pe un ton scăzut cum s-au cunoscut părinţii lui – prinţesa Catherine, care era chitită să fie prima prinţesă cu doctorat pe la 25 de ani, spunându-şi părerea despre opera lui Shakespeare. Cum s-a dus să vadă *Henry al V-lea* la teatru, în care juca Arthur, cum s-a strecurat în culise şi cum s-a debarasat de agenţii ei de pază ca să se facă nevăzută cu el prin Londra şi să danseze toată noaptea. Cum regina i-a interzis, dar s-a căsătorit oricum cu el.

Îi spune lui Alex cum a crescut în Kensington, cum Bea cânta şi Philip se ţinea scai de bunica, dar erau fericiţi îmbrăcaţi în caşmir şi ciorapi până la genunchi şi plimbaţi prin ţări străine, în elicoptere şi maşini strălucitoare. A primit de la tatăl lui un telescop de alamă când a împlinit şapte ani. Cum şi-a dat seama la patru ani că fiecare persoană din ţară ştia cum îl cheamă, şi cum i-a spus mamei sale că nu ştia dacă îşi dorea acest lucru, şi cum ea a îngenuncheat şi i-a zis că nu va lăsa nimic să-l afecteze vreodată.

Alex începe şi el să vorbească. Henry află deja aproape tot despre viaţa de acum a lui Alex, dar a existat mereu o linie de demarcaţie invizibilă când vorbesc despre cum au crescut. Alex vorbeşte despre districtul Travis, cum a făcut afişe de campanie cu hârtie colorată pentru asociaţia elevilor din clasa a V-a, excursii cu familia în Surfside. Îi vorbeşte despre fereastra uriaşă cu vedere spre golf

a casei în care a crescut, iar Henry nu-i spune că e nebun din cauza tuturor lucrurilor pe care le scria şi ascundea acolo.

Afară începe să se întunece, iar o ploaie monotonă se abate asupra Reşedinţei, iar Alex se duce spre camera şi patul lui. Află despre toţi tipii din vremea studenţiei lui Henry, cu toţii entuziasmaţi de ideea de a se culca cu un prinţ şi aproape toţi puşi pe fugă din cauza hârţogăriei, a secretelor şi uneori de proasta dispoziţie a lui Henry legată de hârţogărie şi secrete.

— Dar, desigur, îi spune, n-a mai fost nimeni… ei bine, de când noi doi…

— Nu, îi spune Alex mai repede decât se aşteaptă, nici eu. Nimeni altcineva.

Aude cuvintele cum îi ies din gură şi nu îi vine să creadă că le rosteşte cu voce tare. Despre Liam, despre nopţile alea, dar şi cum lua pe ascuns pastile din flaconul de Adderall[51] al lui Liam când primea note mai proaste şi cum stătea treaz două, trei zile la rând. Despre June, despre cum ştie, fără să i se spună, că stă la Casa Albă doar să aibă grijă de el, sentimentul vag de vinovăţie pe care îl are când nu se poate desprinde de aici. Despre cât de mult îl dor minciunile îndrugate de unii despre mama lui, despre teama că va pierde alegerile.

Vorbesc de multă vreme, iar Alex trebuie să-şi încarce telefonul. Se rostogoleşte pe o parte şi ascultă, îşi trece dosul palmei pe perna de lângă el şi îşi imaginează cum Henry stă lângă el în pat şi cum două paranteze cuprind 6000 de kilometri. Se uite la cuticulele roase şi şi-l imaginează pe Henry sub degetele lui, vorbind la doar câţiva centimetri distanţă. Îşi imaginează cum ar arăta faţa lui Henry în întunericul albastru-cenuşiu. Poate că ar avea puţină barbă pe maxilar, aşteptând să se bărbierească dimineaţă, sau poate că cearcănele de sub ochi i-ar dispărea în lumina slabă.

Cumva este aceeaşi persoană care îl convinsese pe Alex că nu-i pasă de nimic, despre care restul

lumii încă crede că este un Făt-Frumos blând şi liber. I-a luat luni întregi să ajungă aici: şi-a dat seama că s-a înşelat cu desăvârşire.

— Mi-e dor de tine, îi spune Alex înainte să se poată abţine.

Îi pare rău imediat, dar Henry îi spune:

— Şi mie mi-e dor de tine.

— Hei, staţi puţin!

Alex îşi mişcă scaunul în afara biroului. Femeia de serviciu care face curat după orele de program se opreşte cu mâna pe mânerul cafetierei.

— Ştiu că arată dezgustător, dar v-ar deranja dacă aţi lăsa-o? Vreau să termin de băut.

Se uită bănuitoare la el, dar lasă ultimele resturi arse şi vâscoase de cafea unde se află şi pleacă cu căruciorul după ea.

Alex se uită în cana CLAREMONT PENTRU AMERICA şi se încruntă la laptele de migdale care s-a strâns în mijloc. De ce în biroul ăsta nu se găseşte lapte normal? De aia cei din Texas urăsc elitele de la Washington. Şi se mai duce de râpă şi industria lactatelor.

Pe biroul lui sunt trei stive de hârtii. Se tot uită la ele, sperând că, dacă le repetă de multe ori în gând, îşi va seama cum să simtă că face destul.

Unu. Dosarul Armelor. Un inventar detaliat al fiecărei arme de foc pe care americanii o deţin şi reglementările de la stat prin care Alex trebuie să treacă pentru a veni cu o nouă politică cu privire la regimul federal al armelor şi muniţiilor referitor la armele de asalt. Pe dosar e o pată uriaşă de sos de pizza, pentru că Alex mănâncă din cauza stresului.

Doi. Dosarul Parteneriatului Transpacific la care ştie că trebuie să lucreze, dar de care abia s-a atins, pentru că e atât de înfiorător de plictisitor!

Trei. Dosarul Texas.

Nu ar trebui să fie în posesia acestui dosar. Nu i l-a dat şeful de personal al Casei Albe sau altcineva din campanie. Nici măcar nu are legătură cu politicile. Şi e mai degrabă un biblioraft decât un

dosar. Crede că ar trebui să îi spună: Biblioraftul Texas.

Biblioraftul Texas e „copilul” lui. Îl păzeşte posesiv, îl bagă în geanta lui ca să-l ia acasă când pleacă de la birou, ascunzându-l de Hunter cel alb, anglo-saxon şi protestant. Conţine o hartă a statului Texas, cu o detaliere complexă a profilului demografic al votanţilor, la care e anexat procentajul copiilor imigranţilor fără forme legale, al votanţilor neînregistraţi în circumscripţii care au reşedinţă legală şi al tiparelor de votare din ultimii douăzeci de ani. L-a umplut cu tabele pline cu date, istoricul voturilor şi estimări pe care a rugat-o pe Nora să le calculeze pentru el.

În 2016, când mama lui a câştigat la limită alegerile generale, cea mai grea lovitură a fost că a pierdut Texasul. A fost primul preşedinte de la Nixon încoace care a câştigat preşedinţia, dar a pierdut propriul stat de reşedinţă. Nu a fost chiar o surpriză, având în vedere că Texas urma să voteze pentru Partidul Republican conform estimărilor, dar cu toţii sperau în secret ca Lometa Nicioşansă să-l câştige în cele din urmă. Dar nu a fost să fie.

Alex se tot uită la cifrele din 2016 şi 2018 în fiecare circumscripţie electorală şi nu poate să scape de sentimentul sâcâitor al speranţei. E ceva acolo, ceva ce se schimbă, şi Alex poate jura că aşa e.

Nu vrea să pară nerecunoscător pentru că i s-a dat să scrie propuneri de legi, ci doar că… nu e ce credea că va fi. E frustrant şi durează. Ar trebui să rămână concentrat, să dedice mai mult timp, însă se tot întoarce la biblioraft.

Scoate un creion din cana de la Harvard cu creioane a lui Hunter cel alb, anglo-saxon şi protestant şi începe să deseneze linii pe harta Texasului pentru a mia oară, recreionând districtele schiţate de bătrânii albi cu mulţi ani în urmă ca să vină voturile spre ei.

Alex simte un fior pe şira spinării pentru ca vrea să depună efort ca totul să iasă cât mai bine şi, când stă acolo în birou ore întregi şi se învârte în jurul

detaliilor mărunte, chiar nu ştie dacă îşi dă tot interesul. Dar, dacă ar găsi o cale prin care să arate sufletul regiunii Texas la vot… nu e deloc calificat să demonteze el singur porţile de fier ale maşinaţiunilor electorale, dar dacă ar…

Un bâzâit continuu îl aduce în prezent şi îşi scoate telefonul din fundul genţii.

— Unde eşti? îl întreabă June.

Futu-i! Se uită la ceas: 21.44. Trebuia să se vadă cu June la cină acum o oră.

— Rahat, June, îmi pare tare rău! îi spune şi sare de pe scaun şi îşi bagă lucrurile în geantă. M-a luat valul la muncă – am, am uitat complet.

— Ţi-am trimis un milion de mesaje.

Din voce deduce că June parcă îşi închipuie în detaliu cum îi vor fi funeraliile.

— Aveam telefonul pe silenţios, îi spune neajutorat, luând-o spre lift. Chiar îmi pare tare rău. Sunt un dobitoc. Plec acum.

— Nu-ţi face griji. Mi-am luat mâncarea la pachet. Ne vedem acasă.

— Gândăcel.

— Te rog să *nu*-mi spui aşa acum.

— June…

Apelul se încheie.

Când Alex se întoarce la Reşedinţă, o găseşte pe June stând pe pat şi mâncând paste dintr-o caserolă de plastic, cu *Parks & Recreation*[52] rulând pe tabletă. Îl ignoră intenţionat când apare în pragul uşii sale.

Alex îşi aminteşte de perioada în care au fost copii – în jur de opt şi unsprezece ani. Îşi aminteşte că stătea lângă ea, în faţa oglinzii de la baie, privind asemănările feţelor lor: acelaşi vârf rotund al nasului, aceleaşi sprâncene groase, acelaşi maxilar pătrat moştenit de la mama lor. Alex îşi aminteşte că îi studia reflexia din oglindă în timp ce se spălau pe dinţi, dimineaţa primei zile de şcoală, şi cum tatăl lor îi împletea părul lui June, pentru că mama lor era plecată în DC.

Alex recunoaşte aceeaşi expresie pe chipul ei acum: dezamăgire ascunsă cu grijă.

— Îmi pare rău! încearcă el din nou. Mă simt ca un idiot. Te rog să nu fii supărată pe mine.

June continuă să mestece, uitându-se la emisiune.

— Putem să luăm mâine prânzul, spune Alex disperat. Fac cinste.

— Nu îmi pasă de un prânz idiot!

Alex oftează.

— Atunci ce vrei să fac?

— Vreau să nu fii mama, răspunde June, uitându-se în sfârşit la el.

Închide caserola, se ridică de pe pat şi începe să se plimbe prin cameră.

— Bine, spune Alex, ridicând ambele mâini. Asta se întâmplă acum?

— Eu… Respiră adânc. Nu. Nu ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, cu siguranţă ai vorbit serios. Alex lasă jos geanta şi intră în cameră. De ce nu spui ce vrei să spui?

June se întoarce cu faţa la el, cu braţele încrucişate şi cu spatele rezemat de şifonier.

— Chiar nu-ţi dai seama? Nu dormi niciodată, mereu te implici în câteva ceva, eşti dispus să o laşi pe mama să te folosească pentru orice vrea, tabloidele sunt mereu pe urmele tale…

— June, mereu am fost aşa, o întrerupe cu blândeţe. O să fiu politician. Ai ştiut-o mereu. Încep imediat ce absolv… într-o lună. Aşa o să fie viaţa mea, da? Am făcut o alegere.

— Păi poate e alegerea greşită, îi spune June, muşcându-şi buza.

Alex se dă în spate pe călcâie.

— De unde naiba ai mai scos-o şi pe asta?

— Alex, hai să fim serioşi!

Nu înţelege unde naiba vrea să bată.

— Mereu m-ai susţinut până acum.

June flutură un braţ cu un gest teatral, suficient de larg ca să atingă un cactus în ghiveci de pe şifonier, şi îi spune:

— Pentru că până acum nu ţi-o trăgeai cu *prinţul Angliei!*

Alex rămâne cu gura căscată. Se îndreaptă spre un fotoliu din faţa şemineului şi se trânteşte în el. June se uită la el, roşie în obraji.

— Ţi-a zis Nora.

— Poftim? Nu, n-ar face aşa ceva. Deşi e cam naşpa că ei i-ai zis şi mie nu. Îşi încrucişează din nou braţele. Îmi pare rău, încercam să aştept să-mi spui tu, dar Iisuse, Alex. De câte ori trebuia să cred că te ofereai voluntar pentru apariţiile alea internaţionale pentru care găseam mereu o scuză să nu mergem? Şi uiţi că toată viaţa am avut camera pe acelaşi hol cu tine?

Alex se uită în jos la pantofi şi la covorul de la jumătatea secolului trecut, perfect întreţinut, din camera lui June.

— Deci eşti supărată din cauza lui Henry?

June scoate un sunet gâtuit şi, când Alex ridică din nou privirea, o vede scormonind prin sertarul de sus al şifonierului.

— O, Doamne, cum poţi fi atât de inteligent şi de prost în acelaşi timp? îl întreabă June şi scoate o revistă de sub lenjeria intimă.

Alex se pregăteşte să-i spună că nu are chef să se uite la tabloidele ei, când i-o aruncă.

E un număr foarte vechi al revistei *J14,* deschis la pagina din mijloc. E o poză cu Henry la 13 ani.

El ridică privirea.

— Ştiai?

— Desigur că ştiam, îi spune, trântindu-se cu un aer teatral în scaunul din faţa lui. Îţi lăsai mereu degetele alea unsuroase pe ea! De ce presupui mereu că poţi să ieşi basma curată din orice? Scoate un oftat prelung. Eu niciodată… n-am înţeles ce a însemnat pentru tine, până când m-am *prins.* Credeam că ţi s-a pus pata pe el sau că te pot ajuta să-ţi faci un prieten, dar am cunoscut atâţia oameni, Alex! Mii şi mii de oameni, şi mulţi sunt nişte dobitoci, iar o mulţime sunt oameni incredibili, unici, dar niciodată nu am cunoscut pe cineva care

să ţi se potrivească. Se apleacă în faţă şi îi atinge genunchiul cu unghiile roz pe pantalonii lui bleumarin din batist. Ai atâtea calităţi, încât e imposibil să găseşti pe cineva la fel. Dar el e perechea ta, boule!

Alex se uită lung la ea, încercând să proceseze ce i-a spus.

— Cred că încerci să proiectezi un vis de-al tău romantic asupra mea, se decide el să-i spună, iar ea îşi trage imediat mâna de pe piciorul lui şi se uită iar urât la el.

— Ştii că Evan nu s-a despărţit de mine? Eu l-am părăsit! Voiam să mă duc în California cu el şi să locuiesc după acelaşi fus orar ca tata, să-mi găsesc o slujbă la rahatul ăla de *Sacramento Bee* sau ceva de genul. Dar am renunţat la tot ca să vin *aici,* pentru că era ceea ce trebuia să fac. Am făcut ce a făcut tata – m-am dus unde era mai mare nevoie de mine, pentru că era responsabilitatea mea.

— Şi regreţi acum?

— Nu. Nu ştiu. Nu cred. Dar… dar mă întreb. Şi tata se întreabă uneori. Alex, tu nu trebuie să te întrebi. Nu trebuie să fii ca părinţii noştri. Poţi să-l păstrezi pe Henry alături de tine şi să-ţi dai seama de restul. Uneori te agiţi prea mult pentru niciun motiv. O să explodezi dacă o ţii tot aşa.

Alex se lasă pe spate, plimbându-şi degetele peste cusăturile de pe braţul fotoliului.

— Aşa, şi? Vrei să renunţ la politică şi să mă fac prinţesă? Nu e foarte feminist din partea ta.

— Nu aşa funcţionează feminismul, îi spune ea şi îşi dă ochii peste cap. Şi nu asta vreau să spun. Vreau să spun… nu ştiu. Te-ai gândit că poate sunt mai multe căi de a folosi ceea ce ai? Sau să ajungi unde vrei să fii ca să schimbi lumea?

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Păi, îi zice ea şi se uită la cuticule. E ca toată faza cu *Sac Bee* – de fapt, n-ar fi mers niciodată. A fost un vis pe care l-am avut înainte să fie mama preşedinte. Genul de jurnalism pe care nu-l pot practica din cauza faptului că sunt fiica ei. Dar lumii

îi e mai bine cu ea la conducere şi acum caut alt vis care e mai bun. Clipeşte cu ochii ei mari şi căprui, trăsătura familiei Diaz. Aşa că nu ştiu. Poate că e mai mult decât un vis pentru tine sau mai multe căi de a ajunge acolo.

Dă din umeri şi îşi întoarce capul într-o parte ca să se uite la el. June este adesea un mister, un ghem de emoţii complexe şi motivaţii, dar este cinstită şi devotată în adâncul sufletului ei. Este ceea ce Alex consideră în sinea lui chintesenţa sudistei excepţionale: mereu generoasă, prietenoasă şi sinceră, muncitoare şi de nădejde. Vrea evident ce e mai bine pentru el într-un mod altruist şi necalculat. Alex îşi dă seama că June a încercat să discute cu el de ceva vreme.

Se uită la revistă şi simte cum i se ridică colţurile gurii. Nu poate să creadă că June a păstrat-o toţi aceşti ani.

— Arată aşa de diferit! spune Alex după un minut îndelungat, uitându-se la Henry cel mic de pe pagină şi la siguranţa lui neclintită. Adică e evident.

Mângâie cu buricele degetelor acelaşi loc de pe pagină ca atunci când era mic – părul blond-auriu, numai că acum ştie exact cum se simte la atingere.

— Uneori mă scoate din sărite când mă gândesc la toate prin câte a trecut. E un om de treabă. Chiar îi pasă şi se *străduieşte.* Nu a meritat nimic din ce a păţit.

June se apleacă în faţă şi se uită şi ea la poză.

— I-ai zis vreodată?

— Noi nu prea… Alex tuşeşte. Nu ştiu. Nu prea vorbim aşa.

June trage adânc aer în piept şi scoate un sunet prelung ce seamănă cu un pârţ, reuşind să învelească atmosfera serioasă, iar Alex îi e atât de recunoscător, că se lasă pe podea şi râde isteric.

— Off! Bărbaţii ăştia! se vaită ea. Nu aveţi niciun vocabular al emoţiilor. Nu pot să cred că strămoşii noştri au supravieţuit secole de războaie, molime şi genocid doar ca să mă pricopsesc cu unul varză ca tine. Aruncă o pernă spre el, iar Alex râde şi ţipă

când îl loveşte în faţă. Ar trebui să încerci să-i spui câteva chestii din astea şi *lui.*

— Te rog, încetează să-mi transformi viaţa într-un roman de Jane Austen! îi strigă el.

— Ascultă, nu e vina mea că el e o faţă regală misterioasă şi rezervată, iar tu eşti inocentul sălbatic care i-a atras atenţia, da?

El râde şi încearcă să se târască departe de ea, deşi June îl trage de gleznă şi îi mai dă cu o pernă în faţă. Încă se simte vinovat că i-a tras clapa, dar crede că sunt bine acum. O să încerce să nu mai greşească pe viitor. Se luptă pentru un loc pe patul ei mare cu baldachin şi June îl face să spună totul despre cum e să faci sex în secret cu un prinţ în carne şi oase. Aşadar June ştie; ştie despre el, îl îmbrăţişează şi nu-i pasă. Nu şi-a dat seama cât de îngrozit era că ea ştie până când teama a dispărut.

June se uită din nou la *Parks* şi îi roagă pe cei de la bucătărie să trimită îngheţată, iar Alex se gândeşte la ce i-a zis – „Nu trebuie să fii ca părinţii noştri”. A ştiut mereu că o parte din ea îşi detestă mama pentru poziţia pe care o ocupă în lume, pentru că nu are o viaţă obişnuită, pentru că nu petrece mai mult timp cu ei. Dar nu şi-a dat seama niciodată că ea simţea acelaşi gol pe care îl simte şi Alex în adâncul sufletului în legătură cu tatăl lor, numai că ea a făcut faţă acestui lucru şi a depăşit momentul. Iar problemele pe care le are cu mama lor încă sunt actuale.

Crede că June se înşală în privinţa lui în mare – nu crede neapărat că trebuie să aleagă încă între politică şi ce are cu Henry sau că se mişcă prea repede în carieră. Dar… mai este Biblioraftul Texas şi ideea că există alte state ca Texas şi milioane de alţi oameni care au nevoie ca alţi oameni să lupte pentru ei, şi Alex simte că are de luptat şi că poate fi mai bun.

Poate se înscrie la Facultatea de Drept.

Ori de câte ori Alex se uită la Biblioraftul Texas, ştie că are toate motivele să dea examenul de admitere pentru a intra la Drept cum ştie că şi-ar

dori ambii părinţi, în loc să se arunce cu capul înainte în politică. Mereu şi mereu a refuzat. Nu aşteaptă chestii. Nu aşa îşi dedică el timpul, nu face ce i se spune.

Nu s-a gândit niciodată decât la un drum drept ce i se aşterne. Poate ar trebui să se mai gândească.

— Acum e momentul potrivit pentru a scoate în evidenţă faptul că prietenul cel mai bun al lui Henry, care e super arătos şi foarte bogat, e practic îndrăgostit de tine? o întreabă Alex pe June. E un fel de miliardar genial filantrop pe care-l doreşte orice fată visătoare. Cred că ţi-ar plăcea.

— Taci, te rog, spune June şi îi fură îngheţata înapoi.

Odată ce June ştie, cercul celor care „ştiu" este de doar şapte.

Înainte de Henry, majoritatea relaţiilor sale amoroase ca Primul Fiu al SUA erau incidente singulare, adică Amy sau Cash confiscau telefoanele înainte de act şi arătau spre linia punctată a acordului de confidenţialitate în timp ce iubitele plecau – Amy cu un profesionalism mecanic, iar Cash cu aerul unui director de navă de croazieră. Era inevitabil să nu fie vârâţi în asta.

Şi mai e Shaan, singurul membru al angajaţilor Casei Regale care ştie că Henry e gay, cu excepţia terapeutului. Până la urmă lui Shaan nu-i pasă de experienţele sexuale ale lui Henry, atâta timp cât nu intră în belele. Este un profesionist desăvârşit, într-un costum perfect Tom Ford croit parcă pentru el, netulburat de absolut nimic, şi a cărui afecţiune pentru cel pe care îl protejează se vede în felul în care are grijă de el ca de planta preferată. Shaan ştie tot din motivul pentru care şi Amy şi Cash sunt la curent: necesitatea absolută.

Apoi Nora, care are un aer arogant ori de câte ori se deschide subiectul. Şi Bea, care a aflat când a intrat în cameră în timpul unei sesiuni de-a lor de pe FaceTime după lăsarea întunericului, lăsându-l pe Henry complet încurcat şi bâlbâindu-se ca britanicul

obişnuit, iar în următoarea zi şi jumătate se uita lung la el.

Pez pare să fi ştiut secretul dintotdeauna. Alex îşi închipuie că i-a cerut o explicaţie când Henry practic l-a obligat să părăsească ţara în toiul nopţii după ce l-a sărutat pe Alex în Grădina Kennedy.

Pez răspunde când Alex îl sună pe FaceTime pe Henry la patru dimineaţa ora Washingtonului, aşteptând să-l vadă pe Henry bându-şi ceaiul de dimineaţă. Henry e în vacanţă la una din casele de la ţară ale familiei, în timp ce Alex se simte sufocat în ultima săptămână de facultate. Nu se gândeşte de ce migrena îi cere să vadă poze cu Henry care se simte confortabil sorbind din ceai, lângă un deal cu vegetaţie luxuriantă. Pur şi simplu apasă butonul de pe telefon.

— Alexander, puiule, îi spune Pez când răspunde. Ce drăguţ din partea ta că o mai suni pe mătuşica Pezza în ziua asta minunată de duminică!

Zâmbeşte din ce pare a fi scaunul pasagerului al unei maşini luxoase. Are pe cap o pălărie caraghios de mare şi un şal din lână în dungi.

— Salut, Pez! zice Alex, zâmbind larg şi el. Unde sunteţi?

— Am ieşit la o plimbare cu maşina şi admirăm peisajul din Carmartenshire. Înclină telefonul spre scaunul şoferului. Spune-i bună dimineaţa târfei tale, Henry!

— Bună dimineaţa, târfo! zice Henry, luându-şi privirea de la drum ca să facă cu ochiul la telefon. Pare odihnit şi relaxat, cu mânecile suflecate şi îmbrăcat cu cămaşă şi pantaloni gri de in, iar Alex se simte mai calm că undeva în Ţara Galilor Henry a dormit bine. De ce te-ai mai trezit acum la patru dimineaţa? îl întreabă Henry.

— Am un rahat de examen la economie, răspunde Alex, rostogolindu-se pe o parte ca să se uite la ecran. Creierul nu-mi mai funcţionează.

— Nu poţi să-ţi pui o cască din aia de la Serviciile Secrete şi să-ţi dicteze Nora rezolvarea?

— Pot să-l dau în locul tău, intervine Pez, întorcând camera spre el. Sunt bun la capitolul bani.

— Da, da, Pez, ştim că poţi face orice, se aude vocea lui Henry. Nu trebuie să ne reaminteşti.

Alex râde pe sub mustaţă. Din unghiul în care ţine Pez telefonul, vede văile şi dealurile spectaculoase ale Ţării Galilor cum se proiectează pe geamul maşinii.

— Henry, mai zi-mi o dată cum se numeşte casa în care staţi.

Pez întoarce camera, care îl surprinde pe Henry zâmbind pe jumătate.

— Llwynywermod.

— Încă o dată.

— *Llwynywermod.*

Alex se vaită.

— Iisuse!

— *Speram* ca voi doi să începeţi să vorbiţi murdar, îi spune Pez. Continuaţi, vă rog.

— Nu cred că ai putea să ţii pasul, Pez, îi spune Alex.

— *Pe bune?* Acum Pez e în cadru. Şi dacă-mi pun pu…

— *Pez,* se aude vocea lui Henry, şi o mână cu un inel cu sigiliu pe degetul mic îi acoperă gura. Te implor! Alex, ce parte din „poate face orice" crezi că merita testată? Sincer, o să ne omori.

— Ăsta e scopul, spune Alex fericit. Şi ce o să faceţi azi?

Pez se eliberează lingându-i palma lui Henry şi continuă să vorbească.

— O să mergem goi pe dealuri, o să speriem oile şi ne întoarcem în casă pentru cele obişnuite: ceai, biscuiţi, ne aruncăm pe aparatul care-ţi modelează coapsele ca să gemem cu gândul la fraţii Claremont-Diaz, însă de la o vreme doar unul din noi o face, de când Henry e cu tine. Înainte beam coniac şi ne întristam şi spuneam: „Când o să ne observe şi pe noi"…

— *Nu-i spune asta!*

— …şi acum doar îl întreb pe Henry: „Care e secretul tău?” Şi el spune: „Îl insult pe Alex mereu şi pare să funcţioneze.”

— *Întorc maşina asta,* să ştii.

— N-o să funcţioneze cu June, zice Alex.

— Lasă-mă să iau un pix…

Se pare că îşi petrec vacanţa pregătind proiecte caritabile. Henry i-a zis lui Alex de luni întregi că vor să se extindă în toată lumea şi acum discută despre trei programe: vor să ajute refugiaţii din Europa Occidentală, să construiască clinici pentru pacienţii cu HIV din Nairobi şi Los Angeles şi să facă adăposturi pentru tineri din comunitatea LGBT în patru ţări diferite. Sunt proiecte ambiţioase, dar din moment ce Henry îşi acoperă toate cheltuielile cu moştenirea de la tatăl lui, conturile lui regale rămân neatinse. E hotărât să nu le folosească pentru aşa ceva.

Alex se cuibăreşte pe pernă când soarele răsare peste Washington. Mereu a vrut să lase o moştenire în lume. Henry e clar acest gen de om. Este un pic ameţitor. Dar e în regulă. E doar un pic buimac din cauză că nu a dormit.

Una peste alta, examenele vin şi pleacă cu mai puţine surle şi trâmbiţe decât şi-a închipuit Alex. E o săptămână de toceală, prezentări şi de nopţi nedormite, şi apoi totul se termină.

Toată chestia asta cu facultatea a trecut foarte repede. Alex nu a avut cu adevărat parte de experienţe ca alţii, mereu fiind izolat de faimă sau certat de oamenii de pază. Nu s-a ales cu o ştampilă pe frunte când a împlinit 21 de ani la The Tombs şi nu s-a aruncat în fântâna Dalhgrem. Uneori simte că parcă nu prea s-a dus la Georgetown şi că a asistat la o serie de prelegeri care s-au pomenit să fie în aceeaşi zonă geografică.

Oricum, Alex absolvă şi întregul amfiteatru îl aplaudă în picioare, ceea ce e ciudat, dar mişto. Mai mulţi colegi de grupă vor să facă o poză cu el după ceremonie. Cu toţii ştiu cine e. N-a vorbit niciodată cu vreunul din ei până atunci. Zâmbeşte pentru

iPhone-urile părinţilor şi se întreabă dacă ar fi trebuit să se străduiască.

Alex Claremont-Diaz absolvă summa cum laude *Universitatea Georgetown, cu o diplomă în guvernare* apare pe alertele Google când Alex le verifică de pe bancheta din spatele limuzinei, înainte să-şi dea jos toca şi roba.

Este o petrecere mare în grădină la Casa Albă, iar Nora e acolo, îmbrăcată cu o rochie şi o jachetă, zâmbind viclean. Îl sărută pe Alex pe o parte a maxilarului.

— Ultimul din Trioul de la Casa Albă care absolvă în cele din urmă, îi spunea ea zâmbind larg. Şi nici nu a trebuit să mituiască vreun profesor cu favoruri politice sau sexuale ca să reuşească.

— Cred că unii din ei vor reuşi în cele din urmă să mă alunge din coşmarurile lor, îi spune Alex.

— Cu toţii faceţi şcoala să pară ceva ciudat, zice June, plângând puţin.

Participă câţiva actori politici de calibru şi prieteni de familie – inclusiv Gabriel Luna, care e şi una, şi alta. Lui Alex i se pare că e istovit, dar arătos lângă peştele marinat, discutând înflăcărat cu bunicul Norei, vicepreşedintele. Tatăl lui a venit din California, proaspăt bronzat de la o drumeţie recentă prin Yosemite, zâmbind larg şi mândru. Zahra îi întinde o felicitare pe care scrie *Bravo pentru că ai făcut ce se aştepta de la tine* şi aproape îl împinge pe Alex în bolul cu punch când el încearcă să o îmbrăţişeze.

După o oră, telefonul îi sună în buzunar, iar June se uită un pic urât la el când se opreşte în mijlocul propoziţiei ca să îl verifice. E pe cale să-l ignore, dar în jurul lui oamenii scot agitaţi iPhone-urile şi Blackberry-urile.

E Hunter cel alb, anglo-saxon şi protestant: Jacinto tocmai a convocat o conferinţă de presă, ideea e că se retrage din cursa prezidenţială, aşa că e oficial: Claremont vs. Richards 2020.

— Rahat, spune Alex şi întoarce telefonul ca să-i arate mesajul lui June.

— S-a zis cu petrecerea.

Are dreptate – în câteva secunde, jumătate din mese sunt goale, personalul şi congresmenii ridicându-se de pe scaune ca să-şi bage nasul în telefoane.

— E cam dramatic, remarcă Nora, sugând o măslină de pe vârful unei scobitori. Ştiam cu toţii că se va retrage ca să-l lase pe Richards să fie propus în cele din urmă. Probabil l-au băgat pe Jacinto într-o cameră fără ferestre şi i-au pus pula într-o menghină până când a zis că se retrage.

Alex nu aude ce spune Nora, pentru că vede ceva mişcare la uşile Camerei Palmierilor de lângă marginea grădinii. E tatăl lui, care îl trage pe Luna de braţ. Dispar pe o uşă laterală înspre camera menajerei.

Alex lasă şampania şi ocoleşte ca să ajungă la Camera Palmierilor, prefăcându-se că se uită în telefon. Apoi, după ce se gândeşte dacă va merita muştruluiala pe care o va primi de la cei care se ocupă de spălatul hainelor, se ascunde în tufiş.

În camera menajerei există o bucată de geam desprinsă, în capătul celei de-a treia părţi a peretelui care dă spre sud. A ieşit puţin din ramă, suficient cât izolarea antiglonţ şi fonică să nu fie complet intactă. Este unul dintre cele trei geamuri care sunt aşa în Reşedinţă. Alex le-a găsit în timpul primelor sale şase luni la Casa Albă, înainte ca June să termine facultatea şi Nora să fie transferată, când era singur şi nu avea altceva mai bun de făcut decât să-şi bage nasul prin casă.

Alex n-a zis nimănui despre geamurile desprinse, căci a bănuit mereu că vor servi la ceva într-o bună zi.

Se apleacă şi se apropie tiptil de uşă, pământul îi intră în mocasini, şi speră că a ghicit corect destinaţia lor, până când găseşte geamul pe care-l caută. Se apleacă şi încearcă să apropie urechea cât de mult poate. Peste vântul care face să foşnească tufişurile din jurul lui, Alex aude două persoane care vorbesc pe un ton scăzut şi încordat.

— …naiba, Oscar! se aude una din voci în spaniolă.

Luna.

— I-ai zis? Ştie că-mi ceri să fac aşa ceva?

— E prea prudentă, se aude tatăl lui. Şi el vorbeşte spaniolă – o precauţie pe care cei doi şi-o iau uneori când sunt îngrijoraţi că ar putea să-i audă cineva. Uneori e mai bine ca ea să nu ştie.

Se aude cum cineva expiră şuierând şi cum îşi mută greutatea pe alt picior.

— N-o să fac pe la spatele ei ceva ce nici nu vreau.

— Adică vrei să-mi spui că, după ce ţi-a făcut Richards, nu există nicio parte din tine care vrea să-l distrugă?

— Sigur că există, Oscar. Iisuse! exclamă Luna. Dar amândoi ştim că nu e aşa de simplu, în pizda mă-sii! Nu e niciodată.

— Ascultă, Raf. Ştiu că ai păstrat dosarele. Nici nu trebuie să dai o declaraţie. Ai putea pur şi simplu să divulgi informaţia presei. Câţi alţi copii…

— Te rog, nu…

— …şi câţi alţii…

— Nu crezi că poate câştiga de una singură, nu? îl întrerupe Luna. Încă nu ai încredere în ea după tot ce a fost.

— Nu despre asta e vorba. Acum e diferit.

— De ce nu mă laşi pe mine şi ceea ce s-a întâmplat *cu douăzeci de ani în urmă* în afara sentimentelor tale neclarificate faţă de fosta ta soţie şi nu te concentrezi să câştigi nenorocitele astea de alegeri, Oscar? Eu nu…

Luna se opreşte pentru că cineva apasă pe clanţă şi intră în cameră.

Oscar vorbeşte acum într-o engleză trunchiată, pretextând că vorbeau despre un proiect de lege, apoi îi spune lui Luna în spaniolă:

— Gândeşte-te.

Se aud sunete înfundate în timp ce Oscar şi Luna o şterg din cameră, iar Alex se lasă pe fund în pământ, întrebându-se ce-i scapă.

Totul începe cu o gală în scop caritabil, un costum de mătase şi un cec generos, un mare eveniment cu feţe de masă albe. Începe, ca întotdeauna, cu un mesaj: Gală în scop caritabil în LA weekendul viitor. Pez spune că se duce să ne ia tuturor chimonouri brodate la fel. Te trec cu încă cineva?

Alex ia prânzul cu tatăl lui, care schimbă pe faţă subiectul de fiecare dată când Alex aduce vorba de Luna, şi apoi se duce la gala unde o cunoaşte pe Bea pentru prima oară aşa cum se cuvine. E mult mai scundă decât Henry, chiar şi decât June, are gura inteligentă a lui Henry, dar părul castaniu al mamei lui şi faţa în formă de inimă. Poartă o geacă de motociclist peste rochia de cocteil şi are o anumită atitudine pe care Alex o recunoaşte de la mama lui, care obişnuise să fie o fumătoare înrăită. Bea îi zâmbeşte lui Alex larg şi viclean, iar el o citeşte imediat: altă puştoaică rebelă.

Curge multă şampanie, se strâng multe mâini şi Pez ţine un discurs încântător ca întotdeauna, şi în curând se termină, gărzile lor de corp se duc spre ieşire şi pleacă.

Aşa cum a promis, Pez are şase chimonouri la fel care aşteaptă în limuzină, fiecare brodat pe spate cu o versiune diferită a unui nume dintr-un film. Al lui Alex e de un albastru-verzui ţipător pe care scrie HOE DAMERON[53]. Pe cel verde ca lămâia al lui Henry scrie PRINCE BUTTERCUP[54].

Ajung undeva prin West Hollywood, la un bar de karaoke dărăpănat şi strălucitor de care Pez ştie cumva, suficient de fluorescent încât să pară o destinaţie spontană, deşi Cash şi restul agenţilor de pază l-au verificat şi le-au zis oamenilor cu jumătate de oră înainte să nu facă poze înainte să ajungă ei. Barmanul are un ruj roz imaculat pe buze şi cele câteva fire din barbă îi ies prin stratul gros de fond de ten. Aliniază rapid cinci shot-uri şi un suc cu lămâie verde.

— O, Doamne! exclamă Henry când se uită la paharul gol. Ce a fost? Vodcă?

— Da, îi confirmă Nora, iar pe Pez şi Bea îi pufneşte instant râsul.

— Ce? face Alex.

— A, n-am mai băut vodcă de la facultate, spune Henry, încep să fiu. Ei bine…

— Exagerat? încearcă Pez. Dezinhibat? *Excitat?*

— Amuzant? îi sugerează Bea.

— *Scuză-mă,* sunt super *de gaşcă* tot timpul! Sunt o *încântare!*

— Hei, scuze, ne mai aduci un rând din astea? îi strigă Alex barmanului.

Bea strigă, Henry râde şi face semnul păcii şi totul devine confuz şi prietenos într-un fel care îl încântă pe Alex. Cu toţii se prăvălesc într-un separeu rotund, iar el şi cu Henry stau departe unul de altul, dar Alex nu se poate abţine să nu se uite cum reflectoarele îi luminează pometii lui Henry, scăldându-i faţa în nuanţe de albastru şi verde. E minunat – pe jumătate beat şi zâmbind larg într-un costum de 2000 de dolari şi un chimonou, iar Alex nu-şi poate lua ochii de la el. Flutură în mână o bere.

Odată ce atmosfera se dezlănţuie, e imposibil de înţeles cum Bea este convinsă să se urce prima pe scenă, dar scoate o coroană din plastic din cufărul de pe scenă şi începe să cânte o versiune a piesei *Call Me* de la Blondie. Cu toţii fluieră şi fac galerie, iar cei din bar îşi dau în cele din urmă seama că printre ei sunt doi membri ai familiei regale, un filantrop milionar şi Trioul de la Casa Albă, înghesuiţi într-un separeu lipicios, acoperit cu o mătase viu-colorată. Apar trei rânduri de shot-uri – unul de la o petrecere a burlăciţelor care sunt bete, unul de la un grup de tipe bărbătoase şi ursuze de la bar şi unul de la o masă de travestiţi. Ciocnesc paharele, iar Alex se simte mai în largul său decât oriunde, incluzând aici şi adunările la care mersese cu familia, în uralele publicului.

Pez se ridică şi începe să cânte „So Emotional” de la Whitney Houston, cu un falsetto şocant de impecabil care îi ridică pe toţi din club în picioare în câteva clipe, strigând încântaţi când el atacă notele înalte. Alex se uită încântat şi plăcut surprins la Henry, care râde şi ridică din umeri.

— Ţi-am spus că poate să facă orice! strigă el ca să acopere zgomotul.

June îl ascultă cu mâinile pe faţă, cu gura căscată, şi se apleacă spre Nora, căreia îi spune ameţită:

— O, *nu*… e… atât de… bun…

— Ştiu, iubito! îi strigă Nora.

— Vreau să… îmi pun degetele în gura lui… geme ea, părând îngrozită.

Nora râde zgomotos, dă din cap aprobator şi îi spune:

— Pot să te ajut?

Bea, care a băut cinci sucuri cu lămâie verde până acum, dă mai departe un shot care i-a fost oferit când Pez a tras-o pe June pe scenă, iar Alex îl dă pe gât. Arsura îl face să zâmbească şi să desfacă picioarele mai mult. Are telefonul în mână înainte să-şi dea seama că l-a scos din buzunar. Îi scrie lui Henry pe sub masă: vrei să facem o tâmpenie?

Se uită la Henry cum scoate telefonul, rânjeşte şi ridică o sprânceană în direcţia lui.

Ce ar putea fi mai mare tâmpenie decât asta?

Henry rămâne cu gura căscată, afişând o expresie ofensată de om beat, şocat şi excitat, de parcă e un halibut, când vede ce i-a scris Alex câteva secunde mai târziu. Alex zâmbeşte şi se sprijină de separeu, apucând cu buzele umede gâtul sticlei de bere. Henry arată de parcă i-a trecut viaţa prin faţa ochilor şi îi spune cu o octavă prea sus:

— OK, păi eu… mă duc la budă!

Şi dus a fost, pe când restul oamenilor sunt preocupaţi de interpretarea lui Pez şi a lui June. Alex numără până la zece înainte să se strecoare pe lângă Nora şi să îl urmeze. Se uită la Cash, care stă rezemat de un perete, cu un fular cu pene de un roz

ţipător la gât. Îşi dă ochii peste cap, dar pleacă pentru a sta cu ochii pe uşă.

Alex îl găseşte pe Henry sprijinindu-se de chiuvetă cu braţele încrucişate.

— Ţi-am mai spus în ultima vreme că eşti un *demon?*

— Da, da, îi spune Alex, uitându-se de două ori să se asigure că nu e nimeni, înainte să-l apuce pe Henry de curea şi să intre într-o cabină de toaletă. Poţi să-mi spui din nou mai târziu.

— Ştii… ştii că tot n-o să mă convingi să cânt, nu? îl avertizează Henry, înecându-se când Alex îl sărută pe gât.

— Tu chiar crezi că e o idee bună să-mi oferi o provocare, dragule?

Şi, astfel, o jumătate de oră mai târziu şi după încă două rânduri de băutură, Henry e în faţa mulţimii care ţipă, masacrând „Don't Stop Me Now" de la Queen, în timp ce Nora îl acompaniază şi Bea aruncă trandafiri aurii strălucitori la picioarele lui. Chimonoul lui Henry îi atârnă de un umăr, aşa că literele brodate de pe spate sunt PRINCE BUTT[55]. Alex nu ştie de unde sunt trandafirii şi îşi dă seama că nu ajunge nicăieri dacă întreabă. Oricum n-ar auzi răspunsul, pentru că a strigat cât l-au ţinut plămânii două minute.

— *I wanna make a supersonic woman of youuu!* [56] strigă Henry şi sare violent într-o parte, apucând-o pe Nora de braţe. *Don't stop me! Don't stop me! Don't stop me!*[57]

— *Hey, hey, hey!* îi strigă şi toţi din bar.

Pez e practic pe masă acum, lovind separeul cu o mână şi ajutând-o pe June să urce pe scaun cu cealaltă.

— *Don't stop me! Don't stop me!*

Alex îşi face mâinile pâlnie în jurul gurii şi cântă:

— *Ooh, ooh, ooh!*

Într-o cacofonie de strigăte, lovituri cu piciorul şi mişcări din pelvis, începe să se audă soloul de chitară şi nimeni din bar nu mai e pe scaun, nu când

prinţul Angliei se aruncă în genunchi pe scenă, mimând cu gesturi întrucâtva eroice cum cântă la chitară.

Nora are o sticlă de şampanie pe care o agită şi apoi îl stropeşte pe Henry cu băutura, iar Alex râde în hohote de parcă e scos din *minţi,* se urcă pe scaun şi fluieră. Bea este copleşită, lacrimile îi curg şiroaie pe faţă, iar Pez e pe masă acum, June dansând lângă el.

Alex simte că îl trage cineva de braţ – Bea îl târăşte pe scenă, îl apucă de mână şi îl învârte ca pe o balerină, iar el îi pune unul din trandafiri între dinţi şi se uită la Henry, şi îşi zâmbesc. Alex simte că undeva, dincolo de numeroasele pahare de băutură, amândoi îşi dau seama cât de rară şi minunată e această versiune a lui Henry.

Henry urlă iar în microfon, se împleticeşte, costumul şi chimonoul sunt lipicioase de la şampanie şi transpiraţie, creând o mizerie năucitor de sexy. Îşi ridică privirea confuză şi o întâlneşte pe a lui Alex la marginea scenei, care zâmbeşte larg şi răvăşit.

— *I wanna make a supersonic man outta youuu!* [58]

La sfârşit, Henry este ovaţionat la scenă deschisă, iar Bea, cu o mână sigură şi un zâmbet viclean, îi ciufuleşte părul lipicios de la şampanie. Îl duce spre separeu lângă Alex, iar el o trage după el, aşa că cei şase cad împreună şi râd răguşit, cu pantofii lor scumpi în aer.

Alex se uită la toţi. Pez, care zâmbeşte larg şi străluceşte de bucurie, iar părul lui de un blond-alb contrastează cu pielea catifelată, închisă la culoare. Talia armonioasă a lui Bea, şoldurile şi zâmbetul punk-rock, în timp ce mestecă o coajă de lămâie verde. Picioarele lungi ale Norei – unul e trântit pe masă şi încrucişat peste unul al lui Bea, dezvelindu-i coapsa unde i s-a ridicat rochia. Şi Henry, roşu la faţă, tânăr, slab, elegant şi surescitat, cu faţa întoarsă mereu spre Alex, râzând dornic.

Se întoarce spre June şi îi spune:

— Bisexualitatea este o reţea complexă şi bogată!

Iar ea râde zgomotos şi îi bagă un şerveţel în gură.

Alex nu prea conştientizează ce s-a întâmplat în următoarea oră – bancheta din spate a limuzinei, Nora şi cu Henry care se îmbrânceau să ajungă în poala lui, un restaurant cu servire rapidă şi June strigând lângă el:

— Cu de toate, ai auzit? Cu de toate! Nu mai râde, în pula mea, Pez!

Apoi la hotel, au trei apartamente rezervate la ultimul etaj şi merg pe hol, în spinarea incredibil de mare a lui Cash.

June le tot face semn să tacă pe când se duc împleticindu-se în camerele lor, cu pungile pline de burgeri unsuroşi în mână, dar ea e cea mai gălăgioasă, aşa că e un joc pierdut din start. Bea, care e mereu singura trează din grup, alege unul din apartamente la întâmplare, le pune pe June şi Nora să stea în camera cu patul supradimensionat şi pe Pez în cada goală.

— Cred că voi doi vă puteţi controla, nu? îi întreabă pe Alex şi Henry pe hol, cu o sclipire vicleană în privire pe când le dă a treia cheie. Intenţionez să-mi pun un halat pe mine şi să cercetez chestia cu cartofii prăjiţi în milkshake despre care mi-a zis Nora.

— Da, Beatrice, ne vom comporta într-o manieră demnă Coroanei, îi spune Henry.

Are ochii un pic încrucişaţi.

— Nu fi nesimţit! îi spune Bea şi îi pupă rapid pe amândoi pe obraz înainte să dispară după colţ.

Henry râde în buclele de la ceafa lui Alex, în timp ce acesta se chinuie să deschidă uşa, şi se izbesc amândoi de perete şi apoi se năpustesc spre pat, dându-şi jos hainele. Henry miroase a colonie scumpă, şampanie şi a el însuşi, un miros care nu dispare niciodată, curat şi ierbos. Îi acoperă lui Alex pieptul cu spatele când vine lângă el la marginea patului, punându-şi mâinile pe şoldurile lui.

— *Supersonic man out of youuuu,* murmură Alex, întorcându-şi gâtul înspre urechea lui Henry, care râde şi îşi trage genunchii de sub el.

Cad neîndemânatic într-o parte pe pat, în timp ce amândoi se tot pipăie, pantalonii lui Henry încă atârnă de o gleznă, dar nu contează, pentru că Henry stă cu ochii închişi şi Alex îl sărută din nou în cele din urmă.

Mâinile încep să i se plimbe în jos din instinct, simte din nou muşchii lui Henry, până când acesta se apleacă pentru a-l opri.

— Stai puţin, stai puţin. Tocmai mi-am dat seama. Cu tot ce s-a întâmplat mai devreme, nu ţi-ai dat drumul în seara asta, nu? Îşi pune din nou capul pe pernă şi mijeşte ochi la el. Păi să ştii că nu o să permit aşa ceva.

— A, da? face Alex. Profită de moment pentru a-l săruta pe gât pe Henry în scobitura claviculei, pe mărul lui Adam. Şi ce o să faci?

Henry îi bagă mâna în păr şi-l trage un pic.

— Va trebui să îţi ofer cel mai bun orgasm al vieţii tale. Ce pot să fac ca să se întâmple? Vrei să vorbim despre reforma sistemului de impozitare? Ai nişte subiecte de discuţie?

Alex ridică privirea şi Henry îi zâmbeşte larg.

— Te urăsc.

— Poate nişte joc de rol lacrosse? Râde acum şi îl ia pe Alex de umeri ca să-l strângă tare la piept. *O, căpitane, căpitanul meu.*

— Eşti cel mai naşpa, i-o aruncă Alex şi, ca să îndulcească ce a spus, se apleacă pentru a-l săruta din nou cu blândeţe, apoi apăsat, prelung, încet şi pasional.

Simte cum trupul lui Henry se mişcă sub al lui, deschizându-se.

— Aşteaptă! îi spune Henry, dându-se înapoi gâfâind. Aşteaptă!

Alex deschide ochii şi, când se uită în jos, expresia întipărită pe chipul lui Henry e una mai cunoscută: e emoţionat, nesigur pe el.

— Eu chiar. Ştii… am o idee.

Alex îşi plimbă mâna în sus pe pieptul lui Henry până pe maxilar, trecând cu un deget peste obraz.

— Serios acum. Te ascult. Pe bune.

Henry îşi muşcă buzele, căutându-şi vizibil cuvintele, şi se pare că a luat o decizie.

— Vino aici! îi zice, ridicându-se ca să-l sărute pe Alex, şi acum îşi foloseşte tot trupul.

Mâinile îi alunecă uşor ca să îi ia fundul lui Alex în palme în timp ce îl sărută. Alex simte cum îi iese un sunet din gât, iar acum îl urmează orbeşte pe Henry, sărutându-l şi afundându-l în saltea, urmând direcţia dictată de trupul lui Henry.

Alex îi simte coapsele alea nenorocite care au călărit şi jucat polo cum se mişcă în jurul lui, pielea catifelată şi caldă i se învăluie în jurul taliei, iar călcâiele îi intră în spate. Când Alex se desprinde pentru a se uita la el, intenţia lui Henry e la fel de evidentă ca tot ce a descifrat până atunci.

— Eşti sigur?

— Ştiu că noi nu am mai făcut-o, îi spune Henry încetişor. Dar eu, ăăă, am mai făcut-o, şi îţi pot arăta.

— Adică mă pricep la partea practică, îi spune Alex zâmbind puţin, şi vede cum şi lui Henry i se ridică un colţ al gurii ca să-l imite. Dar vrei să o facem?

— Da. Îşi ridică şoldurile şi amândoi scot nişte sunete deloc flatante şi involuntare. Da, desigur.

Trusa de bărbierit a lui Henry e pe noptieră, iar el se întinde şi scotoceşte orbeşte prin ea, găsind ceea ce căuta – un prezervativ şi un tub cu lubrifiant.

Alex aproape râde când le vede. Lubrifiant mic de voiaj. A mai făcut sex la viaţa lui, dar nu s-a gândit niciodată că există aşa ceva sau că Henry zbura cu o asemenea trusă, în care avea şi aţa dentară.

— N-am mai văzut.

— Păi, îi spune Henry şi îi ia una din mâinile lui Alex într-a lui şi o duce la gură, sărutându-i vârfurile degetelor. Cu toţii trebuie să învăţăm şi să ne dezvoltăm, nu?

Alex îşi dă ochii peste cap, pregătit să fie sarcastic, numai că Henry îi bagă două degete în gură, reuşind să-l reducă foarte eficient la tăcere. E incredibil şi uimitor cum încrederea lui Henry vine în valuri, cum se străduieşte să ceară ce vrea şi cum profită imediat ce i se dă permisiunea, ca atunci la bar când, îndemnat cum trebuie, a dansat şi a strigat de parcă aştepta pe cineva să-i spună că are voie s-o facă.

Nu sunt aşa de beţi ca înainte, dar au suficient alcool în organism, şi nu pare atât de descurajator cum ar putea fi prima oară, chiar când degetele lui încep să-şi croiască drum. Henry îşi pune din nou capul pe pernă, închide ochii şi îl lasă pe Alex să preia conducerea.

Ideea e că, atunci când face sex cu Henry, nu e niciodată la fel. Uneori se mişcă uşor, luat de val, şi alteori e încordat şi rigid şi vrea ca Alex să-l destindă şi să-l facă bucăţele. Uneori nimic nu-l face să-şi dea drumul mai repede decât dacă vorbeşte cu el, dar alteori amândoi vor ca el să se folosească de toată autoritatea ca să nu-l lase pe Alex să ajungă acolo decât când i se spune, când imploră.

E imprevizibil, ameţitor şi *distractiv,* pentru că Alex nu a avut niciodată o provocare pe care să nu o îndrăgească şi el – ei bine, Henry este o provocare din cap până în picioare, de la început până la sfârşit.

În seara asta, Henry e prostuţ, cald şi pregătit, corpul i se mişcă repede şi lin pentru a-i da lui Alex ceea ce caută, râzând şi nevenindu-i să creadă cât de receptiv e la atingeri. Alex se apleacă pentru a-l săruta, iar Henry îi şopteşte în colţul gurii:

— Sunt gata pentru tine, iubitule.

Alex trage aer în piept şi-l ţine acolo. E pregătit. Crede că e pregătit.

Henry ridică mâna pentru a-i mângâia linia maxilarului, linia părului transpirată, iar Alex se poziţionează între picioarele lui şi îl lasă pe Henry

să-şi prindă degetele de la mâna dreaptă cu cele ale mâinii stângi a lui Alex.

Se uită la faţa lui Henry – nu îşi imaginează că s-ar uita la altceva decât la faţa lui Henry acum – şi se topeşte, zâmbeşte şi se miră, încât Alex rosteşte răguşit fără să vrea „iubitule”. Henry îl aprobă din cap atât de imperceptibil, că cine nu i-ar şti toate ticurile nici nu ar fi sesizat, dar Alex ştie exact ce înseamnă, aşa că se apleacă şi îi apucă lui Henry lobul urechii şi îi spune din nou *iubitule,* iar Henry spune „Da” şi „Te rog” şi îi trage părul de la rădăcină.

Alex îl muşcă pe Henry de gât, îi atinge şoldurile şi se scufundă în beatitudinea faptului că e atât de aproape de el, că împarte trupul cu el. Cumva tot e uimit că totul pare să fie de necrezut şi *bine* şi pentru Henry, şi pentru el. Faţa lui ar trebui să fie interzisă prin lege aşa cum e întoarsă spre el, roşie şi devastată. Alex îşi simte buzele cum i se răsfrâng într-un zâmbet copleşitor şi mândru.

După ce s-a terminat, corpul îşi revine pe bucăţi – genunchii încă înfipţi în saltea şi tremurând; burta strălucitoare şi lipicioasă, mâinile prinse în părul lui Henry, mângâindu-l cu blândeţe.

Alex simte că a ieşit din trup şi s-a întors, şi a găsit totul un pic rearanjat. Când se uită la Henry, simte din nou sentimentul în piept: o durere ca răspuns la buza superioară a lui Henry peste dinţii albi.

— Iisuse Hristoase! oftează Alex în cele din urmă şi, când se uită din nou la Henry, mijeşte ochii, rânjind superior.

— Ai spune că a fost *supersonic?* îl întreabă Henry, şi Alex geme şi îl plesneşte peste piept, şi amândoi izbucnesc într-un râs dezlănţuit.

Se despart, se sărută şi se ceartă care să doarmă în locul umed până când cad laţi la patru dimineaţă. Henry se rostogoleşte pe partea lui Alex şi se lipeşte de spatele lui până îl acoperă complet, umerii lui devenind un punct de sprijin pentru umerii lui Alex, una din coapse este peste o coapsă a lui, braţele lui

peste ale lui Alex şi mâinile peste ale lui, nelăsând niciun loc neatins. Alex nu a dormit niciodată mai bine.

Alarma sună trei ore mai târziu, pentru ca ei să prindă zborurile către casă.

Fac duş împreună. Când beau cafeaua de dimineaţă, Henry devine ursuz când se gândeşte că va trebui să se întoarcă la cruda realitate din Londra, iar Alex îl sărută prosteşte şi îi promite că-l sună şi îşi doreşte să poată face mai mult.

Alex se uită la Henry cum se dă cu spumă şi se bărbiereşte, cum îşi dă cu gel în păr, cum îşi pune costumul Burberry şi se surprinde gândindu-se că şi-ar dori să-l vadă în fiecare zi. Îi place să-l analizeze pe Henry, dar e ceva incredibil de intim când stă pe patul pe care l-au distrus cu o noapte în urmă, el fiind singurul care îl vede cum se transformă în prinţul Henry de Wales.

Deşi e mahmur şi îl doare capul, presimte că din cauza acestor sentimente s-a abţinut să nu fie cu Henry atâta vreme.

Şi simte că-i vine să vomite. Probabil nu are nicio legătură.

Se întâlnesc cu ceilalţi pe hol; Henry e mahmur, dar arătos, iar Alex se străduieşte. Bea pare odihnită, înviorată şi mândră de asta. June, Nora şi Pez ies răvăşiţi din apartament, ca pisicile care au mâncat canarii, dar e imposibil de ştiut cine e pisica şi cine e canarul. Nora are o urmă de ruj pe ceafă. Alex nu pune întrebări.

Cash râde pe înfundate când se întâlneşte cu ei la lift. Are într-o mână o tavă cu şase cafele. Nu e datoria lui să le amelioreze mahmureala, dar e ca o cloşcă.

— Deci asta e gaşca acum?

Şi, dintr-odată, Alex îşi dă seama şocat: acum are prieteni.

OPT

Eşti un vrăjitor malefic

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
8/6/20 15.23
către **A**

Alex,

Nu mă pot gândi cum să încep altfel acest e-mail decât spunându-ţi – şi sper să-mi ierţi limbajul şi faptul că nu pot să mă controlez –: Eşti al naibii de frumos!

De o săptămână nu sunt bun de nimic, m-au tot dus cu maşina pentru apariţii şi întâlniri, şi ar fi surprinzător dacă am adus măcar o contribuţie semnificativă vreuneia. Cum să fac ceva când ştiu că Alex Claremont-Diaz e acolo în libertate? Nu mă pot concentra absolut deloc.

Totul e al naibii de inutil, pentru că atunci când nu mă gândesc la faţa ta, mă gândesc la fundul tău, la mâinile tale sau la gura ta inteligentă. Suspectez că ultima e cea care m-a băgat în belele de la început. Nimeni în afară de tine n-a îndrăznit până acum să fie obraznic cu un prinţ. Când m-ai făcut dobitoc prima oară, soarta mi-a fost pecetluită. O, strămoşii mei! O, voi, regi de demult! Luaţi-mi astă coroană şi îngropaţi-mă în pământul strămoşesc. De aţi fi ştiut că strădania mădularelor voastre va fi distrusă de un moştenitor gay căruia îi place când băieţii americani cu gropiţe în bărbie sunt răi cu el…

Apropo, mai ţii minte regii gay despre care ţi-am pomenit? Cred că lui Iacob I, care s-a îndrăgostit nebuneşte de un cavaler foarte bine făcut şi foarte nătâng la o ceremonie de învestitură, şi l-a numit imediat valet al dormitorului său regal (titlu nobiliar adevărat), i s-ar face milă de soarta mea crudă.

Să fiu al naibii, dar mi-e dor de tine!

x

Henry

Re: Eşti un vrăjitor malefic

A <aged@eclare45.com>

8/6/20 17.02

către **Henry**

H,

Insinuezi că eşti Iacob I şi eu un sportiv atrăgător şi prost? Să ştii că sunt mai mult decât osatură fantastică şi un fund pe care poţi să arunci o monedă, Henry!!!!

Nu-ţi cere scuze pentru că-mi spui că sunt drăguţ. Pentru că atunci şi eu trebuie să-mi cer scuze că m-ai înnebunit în LA, şi o să mor dacă nu se repetă curând. Ce zici de lipsa asta de control? Chiar vrei să joci jocul ăsta cu mine?

Ascultă: o să zbor la Londra chiar acum şi o să te scot din nu ştiu ce şedinţă plictisitoare, şi o să te pun să recunoşti cât de mult îţi place când îţi spun „iubitule”. O să te sfâşii cu dinţii, dragule.

xoxo

A

Re: Eşti un vrăjitor malefic

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
8/6/20 19.21
către **A**

Alex,

Ştii, când te duci la Oxford ca să obţii licenţa în literatura engleză, cum am făcut eu, oamenii vor mereu să ştie cine e scriitorul tău preferat.

Echipa mea de presă a întocmi o listă cu răspunsuri acceptabile. Au vrut un reprezentant al realismului, aşa că le-am sugerat George Eliot – nu, Eliot era de fapt pseudonimul literar al lui Mary Anne Evans, nu un autor masculin. Au vrut pe cineva care a fost fondatorul romanului englez, aşa că le-am zis de Daniel Defoe – nu, a fost un disident de la dogmele Bisericii Anglicane. La un moment dat, am adus vorba de Jonathan Swift doar ca să-i văd cum fac atac de cord la gândul că ar putea trece pe listă un gazetar politic satiric irlandez.

În cele din urmă, l-au ales pe Dickens, ceea ce e ilar. Voiau ceva mai puţin efeminat decât adevărul, dar sincer, ce e mai gay decât o femeie[59] care suferă într-un conac dărăpănat, îmbrăcată cu rochia de mireasă în fiecare zi a vieţii sale?

Adevărul adevărat: autoarea mea preferată e Jane Austen.

Aşadar, ca să citez din *Raţiune şi simţire:* „Nu-ţi trebuie decât răbdare – sau poţi să-i dai un nume mai fascinant: speranţă.” Ca să parafrazez: sper să te văd cum îţi pui bancnotele verzi americane acolo unde ţi-e şi gura aia a ta spurcată.

Al tău frustrat sexual,
Henry

Alex crede că cineva l-a avertizat referitor la serverele private de e-mail, dar detaliile sunt în ceaţă. Nu i se pare important.

La început, ca multe lucruri care necesită timp atunci când poţi să obţii satisfacţie imediat, Alex nu înţelege importanţa e-mailurilor lui Henry.

Dar când Richards îi spune lui Sean Hannity că mama lui nu a realizat nimic ca preşedinte, Alex urlă în cot şi se întoarce la: Uneori vorbeşti ca şi când cineva ar vărsa zahar dintr-o pungă care are o gaură la fund. Când Hunter cel alb, anglo-saxon şi protestant aduce în discuţie echipa de caiac-canoe a cincea oară într-o zi de muncă: Fundul tău în pantalonii ăia e o crimă. Când s-a plictisit să-l tot atingă străinii: Întoarce-te la mine după ce ai fost târât pe firmament, pleiadă pierdută.

Acum înţelege.

Tatăl lui nu s-a înşelat când a zis că lucrurile vor fi mai rele dacă Richards va fi contracandidatul. Răutatea din Utah, răutatea creştină, răutatea mascată în mesaje şi zâmbete strălucitoare. Comentarii scrise de jurnalişti de dreapta despre privilegiu, criticându-i pe el şi pe June, de unde reiese clar că: *Mexicanii au furat şi ei slujbele familiei prezidenţiale.*

Alex nu poate accepta temerea că vor pierde. Bea cafea şi îşi aduce dosarele legate de politică pe traseul campaniei, şi bea şi mai multă cafea, citeşte e-mailuri de la Henry şi bea şi mai multă cafea.

Prima paradă gay din Washington de când a „conştientizat că e bisexual” are loc când Alex e în Nevada, şi îşi petrece ziua uitându-se invidios pe Twitter – plouă cu confetti la National Mall, iar marele mareşal Rafael Luna are o bandană în culorile curcubeului în jurul capului. Alex se întoarce la hotel şi vorbeşte cu minibarul despre asta.

Singura chestie pozitivă în tot haosul ăsta este că face lobby cu unul din preşedinţii campaniei (şi cu propria mamă) şi dă rezultate în cele din urmă: vor organiza o întrunire uriaşă la Minute Maid Park în Houston. Sondajele de opinie se schimbă într-o

direcţie pe care nu au mai văzut-o până atunci. Cel mai important articol de pe *Politico* săptămâna asta: ESTE 2020 ANUL ÎN CARE TEXASUL VA FI CU ADEVĂRAT UN STAT CRUCIAL?

— Da, mă voi asigura că toţi vor şti că întrunirea din Houston a fost ideea ta, spune mama lui, abia acordându-i atenţie când se uită pe discurs, în zbor spre Texas.

— Aici ar trebui să spui *tupeu,* nu curaj, îi zice June, care citeşte discursul peste umărul ei. Texanilor le place tupeul.

— Nu puteţi să vă duceţi amândoi altundeva? le propune Ellen, dar îşi notează.

Alex ştie că mulţi din campanie sunt sceptici, chiar şi când au văzut cifrele. Aşa că, atunci când ajung la Minute Maid, iar coada înconjoară de două ori strada, se simte peste măsură de încântat. Se simte *arogant.* Mama lui se ridică pentru a-şi ţine discursul în faţa miilor de oameni, iar Alex se gândeşte: „Da, la naiba, Texas! Dovedeşte-le ticăloşilor că se înşală."

E încă euforic şi luni, când apropie cartela la uşa biroului de campanie. S-a săturat să tot stea la birou şi să analizeze grupurile-ţintă din nou şi din nou, dar este gata să reia bătălia de unde a lăsat-o.

Faptul că ia colţul şi intră în birou ca să-l vadă pe Hunter cel alb, anglo-saxon şi protestant cu Biblioraftul Texas în mână îl face să-şi dea seama că e iar în rahat.

— Ai lăsat chestia asta pe birou, îi spune Hunter nonşalant. M-am gândit că poate e un proiect nou la care ni se cere să lucrăm.

— Eu mă duc la biroul *tău* şi îţi închid postul de radio Dropkick Murphys de pe Spotify oricât de mult mi-aş dori s-o fac? vrea Alex să ştie. Nu, *Hunter,* nu o fac.

— Păi să ştii că-mi cam furi din creioane…

Alex îi smulge biblioraftul înainte să termine propoziţia.

— E confidenţial.

— Ce e? îl întreabă Hunter când Alex îl bagă înapoi în geantă. Nu poate să creadă că l-a lăsat la vedere. Toate datele astea şi sublinierile – ce faci cu ele?

— Nimic.

— Are legătură cu întrunirea din Houston pentru care ai tot insistat?

— Houston a fost o idee bună, îi spune, intrând imediat în defensivă.

— Frate… nu crezi că Texasul va vota pentru un democrat, nu? E unul din cele mai înapoiate state din ţară.

— Eşti din *Boston,* Hunter. Chiar vrei să vorbim despre toate locurile de unde provin bigoţi?

— Omule, ziceam şi eu aşa.

— Ştii ce? Crezi că toţi sunteţi nevinovaţi de intoleranţă instituţională pentru că proveniţi dintr-un stat care votează pentru democraţi. Nu fiecare adept al supremaţiei albe este un dependent de metamfetamină din Mississippi, ci sunt o *mulţime* la Duke[60] sau UPenn[61] care învaţă pe banii babacilor.

Hunter pare surprins, dar nu convins.

— Însă nimic nu schimbă faptul că statele care votează pentru republicani au fost mereu aşa, îi spune râzând, de parcă e ceva de glumă, şi niciunei comunităţi nu îi pasă de binele ei ca să voteze.

— Poate că *acele comunităţi* ar fi mai motivate să iasă la vot dacă am depune cu adevărat un efort să facem campanie pentru ele şi să le arătăm că ne pasă şi programul nostru este menit să le ajute, nu să le lase în urmă, zice Alex nervos. Închipuie-ţi dacă nimeni care pretinde că îi pasă de interesele tale nu ar veni în statul tău şi ar încerca să discute cu tine, omule. Sau, dacă ai fi infractor, sau căca-m-aş pe legile alea cu listele electorale, cei care nu pot să ajungă la urne şi care nu pot pleca de la muncă pentru a veni la o secţie de votare?

— Mda, ar fi super dacă l-am putea mobiliza ca prin minune pe fiecare votant eligibil şi marginalizat din statele care votează masiv

republicani, dar campaniile politice au timp şi resurse limitate, şi trebuie să stabilim priorităţile pe baza estimărilor, zice Hunter cel alb, anglo-saxon şi protestant, de parcă Alex, Primul Fiu al SUA, nu ar şti cum stă treaba cu campaniile. Pur şi simplu nu sunt la fel de mulţi bigoţi în statele care votează democraţi. Dacă nu vor să rămână în urmă, poate că cei din statele care votează republicani ar trebui să facă ceva în privinţa asta.

Şi, la drept vorbind, Alex chiar s-a săturat.

— Ai uitat că lucrezi pentru campania cuiva născut în Texas? îl întreabă, şi a ridicat tonul într-atât, încât personalul din birourile alăturate se holbează, dar nu-i pasă. De ce nu vorbim despre faptul că KKK[62] are o filială în fiecare stat? Crezi că nu sunt rasişti şi homofobi în Vermont? Frate, apreciez munca pe care o faci aici, dar nu eşti special. Nu poţi să stai aici şi să te prefaci că e problema altcuiva. Niciunul din noi nu o poate face.

Îşi ia geanta cu biblioraftul şi pleacă de acolo ca o furtună.

În secunda în care a ieşit din clădire, scoate telefonul şi deschide Google dintr-un impuls. Sunt examene luna asta. Ştie că sunt.

Tastează admitere Drept washington de centrul de examinare.

Cele 3 Genii şi Alex
23 iunie 2020,12.34

juniper
GÂNDĂCEL
Nu e numele meu, nici al altcuiva, stop

solistul trupei de pop coreean
bts kim nam-june
GÂNDĂCEL
Îţi blochez numărul

ASR Prinţul Idiot 💩
Alex, te rog nu-mi spune că Pez
te-a îndoctrinat cu K-pop.

păi tu ai lăsat-o pe nora să-ţi arate drag race, aşa că

irl demonul haosului
[latrice royale[63] spunând *eat it.* gif]
GÂNDĂCEL
Ce voiai, Alex????

unde e discursul meu pentru milwaukee? ştiu că l-ai luat

ASR Prinţul idiot 💩
Trebuie să purtaţi discuţia
asta pe chat?
GÂNDĂCEL
O parte trebuie rescrisă!!! L-am pus
la loc cu unele comentarii, în buzunarul
exterior al genţii tale

davis o să te omoare dacă o ţii tot aşa

GÂNDĂCEL
Davis a văzut cât de bine au mers
schimbările aduse subiectelor de
discuţie în emisiunea lui Seth Meyers
săptămâna trecută aşa că ştie

de ce e şi o piatră aici înăuntru

GÂNDĂCEL
Este un cristal de cuarţ pentru
claritate şi gânduri bune.
Cu toţii avem nevoie de tot ajutorul
din lume acum

nu-mi mai VRĂJI LUCRURILE

irl demonul haosului
ARDE VRĂJITOAREA

irl demonul haosului
hei ce părere avem de #lookul acesta
pentru votul de la colegiu de mâine

irl demonul haosului
[imagine ataşată]

irl demonul haosului
vreau să fiu o poetă lesbiană deprimată
care a cunoscut un instructor atrăgător
de yoga care a convins-o să mediteze şi
să meargă la cursuri de olărit şi acum
începe o nouă viaţă de femeie de afaceri
puternică care îşi vinde propria colecţie
de fructiere făcute manual

ASR Prinţul Idiot 💩
Afurisita, chiar aşa mi-am imaginat.

Alskdjfadsifjad
NORA L-AI STRICAT

irl demonul haosului
Imaooooooooo

⟵

Invitaţia vine *par avion* direct de la Palatul Buckingham. Are marginile suflate cu aur, iar scrisul este caligrafic, cu litere filiforme: PREŞEDINTELE ŞI COMITETUL DE CONDUCERE AL CAMPIONATELOR AU PLĂCEREA DE A-L INVITA PE ALEXANDER CLAREMONT-DIAZ ÎN LOJA REGALĂ PE 6 IULIE 2020.

Alex îi face o poză şi i-o trimite lui Henry.

1. ce pana mea e asta? nu mai sunt săraci în ţara ta?

2. am fost deja în loja regală

Henry îi trimite înapoi: Eşti un delincvent şi o pacoste. Şi apoi: Vii, te rog?

Şi iată-l pe Alex petrecându-şi singura zi liberă din campanie la Wimbledon doar ca să fie din nou împreună cu Henry.

— Aşadar, te-am prevenit, îi spune Henry când se apropie de uşile Lojei Regale. Philip o să fie aici. Şi alţi nobili cu care poate va trebui să schimbi două vorbe. Oameni pe care îi cheamă Basil.

— Cred că am dovedit că pot face faţă feţelor regale.

Henry pare circumspect.

— Eşti curajos. Aşa ar trebui să fiu şi eu.

Soarele străluceşte în sfârşit deasupra Londrei când păşesc afară, luminând gradenele de lângă ei, care s-au umplut deja cu spectatori. Alex îl vede pe David Beckham într-un costum bine croit – cum o fi reuşit să se convingă că e hetero? – înainte ca David Beckham să se întoarcă şi Alex să observe că vorbea cu Bea, care se luminează la faţă când îi vede.

— Salut, Alex! Henry! le susură fata peste murmurul din lojă.

Este îmbrăcată cu o rochie din mătase verde cu talie joasă, iar pe nas are o pereche uriaşă de ochelari Gucci rotunzi, împodobiţi cu albine aurii.

— Arăţi *superb!* îi spune Alex, acceptând un sărut pe obraz.

— *Mulţumesc,* dragule! Îi ia pe amândoi de braţ şi îi duce în jos pe trepte. De fapt, sora ta m-a ajutat să aleg rochia. E McQueen. June e genială, ştiai?

— Da, mi-am dat seama.

— Aici, îi spune Bea când au ajuns la rândul din faţă. Astea sunt locurile noastre.

Henry se uită la pernele elegante şi verzi de pe scaune pe care este programul *WIMBLEDON 2020,* mare şi strălucitor, chiar în faţa lojei.

— În faţă şi în centru? se miră el un pic emoţionat. Pe bune?

— Da, Henry, în caz că ai uitat, eşti un membru al familiei regale, iar asta e Loja Regală. Bea le face semn fotografilor de mai jos, care deja încep să facă poze cu ei, înainte să se aplece înspre ei şi să le şoptească: Nu vă faceţi griji, nu cred că pot detecta de pe gazon atracţia animalică dintre voi doi.

— Haha, Bea, îi spune Henry pe un ton monoton, cu urechile roşii, şi, în ciuda temerii sale, se aşază între Alex şi Bea, ţinându-şi coatele lipite de coaste şi departe de Alex.

Pe la jumătatea zilei ajung Philip şi Martha, el arătând la fel de elegant ca întotdeauna. Alex se întreabă cum genetica bogaţilor a conspirat să-i facă pe Henry şi Bea atât de interesanţi să te uiţi la ei, cu zâmbetele lor viclene şi pometii înalţi, dar nu a fost

la fel de generoasă cu Philip. Arată ca o poză oarecare de pe net.

— ’Neaţa! îi salută Philip când se aşază pe locul rezervat lângă Bea.

Se uită la Alex de două ori, iar acesta simte că e sceptic în privinţa prezenţei lui aici.

Poate că e ciudat că se află aici. Nu-i pasă. Şi Martha se uită ciudat la el, dar poate că încă are pică pe el de la faza cu tortul de nuntă.

— Bună, Pip! îi răspunde Bea politicos. Martha.

Lângă el, Henry se încordează.

— Henry, i se adresează Philip. Ce bine că te văd, amice. Ai fost cam ocupat, nu? Cu anul liber şi toate alea?

În voce i se simte insinuarea. *Pe unde ai umblat, mai exact? Şi ce ai făcut, mai exact?* Henry îşi încordează maxilarul.

— Da, răspunde Henry. Am avut multă treabă cu Percy. A fost o nebunie.

— Aşa e, cu Fundaţia Okonjo, nu? Păcat că el nu a putut să ajungă azi. Se pare că va trebui să ne mulţumim cu prietenul tău american, nu?

Şi îi zâmbeşte anost lui Alex.

— Da, spune Alex prea tare şi zâmbeşte larg.

— Deşi cred că Percy ar arăta un pic nepotrivit în lojă, nu?

— *Philip,* îl admonestează Bea.

— Bea, nu fi aşa de teatrală, îi spune Philip pe un ton dezaprobator. Vreau doar să spun că e mai ciudat, nu? Rochiile alea pe care le poartă? E un pic cam mult pentru Wimbledon.

Henry pare calm şi cordial, dar îl loveşte pe Alex cu unul din genunchi.

— Philip, se numeşte *dashiki,* e o cămaşă africană şi a purtat una *o dată.*

— Da. Ştii că nu judec pe nimeni. Mai ţii minte când eram mici şi tu îţi petreceai timpul cu amicii mei de la universitate? Sau cu fiul lui lady Agatha, cel care mergea mereu la vânătoare de prepeliţe? Ai putea să-ţi faci prieteni… cu un statut similar.

Gura lui Henry e o linie subţire acum, dar nu-i spune nimic.

— Nu putem fi toţi prieteni apropiaţi ai contelui de Monpezat ca tine, Philip, spune Bea pe un ton scăzut.

— Oricum, continuă Philip, ignorând-o, nu-ţi vei găsi o soţie dacă nu te învârţi în cercurile potrivite, nu?

Râde un pic şi se întoarce apoi să se uite la meci.

— Mă scuzaţi, vă rog, spune Henry.

Lasă programul pe scaun şi se face nevăzut.

Zece minute mai târziu, Alex îl găseşte în club, lângă o vază uriaşă cu flori de un fuchsia ţipător. Îl aţinteşte pe Alex cu privirea de cum îl vede, iar buzele îi sunt la fel de roşii ca steagul Angliei de pe buzunarul de la piept.

— Salut, Alex, îi spune calm.

Alex îi răspunde pe acelaşi ton.

— Salut.

— Ţi-a arătat cineva clubul?

— Nu.

— Bine.

Henry îi atinge cotul cu două degete şi Alex se supune imediat.

Coboară un rând de scări, apoi ies pe o uşă laterală ascunsă, pe urmă pe alt coridor ascuns, şi ajung într-o cămăruţă plină de scaune şi feţe de masă şi o rachetă de tenis veche şi lăsată de izbelişte. Imediat ce uşa se închide în urma lor, Henry îl lipeşte pe Alex de ea.

Intră în spaţiul personal al lui Alex, dar nu-l sărută. Stă acolo, la câţiva centimetri distanţă, cu mâinile pe şoldurile lui Alex şi cu gura deschisă într-un zâmbet superior şi strâmb.

— Ştii ce vreau? îl întreabă el pe un ton atât de scăzut şi pasional, că ajunge până în pieptul lui Alex, încălzindu-i sufletul.

— Ce?

— Vreau să fac ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac acum.

Alex scoate în faţă bărbia, zâmbind sfidător.

— Atunci spune-mi ce să fac, iubitule.

Şi Henry, lingându-şi colţurile gurile, trage tare de cureaua lui Alex ca să i-o desfacă şi îi spune:

— Vreau să mi-o tragi!

— Ei bine, bălmăjeşte Alex. Dacă tot suntem la Wimbledon…

Henry râde răguşit şi se apleacă să-l sărute cu gura deschisă şi dornic. Se mişcă rapid, ştiind că nu au mult timp la dispoziţie, făcând ce îi spune Alex când geme şi îl trage de umeri ca să schimbe poziţiile. Spatele lui Henry e în faţa pieptului său, iar Henry se sprijină cu palmele de uşă.

— Ca să fie totul limpede, îi spune Alex. O să fac sex cu tine în debaraua asta ca să-i facem în ciudă familiei tale. Asta se întâmplă?

Henry, care se pare că a avut la el în tot acest timp lubrifiantul de călătorie în buzunarul de la sacou, îi spune că da şi apoi i-l aruncă peste umăr.

— Super, îmi place la nebunie să fac chestii în ciudă, îi spune fără urmă de sarcasm în voce şi îi desface picioarele lui Henry.

Şi ar trebui să fie – ar trebui să fie amuzant. Ar trebui să fie pasional, stupid, ridicol, obscen, o altă aventură sexuală dezlănţuită pe care să o pună pe listă. Şi este, dar… nu ar trebui să fie ca data trecută, când Alex a simţit că moare dacă se opreşte vreodată. Simte că vrea să râdă, dar parcă râsul i se opreşte pe limbă pentru că ştie că îl ajută pe Henry să depăşească un moment. Revolta.

Eşti curajos. Aşa ar trebui să fiu şi eu.

După aceea, Alex îl sărută pe Henry pe gură cu putere, îşi bagă adânc degetele în părul lui şi îi scoate tot aerul din plămâni. Henry zâmbeşte gâfâind în gâtul lui, părând extrem de încântat de el, şi spune:

— Am cam terminat cu tenisul, nu?

Aşa că se furişează în spatele unei mulţimi, blocaţi de agenţi de pază şi umbrele, şi se întorc la Kensington, unde Henry îl duce pe Alex înapoi în camerele sale.

„Apartamentul” este un labirint întins pe 22 de camere, în partea de nord-vest a palatului, cea mai apropiată de Oranjerie. Îl împarte cu Bea, dar Alex nu vede stilul niciunuia din ei în tavanele înalte şi mobila Jacquard. Dar e mai mult Bea decât Henry: o geacă de piele azvârlită peste spătarul unui scaun, domnul Wobbles se dichiseşte într-un colţ, un tablou în ulei din secolul al XVII-lea al unui pictor olandez pe unul din paliere, care se numeşte *O femeie îşi face toaleta,* pe care doar Bea putea să-l aleagă din colecţia regală.

Dormitorul lui Henry este cavernos, opulent şi de un bej insuportabil, aşa cum şi-a închipuit Alex, cu un pat baroc suflat cu aur şi ferestre ce dau spre grădină. Alex se uită la Henry cum îşi dă jos costumul şi îşi imaginează cum ar fi să trăiască aici, întrebându-se dacă Henry nu are voie să aleagă cum să arate camerele sale sau dacă nu a vrut să ceară ceva diferit. Toate nopţile în care Henry nu poate dormi, plimbându-se prin aceste camere nesfârşite şi impersonale ca o pasăre captivă într-un muzeu.

Singura cameră care pare a fi în stilul lui Henry şi al lui Bea este una de primit oaspeţi la etajul doi, transformată într-un studio de muzică. Culorile sunt mai vii aici: covoarele turceşti ţesute de mână de un roşu-aprins şi violet, o canapea de culoarea tutunului. Perne mici şi mese pe care sunt tot felul de mărunţişuri apar ca ciupercile, iar pe pereţi sunt înşirate chitare Stratocaster şi Flying V, viori şi tot felul de harpe şi un violoncel într-un colţ.

În mijlocul camerei este pianul, iar Henry se aşază la el şi cântă fără chef ceva ce pare un cântec mai vechi de la The Killers. David, căţelul, doarme liniştit lângă pedale.

— Cântă-mi ceva ce nu ştiu, îl roagă Alex.

În liceu în Texas, Alex era cel mai cultivat dintre sportivi pentru că îi plăcea să citească, se interesa de politică, era singurul membru al echipei sportive care dezbătea anumite detalii ale cazului „Dred Scott”[64] în cadrul cursului de istorie americană.

Ascultă Nina Simone şi Otis Redding, îi place whisky-ul scump. Dar Henry are un bagaj diferit de cunoştinţe..

Aşa că Alex doar ascultă, dă din cap şi zâmbeşte puţin în timp ce Henry îi spune că *aşa* sună Brahms, *aşa* Wagner şi cum ei erau doi membri ai mişcării romantice aflaţi la poluri opuse.

— Percepi diferenţa?

Mâinile i se mişcă repede, aproape fără efort, deşi Henry se abate de la subiect şi discută despre războiul romanticilor[65] şi cum fiica lui Liszt şi-a părăsit soţul pentru Wagner, *quel scandale.*

Apoi cântă o sonată de Alexander Scriabin, făcându-i cu ochiul lui Alex când îi rosteşte numele mic al compozitorului. Andante – a treia mişcare – e preferatul lui, îi explică, pentru că a citit odată că a fost scris pentru a evoca imaginea unui castel în ruine, ceea ce i s-a părut amuzant şi morbid pe atunci. Henry tace concentrat, pierdut în interpretare preţ de minute întregi. Apoi, fără niciun avertisment, se schimbă din nou, iar notele turbulente se întorc spre ceva mai familiar – cântecele lui Elton John. Henry închide ochii şi cântă din memorie. E „Your Song”. *Vai!*

Iar inima lui Alex nu-i iese din piept şi nu trebuie să apuce marginea canapelei ca să nu se dezechilibreze. Pentru că asta ar face dacă ar fi în acest palat ca să se îndrăgostească de Henry şi nu doar să continue idila asta în care zboară în jurul lumii ca să se atingă şi să nu discute despre asta. Nu de asta e aici. Nu.

Se sărută leneş ore întregi pe canapea – Alex vrea să o facă pe pian, dar e un obiect vechi de valoare sau ceva de genul – şi apoi merg împleticindu-se spre camera lui Henry, la patul enorm. Henry îl lasă pe Alex să-l sfâşie cu o răbdare şi precizie incredibile, şi strigă gemând numele lui Dumnezeu de atâtea ori, că încăperea pare a fi sfinţită.

Henry depăşeşte o anumită limită, căci se prăbuşeşte copleşit pe aşternuturile scumpe. Alex îşi

petrece aproape o oră după aceea încercând să-l facă să reacţioneze, uimit de mirarea şi de beatitudinea care i se citesc pe faţă, atingându-i clavicula, gleznele, genunchii, oasele mici de la baza mâinii, gropiţa de pe buza inferioară. Îl tot atinge până când îl aduce pe Henry în pragul extazului doar cu degetele, doar cu respiraţia între coapsele lui, promisiunea gurii lui Alex acolo unde îl atinsese cu degetele.

Henry spune aceleaşi cuvinte din camera secretă de la Wimbledon, însă de data asta adaugă şi „Te rog, am nevoie ca tu să…" Alex încă nu poate să creadă că Henry poate vorbi aşa, că e singurul care aude.

Aşa că face întocmai.

Când termină, Henry practic leşină pe pieptul lui, fără vreun cuvânt, epuizat şi uşor ca o pană, iar Alex râde şi îi mângâie părul transpirat, şi ascultă sforăitul uşor care se aude aproape imediat.

Însă lui îi ia ore întregi să adoarmă.

Henry salivează pe el. David ajunge în pat şi se face ghem la picioarele lui. Alex trebuie să zboare din nou ca să se pregătească pentru DNC[66]. în câteva ore, dar nu poate dormi. De la diferenţa de fus orar. E doar diferenţa de fus orar.

Îşi aminteşte, de parcă ar fi la milioane de kilometri depărtare, că i-a spus lui Henry să nu despice firul în patru.

— Dacă voi fi preşedintele vostru, spune Jeffrey Richards de pe unul din ecranele plate din biroul de campanie, una din priorităţile mandatului meu va fi să încurajez tinerii să se implice în politică. Dacă vrem să controlăm în continuare Senatul şi să preluăm controlul asupra Camerei Reprezentanţilor, trebuie ca generaţia următoare să se ridice şi să se alăture luptei.

Republicanii de la Universitatea Vanderbilt aplaudă bucuroşi în public, iar Alex se preface că vomită pe ultima propunere de lege.

— Brittany, vino aici, te rog!

O studentă drăguţă şi blondă i se alătură lui Richards pe podium, iar el o ia de umeri.

— Brittany este organizatoarea cu care am lucrat pentru acest eveniment şi s-a descurcat excelent ca să aducă aici atâţia oameni!

Şi mai multe urale. Cineva aruncă cu o hârtie făcută ghem spre ecran.

— Tinerii ca Brittany ne dau speranţă în viitorul partidului nostru. De aceea sunt încântat să vă anunţ că, în calitate de preşedinte, voi lansa programul Richards Youth Congress. Alţi politicieni nu vor ca oamenii – mai ales tineri destupaţi la minte ca voi – să se apropie de birourile noastre şi să vadă cum se face treaba…

vreau să văd o luptă într-o cuşcă între bunica ta şi strigoiul ăsta care contracandidează împotriva mamei, îi scrie Alex lui Henry când se întoarce la birou.

Sunt ultimele zile înainte de DNC şi de o săptămână Alex nu a reuşit să prindă cafetiera înainte de a se goli. Primesc foarte multe mesaje legate de politici de când au lansat platforma oficială cu două zile în urmă, iar Hunter cel alb, anglo-saxon şi protestant trimite e-mailuri la foc automat, de parcă viaţa lui depinde de asta. Nu a mai discutat cu Alex după polemica de luna trecută, dar a început să poarte căşti pentru a-l scuti pe acesta de gusturile lui muzicale.

Alex mai scrie un mesaj, însă de data asta lui Luna: te duci te rog în emisiunea lui anderson cooper sau ceva de genul şi le explici paragraful ăla pe care l-ai scris despre legea impozitelor pentru platformă, ca oamenii să nu mai pună întrebări? eu n-am timp.

Toată săptămâna i-a tot trimis mesaje lui Luna, de când surse din campania lui Richards au divulgat publicităţii că au ales un senator independent pentru un posibil cabinet al său. Stanley Connor, boşorogul ăla nenorocit, a negat cu vehemenţă fiecare solicitare de susţinere – în cele din urmă, Luna i-a spus lui Alex în privat că erau norocoşi că Connor nu a încercat să fie cu ei la alegerile primare. Nu e

nimic oficial, dar toată lumea ştie că Connor i se va alătura lui Richards ca posibil vicepreşedinte. Dar, dacă Luna ştie că se va anunţa curând, nu spune nimic.

Mai e o *săptămână.* Sondajele nu arată bine, iar site-ul *Salon* atacă un subiect controversat: AR FI FOST ALEASĂ ELLEN CLAREMONT DACĂ NU AR FI O FRUMUSEŢE CLASICĂ? Dacă nu ar fi fost şedinţele de meditaţie de dimineaţă, Alex este sigur că mama lui ar fi strâns de gât un asistent până acum.

Lui îi e dor de patul lui Henry, de trupul lui Henry, de Henry şi de un loc aflat la câţiva mii de kilometri de tumultul campaniei. Acea noapte de după Wimbledon i se pare ca un vis şi mai ademenitor acum că Henry e în New York pentru câteva zile cu Pez ca să se ocupe de hârţogăraia pentru adăpostul tinerilor LGBT din Brooklyn. Nu sunt suficiente ore într-o zi ca Alex să găsească un pretext să se ducă acolo, şi, indiferent cât de mult le place tuturor prietenia lor publică, încep să rămână fără scuze plauzibile ca să fie văzuţi împreună.

Ce se întâmplă acum nu se compară deloc cu prima lor călătorie agitată la DNC în 2016. Tatăl lor fusese delegat să voteze pentru California, ceea ce îi acordase mamei lui un avantaj, şi au plâns toţi. Alex şi June au prezentat-o pe mama lor înainte de discursul ei de mulţumire, iar lui June îi tremurau mâinile, dar lui nu. Mulţimea striga, iar inima lui Alex striga şi ea.

Anul ăsta sunt extenuaţi pentru că au încercat să conducă ţara şi o campanie în acelaşi timp, şi chiar şi o noapte la DNC e mult. În a doua noapte a convenţiei, se urcă toţi la bordul Air Force One – ar fi fost ca alternativă Marine One, dar nu au să încape toţi într-un elicopter.

— Ai făcut o analiză a costurilor şi beneficiilor? întreabă Zahra la telefon în timp ce decolează. Pentru că ştii că am dreptate şi activele astea pot fi transferate oricând nu eşti de acord. Da. Mda, ştiu.

În regulă. Aşa mă gândeam şi eu. Urmează o pauză lungă, apoi spune încetişor: Şi eu te iubesc.

— Păi… spune Alex când închide. Ai ceva de împărtăşit clasei?

Zahra nici măcar nu ridică ochii din telefon.

— Da, era prietenul meu, şi nu, nu mai ai voie să pui alte întrebări legate de el.

June pune deoparte ziarul, subit interesantă.

— Cum poţi să ai un prieten de care noi să nu ştim?

— Te văd pe tine mai mult decât văd o pereche de chiloţi curaţi, îi spune Alex.

— Dragule, nu-ţi schimbi chiloţii suficient de des, se bagă mama lor din partea cealaltă a cabinei.

— De multe ori nu port nimic, i-o aruncă Alex. E ceva de genul „prietena mea canadiancă”? „Merge la altă şcoală?” o întreabă el mimând ghilimelele entuziast.

— Tu chiar vrei să fii aruncat într-o zi pe o trapă de urgenţă, nu? E o relaţie la distanţă. Dar nu în sensul ăla. Gata, fără alte întrebări!

Cash se bagă şi el în discuţie, insistând că merită să ştie în calitate de guru al dragostei, şi discută cu toţii despre informaţiile potrivite pe care să le împărtăşeşti cu colegii de muncă, ceea ce e de râs, considerând cât de multe ştie Cash despre viaţa personală a lui Alex. Dau ocol New Yorkului, când June tace brusc, cu ochii ţintă la Zahra, care a amuţit.

— Zahra?

Alex se întoarce şi o vede pe Zahra complet nemişcată, ceea ce e ceva diferit faţă de cum se agită ea de obicei, aşa că toţi încremenesc. Femeia se holbează la telefon cu gura căscată.

— Zahra, spune şi mama lui pe un ton foarte grav. Ce e?

Ridică în cele din urmă privirea, ţinând strâns telefonul.

— *Post* tocmai a scris numele senatorului independent care se va alătura cabinetului lui Richards. Şi nu e Stanley Connor. E Rafael Luna.

— *Nu,* spune June.

Pantofii cu toc i se balansează în mână, iar ochii îi sclipesc în lumina caldă de lângă liftul hotelului unde au decis să se întâlnească. Coada în care şi-a împletit părul i se despleteşte, lăsând şuviţe rebele la vedere.

— Eşti al naibii de norocos că am fost de acord să vorbesc cu tine, aşa că te mulţumeşti cu ce primeşti sau nu te alegi cu nimic.

Reporterul de la *Post* clipeşte, iar degetele îi tremură pe reportofon. A tot sunat-o neîncetat pe June pe telefonul ei personal de când au aterizat în New York, ca să spună ceva despre convenţie, iar acum îi cere o declaraţie despre Luna. June nu este de obicei furioasă, dar a fost o zi lungă şi acum pare că doar trei secunde o mai despart de momentul în care va folosi unul din tocuri ca să i-l bage în ochi.

— Dar tu? îl întreabă tipul pe Alex.

— Dacă ea nu-ţi dă informaţii, nici eu n-o s-o fac. E mult mai drăguţă ca mine.

June pocneşte din degete în faţa ochelarilor de hipster ai tipului cu flăcări în ochi.

— Să nu vorbeşti cu el, îl avertizează June. Uite citatul meu: Mama mea, preşedinta, încă intenţionează să câştige cursa prezidenţială. Suntem aici pentru a o susţine şi pentru a încuraja partidul să o sprijine în continuare.

— Dar în legătură cu senatorul Luna…

— Mulţumesc. Votaţi Claremont, adaugă June, punându-şi palma peste gura lui Alex.

Îl ia de acolo şi îl duce în liftul care îl aşteaptă, trăgându-i un cot când Alex îi linge palma.

— Futu-l în gură de *trădător* nenorocit! exclamă Alex când ajung la etajul lor. Duplicitar *nenorocit* de rahat! Eu… eu l-am ajutat să câştige alegerile, în pula mea! Am făcut sondaje pentru el 27 de ore din 24! M-am dus la nunta soră-sii. I-am memorat *comanda de la Five Guys!*

— Da, Alex, ştiu! îi spune June, trecând nervoasă cartela prin fantă.

— Cum naiba a avut numărul tău personal rahatul ăla cu ochi care seamănă cu solistul de la Vampire Weekend?

June îşi aruncă pantofii spre pat, dar ajung pe podea în direcţii diferite.

— Pentru că m-am culcat cu el anul trecut, Alex, cum crezi? Nu eşti singurul care se culcă cu cine nu trebuie când e stresat. Se întinde pe pat şi începe să-şi scoată cerceii. Nu înţeleg care e faza. Care e scopul lui Luna? E vreun rahat de agent în adormire{67} trimis din viitor care să-mi provoace ulcer?

E târziu – au ajuns în New York după nouă şi au intrat în şedinţe de gestionare a crizei care au durat ore întregi. Alex tot se simte agitat, însă când June se uită la el, observă că strălucirea din ochii ei începe să lase loc lacrimilor de frustrare şi se înmoaie un pic.

— Dacă mă întrebi pe mine, Luna crede că o să pierdem, îi spune încetişor, şi crede că îl poate împinge pe Richards mai la stânga dacă i se alătură. Ca şi cum ar stinge incendiul din interiorul casei.

June se uită la el cu ochi obosiţi, căutându-i chipul. Poate că e cea mai mare, dar politica e specialitatea lui Alex, nu a ei. Ştie că ar fi ales această viaţă pentru el dacă ar avea ocazia şi ştie că ea nu ar face-o.

— Cred… că trebuie să mă culc. Să dorm până la anul. Cel puţin. Trezeşte-mă după alegerile generale.

— În regulă, Gândăcel, îi zice Alex. Se apleacă şi îi sărută creştetul capului. Pot s-o fac.

— Mersi, frăţiorul meu!

— Nu-mi spune aşa.

— Frăţiorul meu pitic, mic, mic, mic în miniatură.

— Du-te naibii!

— Du-te la culcare.

Cash îl aşteaptă pe hol îmbrăcat în civil, fără costum.

— Mai rezişti? îl întreabă pe Alex.

— Dacă trebuie.

Cash îl atinge pe umăr cu o mână uriaşă.

— La parter e un bar.

Alex se gândeşte.

— Da, bine.

Din fericire, la „Beekman" e linişte, deşi e târziu, şi barul e scăldat într-o lumină difuză, caldă şi aurie pe pereţi, iar scaunele de la bar sunt îmbrăcate într-un verde-închis. Alex comandă un whisky sec.

Se uită la telefon, înghiţindu-şi frustrarea odată cu whisky-ui. I-a dat lui Luna un mesaj foarte succint acum trei ore: ce pula mea? Cu o oră în urmă i-a răspuns: Nu mă aştept să înţelegi.

Vrea să-l sune pe Henry. Crede că are sens – mereu au fost ca nişte puncte fixe în lumea fiecăruia, mici poli magnetici. O lege a fizicii ar fi liniştitoare acum.

Doamne, de la whisky devine întotdeauna sentimental. Mai comandă unul.

Se gândeşte să-i dea mesaj lui Henry, deşi e probabil pe undeva deasupra Atlanticului, când aude la ureche o voce plăcută şi caldă. E sigur că îşi imaginează.

— Un gin tonic, mersi.

Şi iată-l pe Henry în carne şi oase lângă el la bar, părând un pic şifonat într-o cămaşă de un gri-deschis, cu nasturi la guler, şi blugi. Alex se întreabă înnebunit o clipă dacă mintea lui nu i-a creat un miraj sexual din cauza stresului, când Henry îi spune pe un ton scăzut:

— Ai un aer tragic când bei singur aici.

E clar Henry cel adevărat.

— Eşti… Ce faci aici?

— Ca reprezentant al uneia din cele mai puternice ţări ale lumii, reuşesc să rămân conectat la politica internaţională.

Alex ridică o sprânceană.

Henry îşi întoarce capul într-o parte cu timiditate.

— L-am trimis pe Pez acasă fără mine pentru că eram îngrijorat.

— Asta era, spune Alex făcându-i cu ochiul. Ia paharul ca să ascundă ce Henry bănuieşte că e un zâmbet slab şi trist. Gheaţa i se izbeşte de dinţi. Nu rosti numele ticălosului.

— Noroc! îi spune Henry când barmanul se întoarce cu băutura lui.

Henry ia primul o gură, sugând sucul de lămâie de pe degetul mare, şi chiar arată bine, *la naiba.* Are culoare în obraji şi buze, acea strălucire a căldurii din Brooklyn pe timp de vară cu care sângele lui englezesc nu e obişnuit. Parcă e ceva moale şi pufos pe care Alex vrea să-l muşte şi îşi dă seama că nodul din piept i s-a mai destins.

Se întâmplă destul de rar ca altcineva în afară de June să depună un efort considerabil să vadă ce mai face. Iar el ridică un zid de farmec, vorbărie intermitentă, independenţă şi încăpăţânare. Henry se uită la el de parcă nu pare prostit.

— Wales, dă repede pe gât băutura aia. Am un pat masiv sus care mă strigă pe nume.

Se mişcă pe scaun, atingându-l cu un genunchi pe al lui Henry sub bar, depărtându-i picioare.

Henry mijeşte privirea la el.

— Ce autoritar.

Stau acolo până când Henry termină de băut, iar Alex îl ascultă vorbindu-i calm despre diferite mărci de gin, recunoscător că Henry pare încântat să vorbească el. Închide ochii şi face un efort să uite de dezastrul zilei de azi. Îşi aminteşte ce i-a spus Henry în grădină cu luni în urmă: „Te întrebi vreodată cum e să fii un anonim în lume?”

Dacă e vreo persoană anonimă, normală, scoasă din istorie, are 22 ani, e puţin ameţit şi trage un tip de curea în camera sa de hotel. Îşi trece limba printre dinţi şi bâjbâie prin spatele lui ca să aprindă veioza, şi se gândeşte: „Îmi place de el.”

Se despart, iar când Alex deschide ochii, Henry se uită la el.

— Eşti sigur că nu vrei să vorbim despre asta?

Alex oftează.

Ideea e că *vrea* şi Henry o ştie.

— Ideea e… Alex începe. Face câţiva paşi în spate, cu mâinile în şolduri. Trebuia să fiu ca el în douăzeci de ani, ştii? Aveam 15 ani prima oară când l-am cunoscut şi am fost… vrăjit. Era tot ce voiam eu să fiu. Şi îi păsa de oameni şi voia să muncească pentru că era ceea ce trebuia să facă, pentru că îmbunătăţeam vieţile tuturor. În lumina slabă a singurei lămpi aprinse, Alex se întoarce şi se aşază pe marginea patului. N-am fost niciodată mai sigur că vreau să fac politică decât atunci când am fost în Denver. Am văzut un tip tânăr şi gay care arăta ca mine şi dormea la birou pentru că voia ca elevii de la şcolile de stat din statul lui să primească prânzul gratis, şi mi-am zis că pot să fac şi eu la fel. Sincer, nu ştiu dacă sunt suficient de bun sau de inteligent ca să ajung ca vreunul din părinţii mei. Dar aş putea fi ca *el.* Îşi coboară privirea. Nu a spus niciodată nimănui partea asta cu voce tare. Şi acum stau şi mă gândesc că ticălosul ăsta şi-a vândut sufletul, aşa că poate totul e un rahat şi poate că sunt doar un puşti naiv care crede într-un rahat magic care nu se întâmplă în viaţa adevărată.

Henry vine în faţa lui Alex, cu coapsa frecându-i-se de genunchiul lui, şi întinde o mână în jos ca să-i calmeze fâţâiala lui Alex.

— Alegerea altcuiva nu schimbă cine eşti tu.

— Eu cred că da, spune Alex. Voiam să cred că unii oameni sunt buni şi îşi fac treaba pentru că vor să fie buni. Să faci ceea ce trebuie în marea majoritate a timpului şi majoritatea lucrurilor pentru motivele corecte. Voiam să fiu genul de persoană care crede în aşa ceva.

Henry îşi mişcă mâinile, atingându-i umerii lui Alex, gâtul, maxilarul, iar când Alex ridică în cele din urmă privirea, Henry are ochii blânzi.

— Încă eşti. Pentru că tot îţi pasă atât de al naibii de mult. Se apleacă şi îi sărută părul lui Alex. Şi eşti bun la suflet. Majoritatea lucrurilor sunt îngrozitoare în marea parte a timpului, dar tu eşti bun.

Alex inspiră. Henry are stilul de a asculta acel flux imprevizibil al conştiinţei care se revarsă din gura lui Alex şi de a-i răspunde cu cel mai limpede şi cristalizat adevăr la care Alex a încercat să ajungă de atâta vreme. Dacă în mintea lui Alex e o furtună, Henry e acel loc în care fulgerul atinge pământul. Vrea să fie adevărat.

Îl lasă pe Henry să-l împingă pe pat şi-l sărută până când mintea îi e din fericire golită de gânduri, apoi îl lasă pe Henry să-l dezbrace tacticos. Se împinge în Henry şi începe să simtă încordarea umerilor cum începe să cedeze, aşa cum descrie Henry când desface o velă.

Henry îl sărută din nou şi din nou pe gură şi îi spune încetişor:

— Eşti bun.

Bătaia în uşă se aude mult prea devreme pentru ca Alex să suporte zgomotele puternice. Are o intransigenţă în ea, aşa încât ştie că e Zahra înainte să deschidă gura şi se întreabă de ce naiba nu l-a sunat înainte să se întindă după telefon şi să vadă că e mort. Rahat. De asta nu a auzit nici alarma.

— Alex Claremont-Diaz, e aproape şapte! strigă Zahra prin uşă. Ai o întâlnire de strategie într-un sfert de oră şi am cheia, aşa că nu-mi pasă cât de gol eşti şi intru dacă nu deschizi uşa asta în treizeci de secunde!

Se freacă la ochi şi îşi dă seama că este extrem de gol. Se uită superficial la trupul lipit de spatele lui: este Henry. Şi el foarte gol.

— O, futu-i! înjură Alex, ridicându-se în capul oaselor aşa de repede, că se încurcă în aşternuturi şi se zbate la marginea patului.

— Mâr, geme Henry.

— Băga-mi-aş pula! exclamă Alex, al cărui vocabular e format acum numai din înjurături. Se eliberează şi se duce împleticindu-se să-şi pună pantalonii din batist. Să te fut!

— Ce? mormăie Henry pe un on neutru, cu ochii în tavan.

— Alex, te aud, îţi jur pe ce am mai sfânt…

Se mai aude un sunet de la uşă de parcă Zahra a lovit-o, iar Henry sare şi el din pat. Chiar arată într-un mare fel, cuprins de panică şi de nimic altceva. Se uită pe furiş la perdele, de parcă se gândeşte să se ascundă după ele.

— Pizda mă-sii! continuă Alex în timp ce se chinuie să-şi tragă pantalonii. Înşfacă un tricou şi nişte boxeri de pe jos, le aruncă spre pieptul lui Henry şi îi arată dulapul. Intră acolo!

— Mda, remarcă el.

— Da, putem să analizăm simbolistica ironică mai târziu. *Du-te!* îl roagă Alex, şi Henry îl ascultă, iar când uşa se deschide, Zahra stă în prag cu termosul şi cu o expresie pe faţă care parcă spune că nu are un masterat ca să stea după fundul unui adult în toată firea care se întâmplă să fie înrudit cu preşedinta.

— Ăă, ’neaţa! îi spune.

Zahra cercetează rapid camera – cearşafurile de pe jos, cele două perne pe care s-a dormit, cele două telefoane de pe noptieră.

— Cine e tipa? vrea ea să ştie, ducându-se glonţ la baie şi deschizând uşa de parcă o să găsească o starletă de la Hollywood în cadă. Ai lăsat-o să aducă un *telefon* aici?

— Nu e nimeni, o asigură Alex, dar se opreşte în mijlocul propoziţiei.

Zahra ridică o sprânceană.

— Ce vrei? M-am îmbătat noaptea trecută, atâta tot. Totul e bine.

— Da, e atât de bine că o să fii mahmur azi! îi spune Zahra, rotindu-se în jurul lui.

— Sunt bine. Totul e bine.

Ca şi cum aşa era planificat, se aud nişte bufnituri de pe cealaltă parte a uşii de la dulap, iar Henry, care şi-a pus pe jumătate boxerii lui Alex, iese rostogolindu-se din dulap.

Este o glumă vizuală foarte reuşită, se gândeşte Alex, aproape râzând isteric.

— Ăă, îngaimă Henry de pe jos. Îşi trage peste şolduri chiloţii lui Alex. Clipeşte. Bună!

Tăcerea se prelungeşte.

— Eu… începe Zahra. Oare vreau să-mi explici ce rahat se întâmplă aici? Cum de e *aici* din punct de vedere fizic şi geografic *şi de ce*... Nu, nu. Nu-mi răspunde. Desface capacul de la termos şi bea o gură de cafea. O, Doamne, oare *eu* am făcut asta? Nu m-am gândit niciodată… când am plănuit totul… O, Doamne!

Henry se ridică de pe jos şi şi-a pus o cămaşă, iar urechile îi sunt de un roşu-aprins.

— Mă gândesc că, dacă te ajută… A fost. Ăăă. Destul de inevitabil. Cel puţin pentru mine. Aşa că n-ar trebui să te învinovăţeşti.

Alex se uită la el, încercând să se gândească să adauge ceva, când Zahra îl împunge în umăr cu un deget dat cu ojă.

— Ei bine, sper că a fost *distractiv,* pentru că dacă află cineva, s-a zis cu noi. Arată spre Henry. Şi cu tine. Presupun că nu te pun să semnezi un acord de confidenţialitate?

— Deja am semnat unul pentru el, intervine Alex, iar urechile lui Henry se transformă din roşii într-o nuanţă alarmantă de purpuriu. Acum şase ore se lipea somnoros de pieptul lui Henry, iar acum stă aici pe jumătate dezbrăcat şi vorbeşte despre acte. Urăşte hârţogăria. Cred că e suficient.

— A, super! exclamă Zahra. Mă bucur că ai gândit-o până la capăt. Minunat. De câtă vreme sunteţi împreună?

— De la Revelion, răspunde Alex.

— De la *Revelion?* repetă Zahra cu ochi mari. Sunteţi împreună de *şapte luni?* De asta tu… O, Doamne, credeam că încep să-ţi placă relaţiile internaţionale sau ceva.

— Păi practic…

— Dacă termini propoziţia, o să-mi petrec seara asta la răcoare.

Alex se strâmbă.

— Te rog, nu-i spune mamei.

— *Pe bune?* îi şuieră. Tu-ţi bagi pula la propriu în *conducătorul unui stat străin* care e *bărbat,* la *cel mai important eveniment politic de dinainte de alegeri,* într-un hotel plin cu *reporteri,* într-un oraş plin cu *camere de luat vederi,* într-o cursă suficient de strânsă încât să *schimbe* rezultatul din cauza unui rahat ca ăsta, ca o demonstraţie a *viselor* mele *anxioase,* şi tu-mi ceri să *nu-i* spun preşedintei?

— Ăăă, da? Nu i-am spus. Încă…

Zahra clipeşte, strânge din buze şi scoate un sunet de parcă ar fi strânsă de gât.

— Ascultă. N-avem timp să ne ocupăm de aşa ceva, iar mama ta are suficiente pe cap fără să mai înţeleagă şi criza de identitate sexuală a fiului ei de douăzeci şi ceva de ani, aşa că n-o să-i zic nimic. Dar, odată ce am terminat discuţia, o vei face tu.

— În regulă, îi spune Alex în timp ce expiră.

— S-ar schimba cu ceva lucrurile dacă ţi-aş spune să nu-l mai vezi niciodată?

Alex se uită la Henry, care e şifonat, îngreţoşat şi îngrozit în colţul patului.

— Nu.

— Futu-i pizda mă-sii! exclamă ea, frecându-şi fruntea cu podul palmei. De câte ori te văd, parcă pierd un an din viaţă. Mă duc jos şi ai face bine să fii îmbrăcat şi să cobori în cinci minute ca să încercăm să salvăm nenorocita asta de campanie. Şi *tu* – se întoarce spre Henry – trebuie să te întorci acum în afurisita aia de Anglie şi, dacă te vede cineva că pleci, te omor cu mâna ea. Întreabă-mă dacă mi-e frică de Casa Regală.

— Am înţeles, îngaimă Henry, cu glasul stins.

Zahra se mai uită urât la el pentru ultima oară, se întoarce pe călcâie şi iese sigură pe ea din cameră, trântind uşa în urma ei.

NOUĂ

— ÎN REGULĂ, SPUNE EL.

Mama lui e de partea cealaltă a mesei, cu mâinile împreunate, aşteptându-l să vorbească. Palmele încep să-i transpire. Se află într-una din sălile de conferinţă mai mici din Aripa de Vest. Alex ştie că ar fi putut să meargă cu ea la prânz sau ceva de genul, dar, ei bine, s-a cam panicat.

Se gândeşte că trebuie doar să-i spună.

— Eu am… Am început să-mi dau seama de nişte chestii legate de mine în ultima vreme. Şi… voiam să-ţi zic, pentru că eşti mama mea, şi vreau să faci parte din viaţa mea, şi nu vreau să-ţi ascund chestii. Şi este relevant pentru campanie din perspectiva imaginii.

— În regulă, spune Ellen pe un ton neutru.

— În regulă, repetă el. OK. Deci mi-am dat seama că nu sunt heterosexual. De fapt, sunt bisexual.

Ellen se luminează la faţă şi râde, desfăcându-şi mâinile.

— Asta era, scumpule? Doamne, eram îngrijorată că o să fie ceva mai grav. Se întinde peste masă şi îşi pune mâna peste a lui. E super, dragule! Mă bucur că mi-ai spus.

Alex îi zâmbeşte, iar nodul de anxietate din piept îi mai slăbeşte, dar mai este o bombă de detonat.

— Şi… mai e ceva. Am… întâlnit pe cineva.

Îşi întoarce capul într-o parte.

— Da? Ei bine, mă bucur pentru tine, sper că a semnat toate hârtiile…

— Este… ăăă… o întrerupe. E Henry.

Trec câteva clipe. Ellen se încruntă şi sprâncenele i se apropie.

— Henry…

— Da, Henry.

— Henry, adică… prinţul?

— Da.

— Al Angliei?

— Da.

— Deci nu alt Henry?

— Nu, mamă. Prinţul Henry. De Wales.

— Credeam că-l deteşti. Sau… acum sunteţi prieteni?

— Ambele propoziţii au fost adevărate în momente diferite. Dar acum suntem împreună. De ceva vreme. Suntem împreună. Cam de şapte luni. Cred?

— Înţeleg…

Ellen se uită lung la el un minut întreg. El se foieşte agitat pe scaun.

Deodată, are telefonul în mână şi se ridică în picioare şi împinge scaunul sub masă.

— În regulă, îmi anulez tot ce aveam în după-amiaza asta. Am nevoie de timp să pregătesc nişte materiale. Eşti liber într-o oră? Putem să ne reîntâlnim aici. O să comand mâncare. Adu-ţi paşaportul, orice chitanţe şi documente importante ai, dragule.

Ellen nu aşteaptă să-i spună că e liber, ci doar iese din cameră şi dispare pe coridor. Nici nu s-a închis bine uşa, că Alex primeşte o notificare pe telefon. SOLICITARE DE PROGRAMARE ÎN CALENDAR DE LA MAMA: ORA 14, ARIPA DE VEST, ETAJUL I, DISCUŢIE – ETICĂ INTERNAŢIONLĂ ŞI IDENTITATE SEXUALĂ.

O oră mai târziu, sunt pregătite câteva cutii cu mâncare chinezească şi o prezentare în PowerPoint. Pe primul slide scrie: EXPERIENŢE SEXUALE CU MONARHI STRĂINI: O ZONĂ GRI. Alex se întreabă dacă e prea târziu să se arunce de pe acoperiş.

— În regulă, spune Ellen când se aşază, cu aproape acelaşi ton pe care l-a folosit mai devreme. Înainte să începem, vreau să fie foarte clar că te iubesc şi te susţin mereu. Dar, ca să fiu sinceră, este

o situaţie dezastruoasă din punct de vedere logistic şi etic, aşa că trebuie să fim siguri că suntem bine pregătiţi, în regulă?

Următorul slide se numeşte EXPLORAREA SEXUALITĂŢII: E CEVA SĂNĂTOS, DAR TREBUIE SĂ FIE PRINŢUL ANGLIEI? Îşi cere scuze că n-a avut timp să se gândească la titluri mai bune. Alex îşi doreşte să moară ca să scape.

Următorul: FONDURI FEDERALE, CHELTUIELI DE CĂLĂTORIE, SEX OCAZIONAL ŞI TU.

Îngrijorarea ei principală e să se asigure că Alex nu a folosit vreun avion privat din fonduri federale pentru a se întâlni cu Henry în scopuri exclusiv personale – nu a făcut-o – şi să-l pună să semneze multe hârtii ca să-şi acopere amândoi fundurile. Pare rece şi greşit să bifezi căsuţe legate de relaţia ta, mai ales când Alex nici nu a discutat încă cu Henry jumătate din întrebări.

E chinuitor, dar se termină în cele din urmă şi Alex nu moare, ceea ce e ceva. Mama lui ia ultimul formular, pe care îl pune într-un plic cu restul. Îl dă deoparte şi îşi dă jos ochelarii de citit, punându-i şi pe aceştia deoparte.

— Aşadar, începe ea. Uită cum stă treaba. Ştiu că am pus multă presiune pe tine. Dar o fac pentru că am încredere în tine. Eşti un dobitoc, dar am încredere în tine şi în judecata ta. Ţi-am promis cu mulţi ani în urmă că n-o să-ţi spun niciodată să fii ceva ce nu eşti. Aşa că n-o să fiu preşedinta sau mama care îţi interzice să te vezi cu el. Inspiră din nou, aşteptându-l pe Alex să dea din cap că a înţeles. Dar, continuă ea, este o treabă al naibii de importantă. Nu e un coleg de facultate sau un asistent. Trebuie să te gândeşti foarte bine, pentru că te pui în pericol pe tine, cariera ta şi mai ales campania şi întreaga administraţie. Ştiu că eşti tânăr, dar este o decizie permanentă. Chiar dacă nu rămâi cu el pentru totdeauna, vei purta mereu o etichetă. Aşa că trebuie să te gândeşti dacă vei avea

mereu sentimente faţă de el. Şi, dacă nu, atunci trebuie să încetezi dracului.

Îşi pune mâinile pe masă în faţă, iar tăcerea atârnă în aer. Alex simte că inima îi este prinsă undeva între amigdale.

Mereu. Pare un cuvânt imposibil de important, ceva cu care trebuie să se obişnuiască zece ani de acum încolo.

— Şi-mi pare rău că trebuie să fac asta, scumpule, dar nu mai lucrezi pentru campanie.

Alex revine la realitatea foarte crudă şi simte un gol în stomac.

— Stai, nu…

— Alex, nu e cale de întors, îi spune, şi pare şi ea supărată, dar Alex îi ştie foarte bine expresiile faciale. Nu pot risca. Eşti prea aproape de soare. O să spunem presei că te concentrezi pe alte opţiuni în carieră. În weekend o să mă asigur să ţi se elibereze biroul.

Întinde o mână şi Alex se uită în palma ei la liniile de îngrijorare, până când îi pică fisa.

Se scotoceşte prin buzunare şi scoate ecusonul de campanie. Primul artefact al întregii sale cariere, o carieră pe care a reuşit să o nenorocească în câteva luni. Şi i-l dă.

— A, şi ultima chestie, îi spune pe un ton brusc protocolar, scoţând ceva de sub hârtii. Ştiu că şcolile de stat din Texas nu au deloc programe de educaţie sexuală şi nu am luat asta în considerare când am stat de vorbă – şi e vina mea că am presupus –, aşa că voiam să mă asigur că ştii că tot trebuie să foloseşti prezervative şi când faci sex an…

— *OK, mersi, mamă!* strigă Alex la ea cu jumătate de gură, aproape dărâmând scaunul în goana de a ajunge la uşă.

— Aşteaptă, scumpule! strigă după el. I-am rugat pe cei de la Planned Parenthood să ne trimită broşurile astea, ia şi tu una! Au trimis un curier pe bicicletă şi tot tacâmul!

O adunătură de păcălici şi bandiţi

A <agcd@eclare45.com>
10/08/20 01.04
către **Henry**

H,

Ai citit vreodată vreuna din scrisorile lui Alexander Hamilton către John Laurens[68]?

Ce tot spun? Desigur că nu ai făcut-o. Probabil ai fi dezmoştenit pentru simpatii revoluţionare.

Ei bine, din moment ce mi s-a făcut vânt din campanie, nu am altceva de făcut decât să mă uit la ştiri la TV (care-mi mănâncă din materia cenuşie în fiecare zi), să recitesc *Harry Potter* şi să sortez toate rahaturile vechi de la facultate. Mă uit la eseuri şi mă gândesc: excelent, da, mă bucur că am stat toată noaptea să îl scriu ca să iau nota 10 în clasă, doar ca să fiu dat rapid afară de la prima slujbă pe care am avut-o şi exilat în dormitor! Bună treabă, Alex!

Aşa te simţi în palat tot timpul? E *naşpa* rău, în pula mea, frate.

Aşa că scotocesc prin chestiile de la facultate şi găsesc un eseu despre corespondenţa lui Hamilton din timpul războiului, şi ascultă-mă: cred că Hamilton a fost bi. Scrisorile către Laurens sunt aproape la fel de romantice ca alea adresate soţiei. În jumătate s-a semnat „Al tău" şi „Cu afecţiune, al tău", şi în ultima, înainte ca Laurens să moară, s-a semnat „Al tău pentru totdeauna". Nu pot să-mi dau seama de ce nimeni nu discută despre posibilitatea ca unul din Părinţii Fondatori să nu fi fost hetero (în afară de biografia lui Chernow[69], care, apropo, e super tare, vezi bibliografia anexată). Adică *ştiu de ce,* dar…

Mă rog, am găsit un fragment dintr-o scrisoare adresată lui Laurens şi m-am gândit la tine. Şi cred că şi la mine:

Adevărul e că sunt un sincer ghinionist care îşi declamă cu emfază sentimentele tuturor. Îţi spun acestea pentru că ştii şi nu mă vei acuza de vanitate. Urăsc Congresul – urăsc armata – urăsc lumea – mă urăsc pe mine însumi. Cu toţii sunt o adunătură de păcălici şi bandiţi; cu excepţia ta…

Apropo de istorie, mă gândesc cum o să se scrie despre mine. Şi despre tine. Cumva îmi doresc ca oamenii să mai scrie aşa.

Istorie, hm? Pun pariu că am putea scrie noi una.

Cu drag, al tău care o ia încet, dar sigur razna,
Alex, Primul Fiu al Sacrilegiului Părinţilor Fondatori

Re: O adunătură de păcălici şi bandiţi

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
10/08/20 04.18
către **A**

Alex, Primul Fiu al Lecturilor Istorice Masturbatoare,

Propoziţia „vezi bibliografia anexată” e cel mai sexy lucru pe care mi l-ai scris vreodată.

Ori de câte ori aduci vorba că putrezeşti încetişor la Casa Albă, nu pot să nu simt că e vina mea şi mă simt ca dracu’. Îmi pare rău! Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine şi să nu fi venit la o chestie ca aia. M-a luat valul. Nu m-am gândit. Ştiu cât de mult a însemnat pentru tine slujba aia.

Vreau doar să… ştii tu. Să-ţi prezint o opţiune. Dacă vrei să mă vezi mai puţin şi să ai parte de mai multă muncă, de chestii necomplicate, să ştii că te-aş înţelege. Cu adevărat.

Oricum… Chit că mă crezi sau nu, dar chiar am citit ceva din Hamilton din mai multe motive. În primul rând, a fost un scriitor strălucit. În al doilea rând, ştiu că ţi s-a pus numele de la el (apropo, amândoi aveţi un număr alarmant de trăsături în comun: o hotărâre de neclintit, nu ştiţi când să tăceţi etc. etc.). Şi, în al treilea rând, o curvă impertinentă a încercat să-mi conteste virtutea comparându-mă cu un portret în ulei al lui, şi unele lucruri trebuie să aibă un context când ne amintim de ele.

Intenţionezi să prezinţi situaţia din perspectiva soldatului revoluţionar? Ţin să te informez că orice picătură din sângele regelui George al III-lea s-ar coagula şi nu ţi-aş mai fi de niciun folos.

Sau sugerezi să ne scriem mai degrabă scrisori la lumina lumânării?

Să-ţi spun că, atunci când nu suntem împreună, îţi visez trupul? Când dorm, te văd pe tine, talia ta, mă simt de parcă tocmai am fost cu tine, îţi simt atingerea mâinii pe ceafa mea şi nu-mi imaginez. Îţi simt pielea lipită de a mea şi fiecare oscior din trup mă doare. Pentru câteva clipe îmi ţin respiraţia şi sunt din nou cu tine acolo, în vis, într-o mie de camere şi totuşi nicăieri.

Cred că Hamilton a spus-o cel mai bine într-o scrisoare către Eliza[70]:

Îmi eşti prea adânc întipărită în minte ca să mă mai gândesc la altceva: nu numai că îmi ţii mintea ocupată toată ziua, dar până şi somnul mi-l invadezi. Te văd în fiece vis şi când mă trezesc nu pot să închid ochii din nou ca să mă gândesc la dulceaţa ta.

Dacă te-ai decis să accepţi ce ţi-am spus la începutul e-mailului, sper că nu ai citit restul mizeriei ăsteia.

Cu bine,
Prinţul Henry cel Scrântit Complet Biet Îndrăgostit Eretic Romantic

Re: O adunătură de păcălici şi bandiţi

A <agcd@eclare45.com>
10/08/20 05.36

către **Henry**

H,

Te rog să nu vorbeşti prostii. Nimic nu va fi simplu.
Oricum, ar trebui să fii scriitor. Eşti scriitor.

Chiar după tot ce mi-ai scris, mereu vreau să ştiu mai multe despre tine. E cumva o nebunie? Stau aici şi mă întreb: cine e persoana asta care ştie chestii despre Hamilton şi scrie aşa? De unde vine cineva ca tine? Cum de m-am înşelat aşa de amarnic?

E ciudat, pentru că mereu ştiu lucruri despre oameni, am o intuiţie care de obicei m-a dus mai mult sau mai puţin în direcţia corectă. Cred că am o intuiţie în privinţa ta, însă nu aveam ce trebuia în minte ca să înţeleg. Dar tot alungam ce-mi spunea intuiţia, de parcă mă duceam orbeşte într-o anumită direcţie şi speram să fie bine. Cred că asta te face pe tine Steaua Nordului?

Vreau să te văd din nou şi în curând. Tot citesc paragraful ăla din nou şi din nou. Ştii care. Te vreau aici, cu mine. Îţi doresc trupul şi pe tine. Şi vreau să

ies din casa asta, în pana mea. E groaznic să mă uit la June şi Nora la televizor apărând peste tot fără mine.

Mergem în fiecare an la casa de pe malul lacului a tatei din Texas. Un weekend întreg departe de ochii curioşilor. E un lac cu un ponton, iar tata găteşte mereu ceva super mişto. Vrei să vii? Mă tot gândesc la tine ars de soare şi arătos. E peste două săptămâni. Dacă Shaan poate vorbi cu Zahra sau cu cineva ca să vii cu avionul până în Austin, te putem lua de acolo. Da?

Al tău,
Alex

P.S. Allen Ginsberg[71] lui Peter Orlovksy – 1958:
Deşi tânjesc după apropierea solară dintre noi, mi-e dor de tine ca de acasă. Iubitule, străluceşte şi gândeşte-te la mine.

Re: O adunătură de păcălici şi bandiţi

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
10/08/20 08.22
către **A**

Alex,

Dacă eu sunt nordul, mi-e groază să mă gândesc unde oare ne îndreptăm, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă gândesc la identitate şi la întrebarea ta legată de locul din care mă trag, şi iată povestea mea, istorisită cât de bine mă pricep:

Odată ca niciodată a fost un tânăr prinţ care s-a născut într-un castel. Mama lui era o prinţesă învăţată, iar tatăl lui era cel mai arătos şi mai de

temut cavaler din întreg ţinutul. Când era mic, oamenii îi aduceau tot ce îşi dorea. Cele mai fine şi frumoase mătăsuri, fructe date în pârg din sera de portocali. Uneori era aşa de fericit, că simţea că nu se va sătura vreodată să fie prinţ.

Se trăgea dintr-un şir lung de prinţi, dar nu mai fusese niciodată un prinţ ca el: se născuse cu inima în afara trupului. Când era foarte mic, familia lui zâmbea, râdea şi spunea că într-o bună zi va dispărea. Dar, pe măsură ce creştea, inima rămânea unde era, roşie, vizibilă şi vie. Nu-i păsa foarte mult, dar într-o zi familia s-a temut că supuşii din regat vor observa în curând şi îi vor întoarce spatele prinţului.

Regina, bunica lui, locuia într-un turn înalt, de unde vorbea doar despre ceilalţi prinţi foşti şi actuali, care se născuseră normali.

Apoi cavalerul, tatăl prinţului, a fost doborât în luptă. Lancea i-a sfâşiat armura şi trupul, şi l-a lăsat sângerând în ţărână. Şi astfel, când regina a trimis straie noi şi armură pentru prinţ ca să-şi ascundă inima la loc sigur, mama prinţului nu a oprit-o. Căci îi era teamă acum: îi era teamă ca şi inima fiului să nu fie sfâşiată.

Aşa că prinţul a purtat-o şi mulţi ani a crezut că aşa e bine.

Până când l-a întâlnit pe cel mai arătos fiu de ţăran dintr-un sat din apropiere, care i-a spus lucruri îngrozitoare ce l-au făcut să simtă că trăieşte pentru prima oară de ani buni, şi s-a dovedit a fi cel mai nebun vrăjitor, unul care făcea să apară din senin aur şi shot-uri cu vodcă şi tarte cu caise, iar întreaga lui viaţă s-a ridicat într-un nor ameţitor de fum purpuriu, şi cei din regat au zis: „Nu ne vine să credem că suntem aşa de miraţi.”

Da, o să vin la casa de pe malul lacului. Trebuie să recunosc că sunt bucuros că mai ieşi din casă. Îmi fac griji să nu îi dai foc. Să înţeleg că-l voi cunoaşte pe tatăl tău?

Mi-e dor de tine!
x

Henry

P.S. Ce am scris e jenant, siropos şi sper sincer să uiţi totul imediat ce citeşti.

P.P.S. De la Henry James[72] către Hendrik C. Andersen, 1899:

Fie ca grozava Americă să nu se comporte ca o brută cu tine. Simt încredere în tine, Băiete drag – şi mă bucură că ţi-o arăţi. În tine îmi pun speranţele, dorinţele şi simpatiile cele mai puternice. Aşa că rămâi optimist şi spune-mi, pe măsură ce ţi se conturează, povestea americană (îmi imaginez că va fi mai mult sau mai puţin ciudată). Sper ca tutta quella gente[73] *să fie bună cu tine.*

— Te rog, *nu,* îi spune Nora, aplecându-se peste scaunul pasagerului. Există un sistem şi trebuie să respecţi sistemul.

— Nu cred în sisteme când sunt în vacanţă, îi spune June, cu trupul pe jumătate peste Alex, încercând să-i dea mâna Norei deoparte.

— E matematică, insistă Nora.

— Matematica n-are nicio autoritate aici.

— Matematica e *peste tot,* June.

— Dă-te jos de pe mine! îi strigă Alex, împingând-o pe June de pe umărul său.

— Tu trebuie să mă susţii! zbiară June şi îl trage de păr, ceea ce îl face pe Alex să se uite urât la ea.

— Te las să vezi doar o ţâţă, îi spune Nora. Aia bună.

— Ambele sunt bune, zice June, brusc distrasă.

— Le-am văzut pe amândouă. Aproape le văd acum, îi spune Alex, arătând ce poartă Nora pe timp de zi, adică o salopetă scurtă şi un sutien mic.

— #sfârcuriînvacanţă, îi zice. Te rooog!

Alex oftează.

— Scuze, Gândăcel, dar Nora a lucrat mai multe ore la lista ei de piese, aşa că ea ar trebuie să primească cablul de date.

De pe bancheta din spate se aud chicoteli feminine, dezgust şi triumf, iar Nora îşi conectează telefonul, jurându-se că are un fel de algoritm infailibil pentru lista perfectă de melodii pentru excursii cu maşina. Se aud primele trompete ale cântecului „Loco in Acapulco" de la Four Tops, iar Alex iese în cele din urmă din benzinărie.

Jeepul este proiectul tatălui lui Alex, care l-a recondiţionat când Alex avea în jur de zece ani. Acum e în California, dar merge cu el în Texas o dată pe an pentru acest weekend şi îl lasă în Austin, ca Alex şi June să vină cu el. Alex a învăţat să conducă într-o vară, iar acceleraţia i se simte la fel de bine sub picior acum când intră în formaţie cu două SUV-uri negre ale Serviciilor Secrete şi se îndreaptă spre autostradă. Foarte rar mai conduce el unde vrea.

Cerul e senin şi de un albastru spectaculos pe kilometri întregi, soarele atârnă jos şi greu dimineaţă devreme, iar Alex are ochelarii de soare pe nas, braţele goale, iar maşina este decapotată. Dă drumul mai tare la sistemul audio şi se simte de parcă ar putea arunca orice în vântul care îi trece prin păr, şi ar dispărea de parcă nu ar fi existat niciodată, de parcă nimic nu contează în afară de agitaţia şi bătăile rapide ale inimii din piept.

Dar totul este în regulă prin aburii dopaminei: faptul că a pierdut jobul din campanie, zilele neliniştite în care se plimba prin cameră, *Vei avea mereu sentimente pentru el?*

Alex ridică bărbia ca să simtă aerul cald şi lipicios al oraşului natal, şi se uită în oglinda

retrovizoare. Arată bronzat, calm şi tânăr, un texan, acelaşi puşti care a plecat spre DC. Aşa că fără planuri mari pentru azi.

În afara hangarului sunt câţiva agenţi de pază şi Henry într-o cămaşă cu mâneci scurte din batist, pantaloni scurţi şi o pereche de ochelari de soare la modă, cu o geantă de voiaj de la Burberry – un afurisit de vis de vară. Iar acum se aude „Here You Come Again" a lui Dolly Parton de pe lista Norei, până când Alex se dă jos din jeep, sprijinindu-se într-un braţ.

— Bună, bună, ce bine-mi pare să vă văd! le zice Henry de undeva de sub o îmbrăţişare sufocantă de la June şi Nora.

Alex îşi muşcă buza şi se uită la Henry cum le strânge de talie, şi apoi e rândul lui Alex, care îi simte mirosul curat şi îi râde în scobitura gâtului.

— Bună, iubire! îl aude pe Henry cum îi spune încetişor doar pentru el în părul de deasupra urechii, iar Alex uită să respire, pentru că râde incontrolabil.

— *Tobe, vă rog!* izbucneşte din sistemul stereo al jeepului şi se aude ritmul piesei „Summertime", iar Alex aprobă chiuind.

Şi, odată ce echipa de pază a lui Henry s-a aliniat cu maşinile Serviciilor Secrete, pornesc la drum.

Henry zâmbeşte larg lângă el în timp ce se deplasează pe autostrada 45, dând din cap fericit pe ritmul muzicii, iar Alex nu se poate abţine să nu se uite la el, simţindu-se năucit că Henry – prinţul Henry – este în Texas şi vine acasă cu el. June scoate patru sticle de Coca Cola mexicană din lada frigorifică de sub scaun şi le împarte, iar Henry ia prima gură şi practic se topeşte. Alex se întinde şi îi ia mâna liberă într-a lui, împreunându-şi degetele pe consola dintre ei.

Le ia o oră şi jumătate ca să ajungă la Lacul LBJ din Austin şi, când încep să-şi croiască drum spre apă, Henry întreabă:

— De ce se numeşte Lacul LBJ?

— Nora? o roagă Alex.

— Lacul LBJ, sau Lacul Lyndon B. Johnson, este unul din cele şase rezervoare formate datorită barajelor pe fluviul Colorado, cunoscute ca Texas Highland Lakes. Totul a fost posibil datorită lui LBJ, care a legiferat Actul Electrificării Rurale când era preşedinte. Şi LBJ avea o casă pe aici.

— Aşa e, aprobă Alex.

— Şi o informaţie amuzantă: LBJ era obsedat de pula lui, adaugă Nora. Îi spunea Jumbo şi o scotea mereu din pantaloni. Adică în faţa colegilor, a reporterilor, oricui.

— Şi asta e adevărat.

— Politica americană, zice Henry. Cu adevărat fascinantă.

— Tu vorbeşti, Henric al VIII-lea[74]? face Alex batjocoritor.

— *Mă rog,* spune Henry vesel, de cât timp veniţi aici?

— Tata a cumpărat casa când el şi mama s-au despărţit, aşa că de când aveam doisprezece ani, îi răspunde Alex. Voia să aibă o casă aproape de noi după ce s-a mutat. Am petrecut multe veri aici.

— Da, Alex, îţi mai aminteşti când te-ai îmbătat prima oară aici? intervine June.

— Cu daiquiri[75] cu căpşuni toată *ziua.*

— Ai vomitat *aşa de mult!* îi aminteşte ea drăgăstos.

Se opresc într-o parcare încadrată de copaci cu trunchiuri groase şi merg până la casa din vârful dealului cu aceeaşi faţadă veche, vopsită într-un portocaliu aprins cu arcade netede, cactuşi înalţi şi aloe. Mama lui nu s-a dat niciodată în vânt după decorul de *hacienda,* aşa că tatăl lui s-a implicat trup şi suflet când a cumpărat casa de lângă lac, luând uşi înalte de un albastru-verzui, bârne grele din lemn, şi gresie şi faianţă roz şi roşie de inspiraţie spaniolă. Mai sunt şi o verandă care împrejmuieşte toată proprietatea, şi scări care duc în josul dealului pe ponton, şi toate ferestrele cu

vedere la lac sunt larg deschise, iar perdelele plutesc în briza călduţă.

Echipele lor se apucă să inspecteze perimetrul – închiriază casa de lângă pentru mai multă intimitate şi pentru prezenţa obligatorie a echipei de protecţie şi pază. Henry ridică fără probleme lada frigorifică a lui June pe un umăr, iar Alex nu se extaziază dinadins.

Se aude strigătul lui Oscar Diaz, care apare după colţ cu stropi de apă curgându-i de la înot. Poartă sandalele lui maro vechi şi o pereche de pantaloni scurţi de înot cu papagali pe ei, cu ambele braţe ridicate spre soare, iar June i se aruncă în braţe.

— CJ! îi spune el când o învârte şi o pune pe balustrada din stuc.

Urmează Nora, apoi îl îmbrăţişează viguros pe Alex.

Henry păşeşte în faţă, iar Oscar îl cercetează din cap până în picioare – geanta Burberry, lada frigorifică pe umăr, zâmbetul rafinat, mâna întinsă. Tatăl lui fusese nedumerit, dar dispus să accepte când Alex l-a întrebat dacă poate aduce un prieten şi i-a pomenit nonşalant că acel prieten va fi prinţul de Wales. Alex nu ştie cum vor decurge lucrurile.

— Bună ziua! îi spune Henry. Mă bucur să vă cunosc. Sunt Henry.

Oscar îi ia mâna lui Henry.

— Sper că eşti gata să petreci.

O fi Oscar bucătarul familiei, dar mama lui Alex era cea care făcea carnea pe grătar. Cei din Pemberton Heights erau nedumeriţi – tatăl lui mexican în casă însiropând cu zel o prăjitură în timp ce mama sa blondă stătea în curte şi întorcea burgeri pe grătar dar relaţia lor funcţiona aşa. Alex a moştenit ce a fost mai bun de la amândoi şi acum e singurul de aici care se descurcă bine cu coastele de porc în timp ce Oscar face restul.

Bucătăria casei de lângă lac are vedere la apă şi miroase mereu a lămâie, sare şi ierburi aromate, iar tatăl lui se asigură că sunt mereu roşii şi avocado

când vin în vizită. Acum Alex stă în faţa ferestrelor mari şi larg deschise, cu trei rânduri de coaste puse în tigăi, pe blatul din faţa lui. Tatăl lui e la chiuvetă şi curăţă un ştiulete de porumb în timp ce fredonează în acelaşi timp cu un disc vechi cu Chente.

Zahăr brun. Boia afumată. Ceapă pudră. Chili pudră. Chili pulbere. Usturoi pulbere. Ardei Cayenne. Sare. Piper. Mai mult zahăr brun. Alex le măsoară pe fiecare cu mâna şi le pune în vas.

Jos, pe ponton, June şi Nora par implicate într-un turnir improvizat, repezindu-se una la alta de pe spinarea unor animale gonflabile, cu bastonaşe plutitoare în mână. Henry e uşor ameţit, fără cămaşă, şi încearcă să arbitreze, stând pe ponton, cu un picior pe pilon şi fluturând o sticlă de bere Shiner ca un nebun.

Alex zâmbeşte un pic pentru sine când se uită la ei. Henry şi fetele.

— Deci, vrei să vorbim? se aude vocea tatălui său în spaniolă, de undeva din stânga lui.

Alex tresare un pic speriat. Tatăl său s-a dus la bar, la câţiva centimetri de el, amestecând o cantitate mare de brânză, smântână şi condimente pentru porumb.

— Ah. E deja atât de evident?

— În legătură cu Raf.

Alex răsuflă uşurat, umerii i se lasă şi îşi îndreaptă din nou atenţia înspre condimentele pentru grătar.

— Ah, idiotul ăla.

Au abordat vag subiectul prin mesaje de când presa a vuit. Se simt amândoi trădaţi.

— Ai idee ce are în minte?

— Nu am nimic drăguţ de zis despre el, la fel ca şi tine. Şi nu am nicio explicaţie. Dar… Se opreşte gânditor, încă amestecând. Alex simte că are mai multe gânduri deodată, ceea ce se întâmplă des. Nu ştiu. După atâta vreme, vreau să cred că există un motiv pentru care vrea să fie în aceeaşi încăpere cu Jeffrey Richards. Dar nu-mi pot da seama de ce.

Alex se gândeşte la conversaţia la care a tras cu urechea din camera femeii de serviciu, întrebându-se dacă tatăl lui o să-i spună vreodată întreaga situaţie. Nu ştie cum să întrebe fără să se dea în vileag că s-a ascuns într-un tufiş ca să tragă cu urechea la discuţia lor. Relaţia tatălui său cu Luna a fost mereu aşa – vorbesc ca între adulţi.

Alex a fost la gala în scop caritabil pentru candidatura la Senat a lui Oscar unde l-au cunoscut prima oară pe Luna. Avea doar paisprezece ani şi deja îşi lua notiţe. Luna a apărut cu un steag LGBT prins la rever fără regrete. Alex şi-a notat.

— De ce l-ai ales? îl întreabă Alex. Îmi amintesc campania aia. Am cunoscut mulţi oameni care ar fi putut deveni politicieni extraordinari. De ce nu ai ales pe altcineva mai uşor de votat?

— Adică de ce am riscat cu ăla gay?

Alex încearcă să nu reacţioneze.

— Nu voiam să mă exprim aşa, dar da.

— Ţi-a zis Raf vreodată de ce părinţii lui l-au dat afară din casă la şaisprezece ani?

Alex tresare.

— Ştiu că i-a fost greu înainte de facultate, dar nu mi-a spus exact de ce.

— Da, familia lui nu a primit veştile prea bine. A avut câţiva ani foarte grei, dar s-a călit. În noaptea în care l-am cunoscut, se afla pentru prima oară în California de când fusese dat afară, dar era al naibii de sigur că avea să vină să susţină un frate din Ciudad de Mexico. Ca atunci când Zahra s-a dus la biroul mamei tale din Austin şi a zis că vrea să le dovedească ticăloşilor că se înşală. Recunoşti o luptătoare când o vezi.

— Da, îl aprobă Alex.

Urmează altă pauză în care Chente cântă pe fundal, în timp ce tatăl lui amestecă înainte de a vorbi din nou.

— Ştii… în vara aia te-am trimis să lucrezi la campania lui pentru că eşti cel mai bun om de acţiune pe care îl am. Ştiam că poţi s-o faci. Dar am

crezut şi că poţi să înveţi de la el. Aveţi multe în comun.

Alex rămâne tăcut câteva minute.

— Trebuie să fiu sincer, îi spune tatăl său, iar când Alex ridică din nou privirea, acesta se uită pe fereastră. Credeam că un prinţ e mai papă-lapte.

Alex râde şi se uită din nou la Henry şi la felul cum i se mişcă fundul în soarele după-amiezii.

— E mai dur decât pare.

— Nu e rău pentru un european, îi zice tatăl său. E mai bun decât jumătate dintre idioţii aduşi de June acasă. Şi decât jumătate din fetele aduse tine. Însă nu e mai bun decât Nora. Ea o să fie mereu preferata mea.

Alex se uită lung la el, până când tatăl său ridică în cele din urmă privirea.

— Ce? Nu eşti atât de subtil pe cât crezi.

— Eu… eu nu ştiu, se bâlbâie Alex. Credeam că vrei să ai parte de un moment catolic în legătură cu asta.

Tatăl său îl plesneşte peste biceps cu lingura, lăsându-i o urmă de smântână şi brânză.

— Să ai mai multă încredere în babacul tău, da? Puţină apreciere pentru sfântul protector al toaletelor unisex din California? Rahat mic cu ochi.

— Bine, bine, scuze! îi zice Alex râzând. Ştiu că e diferit când e vorba de propriul copil.

Râde şi tatăl lui, trecându-şi o mână prin barbişon.

— Chiar nu e. Oricum, nu pentru mine. Văd cine eşti.

Alex zâmbeşte din nou.

— Ştiu.

— Mama ta ştie?

— Da, i-am spus acum câteva săptămâni.

— Cum a reacţionat?

— Nu-i pasă că sunt bi. S-a cam speriat că e el. Mi-a făcut o prezentare PowerPoint.

— Pare a fi stilul ei.

— M-a concediat. Şi mi-a zis că trebuie să-mi dau seama dacă merită să risc totul pentru că ţin la

el.

— Şi merită?

Alex se vaită.

— Te rog, nu mă întreba, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt în vacanţă. Vreau să mă îmbăt şi să mănânc carne la *grătar* liniştit.

Tatăl lui râde cu regret.

— Ştii că pe multe planuri relaţia dintre mine şi mama ta a fost un eşec. Suntem amândoi prea mândri, fir-ar să fie! Dar, Doamne, ce femeie! Mama ta e fără umbră de îndoială iubirea vieţii mele. N-o să mai iubesc pe nimeni aşa. A fost ca o flacără mistuitoare. Şi m-am ales cu tine şi cu June, cei mai buni copii pe care îi are un ticălos bătrân ca mine. Genul ăsta de iubire e rară, chiar dacă a fost un dezastru total. Îşi suge măselele şi cade pe gânduri. Uneori trebuie să sari, şi speri că nu de pe o stâncă.

Alex închide ochii.

— Ai terminat cu monologurile paterne pe ziua de azi?

— Ce naşpa eşti! îi spune şi îi aruncă în cap un prosop de bucătărie. Pune coastele pe grătar. Vreau să mănânc azi. Şi îi strigă lui Alex, care s-a întors cu spatele să iasă: Şi să dormiţi în paturile suprapuse în noaptea asta! Sfânta Maria vă veghează!

Mai târziu, toţi mănâncă mult porumb, tamale cu porc şi sos verde, o oală întreagă de *frijoles charros*[176] şi coaste. Henry îşi pune pe farfurie câte puţin din toate şi se uită la mâncare de parcă aşteaptă să îi spună vreun secret, iar Alex îşi dă seama că Henry nu a mai mâncat niciodată cu mâinile.

Alex îi arată şi se uită cu satisfacţie aproape deloc disimulată cum Henry ia o coastă cu mâna şi se gândeşte cum să o atace, apoi chiuie când Henry sfâşie o bucată de carne cu dinţii. Mestecă mândru de sine, iar pe buza de sus şi pe vârful nasului are o dâră uriaşă de sos barbecue.

Tatăl lui are o chitară veche în sufragerie, iar June o ia pe verandă ca amândoi să şi-o paseze. Nora, cu una din cămăşile din batist ale lui Alex peste bikini, pluteşte desculţă înăuntru şi afară, umplându-le paharele dintr-o carafă de sangria plină ochi cu piersici albe şi mure.

Stau în jurul focului şi cântă piese vechi de la Johnny Cash, Selena, Fleetwood Mac. Alex stă şi ascultă cicadele, apa, vocea aspră de pădurar a tatălui şi, când acesta se duce la culcare, June rămâne singura care cântă.

El şi Henry se duc la un leagăn de la marginea verandei şi Alex se aşază lângă Henry, îngropându-şi faţa în gulerul cămăşii. Henry îl cuprinde cu braţul şi îi atinge linia maxilarului cu degetele care miros a fum.

June interpretează „Annie's Song", *you fill up my senses like a night in a forest*[77], iar briza atinge crengile copacilor, iar apa se ridică pentru a întâlni pontonul, iar Henry se apleacă pentru a-i găsi gura lui Alex, iar Alex e. Ei bine, este atât de îndrăgostit, că ar putea să moară.

A doua zi dimineaţă, Alex se dă jos din pat uşor mahmur şi cu unul din costumele de baie ale lui Henry în jurul cotului. Practic, au dormit în paturi suprapuse. Numai că nu au *început* acolo.

La chiuveta din bucătărie, Alex dă pe gât un pahar cu apă şi se uită pe fereastră la soarele orbitor şi strălucitor de pe lac, şi simte în piept un sentiment limpede de siguranţă.

E casa asta, distanţa clară faţă de DC, mirosurile vechi şi familiare ale cedrilor şi al *chile de árbol*[78]. Rădăcinile. Alex ar putea merge afară şi să-şi bage degetele în pământul primăvăratic şi să înţeleagă ceva despre el.

Şi chiar înţelege. Îl iubeşte pe Henry şi nu e nimic nou. E îndrăgostit de el de ani de zile, probabil de când l-a văzut prima dată în paginile revistei *J14* şi cu siguranţă de când Henry l-a lipit

de podeaua unui dulap cu provizii medicale şi i-a spus să tacă naibii din gură. De atât de mult timp.

Alex zâmbeşte în timp ce se întinde după tigaie, pentru că ştie că e riscul nebunesc căruia nu poate să-i reziste.

Când Henry intră în bucătărie în pijama, pe masa lungă şi verde e un adevărat festin pentru micul dejun, iar Alex e la aragaz, întorcând a douăsprezecea clătită.

— Ăla e un *şorţ?*

Alex arată cu mâna liberă spre chestia cu buline pe care o are peste boxeri, de parcă îşi arată unul din costumele elegante.

— Bună dimineaţa, scumpule!

— Scuze, îi spune Henry. Căutam pe altcineva. Arătos, obraznic, scund şi morocănos până la 10 dimineaţa? L-ai văzut?

— Du-te naibii, 1,75 e bine.

Henry traversează camera râzând şi vine în spatele lui ca să-l sărute pe obraz.

— Iubire, amândoi ştim că rotunjeşti.

E doar un pas până la cafetieră, dar Alex se întinde şi îşi bagă mâna în părul lui Henry înainte ca acesta să se poată mişca, şi îl trage ca să-l sărute pe gură de data asta. Henry pufneşte un pic surprins, dar îi răspunde pe măsură.

Alex uită pe moment de clătite şi de tot, nu pentru că vrea să-i facă chestii absolut murdare lui Henry – poate chiar şi cu şorţul încă pe el dar pentru că îl *iubeşte* şi nu e ciudat că *asta* face ca lucrurile murdare să pară în regulă.

— Nu ştiam că e un brunch, se aude deodată vocea Norei, iar Henry se dă în spate aşa de repede, că aproape îşi bagă fundul în vasul cu aluat.

Se strecoară ca să ajungă la cafetiera uitată, zâmbindu-le cu timiditate.

— Nu pare deloc igienic, spune June căscând pe când se ghemuieşte pe un scaun la masă.

— Îmi pare rău! îi spune Henry spăsit.

— Să nu-ţi pară, zice Nora.

— Mie nu-mi pare, adaugă Alex.

— Sunt mahmură, zice June pe când se întinde după carafa cu mimosa[79]. Alex, tu ai gătit totul?

Alex ridică din umeri, iar June se uită cruciş la el cu ochii împăienjeniţi, dar ştie.

În acea după-amiază, Henry vorbeşte cu tatăl lui Alex peste huruitul motorului bărcii despre ambarcaţiunile cu pânze care apar la orizont şi discută pe larg despre motoarele bărcilor, iar Alex se lasă păgubaş. Se reazemă de provă, se uită şi îi e uşor să-şi imagineze: Henry în viitor, care vine cu el în fiecare vară la casa de la lac, care învaţă cum să facă porumb, să lege bine un nod marinăresc şi îşi găseşte locul în familia sa ciudată.

Merg să înoate, se acoperă unul pe altul discutând politică şi îşi dau chitara unul altuia. Henry face o poză cu June şi Nora sub ambele braţe, amândouă în bikini. Nora îi ţine bărbia într-o mână şi îi linge faţa, iar June e cu mâinile în părul lui şi cu capul în scobitura gâtului, zâmbind angelic la cameră. I-o trimite lui Pez şi primeşte tot felul de mesaje supărate şi feţe plânse drept răspuns, şi aproape fac pe ei de râs.

E bine. E tare, tare bine.

Alex stă treaz în noaptea aia, beat de la Shiner şi de la prea multe bezele rumenite la focul de tabără, şi se uită la spiralele din plăcile de lemn ale patului de sus, şi se gândeşte când s-a maturizat aici. Îşi aminteşte când era mic, pistruiat şi curajos, când lumea părea nesfârşită, dar totul avea sens. Îşi lăsa de obicei hainele într-un morman pe ponton şi plonja cu capul înainte în lac. Totul era la locul lui.

Poartă la gât o cheie de la casa copilăriei lui, dar nu ştie când s-a gândit ultima oară la băiatul care o băga în broască.

Poate că pierderea jobului nu e cel mai nasol lucru care s-a întâmplat.

Se gândeşte la rădăcini, la limba maternă şi la a doua limbă. La ce şi-a dorit când era mic şi ce îşi doreşte acum şi unde se întâlnesc acele lucruri. Poate că punctul de întâlnire e aici, pe undeva în

insistenţa blândă a apei din jurul picioarelor lui, în literele necizelate scrijelite cu un briceag vechi de buzunar. Simte ritmul constant al pulsului cuiva lipit de el.

— H? şopteşte el. Eşti treaz?

Henry oftează.

— Mereu.

Alex se furişează prin iarbă, vorbind în şoaptă pe lângă una din gărzile de corp ale lui Henry care moţăie pe verandă, şi se duc în fugă spre ponton, împingându-se unul într-altul. Henry râde tare, umerii arşi de soare sunt de un roz-deschis în întuneric şi Alex se uită la el şi simte că pieptul i se umflă, şi parcă ar înota în lac fără să se oprească să tragă aer în piept. Îşi aruncă tricoul la capătul pontonului şi începe să-şi dea jos boxerii, iar când Henry ridică o sprânceană, Alex râde şi sare.

— Eşti un pericol public, îi spune Henry când Alex ajunge la suprafaţă.

Dar ezită puţin înainte să se dezbrace.

Henry stă gol la marginea pontonului, uitându-se la capul lui Alex şi la umerii care se mişcă în apă. În lumina lunii pare lung şi de vis, doar piele, piele şi iar piele catifelată şi albastră, şi e aşa de frumos, încât Alex crede că acest moment, umbrele delicate, coapsele palide şi surâsul în colţul gurii ar trebui să fie un portret al lui Henry care să rămână în istorie. Sunt licurici care zboară în jurul lui şi îi ajung în păr. O coroană.

Plonjează cu o graţie enervantă.

— Nu poţi să faci şi tu un lucru fără să fii aşa de pretenţios? zice Alex, stropindu-l când iese la suprafaţă.

— Ce tupeu tocmai din partea ta! i-o aruncă Henry şi zâmbeşte larg, ca atunci când bea ca parte a unei provocări, de parcă nimic pe lume nu-i place mai mult decât să fie înghiontit de Alex cel ostil.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spune Alex, venind spre el şi împroşcându-l cu apă.

Se aleargă în jurul pontonului şi se scufundă până la fundul lacului puţin adânc şi ies la suprafaţă, în

lumina lunii, cu coatele şi genunchii. Alex reuşeşte să-l prindă pe Henry de mijloc şi îl imobilizează, trecându-şi gura umedă peste gâtul pulsând al lui Henry. Vrea să rămână pentru totdeauna prins între picioarele lui Henry. Vrea să potrivească pistruii noi de pe nasul lui Henry cu stelele de deasupra şi să-l pună să spună constelaţiile.

— Hei! îi spune cu gura foarte aproape de Henry şi se uită cum picăturile de apă se preling de pe nasul lui Henry şi îi dispar în gură.

— Bună! îi răspunde Henry, iar Alex se gândeşte *Doamne, îl iubesc!*

Tot îi vine în minte, şi e din ce în ce mai greu să se uite la zâmbetul delicat al lui Henry şi să n-o spună.

Mişcă un pic piciorul ca să se învârtă puţin în cerc.

— Arăţi bine aici.

Henry zâmbeşte larg, strâmb şi puţin timid, şi îi atinge maxilarul lui Alex.

— Da?

— Da, face Alex. Îşi plimbă degetele prin părul ud al lui Henry. Mă bucur că ai venit weekendul ăsta. A fost aşa de intens în ultima vreme! Eu… Eu chiar aveam nevoie.

Henry îl împunge un pic cu degetele în coaste, certându-l cu blândeţe.

— Iei prea multe în cârcă.

Instinctul lui a fost mereu să nege: *Nu, nu e aşa* sau *Aşa vreau,* dar se abţine şi spune:

— Ştiu.

Şi îşi dă seama că e adevărul.

— Ştii la ce mă gândesc acum?

— La ce?

— Mă gândesc ca anul viitor după inaugurare să te aduc aici din nou şi să fim doar noi doi. Şi putem să stăm în lumina lunii şi să nu avem nicio grijă.

— O, sună bine, deşi neplauzibil.

— Hai, gândeşte-te, iubitule! La anul. Mama o să fie din nou preşedinte şi nu va trebui să ne îngrijorăm că mai trebuie să câştigăm alte alegeri. O

să gătesc *migas*[80] dimineaţă şi o să înotăm toată ziua, n-o să punem haine pe noi şi o să ne sărutăm pe ponton şi n-o să mai conteze dacă ne văd vecinii.

— Ei bine, o să conteze, să ştii. Va conta mereu.

Alex se dă înapoi şi nu poate descifra ce e întipărit pe faţa lui Henry.

— Ştii la ce mă refer.

Henry se tot uită la el, iar Alex nu poate să nu aibă impresia că îl vede cu adevărat pentru prima oară. Îşi dă seama că e probabil singura dată când a abordat înadins subiectul iubirii în discuţiile cu Henry şi i se citeşte cu siguranţă pe faţă.

Ceva se mişcă în spatele ochilor lui Henry.

— Unde baţi?

Alex încearcă să-şi dea seama cum naiba să sintetizeze tot ce trebuie să-i spună lui Henry în câteva cuvinte.

— June îmi spune că sunt agitat fără vreun motiv anume. Nu ştiu. Ştii cum se spune că trebuie să iei fiecare zi aşa cum e? Cred că eu gândesc zece ani în viitor. Atunci când eram în liceu, mă gândeam: ei bine, părinţii mei se urăsc, iar sora mea pleacă la facultate şi uneori mă uit la alţi tipi la duş, dar, dacă mă uit drept înainte, chestiile astea nu pot să mă prindă din urmă. Sau dacă merg la cursul ăla, la nu ştiu ce stagiatură sau job. Mă gândeam că, dacă îmi imaginam cu cine vreau să fiu şi luam toată anxietatea aia nebună din mintea mea şi o concentram pe chestia aia, puteam să o refolosesc ca să pun în mişcare altceva. Parcă nu am învăţat niciodată cum să fiu în prezent. Alex inspiră. Şi acum sunt aici. Cu tine. Şi mă gândesc că poate ar trebui să încerc să iau fiecare zi aşa cum e. Şi doar… să simt ce simt.

Henry nu scoate o vorbă.

— Iubitule.

Apa clipoceşte tăcută în jurul lui pe când ridică mâinile ca să îi ţină faţa lui Henry în ambele palme, trasând linia pometilor cu degetele lui mari.

Cicadele, vântul şi lacul încă mai scot sunete pe undeva, dar cumva tac acum. Alex nu poate auzi nimic decât bătăile inimii în urechi.

— Henry, eu…

Henry se mişcă brusc şi se bagă cu capul la fund, smulgându-se din îmbrăţişare până ca Alex să apuce să spună ceva.

Reapare lângă ponton cu părul lipit de frunte, iar Alex se întoarce şi se uită lung la el, fără răsuflare. Henry scuipă apă şi îl stropeşte, iar Alex se forţează să râdă.

— Iisuse! exclamă Henry, strivind o gânganie care a aterizat pe el, ce-i cu creaturile astea infernale?

— Sunt ţânţari, răspunde Alex.

— Sunt îngrozitoare, spune Henry pe un ton arogant. O să fac o boală tropicală.

— Îmi… pare rău?

— Vreau să spun că, ştii, Philip e moştenitorul, iar eu sunt de rezervă, şi dacă ticălosul ăla tupeist face un atac de cord la 35 de ani şi eu malarie, unde e rezerva?

Alex râde din nou fără tragere de inimă, dar simte foarte clar că i se ia din mână ceva înainte să poată apuca. Henry vorbeşte degajat, puţin, superficial. E vocea lui pentru presă.

— Oricum sunt terminat, spune Henry acum.

Iar Alex se uită neajutorat cum se întoarce şi se ridică din apă şi e pe ponton, punându-şi pantalonii scurţi pe el, iar picioarele îi tremură.

— Dacă nu te deranjează, cred că mă duc la culcare.

Alex nu ştie ce să spună, aşa că se uită la Henry cum parcurge porţiunea lungă de ponton şi dispare în beznă.

Începe să audă un ţiuit în spatele molarilor şi apoi în jos pe gât, apoi în piept, până în stomac. Ceva e în neregulă şi Alex o ştie, dar îi e prea teamă să facă un efort şi să întrebe. Apoi îşi dă seama deodată de pericolul de a lăsa iubirea să se amestece în toată

situaţia – conştientizarea că, dacă ceva nu e în regulă, nu ştie cum ar putea să suporte.

Pentru prima oară de când Henry l-a sărutat cu atâta hotărâre în grădină, Alex se gândeşte limpede: dacă nu a fost decizia lui? Dacă s-a lăsat copleşit de tot ce e Henry – de cuvintele pe care le scrie, de durerea lui sinceră – încât a uitat să ia în calcul faptul că *aşa* e el tot timpul cu toată lumea?

Dacă a făcut ceea ce a jurat că nu va face niciodată, ceea ce urăşte, şi s-a îndrăgostit de un prinţ pentru că era o fantezie?

Când se întoarce în cameră, Henry e deja în pat şi stă tăcut, cu spatele întors la el.

Dimineaţă, Henry nu mai e.

Alex se trezeşte şi patul lui e gol, făcut, iar perna e aşezată sub pătură. Aproape scoate uşa din balamale alergând înspre verandă, numai că nu găseşte pe nimeni. În curte nu e nimeni, nici pe ponton nu e nimeni. Parcă nici n-ar fi fost aici.

Găseşte biletul în bucătărie:

Alex,

A trebuit să plec devreme pentru o problemă de familie.

Am plecat cu agenţii.

N-am vrut să te trezesc.

Mulţumesc pentru tot!

X

E ultimul mesaj pe care i-l trimite Henry.

ZECE

ÎI TRIMITE LUI HENRY CINCI MESAJE ÎN PRIMA ZI. DOUĂ ÎN A doua zi. Şi niciunul în a treia. Şi-a petrecut prea mult timp din viaţă tot vorbind ca să nu cunoască semnele prevestitoare când cineva nu vrea să mai ştie de el.

Începe să facă un efort ca să-şi verifice telefonul o dată la două ore în loc de o dată pe oră, şi îşi ţine unghiile până când trec minutele. De câteva ori citeşte obsedat articole de presă despre campanie şi îşi dă seama că nu a verificat telefonul de ore întregi, şi de fiecare dată simte un val disperat de speranţă că va fi ceva. Nu e niciodată.

A crezut că a fost nesăbuit înainte, dar înţelege acum – a ţinut iubirea departe pentru că era singurul lucru care nu îl făcea să se piardă cu totul, şi acum e pierdut, prost, suferă din dragoste, e un dezastru absolut. Nu are un job ca să uite. Şi trage firul de declanşare al „Lucrurilor pe care doar oamenii îndrăgostiţi le spun şi le fac".

Aşa că:

Marţi noaptea se ascunde pe acoperişul Casei Albe, plimbându-se de atâtea ori încoace şi încolo, că pielea călcâielor i se despică şi sângele începe să îi curgă în mocasini.

Cana CLAREMONT PENTRU AMERICA pe care a primit-o într-o cutie pe care scrie clar că e de la biroul său din campanie, o amintire concretă a ceea ce l-a costat, zace acum spartă în chiuveta de la bucătărie.

Mirosul de ceai Earl Grey din bucătărie îi face gâtul să i se strângă.

Două vise şi jumătate despre păr nisipiu prins între degetele sale.

Un e-mail de trei rânduri, un fragment dintr-o scrisoare de arhivă a lui Hamilton către Laurens: *Nu ar fi trebuit să profiţi de slăbiciunea mea şi să te cuibăreşti în sufletul meu fără să ţi-o permit.* Alex o salvează ca ciornă, dar o şterge.

În a cincea zi, Rafael Luna ajunge în a cincea destinaţie de campanie în calitate de reprezentant al minorităţilor al campaniei lui Richards. Alex îşi face telefonul zob pe pavajul din faţa Capitolului. Ecranul e înlocuit până la sfârşitul zilei. Dar nu apare ca prin minune niciun mesaj de la Henry.

În dimineaţa celei de-a şaptea zile, scotoceşte prin şifonier când dă de nişte mătase albastru-verzuie – chimonoul stupid pe care Pez îl făcuse pentru ei. Nu l-a scos de când a fost în LA.

Alex e pe cale să-l bage la loc, când simte ceva în buzunar. Găseşte o bucată mică de hârtie împăturită. E de la hotelul din noaptea aia când totul s-a repoziţionat în sufletul lui Alex. E scrisul cursiv al lui Henry:

Dragă Thisbe,
aş vrea să nu fie un zid
Cu dragoste, Piram

Alex scoate telefonul atât de repede, că aproape îl scapă pe podea şi îl face zob din nou. Află că Piram şi Thisbe au fost iubiţi într-un mit grecesc, copii ai unor familii rivale, cărora li s-a interzis să fie împreună. Puteau să vorbească doar printr-o crăpătură în zidul care le despărţea casele.

Şi asta e oficial prea mult, în pizda mă-sii!

E sigur că nu îşi va aminti ce o să facă în continuare, va fi doar un interval de timp care l-a dus din punctul A în punctul B. Îi trimite mesaj lui Cash, ce faci în următoarele 24 de ore? Apoi scoate cardul de credit de urgenţă din portofel şi cumpără două bilete de avion la clasa întâi, non-stop. Îmbarcarea în două ore. De la Dulles International la Heathrow.

Zahra aproape refuză să-i facă rost de o maşină după ce Alex are „nenorocitul de tupeu” să o sune de pe pista de la Dulles. E întuneric şi plouă cu găleata când aterizează în Londra pe la nouă seara, iar el şi cu Cash sunt amândoi uzi până la piele, imediat ce ies din maşină în curtea din spate de la Kensington.

E clar că cineva l-a chemat pe Shaan prin staţie, pentru că e acolo, la uşa apartamentelor lui Henry, într-un pardesiu gri impecabil, uscat şi nemişcat sub o umbrelă neagră.

— Domnule Claremont-Diaz. Ce surpriză plăcută.

Alex nu are timp de stat la discuţii.

— Dă-le la o parte, Shaan!

— Doamna Bankston a sunat să anunţe că veniţi. Aţi intuit probabil, după cât de uşor aţi trecut de porţile noastre. Ni s-a părut mai potrivit să faceţi scandal undeva mai ferit de ochii lumii.

— Dă-te la o parte!

Shaan zâmbeşte, arătând de parcă i-ar plăcea cu adevărat să vadă doi bieţi americani mustind de apă.

— Ştiţi că e destul de târziu şi sunt complet îndreptăţit să chem pe cineva de la pază să vă ia de aici. Nu v-a invitat la palat niciun membru al Casei Regale.

— Pe dracu’! exclamă Alex. Trebuie să-l văd pe Henry.

— Mă tem că nu pot să vă las. Prinţul nu vrea să fie deranjat.

— Fir-ar să fie… Henry! Se dă la o parte din faţa lui Shaan şi începe să strige spre ferestrele dormitorului lui Henry, unde se vede o lumină aprinsă. Picături mari de ploaie îi cad drept în ochi. Henry, boule!

— Alex… se aude vocea agitată a lui Cash în spatele lui.

— Henry, rahat cu ochi ce eşti, mişcă-ţi fundul aici!

— Faceţi un circ de nedescris, îi spune Shaan pe un ton calm.

— A, da? face Alex, încă zbierând. Ce-ar fi să continui să ţip şi vedem care din ziare vine mai întâi! Se întoarce la fereastră şi începe să-şi agite şi braţele. Henry! Alteţa Voastră al naibii de Regală!

Shaan îşi duce un deget la cască.

— Echipa Bravo, avem o situa…

— Alex, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

Alex îngheaţă şi deschide gura să mai strige din nou, dar Henry e în spatele lui Shaan în prag, desculţ şi într-un trening ponosit. Lui Alex i-a căzut faţa. Henry nu pare impresionat.

Îşi lasă braţele să cadă.

— Spune-i să mă lase să intru.

Henry oftează şi îşi pişcă puntea nasului.

— E în regulă. Poate intra.

— *Mulţumesc,* spune Alex, uitându-se înadins la Shaan, căruia nu pare să-i pese deloc dacă moare de hipotermie.

Intră în palat ud tot, descălţându-se de pantofi în timp ce Cash şi Shaan dispar în spatele uşii.

Henry, care l-a condus, nici măcar nu s-a oprit să discute cu el, şi tot ce poate Alex să facă este să-l urmeze pe scara cea mare spre camerele lui.

— Foarte drăguţ! strigă după el, scuturându-se de apă. Speră să facă praf un covor. Mă ignori o săptămână, în pana mea, mă laşi să stau în ploaie ca un John Cusack mexican, şi acum nici nu vorbeşti cu mine. Să ştii că mă distrez de minune aici. Acum înţeleg de ce a trebuit să vă însuraţi cu nenorocitele voastre de verişoare.

— Aş prefera să nu vorbim unde putem fi auziţi, îi spune Henry, făcând stânga pe palier.

Alex vine după el mergând apăsat, urmându-l în dormitor.

— Ce anume? îl întreabă când Henry închide uşa în urma lor. Ce o să vorbim, Henry?

Henry se întoarce în cele din urmă cu faţa la el şi acum, că Alex nu mai are apă de ploaie în ochi, vede că pielea de sub ochi e purpurie şi subţire ca hârtie, iar în dreptul genelor e o nuanţă de roz. Alex

îşi dă seama că nu a mai fost atât de încordat de luni întregi, cel puţin nu în relaţia cu el.

— O să te las să-mi spui ce ai de zis, ca să poţi pleca apoi, îi spune Henry pe un ton neutru.

Alex se uită fix la el.

— Poftim? Şi apoi s-a terminat totul între noi?

Henry nu-i răspunde.

Ceva se ridică din gâtlejul lui Alex – furie, nedumerire, durere, resentiment. Din nefericire, simte că îi vine să plângă.

— Pe bune? spune cu neajutorare şi indignare. Încă îi curge apa de pe el. Ce *pana mea* se întâmplă? Acum o săptămână îmi trimiteai e-mailuri în care îmi spuneai ce mult ţi-e dor de mine şi vrei să te vezi cu *tatăl* meu, şi gata? Credeai că poţi să mă *ignori,* în pizda mă-tii? Henry, eu nu pot să mă opresc ca tine.

Henry se duce spre şemineul sculptat minuţios din partea cealaltă a camerei şi se sprijină de policioară.

— Crezi că nu-mi *pasă* la fel de mult ca tine?

— Păi cel puţin te comporţi ca atare.

— Sincer, chiar nu am timp să-ţi explic cât de mult te înşeli…

— Iisuse, ai putea înceta să mai fii un cretin aşa de obtuz pentru douăzeci de secunde?

— Ce mă bucur că ai zburat până aici ca să mă *insulţi…*

— *Te iubesc, în pula mea, da?* îi strigă Alex în cele din urmă, nemaiputând să se abţină.

Henry rămâne nemişcat, rezemat de policioară. Alex se uită la el cum înghite în sec, îi vede muşchii maxilarului cum i se contractă şi se pare că şi-ar ieşi din piele.

— Băga-mi-aş, îţi jur. Chiar nu e deloc uşor cu tine. Dar m-am îndrăgostit de tine.

Se aude un *clinchet* care sparge tăcerea. Henry şi-a scos inelul cu sigiliu şi l-a pus pe policioară. Îşi duce mâna la piept, îşi freacă palma, iar lumina pâlpâitoare a focului îi desenează umbre dramatice pe faţă.

— Ai idee ce înseamnă asta?

— Sigur că da…

— Alex, *te rog,* îi spune Henry şi, când se întoarce ca să se uite în cele din urmă la el, pare întristat, neconsolat. Te rog, nu. Tocmai ăsta e nenorocitul de motiv. Nu pot să fac asta, şi *ştii* de ce nu pot, aşa că *te rog* nu mă face s-o spun.

Alex înghite în sec.

— Nici nu vrei să încerci să fii fericit?

— Pentru numele lui Dumnezeu, am încercat să fiu fericit toată viaţa mea cretină. Dreptul meu dobândit la naştere este o ţară, nu fericirea.

Alex scoate biletul umed din buzunar, *Mi-aş dori să nu fie un zid,* şi îl aruncă cu agresivitate spre Henry, şi se uită la el cum îl ridică de jos.

— Şi atunci ce vrei să spui cu *asta,* dacă nu vrei să fim împreună?

Henry se uită la cuvintele scrise cu o lună în urmă.

— Alex, Thisbe şi Piram *mor* amândoi la sfârşit.

— O, *Doamne,* geme Alex. Şi ce, povestea noastră n-avea să fie ceva real pentru tine?

Şi Henry se răsteşte.

— Tu *chiar* eşti un cretin dacă crezi asta! şuieră Henry, cu biletul făcut ghem în pumn. De când te-am atins pentru prima oară, m-am prefăcut că sunt altceva decât îndrăgostit de tine? Eşti atât de infatuat, încât ai impresia că e despre tine şi dacă te iubesc sau nu, şi nu că sunt moştenitorul nenorocitului ăsta de tron? Tu măcar ai *opţiunea* de a nu alege o viaţă publică, dar eu o să trăiesc şi o să mor în palatele astea şi în familia asta, aşa că nu îndrăzni să vii la mine şi să pui la îndoială dragostea mea pentru tine când ea ar putea fi cea care ar putea distruge totul!

Alex nu vorbeşte, nu se mişcă, nu respiră, stă acolo nemişcat. Henry nu se uită la el, ci priveşte fix, într-un punct undeva pe policioară, şi se trage exasperat de păr.

— Nu trebuia să fie niciodată o problemă, continuă el cu glas răguşit. Credeam că pot să am o

părticică din tine şi să nu spun niciodată, şi tu nu va trebui să ştii niciodată, şi într-o zi te vei plictisi de mine şi vei pleca, pentru că sunt… Se opreşte brusc şi cu o mână tremurând despică aerul din faţa lui, într-un gest neajutorat legat de soarta lui. Niciodată n-am crezut că voi sta aici şi voi fi pus să fac o alegere pe care nu o pot lua, pentru că eu niciodată… niciodată nu mi-am imaginat că mă vei iubi şi tu.

— Ei bine, spune Alex. Te iubesc. Şi *poţi* alege.

— Ştii foarte bine că nu pot.

— Poţi *încerca,* spune Alex, simţind de parcă ar putea fi cel mai simplu adevăr din lume. Ce *vrei?*

— Te vreau pe tine…

— Atunci *ia-mă,* în pana mea!

— …dar nu vreau *asta.*

Alex vrea să-l apuce pe Henry şi să-l zgâlţâie, vrea să-i strige în faţă, vrea să-i facă ţăndări fiecare obiect preţios din cameră.

— Ce vrea să *însemne* asta?

— N-o *vreau!* aproape îi strigă Henry. Ochii îi strălucesc umezi, furioşi şi temători. Nu înţelegi, ce mama dracului? Nu sunt *ca* tine. Nu-mi pot permite să fiu *nesăbuit.* N-am o familie care să mă sprijine. Nu le spun oamenilor în faţă cine sunt şi nu visez la o carieră în rahatul ăsta de *politică,* ca să fiu şi *mai* analizat şi desfiinţat de lumea asta nenorocită. Te iubesc, te doresc şi tot nu vreau viaţa asta. Mi se permite, şi chestia asta nu mă face un mincinos, ci o persoană cu o fărâmă de autoconservare, spre deosebire de *tine,* şi nu ai niciun drept să vii aici şi să-mi spui că sunt laş!

Alex trage aer în piept.

— N-am zis niciodată că eşti laş.

— Eu… Henry clipeşte. Ei bine. Ideea tot aia e.

— Tu crezi că *eu vreau viaţa ta?* Crezi că vreau viaţa *Marthei?* Să stau într-o cuşcă de aur? Să nu am voie să vorbesc în public sau să am o nenorocită de părere…

— Atunci ce facem aici? De ce ne certăm, dacă vieţile noastre sunt atât de incompatibile?

— Pentru că nici tu nu vrei aşa ceva! insistă Alex. Nici tu nu vrei nimic din tot rahatul ăsta. Îl *urăşti.*

— Nu-mi spune ce vreau! i-o retează Henry. Habar nu ai ce simt.

— Uite ce e, n-oi fi eu faţă regală, spune Alex, păşind pe covorul oribil şi venind spre Henry, dar ştiu cum e ca întreaga viaţă să-ţi depindă de familia în care te-ai născut, da? Vieţile pe care ni le dorim *nu sunt atât de diferite.* Nu în felul în care contează. Vrei să iei ce ţi s-a dat şi să laşi în urmă lumea mai bună decât ai găsit-o. Şi eu la fel. Putem… putem găsi o cale să facem asta împreună.

Henry se uită în tăcere la el, iar Alex vede balanţa echilibrându-se în mintea lui.

— Nu cred că pot.

Alex se îndepărtează de el, dându-se înapoi pe călcâie de parcă a fost plesnit.

— Bine, zice el în cele din urmă. Ştii ce? La naiba, bine! O să plec.

— Bine.

— O să plec, zice, după care se întoarce şi se apropie de el, imediat ce-mi spui să plec.

— *Alex.*

E în faţa lui Henry acum. Dacă inima îi va fi distrusă în seara asta, o să-l facă pe Henry să-şi ia curajul în propriile mâini ca să o facă aşa cum trebuie.

— Spune-mi că ai terminat-o cu mine. O să mă urc înapoi în avion. Şi gata. Şi tu poţi să locuieşti în continuare în turnul tău, să fii nefericit pentru totdeauna şi să scrii o carte de poezii triste despre asta. Nu-mi pasă. Doar spune-o!

— Să te fut! îi spune Henry cu vocea gâtuită, şi îl apucă pe Alex de gulerul de la cămaşă, iar Alex ştie că o să-l iubească pe tâmpitul ăsta încăpăţânat pentru totdeauna.

— Spune-mi să plec, îi zice cu un zâmbet care i-a înflorit pe buze.

Simte înainte să-şi dea seama că e împins în spate şi lipit de un perete, iar Henry îl sărută cu disperare şi pasiune. Simte pe limbă un vag gust de sânge şi

zâmbeşte în timp ce se lasă în voia sentimentelor, se împinge în gura lui Henry şi îl trage de păr cu ambele mâini. Henry geme, iar Alex simte fiori pe şira spinării.

Se tot freacă de perete până când Henry îl împinge în spate, împleticindu-se spre pat. Alex sare când se loveşte cu spatele de saltea, iar Henry stă deasupra lui preţ de câteva secunde, uitându-se fix la el. Alex ar da orice să ştie ce naiba îi trece prin nenorocita aia de minte a lui.

Îşi dă brusc seama că Henry plânge.

Înghite în sec.

Faza e că Alex nu ştie. Nu ştie dacă este un fel de împăcare sau dacă e ultima oară. Nu crede că ar putea să treacă prin asta dacă ar fi ultima variantă. Dar nu vrea să plece acasă fără să aibă parte de apropiere.

— Vino aici.

I-o trage lui Henry încet şi adânc şi, dacă e ultima oară, tremură, icnesc şi totul e monumental, au gurile şi genele ude, iar Alex e un clişeu întins pe aşternutul de culoarea fildeşului şi se urăşte, dar e aşa de îndrăgostit! E stupid şi nesuferit de îndrăgostit, iar Henry îl iubeşte şi el, şi cel puţin pentru o noapte totul contează, chiar dacă amândoi trebuie să pretindă că au uitat totul a doua zi dimineaţă.

Henry se întoarce cu faţa în palma lui Alex, iar cu buza de jos îi atinge încheietura, şi Alex încearcă să memoreze toate detaliile, inclusiv felul în care genele îi ating obrajii şi culoarea trandafirie care îi ajunge până la urechi. Îi spune creierului prea surescitat: *Nu uita de data asta. E prea important.*

Afară e întuneric beznă când trupul lui Henry se predă în cele din urmă, în încăpere se lasă liniştea, iar focul s-a stins.

Alex se întoarce pe partea lui şi îi pune două degete pe piept, acolo unde are el cheia de pe lanţ. Inima îi bate la fel pe sub piele. Nu ştie cum poate fi adevărat.

Tăcerea se întinde mai mult, până când Henry se mişcă în pat lângă el şi se întoarce pe spate, trăgându-şi un cearşaf peste el. Alex vrea să spună ceva, dar nu are cuvinte.

Alex se trezeşte singur.

Îi ia o clipă ca totul să se reorienteze în jurul punctului fix din piept unde noaptea trecută s-a aşezat. Tăblia patului suflată cu aur şi minuţios lucrată, plapuma brodată, pătura subţire de serj de dedesubt – singurul lucru din cameră ales de Henry. Pipăie cu mâinile pe cearşaf până în partea de pat a lui Henry. E răcoroasă la atingere.

Palatul Kensington e cenuşiu şi mohorât dimineaţa devreme. Ceasul de pe policioară arată că nu e nici şapte, şi o ploaie violentă izbeşte fereastra mare, descoperită pe jumătate de draperiile trase.

Camera lui Henry nu a părut niciodată a fi a lui, dar, în liniştea dimineţii, se zăresc câteva părţi din el. Un teanc de ziare pe birou, cel din vârf mânjit de cerneala unui stilou care i-a explodat în geantă în avion. Un pulover lălâi peticit la coate, trântit pe un fotoliu vechi, cu spătar înalt, de lângă fereastră. Lesa lui David atârnă de mânerul uşii.

Şi lângă e un exemplar din *Le Monde* pe noptieră, sub un volum uriaş legat în piele cu operele complete ale lui Wilde. Recunoaşte data: Paris. Prima oară când s-au trezit unul lângă altul.

Alex închide ochii, simţind pentru prima oară în viaţă că nu ar trebui să mai fie aşa de băgăcios. Îşi dă seama că a sosit timpul să accepte doar ce Henry poate să îi ofere.

Aşternuturile au mirosul lui Henry. El ştie:

Unu. Henry nu e aici.

Doi. Henry n-a zis noaptea trecută că vrea vreun viitor.

Trei. Ar putea fi ultima oară când simte mirosul lui Henry pe ceva.

Dar patru. Lângă ceas, pe policioară, încă e inelul lui Henry.

Cineva apasă pe clanţă, iar Alex deschide ochii şi îl vede pe Henry cu două căni în mână şi zâmbind şters şi indescifrabil. Iar e îmbrăcat cu pantaloni de trening, stropiţi un pic de roua dimineţii.

— Părul tău e o minune dimineaţa, îi spune el, spărgând tăcerea.

Se apropie şi îngenunchează pe marginea saltelei, oferindu-i lui Alex o cană. E cafea cu un cub de zahăr şi scorţişoară. Nu vrea să simtă nimic în privinţa faptului că Henry ştie cum îi place să-şi bea cafeaua, nu când e pe cale să i se dea papucii, dar nu se poate stăpâni.

Numai că, atunci când Henry se uită din nou la el şi îl vede cum ia prima gură de cafea, zâmbeşte sincer. Se întinde şi îi atinge unul din picioarele lui Alex pe sub pătură.

— Bună! îi zice Alex fericit, uitându-se rapid la cafeaua în mână. Pari mai puţin… şucărit.

Henry râde.

— Tu vorbeşti? Ai venit ca o furtună la palat, plin de ranchiună, ca să-mi spui că sunt „un cretin obtuz”.

— În apărarea mea, zice Alex, chiar *erai* un cretin obtuz.

Henry se opreşte, ia o gură de ceai şi pune cana pe noptieră.

— Da, îl aprobă, şi se apleacă şi îl sărută pe Alex pe gură, iar cu o mână îi ţine cana ca să nu o verse.

Miroase a pastă de dinţi şi Earl Grey, şi poate că lui Alex nu o să i se dea papucii.

— Hei, îi spune când Henry se trage într-o parte. Unde ai fost?

Henry nu-i răspunde, iar Alex îl priveşte cum îşi dă jos bascheţii înainte să se urce ca să stea între picioarele lui Alex. Îşi pune mâinile pe coapsele lui Alex, acordându-i întreaga atenţie şi, când se uită în ochii lui Alex, ochii lui albaştri sunt limpezi şi atenţi.

— Aveam nevoie să alerg un pic. Să-mi limpezesc gândurile puţin, să-mi dau seama… ce urmează. Eram ca domnul Darcy îngândurat la

Pemberley[{81}]. Şi am dat nas în nas cu Philip. Nu ţi-am zis, dar el şi Martha sunt aici săptămâna asta, cât timp se renovează Anmer Hall. Se trezise devreme ca să se ducă la o întâlnire sau altceva şi mânca pâine prăjită. Simplă. Ai văzut pe cineva să mănânce pâine prăjită fără nimic pe ea? Mi se pare sincer sinistru.

Alex îşi muşcă buza.

— Unde vrei să ajungi, iubitule?

— Am stat de vorbă puţin timp. Din fericire, nu părea să ştie despre… vizita ta… noaptea trecută. Dar vorbea întruna despre Martha, pământuri şi moştenitorii prezumtivi pe care trebuie să-i aducă pe lume, deşi lui Philip nu-i plac deloc copiii, şi deodată parcă… parcă tot ce mi-ai zis noaptea trecută m-a izbit. M-am gândit, Doamne, asta e, nu? Trebuie să urmez planul. Şi nu e nefericit. E în regulă. E chiar foarte în regulă. E o viaţă întreagă de în regulă. A tot tras de un fir din plapumă, dar îşi ridică din nou privirea şi se uită fix în ochii lui Alex şi îi spune: Şi nu e suficient de în regulă pentru mine.

Inima lui Alex începe să bată neregulat.

— Nu?

Henry întinde mâna şi îi atinge un pomete lui Alex.

— Nu… mă pricep să spun chestiile astea ca tine, dar am crezut mereu… de când ştiam cum sunt şi chiar de dinainte, de când simţeam că sunt *diferit* – şi după tot ce s-a întâmplat în ultimii ani, toate chestiile nebuneşti din mintea mea –, mereu am crezut despre mine că sunt o problemă care merită să stea ascunsă. Nu am avut niciodată încredere în mine sau în ce-mi doream. Înainte să te cunosc, nu mă deranja dacă mi se întâmplau tot felul de chestii. Sincer, nu am fost niciodată de părere că meritam să fac o alegere. Mâna i se mişcă, iar cu degetele îi dă o buclă după ureche lui Alex. Dar tu te porţi cu mine de parcă merit să iau o decizie.

Alex simte ceva dureros în gât, dar înghite. Se întinde şi îşi pune cana pe noptieră lângă a lui Henry.

— Da, aşa e.

— Cred că încep să cred şi eu, zice Henry. Şi nu ştiu cât de mult ar mai fi durat dacă nu erai tu să ai încredere în mine.

— Şi nu e nimic în neregulă cu tine. Adică în afara faptului că eşti un cretin obtuz.

Henry râde din nou şi în jurul ochilor pielea i se strânge, iar Alex simte cum inima i s-a suit în gât, în sus spre tavanele împodobite, umplând întreaga cameră până la inelul de aur strălucitor care încă e deasupra şemineului.

— Îmi pare rău. Eu… eu nu eram pregătit să aud. În noaptea aia la lac… a fost prima oară când am crezut că o vei spune. M-am panicat, şi a fost stupid şi nedrept din partea mea, şi n-o s-o mai fac niciodată.

— Ai face bine să nu, îi spune Alex. Deci vrei să spui… că te bagi?

— Spun că, începe Henry, şi se încruntă, dar continuă să vorbească. Sunt îngrozit şi viaţa mea e o nebunie totală, dar aproape am murit în săptămâna asta când am încercat să renunţ la tine. Şi, când m-am trezit în dimineaţa asta şi m-am uitat la tine… nu mai am cum să trăiesc fără tine. Nu ştiu dacă voi putea vreodată să spun lumii întregi, dar… vreau. Într-o zi. Dacă vreau să las ceva în urmă pe pământul ăsta nenorocit, vreau să fie totul adevărat. Vreau să fiu numai al tău, în ce fel mă vei vrea, şi pot să-ţi ofer şansa unei vieţi împreună. Dacă poţi aştepta, vreau să mă ajuţi să încerc.

Alex îl priveşte în toată splendoarea lui, secolele de sânge albastru stând sub un candelabru Kensington de colecţie, şi se întinde să-i atingă faţa, şi se uită la degetele lui, şi se gândeşte cum a ţinut Biblia la ceremonia de inaugurare a mamei lui cu aceeaşi mână.

Şi îl izbeşte din plin: semnificaţia acestui moment. Cum niciunul din ei nu va putea vreodată

să se întoarcă la ce a fost înainte.

— În regulă, spune el. Îmi place să scriu istorie.

Henry îşi dă ochii peste cap şi îl sărută zâmbind, şi cad împreună pe perne, cu părul ud şi pantalonii de trening ai lui Henry şi picioarele goale ale lui Henry încolăcindu-se în aşternuturile fine.

Când Alex era mic, înainte să ştie lumea cum îl cheamă, visa cu ochii deschişi la o dragoste ca într-un basm, de parcă avea să vină în viaţa lui pe spatele unui dragon într-o zi. Când a mai crescut, a aflat că dragostea e un lucru ciudat, care poate fi distrus indiferent cât de mult ţi-l doreşti, o alegere pe care o faci oricum. Nu s-a gândit niciodată că se va dovedi că a avut dreptate de ambele dăţi.

Henry îl mângâie calm şi blând, şi se sărută leneş ore sau zile, profitând de ocazia rară ce li s-a ivit. Iau pauze ca să termine cafeaua călduţă şi ceaiul, iar Henry cere să li se aducă brioşe şi gem de mure. Îşi irosesc dimineaţa în pat, uitându-se pe laptopul lui Henry la Mel şi Sue[82], cârâind pe prăjiturile pentru ceai şi ascultând ploaia care acum se transforma în burniţă.

La un moment dat, Alex îşi ia blugii de la picioarele patului şi îşi caută telefonul. Are trei apeluri ratate de la Zahra, un mesaj vocal ameninţător de la mama lui şi 47 de mesaje necitite în grupul cu June şi Nora.

ALEX, Z TOCMAI MI-A SPUS CĂ EŞTI ÎN LONDRA?????????

Alex oh doamne

Îţi jur pe ce am mai sfânt că dacă faci
o prostie şi eşti prins, te omor
cu mâna mea

Dar te-ai dus după el!!!!
E ATÂT DE Jane Austen

O să-ţi trag una în faţă când te întorci.
Nu pot să cred că nu mi-ai zis

Cum a fost???
Eşti cu Henry acum?????

O SĂ TE POCNESC

Se pare că 46 din cele 47 de mesaje sunt de la June, şi al 47-lea e de la Nora, care îl întreabă dacă ştie vreunul din ei unde şi-a lăsat tenişii Chuck Taylor albi. Alex îi trimite mesaj: sunt sub patul meu şi henry te salută.

Abia s-a trimis mesajul, că telefonul îi vibrează cu un apel de la June, care vrea să fie pusă pe difuzor şi să i se povestească tot. După aceea, în loc să facă faţă furiei lui Zahra singur, îl convinge pe Henry să-l sune pe Shaan.

— Crezi că ai putea să o suni pe doamna Bankston şi să-i spui că Alex e teafăr şi nevătămat cu mine?

— Da, domnule. Şi să-i pun o maşină la dispoziţie pentru plecare?

— Ăăă, face Henry, apoi se uită la Alex şi îl întreabă fără să vorbească: *Stai?* Alex dă din cap. Mâine?

Urmează o pauză foarte lungă pe fir înainte ca Shaan să spună „Îi dau de veste” pe un ton care sugerează că ar prefera să facă orice altceva.

Alex râde când Henry închide, dar se întoarce la mesajul vocal care îl aşteaptă de la mama lui. Henry îi vede degetul deasupra butonului de play şi îl înghionteşte în coaste.

— Bănuiesc că trebuie să facem faţă consecinţelor cândva.

Alex oftează.

— Nu cred că ţi-am zis, dar ea… când m-a concediat, mi-a zis că, dacă nu sunt extrem de serios în privinţa ta, trebuie să îţi dau papucii.

Henry îşi mişcă nasul în spatele urechii lui Alex.

— Extrem de serios?

— Da, ai grijă să nu ţi se urce la cap.

Henry îl înghionteşte din nou cu cotul şi îl pupă agresiv pe obraz, afundându-i faţa în pernă. Când Alex se linişteşte în sfârşit, Henry e roşu la faţă, zăpăcit şi clar încântat.

— Chiar mă gândeam, spune Henry, că dacă sunt cu tine, o să-ţi distrug cariera. Nu voiai să ajungi în Congres până la treizeci de ani, nu?

— Fii serios. Uită-te la faţa asta. Oamenilor le place faţa asta. O să-i dau eu de capăt.

Henry pare foarte sceptic şi Alex oftează din nou.

— Ştii ce, chiar nu ştiu. Nu ştiu nici măcar cum aş putea fi legiuitor dacă sunt într-o relaţie cu un prinţ din altă ţară. Sunt chestii pe care trebuie să le înţeleg. Dar oameni mai îngrozitori, cu probleme mult mai mari ca mine, sunt aleşi tot timpul.

Henry se uită la el pătrunzător, aşa cum o face uneori când vrea să-l facă pe Alex să se simtă ca un gândac prins sub o vitrină, cu o piuneză în el.

— Chiar nu ţi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla?

— Nu, adică sigur că da. Clar rămâne secret până după alegeri. Şi ştiu că va fi nasol. Dar, dacă putem să mărturisim înainte să se afle, aşteptăm momentul potrivit şi facem totul cum vrem noi, cred că o să fie bine.

— De câtă vreme te-ai gândit la asta?

— Conştient? De la DNC. Subconştient în negare totală? De multă vreme. Cel puţin de când m-ai sărutat.

Henry se uită fix la el.

— E… incredibil.

— Dar tu?

— *Eu* ce? Iisuse, Alex! În tot timpul ăsta, fir-ar să fie!

— Tot timpul?

— De la Jocurile Olimpice.

— *Jocurile Olimpice?* Alex îi smulge perna de sub cap. Dar asta a fost, a fost…

— Da, Alex, în ziua în care ne-am întâlnit. Nimic nu trece pe lângă tine, nu? îi spune Henry, încercând

să-şi ia perna înapoi. Dar tu? îl întreabă, de parcă nu ar *şti*…

— Taci din gură, îi spune Alex, rânjind ca un idiot, şi nu se mai luptă cu Henry pentru pernă, ci în schimb se suie pe el şi îl sărută.

Alex trage păturile peste ei şi amândoi dispar sub ele, râzând pe înfundate, până când Henry se rostogoleşte pe telefonul lui Alex şi apasă cu fundul butonul mesajului vocal.

„Diaz, rahat cu ochi, nebun şi romantic incurabil ce eşti", se aude vocea din pat a preşedintei Statelor Unite. „Ai face bine să fie pentru totdeauna. Ai grijă de tine."

E incredibil, dar a fost ideea lui Henry să se furişeze din palat fără gărzi de corp după ei la două dimineaţa. A adus hanorace cu glugă şi pălării pentru amândoi – uniforma incognito a celor recunoscuţi la nivel internaţional –, iar Bea a pus la cale o ieşire zgomotoasă din capătul opus al palatului, în timp ce ei o rupeau la fugă prin grădini. Acum sunt pe asfaltul pustiu şi umed din South Kensington, flancat de clădiri înalte din cărămidă roşie şi un indicator pentru…

— Stai un pic, faci mişto de mine? întreabă Alex. *Prince Consort Road?* O, Doamne, fă-mi o poză în faţa indicatorului.

— Încă n-am ajuns! îi spune Henry peste umăr. Îl mai trage o dată de braţ pe Alex. Mergi, gură-cască!

Ajung pe altă stradă şi se furişează într-un alcov între doi stâlpi în timp ce Henry pescuieşte din hanorac un breloc cu vreo douăsprezece chei.

— Partea interesantă atunci când eşti prinţ e că toţi îţi dau aproape orice, dacă îi rogi frumos.

Alex se holbează la Henry, care atinge un zid absolut obişnuit.

— Şi în tot timpul ăsta am crezut că sunt Ferris Bueller[83] în relaţia asta.

— Credeai că sunt Sloane? face Henry, deschizând puţin un lambriu şi trăgându-l pe Alex

într-o piaţetă largă şi întunecată.

Terenul e în pantă, iar gresia albă le poartă sunetul paşilor în timp ce aleargă. Case victoriene rezistente din cărămidă se înalţă în noapte, încadrând curtea, iar Alex se gândeşte *Ah.* Muzeul „Victoria şi Albert”. Henry are o cheie de la V&A.

La uşă este un agent de pază corpolent.

— Gavin, nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, îi spune Henry, iar Alex vede teancul gros de bani pe care i-l strecoară Henry când dau mâna.

— În seara asta mergeţi în Oraşul Renaşterii? îl întreabă Gavin.

— Dacă eşti tu drăguţ, îi răspunde Henry.

Şi iar fug, trecând în viteză prin camerele pline cu obiecte de artă chinezeşti şi sculpturi franceze. Henry se mişcă fără probleme din cameră în cameră, trecând de o sculptură din piatră neagră a unui Buddha şezând şi de un nud în bronz al lui Ioan Botezătorul, fără să facă un pas greşit.

— Faci des aşa ceva?

Henry râde.

— E micul meu secret. Când eram mic, mama şi tata ne aduceau aici dis-de-dimineaţă, înainte de deschidere. Cred că voiau să ne deschidă apetitul pentru artă, dar în special pentru istorie. Încetineşte şi arată spre o jucărie mecanică cu un tigru din lemn care sfâşie un soldat englez, iar jos scrie *TIGRUL LUI TIPU.* Mama ne ducea să ne uităm la ea şi îmi şoptea: „Vezi cum îl mănâncă tigrul? Pentru că stră-stră-stră-străbunicul meu a *furat-o* din India. Cred că ar trebui s-o înapoiem, dar bunica ta refuză.”

Alex se uită la faţa lui Henry din semiprofil, la durerea care parcă i se mişcă sub piele, dar acesta îşi revine rapid şi îl ia pe Alex de mână. Aleargă din nou.

— Îmi place să vin noaptea aici. Câţiva dintre paznicii mai sus-puşi mă ştiu. Uneori cred că îmi place să vin pentru că, indiferent în câte locuri am fost sau câţi oameni am cunoscut sau câte cărţi am citit, locul ăsta e dovada că n-o să ştiu totul niciodată. E ca la Westminster: poţi să te uiţi la

fiecare sculptură sau bucată de vitraliu, şi ştii că este o istorie bogată, că totul a fost pus într-un loc anume dintr-un motiv foarte clar. Totul are un sens, o intenţie. Sunt câteva obiecte – *Marele pat din Ware*[84], de exemplu, este menţionat în *A douăsprezecea noapte, Epicene, Don Juan,* şi e aici; Totul e o poveste neterminată. Nu e incredibil? Şi arhivele, Doamne, aş putea petrece ore întregi la arhive, sunt… *vai!*

Se întrerupe în mijlocul propoziţiei pentru că Alex s-a oprit în mijlocul coridorului şi l-a tras ca să-l sărute.

— Bună! îi spune Henry când termină. Pentru ce a fost asta?

— Eu chiar te iubesc, ridică Alex din umeri.

De pe coridor, ajung într-un atriu cavernos în care sunt foarte multe camere. Au rămas doar câteva lumini aprinse, iar Alex vede un candelabru imens care atârnă sub cupola de sus, filamente şi sticlă albastră, verde şi galbenă. În spatele lui este un superb jubeu din fier înalt, pe palierul de deasupra.

— Asta e, îi zice Henry şi îl trage pe Alex de mână spre stânga, unde iese lumina de sub o arcadă imensă. L-am sunat înainte pe Gavin să mă asigur că lasă o lumină aprinsă. E camera mea preferată.

Alex a dat personal o mână de ajutor cu expoziţiile de la Smithsonian şi doarme într-o cameră unde a stat odată socrul lui Ulysses S. Grant[85], dar tot i se taie respiraţia când Henry îl trage de mână printre stâlpii de marmură.

În penumbră, camera parcă prinde viaţă. Tavanul boltit pare să se întindă până la cerul londonez de culoarea cernelii, şi sub el camera e decorată ca o piaţă undeva în Florenţa, cu coloane înalte, altare impunătoare şi arcade. Fântâni adânci se află pe podea, între statuile puse pe piedestaluri grele, iar efigiile sunt în spatele uşilor negre, iar pe plăcuţe scrie Înviere. Pe peretele din spate se întinde un jubeu gotic colosal făcut din marmură şi decorat cu

statui ornamentale de sfinţi care sunt negre, aurii şi impunătoare, sfinte.

Când Henry vorbeşte din nou, o face în şoaptă, de parcă i-e teamă să nu rupă vraja.

— Aici, noaptea, e aproape ca şi cum ai merge printr-o piaţă adevărată. Dar nu e nimeni ca să te atingă, să se holbeze la tine sau să încerce să-ţi facă o poză pe ascuns. Poţi doar să *exişti.*

Alex se uită şi îl vede pe Henry prudent, aşteptând, şi îşi dă seama că e ca atunci când ei doi s-au dus la casa de lângă lac – cel mai sacru loc pe care îl are.

Îl strânge pe Henry de mână şi îi zice:

— Spune-mi tot.

Henry o face, şi îl duce la fiecare obiect pe rând. Îi arată o sculptură în mărime naturală a lui Zefir, zeul grec al vântului de vest adus la viaţă de sculptorul Francavilla. Are o coroană pe cap şi un picior în nori. Narcis în genunchi, vrăjit de propria reflexie în apă, despre care s-a crezut odată că e Cupidonul pierdut al lui Michelangelo, dar e de fapt sculptat de Cioli – „Vezi aici că au trebuit să-i repare articulaţiile degetelor cu ghips?” –, sculptura ce îl înfăţişează pe Pluto care o răpeşte pe Proserpina şi duce în tărâmul întunericului, şi Iason cu lâna lui de aur.

Ajung înapoi la prima statuie, *Samson ucide un filistin*. cea care i-a tăiat respiraţia lui Alex când au intrat. N-a mai văzut ceva asemănător până acum – muşchii netezi, carnea în relief, respiraţia, viaţa ce transpare, toate sculptate în marmură de Giambologna. Dacă ar putea să o atingă, e sigur că pielea ar fi caldă.

— E cam ironic, nu crezi? spune Henry, uitându-se la ea. Eu, moştenitorul gay blestemat, stau aici, în muzeul Victoria, şi mă gândesc cât de mult i-au *plăcut* legile împotriva sodomiei. Zâmbeşte afectat. De fapt… mai ţii minte că ţi-am povestit despre Iacob I, regele gay?

— Cel cu prietenul cavaler idiot?

— Da, ăla. Ei bine, favoritul lui a fost George Villiers. Îi spuneau „cel mai frumos corp masculin din toată Anglia”. Lui Iacob i se aprinseseră călcâiele. Toată lumea ştia. De Viau, poetul francez, a şi scris o poezie. Îşi drege glasul şi începe să recite: „Un bărbat îl fute pe *monsieur* le Grand, altul îl fute pe *comte* de Tonnerre, şi e bine cunoscut că regele Angliei îl fute pe ducele de Buckingham.”

Alex se uită lung la el, şi Henry adaugă:

— În franceză rimează. Mă rog. Ştiai că motivul pentru care există versiunea Bibliei a regelui Iacob este că Biserica Anglicană era atât de nemulţumită de el că făcea paradă de relaţia cu Villiers, încât a pus să fie tradusă ca să reintre în graţiile lor?

— Glumeşti.

— A stat în faţa Consiliului Privat şi a zis: „Iisus îl are pe Ioan, iar eu pe George”.

— Iisuse!

— Exact. Henry încă se uită la statuie, dar Alex nu se poate abţine să nu se uite la el şi la zâmbetul viclean de pe faţă, pierdut în gânduri. Iar datorită lui Carol I, fiul lui Iacob, îl avem pe dragul de Samson. E singura sculptură de Giambologna care a părăsit vreodată Florenţa. A fost un cadou oferit de regele Spaniei lui Carol, care i-a dat lui Villiers această sculptură, o capodoperă nepreţuită şi uriaşă. Şi, câteva secole mai târziu, iată-l aici. Este una dintre cele mai frumoase sculpturi pe care le avem şi nici măcar nu am furat-o. Am avut doar nevoie de Villiers şi de poftele lui cu monarhii gay. Pentru mine, dacă ar fi un registru cu obiectivele naţionale gay din Anglia, Samson ar fi pe listă.

Henry radiază de bucurie ca un părinte mândru, de parcă Samson e al lui, iar Alex simte la rândul lui o undă de mândrie.

Scoate telefonul şi îi face o poză lui Henry acolo calm, ciufulit şi zâmbind lângă una din cele mai deosebite opere de artă din lume.

— Ce faci?

— Fac o poză unui obiectiv gay naţional. Şi unei statui.

Henry râde cu poftă, iar Alex se apropie de el, îi scoate şapca de baseball de pe cap şi se ridică pe vârfuri să-i sărute fruntea.

— E amuzant. Mereu am crezut că toată chestia asta e lucrul cel mai greu de iertat, dar tu te comporţi de parcă ar fi cel mai bun.

— O, da. Pe lista cu cele zece motive pentru care te iubesc sunt creierul, pe urmă pula, apoi statutul iminent de persoană gay revoluţionară.

— Eşti cel mai negru coşmar al reginei Victoria.

— Şi de asta *mă* iubeşti.

— Doamne, ai dreptate. În tot timpul ăsta, eu mă ţineam după tipul care îi va înfuria cel mai mult pe strămoşii mei homofobi.

— A, şi să nu uităm că erau şi rasişti.

— Cu siguranţă nu, dă Henry din cap cu un aer grav. Data viitoare ne uităm la câteva obiecte ale lui George al III-lea şi vedem dacă iau foc.

Prin jubeul din spatele camerei este altă încăpere, mai mare, în care sunt relicve bisericeşti. Vitralii şi statui cu sfinţi, iar în capătul camerei este o capelă cu altar înalt, scoasă din biserică. Scrie că iniţial a fost absida bisericii Santa Chiara din Florenţa în secolul al XV-lea. Este uimitoare – aşezată într-un alcov, ca să arate ca o capelă reală, cu statui ale sfintei Chiara şi sfântului Francisc de Assisi.

— Când eram mai tânăr, spune Henry, aveam o idee foarte complexă de a-l aduce aici pe cel pe care îl iubeam şi să stăm în capelă, că şi lui îi va plăcea la fel de mult şi vom dansa în faţa Sfintei Fecioare. Doar o… fantezie stupidă de adolescent.

Henry şovăie înainte de a scoate telefonul din buzunar. Apasă pe câteva butoane şi îi întinde mâna lui Alex, iar din micul difuzor încep să se audă primele acorduri ale piesei „Your Song”.

Alex râde.

— Nu mă întrebi dacă ştiu să dansez vals?

— Nu contează, îi spune Henry. Nici nu mi-a păsat vreodată.

Alex îl ia de mână, iar Henry se întoarce cu faţa la capelă, emoţionat, cu obrajii supţi în lumina

slabă, înainte să-l tragă pe Alex mai aproape de el.

Când se sărută, Alex aude o pildă din catehism amestecată printre traducerile cărţii: „Come, hijo mío, porque es buena, and the honecyomb, sweet to my taste.”[86] Se întreabă ce părere ar avea sfânta Chiara despre ei, rătăciţi ca David şi Ionatan[87].

Îşi duce la gură mâna lui Henry şi îi sărută mica umflătură de pe încheietura degetului, pielea de pe vena albastră de acolo, liniile din palmă, pulsul, sângele vechi păstrat mereu între aceste ziduri, şi se gândeşte: *În numele Tatălui, Fiului şi al Sfântului Duh, Amin.*

Henry face rost de un avion privat ca să-l ducă acasă pe Alex, iar acestuia îi e teamă de cât de aspru o să fie certat imediat ce ajunge în America, dar încearcă să nu se gândească. Pe pistă vântul îi suflă prin păr, iar Henry se caută în sacou după ceva.

— Ascultă, îi spune, scoţând mâna pumn din buzunar. Îi ia una din mâinile lui Alex şi o întoarce ca să-i lase ceva mic şi greu în palmă. Vreau să ştii că sunt sigur. O mie la sută.

Îşi ia mâna, şi acolo, în mijlocul palmei bătătorite a lui Alex, e inelul cu sigiliu.

— Ce? Alex ridică privirea să se uite la Henry, care îi zâmbeşte cu blândeţe. Nu pot…

— Păstrează-l. M-am săturat să-l tot port.

E o pistă privată, dar tot e riscant, aşa că Alex îl îmbrăţişează pe Henry şi îi şopteşte cu pasiune:

— Te iubesc al naibii de mult!

Ajuns la altitudinea de croazieră, Alex îşi scoate lanţul de la gât şi pune inelul lângă cheia de la casă. Scot amândouă un clinchet uşor pe când le pune sub cămaşă, două case una lângă alta.

UNSPREZECE

Chestii de acasă

A agcd@eclare45.com
2/9/20 17.12
către **Henry**

H,

Am ajuns acasă de trei ore. Deja mi-e dor de tine. Ce rahat!

Ţi-am zis în ultima vreme că eşti curajos? Încă îmi amintesc ce i-ai zis fetiţei din spital despre Luke Skywalker: „El e dovada că nu contează de unde vii sau cine e familia ta”. Iubitule, şi tu eşti dovada.

(Apropo, în relaţia asta, eu sunt clar Han şi tu Leia. Nu încerca să mă contrazici, pentru că o să te înşeli.)

Mă gândeam din nou la Texas, ceea ce fac cam des când sunt stresat cu alegerile. Sunt atâtea chestii pe care nu ţi le-am arătat încă! Nici măcar n-am fost în Austin! Vreau să te duc la Franklin Barbecue. Trebuie să stai la coadă ore întregi, dar asta face parte din experienţă. Chiar vreau să văd un membru al Casei Regale că stă la coadă ore întregi ca să mănânce bucăţi dintr-o vită.

Te-ai mai gândit la ce mi-ai zis înainte să plec? Îi spui familiei că eşti gay? Evident că nu eşti obligat. Păreai plin de speranţă când vorbeai despre asta.

Eu o să fiu aici, încă în carantină la Casa Albă (cel puţin mama nu m-a ucis că am fost la Londra), aşa că îţi ţin pumnii.

Te iubesc!

xoxoxoxoxoxo
A

P.S. Vita Sackville-West către Virginia Woolf[388]. – 1927:
Mă simt pustiită: mi-e dor de tine mai mult decât aş fi crezut. Şi eram pregătită să-ţi duc dorul destul de mult.

Re: Chestii de acasă

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
3/9/20 02.49
către **A**

Alex,
Da, într-adevăr, e de căcat. E tot ce mă împiedică să nu-mi fac bagajele şi să dispar pentru totdeauna. Poate că aş putea sta la tine în cameră ca un pustnic. Ai putea să-mi trimiţi mâncare şi eu o să stau la pândă, deghizat într-un ungher întunecat când răspunzi la uşă. Totul va fi parcă desprins din teribilul roman *Jane Eyre.*

The Mail va scrie tot felul de speculaţii aiuristice despre unde m-am dus, dacă m-am sinucis sau am dispărut la St. Kilda, dar numai noi doi vom şti că stau întins pe patul tău, citesc cărţi şi mănânc profiterol, şi fac dragoste neîncetat cu tine până când amândoi ne prăbuşim în sos de ciocolată. Aşa vreau să mor.

Însă mi-e teamă că sunt ca un prizonier aici. Bunica o tot întreabă pe mama când mă înrolez şi

dacă ştiu că Philip făcuse deja un an de armată când era de vârsta mea. Trebuie să-mi dau seama ce o să fac, pentru că încep să mă apropii de sfârşitul perioadei acceptabile de vacanţă de un an. Te rog să mă păstrezi în – cum spun politicienii americani? – gândurile şi rugăciunile tale.

Austin sună minunat. Poate în câteva luni după ce se mai liniştesc lucrurile? Aş putea să lipsesc un weekend prelungit. Putem să mergem la casa mamei tale? În camera ta? Încă mai ai trofeele de la Lacrosse? Spune-mi că mai ai afişe lipite.

Lasă-mă să ghicesc: Han Solo, Barack Obama şi… Ruth Bader Ginsburg[89].

(Sunt de acord cu faptul că tu eşti Han şi eu sunt Leia, în ideea în care eşti, fără îndoială, un cioban şleampăt care ne mână cu pistoale *nerf* şi ne-ar duce într-un câmp de asteroizi. Mie-mi plac bărbaţii de treabă.)

M-am gândit mai mult să spun familiei că sunt gay, şi de aceea stau aici deocamdată. Bea s-a oferit să fie prezentă când îi spun lui Philip, dacă vreau, aşa încât cred că o s-o fac. Din nou, gânduri şi rugăciuni.

Te iubesc nespus de mult şi vreau să fii aici curând. Am nevoie să mă ajuţi să aleg un pat nou pentru camera mea. M-am decis să scap de monstruozitatea aia din aur.

Al tău,
Henry

P.S. De la Radclyffe Hall[90] către Evghenia Souline, 1934:

Draga mea – mă întreb dacă îţi dai seama cât de mult contez pe tine să vii în Anglia, cât de mult înseamnă pentru mine – înseamnă totul pe lume şi,

într-adevăr, trupul meu va fi al tău, doar al tău, precum totul va fi al tău, al meu, prea iubito… Şi nimic nu va conta în afară de noi două, noi două care ne-am dus dorul şi în sfârşit suntem din nou împreună.

Re: Chestii de acasă

A agcd@eclare45.com
3/9/20 06.20
către **Henry**

H,

Ce rahat! Crezi că o să te înrolezi? Încă nu am cercetat subiectul O să o rog pe Zahra să pună pe cineva din echipa noastră să facă un dosar. Ce ar însemna? Ai fi plecat multă vreme? Ar fi periculos???? Sau doar porţi uniforma şi stai la un birou? Cum de n-am vorbit despre asta când am fost acolo????

Scuze. Intru în panică. Cumva am uitat că era o chestie care pândeşte la orizont. Sunt alături de tine, orice decizi că vrei să faci, numai spune-mi dacă trebuie să încep să mă uit cu tristeţe pe fereastră aşteptând să mi se întoarcă iubitul de la război.

Simt că uneori o iau razna că nu ai un cuvânt mai greu de spus legat de viaţa ta. Când mi te imaginez fericit, te văd în apartamentul tău, undeva în afara palatului, aşezat la un birou, scriind antologii ale istoriei gay. Iar eu sunt acolo, şi-ţi folosesc şamponul, şi te rog să vii la magazin cu mine, şi mă trezesc cu tine pe acelaşi nenorocit de fus orar în fiecare dimineaţă.

După alegeri, o să ne gândim ce facem în continuare. Mi-ar plăcea să ne întâlnim, dar ştiu că

tu trebuie să faci ce trebuie să faci. Să ştii că am încredere în tine.

Re: mi se pare o idee bună să-i spui lui Philip. Dacă nu-ţi iese, fă ca mine şi comportă-te ca ultimul dobitoc până când cei mai mulţi din familie o să îşi dea seama singuri.

Te iubesc. Salut-o pe Bea din partea mea.
A

P.S: Eleanor Roosevelt[91] către Lorena Hickock – 1933:
Mi-e tare dor de tine, draga mea. Cel mai frumos moment al zilei e când îţi scriu. La tine vremurile sunt mai furtunoase, dar mi-e dor de tine la fel de mult. Cel puţin aşa cred… Te rog să-ţi laşi inima la Washington atâta timp cât sunt aici, căci şi a mea e cu tine!

Re: Chestii de acasă

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
4/9/20 19.58
către **A**

Alex,

Ţi s-a întâmplat ca vreun lucru să meargă atât de incredibil de prost, încât ai vrea să fii vârât într-un tun şi aruncat departe în spaţiul întunecat şi nemilos?

Uneori mă întreb ce rost am eu sau orice lucru. Ar fi trebuit să-mi împachetez lucrurile într-o valiză, aşa cum ţi-am zis. Aş putea fi la tine în pat, suferind până mor, gras şi cu apetitul sexual satisfăcut în floarea tinereţii. *Aici zace prinţul Henry de Wales. A murit cum a trăit: a evitat planuri şi a supt pula.*

I-am spus lui Philip. Nu despre tine – ci despre mine.

Vorbeam cu Philip şi Shaan despre înrolare, şi i-am spus lui Philip că aş prefera să nu urmez calea tradiţională şi că nu cred că aş fi de folos cuiva în armată. M-a întrebat de ce sunt chitit să nesocotesc tradiţia bărbaţilor din această familie, şi cred că am divagat de la subiect, pentru că mi-am deschis gura asta afurisită şi am zis: „Pentru că nu sunt ca restul bărbaţilor din această familie, începând cu faptul că sunt foarte gay, Philip".

Odată ce Shaan a reuşit să-l dea la o parte de pe candelabre, Philip mi-a aruncat nişte chestii, dintre care unele erau „confuz sau nechibzuit" şi „asigurarea perpetuării descendenţei" şi „respectarea tradiţiei". Sincer, nu-mi amintesc foarte multe. În mare, am înţeles că nu era surprins să afle că nu sunt moştenitorul heterosexual care ar trebui, ci mai degrabă este consternat că nu intenţionez să mă prefac că sunt moştenitorul heterosexual, aşa cum trebuie să fiu.

Aşa că da, ştiu că am discutat şi am sperat că ar fi un bun prim pas să-i spun familiei că sunt gay. Nu pot spune că e un semn încurajator referitor la afişarea relaţiei noastre în public. Nu ştiu. Am mâncat o cantitate uriaşă de prăjituri Jaffa, ca să fiu sincer.

Uneori îmi imaginez că mă mut la New York ca să preiau şi să mă ocup de adăpostul lui Pez pentru tineri. Doar să plec. Să nu mă mai întorc. Poate chiar să dau foc la ceva din temelii înainte să plec. Ar fi drăguţ.

Iată o idee: ştii că mi-am dat seama că nu ţi-am spus ce părere am avut când ne-am întâlnit prima oară?

Vezi tu, pentru mine amintirile sunt dificile. Adesea dor. Ce este ciudat cu durerea e că îţi răpeşte viaţa întreagă, toţi anii care te-au făcut cine eşti, şi îi face aşa de dureroşi să ţi-i aminteşti din cauza unei absenţe, încât practic sunt greu de înţeles. Trebuie să inventezi un sistem complet nou.

Am început să mă gândesc la mine, la viaţa mea şi la toate amintirile, ca şi cum ar fi toate camerele întunecoase şi prăfuite de la Palatul Buckingham. Am luat noaptea în care Bea a plecat de la dezintoxicare şi eu am rugat-o să ia lucrurile în serios, şi am pus-o într-o cameră cu bujori roz pe tapet şi o harpă din aur în mijlocul încăperii. Am luat prima mea experienţă sexuală, petrecută cu unul din colegii fratelui meu de la universitate când aveam 17 ani, şi am băgat-o în cea mai înghesuită debara. Am luat ultima noapte a tatălui meu, felul în care faţa îi atârna, mirosul mâinilor, febra, aşteptarea continuă şi îngrozitoare, şi momentul în care nu a mai trebuit să aştept, ceea ce a fost şi mai îngrozitor, şi am găsit cea mai mare cameră, sala de bal, larg deschisă şi întunecoasă, cu ferestrele închise şi acoperite. Am închis uşile.

Dar prima oară când te-am văzut. La Rio. Am dus-o în grădini. Am pus-o între frunzele unui arţar argintiu şi am recitat-o urnei Waterloo[92]. Nu încăpea în nicio cameră.

Tu vorbeai cu Nora şi June, fericiţi, animaţi şi plini de viaţă, erai o persoană care trăia într-o dimensiune la care nu aveam acces, şi erai aşa de arătos! Pe atunci aveai părul mai lung. Nici nu erai încă fiu de preşedinte, dar nu ţi-era frică. Aveai în buzunar o frunză galbenă.

M-am gândit că e cel mai incredibil lucru pe care l-am văzut vreodată şi aş face bine să stau la

distanţă. M-am gândit că, dacă m-ar iubi vreodată cineva ca tine, aş lua foc.

Şi apoi am fost un prost nesăbuit şi m-am îndrăgostit de tine. Când mă sunai la ore cu adevărat şocante din noapte, te iubeam. Când mă sărutai în toalete publice dezgustătoare şi îţi ţuguiai buzele în baruri din hoteluri şi mă făceai fericit în feluri la care nici nu m-aş fi gândit că unul zdrobit şi întemniţat ca mine ar putea fi fericit, te iubeam.

Şi apoi, în mod inexplicabil, ai avut tupeul absolut de a mă iubi şi tu. Îţi vine să crezi?

Uneori, chiar şi acum, tot nu-mi vine să cred.

Îmi pare rău că lucrurile nu au mers mai bine cu Philip. Aş vrea să trimit mai multă speranţă.

Al tău,
Henry

P.S. De la Michelangelo[93] către Tommaso Cavalieri, 1533:

Ştiu bine că, la această oră, aş putea cu uşurinţă să-ţi uit numele ca şi hrana cu care trăiesc; nu, ar fi mai uşor să uit mâncarea care doar îmi hrăneşte trupul, şi nu numele tău care îmi hrăneşte atât trupul, cât şi sufletul, umplându-le pe amândouă cu atâta dulceaţă, că nu simt nici oboseală, nici frică de moarte în timp ce te ţin minte. Gândeşte-te cum aş fi eu dacă şi ochii s-ar bucura să te vadă.

Re: Chestii de acasă

A agcd@eclare45.com
4/9/20 20.31
către **Herry**

H,

Futu-i!

Îmi pare aşa de rău! Nu ştiu ce să mai zic. Îmi pare atât de rău! June şi Nora îţi trimit dragostea lor. Nu atât de multă dragoste ca mine. Evident.

Te rog nu-ţi face griji în legătură cu mine. O să vedem noi ce facem. S-ar putea să mai dureze. Am început să mă mai controlez în privinţa răbdării. Am învăţat tot felul de chestii de la tine.

Doamne, ce aş putea să scriu ca să-ţi fie mai bine?

Uite: nu pot decide dacă e-mailurile de la tine mă fac să-mi fie mai mult dor de tine sau mai puţin. Uneori mă simt ca o stâncă ciudată în mijlocul celui mai frumos ocean cu apă limpede când citesc ce mi-ai scris. Iubeşti mai presus de tine, mai presus decât orice. Nu pot să cred cât de norocos am fost să iau parte la aşa ceva – să fiu cel care se bucură de iubirea ta (şi e atât de multă!) –, şi mi se pare mai presus de noroc şi, cumva, mâna destinului. Dumnezeul catolic m-a făcut să-mi doresc să fiu cel despre care scrii chestiile astea. O să spun cinci Ave Maria. *Muchas gracias,* sfânta Maria!

Nu mă pot compara cu tine când vine vorba de proză, dar îţi *pot* scrie o listă.

LISTĂ INCOMPLETĂ: LUCRURI PE CARE LE ÎNDRĂGESC LA ASR PRINŢUL HENRY DE WALES

1. Cum râzi când te enervez.
2. Cum miroşi sub apa de colonie fiţoasă, ca aşternuturi curate, dar cumva şi ca iarba proaspătă (ce magie e asta?)
3. Cum îţi scoţi bărbia în faţă când încerci să pari dur.

4. Cum arată mâinile tale când cânţi la pian.
5. Toate lucrurile pe care le înţeleg acum despre mine datorită ţie.
6. Cum crezi că *Întoarcerea lui Jedi* este cel mai bun film din saga *Războiul stelelor* (greşit), pentru că în adâncul sufletului tău eşti un mare sentimental penibil care doar vrea să trăiască fericit până la adânci bătrâneţi.
7. Poţi recita poezii de Keats.
8. Poţi recita „Don't let it drag you down", monologul lui Bernadette din *Priscilla, regina deşertului.*
9. Cât de mult încerci.
10. Cât de mult ai încercat mereu.
11. Cât de hotărât eşti să încerci din nou.
12. Când umerii tăi îi acoperă pe ai mei, nimic din lumea asta tâmpită nu mai contează.
13. Numărul ăla nenorocit din *Le Monde* pe care l-ai adus la Londra, şi pe care l-ai păstrat şi care se află acum pe noptiera ta (da, l-am văzut).
14. Felul în care arăţi când te trezeşti.
15. Proporţiile între umeri şi talie.
16. Sufletul tău uriaş, generos, ridicol, indestructibil.
17. Scula ta la fel de uriaşă.
18. Faţa pe care tocmai ai făcut-o când ai citit ultima chestie.
19. Felul în care arăţi când te trezeşti (ştiu că am mai scris, dar chiar îmi place mult de tot).
20. Faptul că m-ai iubit dintotdeauna.

Mă tot gândesc la ultima chestie de când mi-ai zis-o, şi ce idiot am fost. Mi-e aşa de greu uneori să mă detaşez de gândurile mele, dar acum îmi aduc aminte ce ţi-am zis în noaptea aia la mine în cameră când a început totul şi cum te-am respins când te-ai oferit să-mi dai papucii după DNC, cum am încercat să mă prefac uneori că nu e nimic. Nici măcar nu ştiam ce voiai să-ţi faci. Doamne, vreau să mă lupt cu toţi cei care te-au rănit, dar mă număr şi eu printre ei, nu? în tot acest timp. Îmi pare atât de rău!

Te rog să rămâi la fel de superb, puternic şi incredibil. Mi-e dor de tine mi-e dor de tine mi-e dor de tine te iubesc. Te sun imediat ce-ţi trimit e-mailul, dar ştiu că-ţi place să rămână în scris.

A

P.S. Richard Wagner către Eliza Wille, re: Ludovic al II-lea[94] – 1864 (Mai ţii minte când ai interpretat Wagner pentru mine? E un dobitoc, dar fragmentul ăsta e tare de tot.)

E adevărat că îl am pe tânărul rege care mă adoră. Nu poţi să-ţi faci o idee legată de relaţia noastră. Îmi amintesc unul din visele mele din tinereţe. Odată am visat că Shakespeare era în viaţă: că l-am văzut şi am vorbit cu el: nu voi uita niciodată impresia pe care mi-a lăsat-o acel vis. Apoi aş fi vrut să-l văd pe Beethoven, deşi murise deja. Un lucru asemănător trebuie să-i treacă prin minte acestui om minunat când e cu mine. Îmi spune că nu-i vine să creadă că sunt al lui. Nimeni nu poate citi fără să fie uimit şi încântat de scrisorile pe care mi le scrie.

DOISPREZECE

PE DEGETUL ZAHREI E UN INEL CU DIAMANTE CÂND ACEASTA îşi face apariţia cu termosul cu cafea şi cu un teanc gros de dosare. Sunt în camera lui June şi mănâncă cu poftă micul dejun înainte ca Zahra şi June să plece în Pittsburgh pentru un miting de campanie, iar June scapă o gofră pe cuvertură.

— O, Doamne, Z, ce e *ăla?*. Te-ai *logodit?*

Zahra se uită la inel şi dă din umeri.

— Am avut liber în weekend.

June rămâne cu gura căscată.

— Când ai de gând să ne spui cu cine te vezi? o întreabă Alex. Şi *cum?*

— Mda, nu, îi spune. Prinţese, *tu* să nu-mi spui nimic despre relaţii secrete în cadrul campaniei ăsteia.

— Ai dreptate, se dă bătut Alex.

Zahra schimbă subiectul în timp ce June şterge siropul de pe pat cu pantalonii de pijama.

— Avem multe de discutat în dimineaţa asta, aşa că ciuliţi urechile, dragii mei Claremont.

Are informaţii detaliate pentru fiecare, scrise cu liniuţă şi pe fiecare parte a hârtiei, şi intră imediat în subiect. Vor merge joi în Cedar Rapids să înscrie cât mai mulţi votanţi (Alex nu se află clar pe lista invitaţilor), când Zahra primeşte o notificare pe telefon. Citeşte cu degajare tot mesajul.

— Vreau ca amândoi să fiţi îmbrăcaţi şi pregătiţi… până… Se uită mai cu atenţie la ecran, distrasă. Până… Şi pe faţă i se citeşte şocul în timp ce exclamă. Oh, *la dracu!*

— Ce e…? începe Alex, dar şi telefonul lui bâzâie în poală.

Alex se uită în jos şi vede o notificare de la CNN: PRINŢUL HENRY SURPRINS ÎNTR-O ÎNREGISTRARE VIDEO DE PE CAMERELE DE SUPRAVEGHERE DE LA HOTELUL DNC.

— Futu-i! exclamă Alex.

June citeşte peste umărul lui. Cumva, o „sursă anonimă" a făcut rost de înregistrarea video surprinsă de o cameră de supraveghere de pe holul hotelului „Beekman" din acea noapte cu DNC.

Nu e… ceva explicit incriminator, dar se vede foarte limpede cum amândoi pleacă împreună de la bar umăr la umăr, flancaţi de Cash, iar apoi sunt imagini din lift, Henry îl cuprinde pe Alex de mijloc cu braţul, în timp ce discută cu Cash. Şi apoi cei trei coboară din lift împreună la ultimul etaj. Zahra se uită la el, iar în ochi i se citeşte că vrea să-l ucidă.

— Poţi să-mi explici de ce această zi din vieţile noastre o să mă bântuie în continuare?

— Nu ştiu, îi spune Alex posomorât. Nu pot să cred că asta e… Adică am făcut chestii mult mai riscante decât asta…

— Şi ar trebui *cumva* să mă simt mai bine?

— Şi cine dracu' dă publicităţii înregistrări din lift? Cine verifică? Nu e ca şi cum era Solange[95] în lift…

Îl întrerupe telefonul lui June, care bâzâie, iar ea înjură când se uită.

— Iisuse, reporterul ăla de la *Post* mi-a trimis mesaj să-mi ceară un comentariu legat de speculaţiile care circulă în legătură cu relaţia ta cu Henry şi dacă… dacă are de-a face cu faptul că ai părăsit campania după DNC. Se uită cu ochi mari între Alex şi Zahra. E groasă rău, nu?

— Nu e de poveste, zice Zahra. Are nasul îngropat în telefon şi tastează probabil nişte e-mailuri foarte agresive către echipa de presă. Acum avem nevoie de o nenorocită de diversiune. Trebuie să… să te trimitem la o întâlnire sau ceva de genul.

— Ce-ar fi dacă… începe June.

— Sau să-l trimitem pe *el* la o întâlnire, face Zahra. Pe *amândoi.*

— Aş putea… încearcă din nou June.

— Pe cine dracu' să sun? Ce fată ar vrea să intre în rahatul ăsta şi să iasă de paradă cu vreunul dintre voi acum?

— Am o idee! strigă în cele din urmă June. Când amândoi se uită la ea, îşi muşcă buza şi îl priveşte pe Alex. Dar nu cred că o să-ţi placă.

Întoarce telefonul să le arate ecranul. Este o fotografie pe care Alex o recunoaşte dintre cele pe care le-au făcut pentru Pez în Texas, cu June şi Henry stând întinşi pe ponton împreună. A scos-o pe Nora din poză ca să fie doar ei, Henry zâmbeşte larg şi seducător pe sub ochelarii de soare, iar June îl sărută pe obraz.

— Eram şi eu la etajul ăla. Nu trebuie să confirmăm sau să negăm nimic. Dar putem sugera ceva. Ca să se mai liniştească apele.

Alex înghite în sec.

Mereu a ştiut că June a fost dispusă să o încaseze în locul lui, dar să facă aşa ceva? Nu i-ar cere niciodată să facă una ca asta.

Dar faza e că… ar funcţiona. Prietenia lor pe reţelele de socializare este bine documentată, chiar dacă jumătate din mesaje sunt GIF-uri cu Colin Firth. Însă, scoasă din context, poza pare una de cuplu – un cuplu mişto, superb, heterosexual, în vacanţă. Se uită la Zahra.

— Nu e o idee rea, admite Zahra. Ar trebui ca Henry să fie de acord. Poţi să vorbeşti cu el?

Alex expiră. Nu vrea, dar nu ştie nici ce altceva ar putea face.

— Mda. Da, cred că da.

— Exact asta am spus că nu vrem să facem, zice Alex în telefon.

— Ştiu, îi spune Henry. Vocea îi tremură. Philip aşteaptă pe cealaltă linie. Dar totuşi.

— Da, face Alex. Dar totuşi.

June postează poza din Texas şi imediat devine postarea cu cele mai multe aprecieri.

În câteva ore e peste tot. Cei de la BuzzFeed postează un ghid complet al relaţiei dintre Henry şi June, începând cu nenorocita aia de poză cu ei dansând la nunta regală. Scot poze de la noaptea din LA, analizează interacţiunile pe Twitter. „Atunci când credeai că June Claremont-Diaz nu putea să aibă mai multe #obiective", scrie într-un articol, „se întâlnea pe ascuns cu Făt-Frumos?" Alt articol face speculaţii: „Oare le-a făcut cunoştinţă Alex, cel mai bun prieten al ASR?"

June e uşurată doar pentru că a găsit o cale de a-l proteja, deşi înseamnă că lumea va scotoci prin viaţa *ei* după răspunsuri şi dovezi, iar lui Alex îi vine să omoare pe cineva. De asemenea, vrea să apuce oamenii de umeri, să-i scuture şi să le spună că Henry e al *lui,* idioţilor, chiar dacă ideea era ca totul să pară credibil. Nu ar trebui să se simtă nedreptăţit. Dar toată lumea pare atât de încântată, când singura diferenţă între minciună şi adevăr care i-ar face pe cei de la Fox News să ia foc este sexul persoanei… ei bine, îl doare.

Henry e tăcut. Îi spune suficient ca Alex să înţeleagă că Philip e în pragul apoplexiei, iar Majestatea Sa e iritată, dar încântată că Henry şi-a găsit o prietenă în cele din urmă. Alex se simte groaznic. Ordinele sufocante, să te prefaci că eşti altfel decât eşti… Alex a încercat să fie mereu un refugiu pentru Henry.

Situaţia e nasoală. Alex are crampe, simte că îl apucă un atac de panică şi nu are un plan de rezervă dacă eşuează ce au pus ei la cale. A fost în Londra cu nici două săptămâni în urmă şi îl săruta pe Henry în faţa lui Giambologna. Iar acum uite-i în ce situaţie sunt.

Mai au un as în mânecă şi ar putea să-i ajute. Singura relaţie din viaţa lui care ar putea să aibă o credibilitate mai mare decât orice. Nora vine la el la Casa Albă, cu un ruj roşu-aprins pe buze, şi îi atinge

tâmplele cu degetele ei reci şi răbdătoare, spunându-i:

— Scoate-mă la o întâlnire.

Aleg un cartier din apropierea facultăţii, plin de oameni care o să-i pozeze pe ascuns şi o să posteze peste tot. Nora îşi bagă mâna în buzunarul lui de la spate, iar el încearcă să se concentreze la ea, care e acum lângă el, la buclele ei care îi ating uşor obrazul.

Pentru o clipă, o părticică din el se gândeşte cât de uşoare ar fi lucrurile dacă ăsta ar fi adevărul: să aibă o relaţie confortabilă şi armonioasă cu cea mai bună prietenă, să-şi lase degetele unsuroase pe talia ei, în faţă la Jumbo Slice, râzând de glumele lui vulgare. Dacă ar putea să o iubească cum ar vrea oamenii, şi ea pe el, şi nu ar mai fi altceva la mijloc.

Dar nici el şi nici ea nu pot, iar inima lui e acum într-un avion deasupra Oceanului Atlantic. Ajunge la DC, încheie înţelegerea cu June, a doua zi la un prânz, cu multe fotografii. Zahra îi trimite un e-mail plin cu mesaje pe Twitter despre el şi Nora în acea noapte, şi Alex se simte rău.

Henry aterizează în toiul nopţii şi nu are nici măcar voie să se apropie de Reşedinţă, ci este în schimb sechestrat într-un hotel din oraş. Pare istovit când sună dimineaţă, iar Alex ţine telefonul aproape şi îi promite că va încerca să găsească o cale de a-l vedea înainte să zboare înapoi.

— Te rog, îi spune Henry cu voce stinsă.

Mama lui, restul administraţiei şi jumătate din presă sunt ocupaţi în acea zi cu faptul că în Coreea de Nord s-a mai făcut un test cu rachete. Nimeni nu observă când June îl lasă să se suie cu ea în SUV în acea dimineaţă. June se ţine de cotul lui şi face glumiţe, iar când parchează la o stradă de cafenea, îi zâmbeşte cu părere de rău.

— Îi spun că eşti aici. Poate că aşa o să-i fie mai uşor.

— Mersi. Înainte ca June să deschidă portiera ca să iasă, o apucă de încheietură şi îi spune: Serios. Mulţumesc mult!

Îl strânge de mână, iar ea şi Amy se fac nevăzute, şi Alex e singur în a doua maşină, pe o alee mică şi retrasă, şi simte un nod în stomac.

Durează o oră până când June îi scrie un mesaj Totul ok, urmat de Îl aduc la tine.

Au făcut un plan înainte să plece: Amy îi aduce pe Henry şi pe June pe alee, şi el schimbă maşina ca un prizonier politic. Alex se apropie de cei doi agenţi care stau tăcuţi pe scaunele din faţă. Nu ştie dacă şi-au dat deja seama care e faza, dar sincer nici nu-i pasă.

— Scuze, mă lăsaţi singur un minut?

Se uită unul la altul, dar ies afară şi, un minut mai târziu, altă maşină apare lângă a lui, portiera se deschide şi e acolo. Henry pare trist şi încordat, dar e la doi paşi de el.

Alex îl trage de umăr din instinct, iar portiera se închide în spatele lui. De aproape îi vede culoarea cenuşie a chipului lui Henry, şi observă că priveşte în gol. Nu l-a mai văzut vreodată într-o stare atât de proastă, e mai grav decât o criză violentă sau una de plâns. Pare pustiit, pierdut.

— Salut! îi spune Alex.

Henry se uită în gol, iar Alex se mută pe locul din mijloc, în câmpul său vizual.

— Hei, uită-te la mine! Hei! Sunt aici.

Lui Henry îi tremură mâinile, respiră superficial, iar Alex cunoaşte semnele, micile semne ale unui atac de panică iminent. Se apleacă şi îi apucă una din încheieturi, simţindu-i sub degete pulsul accelerat.

Henry se uită în cele din urmă la el.

— Îmi displace profund. *Urăsc* situaţia asta.

— Ştiu, e de acord Alex.

— Cumva, înainte era… *tolerabil.* Când nu exista deloc… deloc posibilitatea a orice altceva. Dar, Iisuse, asta e… e *dezgustător.* E o farsă mizeră. Iar June şi Nora sunt doar *folosite?* Bunica voia să-mi aduc propriii fotografi. Ştiai? Inspiră, îi rămâne în gât şi tremură când expiră. Alex, nu vreau să fac *asta.*

— Ştiu, îi spune Alex din nou şi se întinde să-i mângâie fruntea cu degetul mare. Ştiu. Şi eu detest situaţia.

— Nu e *drept,* în pana mea! continuă şi aproape izbucneşte în lacrimi. Strămoşii mei de căcat au făcut chestii de o mie de ori mai groaznice şi nimănui nu i-a *păsat!*

— *Iubitule,* îi spune Alex şi îşi duce mâna la bărbia lui Henry ca să-i coboare privirea. Ştiu. Îmi pare aşa de rău, scumpule! Dar nu va fi pentru totdeauna, da? Îţi promit.

Henry închide ochii şi expiră pe nas.

— Vreau să te cred. Să ştii că da. Dar mi-e atât de teamă că n-o să mi se dea voie!

Alex vrea să se războiască pentru bărbatul ăsta, să înşface orice şi pe oricine l-a făcut să sufere, dar acum încearcă să fie el cel echilibrat. Aşa că îi mângâie delicat gâtul, până când Henry deschide iar ochii şi zâmbeşte delicat, apropiindu-şi fruntea de a lui.

— N-o să las să se întâmple una ca asta. Ascultă-mă, îţi spun de pe acum că o să mă bat cu bunică-ta dacă trebuie, da? Şi e bătrână. Sunt sigur că pot s-o dobor.

— N-aş face atâta pe cocoşul, îi spune Henry, râzând puţin. E plină de surprize neplăcute.

Alex râde şi îl prinde de umăr.

— Pe bune.

Henry se uită la el, e frumos, plin de viaţă şi îndurerat, şi tot persoana pentru care Alex e dispus să-şi distrugă viaţa.

— Detest situaţia asta. Ştiu. Dar o s-o facem împreună. Şi o să funcţioneze. O să scriem istorie, da? N-o să mai iubesc pe nimeni niciodată aşa cum te iubesc pe tine. Aşa că îţi promit că într-o zi vom putea să *existăm,* şi să-i ia dracu' pe toţi.

Îl ia pe Henry de ceafă şi îl sărută pasional, Henry lovindu-se cu genunchiul de consola din mijloc pe când ridică mâinile pentru a-i atinge faţa lui Alex. Deşi geamurile sunt fumurii, e cel mai public sărut pe care îl pot avea, iar Alex ştie că e

nesăbuit, dar nu se poate gândi decât la un rezumat al scrisorilor celorlalţi pe care şi le-au trimis. Cuvinte care au rămas în istorie. „Te văd în fiecare vis… Ţine-ţi inima în Washington… Mi-e dor de tine ca de un cămin… Noi doi iubiţi ce tânjim unul la altul… Tânărul meu rege.”

Într-o zi, îşi spune. *Într-o zi, şi noi.*

Anxietatea se simte ca aripile unei insecte care îi bâzâie în ureche în tăcere, ca o viespe sâcâitoare. Se insinuează când Alex încearcă să adoarmă, îl trezeşte brusc şi se ţine după el în timp ce urcă şi coboară scările Casei Albe. Îi e din ce în ce mai greu să nu ia în seamă impresia că e urmărit.

Partea cea mai groaznică este că nu întrevede un sfârşit. Vor trebui cu siguranţă să continue şarada până când se termină alegerile, şi chiar şi atunci pluteşte ameninţarea faptului că regina ar putea să-i interzică lui Henry această relaţie. Firea lui idealistă nu-l lasă să accepte complet, dar asta nu înseamnă că nu e acolo, undeva în mintea lui.

Tot în DC se trezeşte, iar Henry în Londra, şi toată lumea se trezeşte ca să discute despre ei doi, îndrăgostiţi de alţi oameni. Poze cu mâna Norei într-a lui. Speculaţii dacă June va primi un anunţ oficial că i se face curte. Şi ei doi, Henry şi Alex, sunt cea mai proastă ilustrare a *Banchetului*[96]: despărţiţi şi trimişi sângerând să ducă vieţi diferite.

Chiar şi acest gând îl deprimă, pentru că Henry este singurul motiv pentru care a devenit genul de persoană care îl citează pe Platon. Henry şi clasicii lui. Henry în palatul lui, îndrăgostit, îndurerat, nemaivorbind atât de mult acum.

Indiferent cât de mult se chinuie amândoi, e imposibil să nu se simtă înstrăinaţi. Toată şarada le răpeşte multe, le ia zile care erau sacre – noaptea din LA, weekendul de la lac, şansa ratată din Rio – şi le înregistrează peste ceva mai acceptabil. Povestea: doi tineri arătoşi care iubesc două tinere, şi cu siguranţă nu unul pe altul.

Nu vrea ca Henry să ştie. Lui Henry i-a fost oricum foarte greu, privit pieziş de toată familia, Philip care ştie şi nu a fost drăguţ cu el. Încearcă să pară calm şi optimist la telefon când vorbesc, dar Alex nu crede că e convingător.

Când Alex era mai tânăr şi nivelul anxietăţii ajungea la cote atât de înalte, când miza din viaţa lui era mult, mult mai scăzută, ajungea la autodistrugere. Dacă ar fi în California, ar ieşi pe furiş la volanul jeepului cu portierele deschise, ar goni pe autostradă ascultând N.W.A.[97]. La maximum, fiind foarte aproape de a ajunge desenat cu creta pe asfalt. În Texas, ar fura o sticlă de whisky Maxer's din dulapul cu băuturi şi s-ar face praf cu jumătate din echipa de lacrosse, şi poate că după aceea ar intra pe fereastra camerei lui Liam, în speranţa că va uita până dimineaţă.

Prima dezbatere e în câteva săptămâni. Alex nici măcar nu are treabă ca să-şi ţină mintea ocupată, aşa că fierbe în suc propriu, se stresează şi se pedepseşte alergând mult, până când are satisfacţia că îi apar băşici. Vrea să-şi dea foc, dar nu-şi poate permite să-l vadă cineva arzând.

Alex înapoiază o cutie cu dosare împrumutate de la biroul tatălui său din Clădirea Dirksen după program, când aude în surdină Muddy Waters de la etajul de deasupra şi îi pică fisa. Este o persoană căreia îi poate da foc în schimb.

Îl găseşte pe Rafael Luna aplecat la fereastra deschisă a biroului său, trăgând cu sete dintr-o ţigară. Două pachete mototolite de Marlboro zac lângă o brichetă şi o scrumieră plină ochi, pe pervaz. Luna se întoarce atunci când aude uşa trântindu-se şi tuşeşte speriat, scoţând un nor de fum.

— Chestiile astea o să te omoare, în pana mea, îi zice Alex.

A zis acelaşi lucru de cinci sute de ori în vara aia în Denver, numai că acum mesajul e *Chiar mi-aş dori să te ucidă.*

— Puştiule…

— *Nu*-mi spune aşa!

Luna se întoarce, îşi stinge ţigara în scrumieră, iar Alex vede cum maxilarul i se contractă. Arată ca naiba, deşi e arătos.

— N-ar trebui să fii aici.

— Să mori tu! Voiam să văd dacă te ţine să vorbeşti cu mine.

— Sper că-ţi dai seama că vorbeşti cu un senator al Statelor Unite, îi spune pe un ton calm.

— Mda, mare barosan. Se apropie de Luna, dând la o parte un scaun din drum. Ce slujbă importantă. Mai bine mi-ai spune cum munceşti în serviciul alegătorilor tăi dacă eşti un trădător laş în slujba lui Jeffrey Richards?

— Alex, de ce naiba ai venit aici? îl întreabă Luna calm. Vrei să te baţi cu mine?

— Vreau să-mi spui *de ce.*

Iar îşi încordează maxilarul.

— N-ai înţelege. Eşti…

— Îţi jur pe ce am mai sfânt că, dacă îmi spui că sunt prea tânăr, îmi ies din pepeni.

— Şi nu ţi-ai ieşit din pepeni? îl întreabă Luna blajin, iar expresia de pe faţa lui Alex e feroce, pentru că imediat ridică o mână. OK, e un moment nepotrivit. Da, ştiu. Ştiu că pare de căcat, dar e… Sunt anumite chestii pe care nici nu ţi le poţi imagina. Ştii că voi rămâne mereu îndatorat familiei tale pentru tot ce aţi făcut pentru mine, dar…

— Mă doare în fund de ce *ne* datorezi. Am avut *încredere* în tine. Nu-mi vorbi de sus. Ştii la fel de mult ca oricine de ce sunt în stare şi ce am văzut. Dacă mi-ai spune, aş pricepe.

E atât de aproape, că simte fumul greţos de ţigară al lui Luna şi, când se uită la el, recunoaşte imediat ochii injectaţi şi plini de cearcăne şi obrajii supţi. Îşi aminteşte cum arăta Henry pe bancheta din spate a maşinii Serviciilor Secrete.

— Te are Richards cu ceva la mână? îl întreabă. Te forţează să faci asta?

Luna ezită.

— O fac pentru că aşa trebuie, Alex. A fost alegerea mea şi a nimănui altcuiva.

— Atunci spune-mi de ce.

Luna trage aer adânc în piept şi îi spune:

— *Nu.*

Alex îşi imaginează cum îi trage un pumn lui Luna şi face doi paşi în spate, în afara razei de acţiune.

— Îţi aminteşti noaptea aia în Denver, îi spune pe un ton măsurat, cu vocea tremurându-i, când am comandat pizza şi mi-ai arătat poze cu toţi copiii pentru care te-ai luptat în sala de judecată? Şi am băut sticla aia de scotch de la primarul din Boulder? Îmi amintesc că zăceam pe podeaua biroului tău, pe covorul ăla hidos, beat mort, şi mă gândeam: „Doamne, sper să fiu ca el”. Pentru că erai curajos. Pentru că luptai pentru o cauză în care credeai. Şi mă tot miram cum de aveai tupeul să te trezeşti şi să faci ce faci tu, când toţi ştiu ce ştiu despre tine.

Pentru scurtă vreme, Alex crede că a reuşit să ajungă la Luna, după cum închide ochii şi se sprijină de pervaz. Dar, când acesta se uită la Alex din nou, are o privire necruţătoare.

— Oamenii nu ştiu nimic despre mine. Nu ştiu povestea nici măcar pe jumătate. Şi nici tu. Iisuse, Alex, te rog să nu fii ca mine. Găseşte-ţi alt model de urmat în viaţă, în pizda mă-sii!

Alex, căruia i-a sărit ţandăra, ridică bărbia şi îi aruncă:

— Deja *sunt* ca tine!

Propoziţia pluteşte în aer între ei. Luna clipeşte.

— Ce tot spui acolo?

— Ştii foarte bine. Cred că ai ştiut mereu înaintea mea.

— Nu… îi spune bâlbâindu-se, încercând să alunge ideea. Nu eşti ca mine.

Alex se uită la el.

— Aproape. Şi ştii la ce mă refer.

— Bine, în regulă, puştiule, îi spune Luna, enervat în cele din urmă. Vrei să-ţi fiu un afurisit de şerpaş? Uite sfatul meu: nu spune nimănui. Găseşte-

ţi o fată drăguţă şi însoară-te cu ea. Eşti mai norocos decât mine – o poţi face şi nici nu ai trăi în minciună.

Şi lui Alex îi iese ceva pe gură aşa de rapid, că nu se poate opri, şi o spune în engleză în ultima clipă, în caz că îi ascultă cineva.

— *Sería una mentira, porque no sería él.*

Ar fi o minciună, pentru că nu ar fi *el.*

Îşi dă seama imediat că Raf a înţeles, pentru că acesta face un pas în spate, lovindu-se de pervaz.

— Alex, nu poţi să-mi spui rahatul ăsta! se răsteşte, scotocind în buzunarul interior al sacoului până când găseşte şi scoate alt pachet de ţigări. Scoate una şi bricheta îi tremură în mâini. Unde naiba ţi-e *capul?* Sunt în campania contracandidatului, ce dracu'? Nu pot să aud aşa ceva! Cum crezi că poţi să fii politician aşa?

— Cine dracu' a decis că politica înseamnă să minţi, să te ascunzi şi să fii ceea ce nu eşti?

— Aşa a fost *mereu,* Alex!

— Şi de când ai pus tu botul? scuipă Alex cuvintele. Tu, eu, familia mea, oamenii alături de care candidăm – noi trebuia să fim cei cinstiţi! Nu sunt deloc interesat să fiu un politician cu o imagine imaculată şi cu copii perfecţi. Nu am zis că vrem sa ajutăm oamenii? Să luptăm? De ce rahat nu pot să le spun oamenilor cine sunt cu adevărat? Cine eşti *tu,* Raf?

— Alex, te rog! Te rog! Iisuse Hristoase; Trebuie să pleci. Nu pot să ştiu aşa ceva. Nu poţi să-mi spui. Trebuie să fii mai prudent.

— Doamne, face Alex înverşunat, cu mâinile în şolduri. Ştii, e mai rău decât cu încrederea. Am *crezut* în tine.

— Ştiu. Nici măcar nu se mai uită în ochii lui Alex. Mi-aş fi dorit să nu o fi făcut. Acum trebuie să pleci.

— Raf…

— Alex. Pleacă!

Pleacă şi trânteşte uşa după el.

Înapoi la Casa Albă încearcă să-l sune pe Henry. Nu răspunde, dar îi trimite mesaj: Scuze. Întâlnire cu Philip. Te iubesc.

Scotoceşte sub pat şi bâjbâie prin întuneric până dă de ea: sticla de Maker's. Rezerva de urgenţă.

— *Salud,* mormăie în barbă şi desface capacul.

metafore proaste despre hărţi

A <agcd@eclare45.com>
25/9/20 03.21
către **Henry**

h,

am băut whisky, ai răbdare cu mine.

faci tu o chestie, mă înnebuneşte, mă gândesc mereu.

un colţ al gurii tale se duce undeva, e îngrijorat, de parcă ţi-e teamă să nu uiţi ceva. îmi displăcea înainte, credeam că e un tic dezaprobator.

dar te-am sărutat pe gură în colţul ăla, în locul în care se duce de multe ori. l-am memorat, topografia hărţii tale, o lume prin care încă navighez. îl ştiu, l-am pus lângă cheie, uite: din metru în kilometri, pot să-ţi citesc latitudinea şi longitudinea, să-ţi spun coordonatele ca pe rozariu[98].

chestia asta, gura ta, locul ei. aşa faci când nu vrei să te dai de gol. nu în felul în care o faci mereu, acele părţi mici şi lacome. mă refer la adevăratul tu. forma ciudată şi perfectă a inimii tale. cea din afara pieptului.

pe harta ta, degetele mele pot găsi mereu dealurile verzi, apele reci şi un mal nisipos, partea antică din tine, sculptată în piatră într-un cerc de

rugăciuni, sacru. spinarea ta e o culme pentru care aş muri ca să ajung la ea.

dacă aş putea să o întind pe birou, aş găsi colţul gurii tale unde îmi prinde degetele, şi aş netezi-o, şi tu ai fi marcat cu numele sfinţilor ca toate hărţile vechi, acum înţeleg terminologia – numele de sfinţi ţin de miracole.

dă-te de gol uneori, iubitule, ai atâtea de oferit!

al tău, în pana mea,
a

p.s. wilfred owen[99] către siegfried sassoon – 1917:
Şi tu mi-ai ancorat Viaţa – oricât ar fi ea de scurtă. Nu m-ai aprins: mereu am fost o cometă nebună; dar m-ai ancorat. M-am învârtit în jurul tău ca un satelit preţ de o lună, dar mă voi desprinde în curând, o stea întunecată pe orbita pe care tu vei arde.

Re: metafore proaste despre hărţi

Henry <kwales@kensingtonemail.com>
25/9/20 06.07
către **A**

De la Jean Cocteau către Jean Marais[100], 1939:
Îţi mulţumesc din adâncul sufletului pentru că m-ai salvat. Mă înecam şi tu te-ai aruncat în apă fără să eziţi, fără măcar să te uiţi în urmă.

Bâzâitul telefonului lui Alex de pe noptieră îl trezeşte dintr-un somn profund. Cade pe jumătate din pat şi bâjbâie să răspundă.
— Alo?
— *Ce ai făcut?* se aude Zahra aproape urlând.

După sunetul tocurilor din fundal şi înjurăturile mormăite, aleargă undeva.

— Păi… face Alex. Se freacă la ochi încercând să-şi reconecteze creierul. Ce *a făcut?* Poţi fi mai explicită?

— Uită-te la nenorocitele de ştiri, ticălos excitat ce eşti – cum de ai fost *aşa de prost să te laşi pozat?* Îţi jur pe ce am mai sfânt…

Alex nici nu mai aude ultima parte din ce spune, pentru că stomacul i-a căzut pe podea şi a ajuns două etaje mai jos, în Camera Hărţilor.

— Futu-i!

Cu mâinile tremurânde, o pune pe Zahra pe difuzor, deschide Google şi îşi tastează numele.

ULTIMA ORĂ: Pozele dezvăluie relaţia romantică dintre prinţul Henry şi Alex Claremont-Diaz

OMFG: Primul Fiu al Statelor Unite ale Americii şi prinţul Henry – sigur şi-o trag

BIROUL ORAL: CITIŢI E-MAILURILE FIERBINŢI CĂTRE PRINŢUL HENRY

Familia Regală refuză să comenteze ştirile cu privire la relaţia prinţului Henry cu Alex

25 GIF-uri care descriu perfect reacţia noastră când am auzit despre prinţul Henry & Alex

NU-L LĂSA PE PRIMUL FIU SĂ MI-O IA ÎN GURĂ[{101}]

Din gât îi iese un hohot isteric de râs.

Uşa de la dormitor se deschide larg, Zahra aprinde lumina, iar expresia ei furioasă abia îi maschează groaza absolută care i se citeşte pe faţă. Creierul lui Alex se gândeşte la butonul de panică din spatele patului şi se întreabă dacă agenţii secreţi vor putea să-l găsească înainte de a muri din cauza hemoragiei.

— Nu mai ai acces la niciun dispozitiv de comunicare, îi spune şi, în loc să-i tragă un pumn, îi smulge telefonul din mână şi îl bagă în decolteul bluzei la care s-a încheiat greşit din cauza grabei.

Nici măcar nu clipeşte când îl vede gol pe jumătate, ci doar îi aruncă un morman de ziare pe cuvertură.

REGINA HENRY!, proclamă 20 de exemplare din *Daily Mail* cu litere de o şchioapă. DETALII DESPRE AVENTURA GAY A PRIMULUI FIU AL STATELOR UNITE!

Pe copertă apare o poză mărită cu el şi Henry sărutându-se pe bancheta din spate a maşinii din spatele cafenelei, făcută probabil prin parbriz, cu zoom. Geamuri fumurii, dar a uitat de nenorocitul de *parbriz.*

Două poze mai mici sunt inserate în josul paginii: una cu ei în liftul de la „Beekman" şi o poză cu ei la Wimbledon, el şoptindu-i ceva la ureche lui Henry în timp ce el îi zâmbeşte blând şi secretos.

Futu-i pizda mă-sii! E într-o situaţie de rahat. Henry e într-o situaţie de rahat. Şi, Iisuse Hristoase, campania maică-sii e în rahat, cariera lui politică e în rahat, îi ţiuie urechile şi o să vomite.

— *Futu-i!* exclamă Alex din nou. Am nevoie de telefon. Trebuie să-l sun pe Henry…

— Nu, nu trebuie! Nu ştim cum au apărut e-mailurile în presă, aşa că ciocul mic şi joc de glezne până aflăm de la cine s-a scurs informaţia.

— Ce inf…? Henry e bine? Iisuse, Henry!

Alex nu se poate gândi decât la ochii mari şi albaştri îngroziţi. Henry respirând superficial şi rapid, închis în baia de la Palatul Kensington şi oribil de singur, şi maxilarul i se contractă, şi simte că-l arde ceva pe gât.

— Mama ta stă acum de vorbă cu mulţi membri ai Biroului de Comunicare pe care am reuşit să-i târâm din pat la trei dimineaţa, îi spune Zahra, ignorându-i întrebarea. Telefonul îi bâzâie mereu în mână. O să fie DEFCON[102] gay cinci în

administraţia asta. Şi pune-ţi nişte haine pe tine, ce Dumnezeu?

Zahra dispare în şifonierul lui Alex, iar el deschide ziarul la articol, inima bătându-i cu putere. Sunt şi mai multe poze. Se uită la ele, dar e prea mult ca să poată procesa.

Pe pagina a doua, le vede: fragmente printate şi adnotate ale e-mailurilor. Unul e etichetat: PRINŢUL HENRY? POET SECRET? Începe cu un rând pe care l-a citit de o mie de ori până atunci.

Să-ţi spun oare că, atunci când suntem despărţiţi, trupul tău îmi revine în vise…

— *Futu-i!* spune a treia oară, aruncând ziarul pe jos.

Ăsta era mesajul *lui.* I se pare obscen să îl vadă aici.

— De unde rahat *au pus mâna pe astea?*

— Da, e de acord Zahra. Tu ai creat rahatul ăsta.

Îi aruncă o cămaşă albă şi o pereche de blugi, iar el se ridică din pat. Zahra îi întinde un braţ ca să se sprijine când îşi trage pantalonii pe el şi, în ciuda a tot, Alex simte o profundă recunoştinţă pentru ea.

— Ascultă, trebuie să vorbesc cu Henry imediat. Nici nu pot să-mi imaginez… Doamne, trebuie să vorbesc cu el.

— Încalţă-te, trebuie să fugim! îi spune Zahra. Prioritatea numărul unu este limitarea pagubelor, nu sentimentele.

Alex înşfacă o pereche de bascheţi şi o pornesc la drum în timp ce se încalţă, fugind spre Aripa de Vest. Mintea lui încearcă să ţină pasul, parcurgând cinci mii de scenarii posibile, gândindu-se cum în zece ani va fi dat afară din Congres, cu cota de popularitate în cădere liberă, cu numele lui Henry şters de la succesiune, mama lui pierde alegerile pentru că un stat indecis nu-l place. Se află într-un rahat mare cât casa şi nu e hotărât pe cine e mai furios: pe el, sau pe cei de la *Mail,* sau pe monarhie, sau pe toată ţara asta cretină.

Aproape se izbeşte de spatele Zahrei când se opreşte brusc în faţa unei uşi.

Deschide uşa şi toţi din cameră amuţesc.

Mama lui se uită urât la el din capul unei mese şi spune pe un ton fără inflexiune:

— Afară.

La început, Alex crede că vorbeşte cu el, dar se uită la cei din jurul mesei care stau cu ea.

— N-am fost suficient de clară? Toată lumea afară, acum! Trebuie să vorbesc cu fiul meu.

TREISPREZECE

— IA LOC, ÎI SPUNE MAMA LUI, ŞI ALEX SIMTE CUM GROAZA i se încolăceşte în stomac.

Habar nu are la ce să se aştepte – faptul că îţi ştii părintele ca persoana care te-a crescut nu înseamnă că eşti capabil să-i intuieşti acţiunile ca lider mondial.

Alex se aşază şi tăcerea pluteşte în aer, iar mama lui îşi ţine mâinile gânditoare la buze. Pare istovită.

— Eşti bine? îl întreabă în cele din urmă.

Când Alex ridică surprins privirea, nu vede nicio urmă de furie în ochii ei.

Preşedinta se află în mijlocul unui scandal care i-ar putea încheia cariera, respiră egal şi aşteaptă ca fiul ei să răspundă.

Oh!

Deodată îi este foarte limpede că nu s-a gândit la sentimentele lui. Nu a fost timp. Când se gândeşte la o emoţie, îşi dă seama că nu poate pune punctul pe i, şi ceva din el se cutremură şi se închide complet.

Nu îşi doreşte des să nu mai aibă această poziţie în viaţă, dar acum, da. Vrea să poarte discuţia asta în altă viaţă, doar cu mama lui stând în faţa sa la masă, la cină, întrebându-l ce părere are despre prietenul lui drăguţ şi respectabil, dacă se simte confortabil înţelegând ce identitate sexuală are. Nu aşa, nu într-o sală de şedinţe din Aripa de Vest, cu e-mailurile sale împrăştiate pe masă.

— Sunt… începe. Spre groaza lui, aude ceva tremurându-i în voce, dar înghite în sec. Nu ştiu. Nu aşa voiam să le spun oamenilor. Credeam că vom avea şansa să o facem cum trebuie.

Mama lui se îmblânzeşte şi pare să fi luat o decizie, iar el bănuieşte că a răspuns la o întrebare

suplimentară pe care nu o pusese.

Se întinde şi îi acoperă o mână cu a ei.

— Ascultă-mă.

Are maxilarul încordat, tensionat. Este expresia ei încrezătoare pe care o are şi când îi priveşte cu privirea pe autocraţii din Congres, ca să îi intimideze. Îl ţine de mână cu putere. Alex se întreabă, pe jumătate isteric, dacă aşa fusese când s-a mers la război în timpul lui Washington.

— Sunt mama ta. Am fost mama ta înainte să fi fost preşedintă şi voi fi mama ta şi după, până când o să mă bage în groapă şi după viaţa mea de aici. Eşti copilul meu. Aşa că, dacă ai gânduri serioase, te voi sprijini.

Alex tace.

„Dar dezbaterile", se gândeşte. „Dar alegerile generale."

Mama lui îl priveşte sever. Alex ştie foarte bine să nu spună niciuna din chestiile astea. Se va descurca ea.

— Aşadar, spune ea. Ai sentimente pentru el pentru totdeauna?

Şi nu mai are rost să se chinuie, nu mai are ce să facă decât să spună ce a ştiut dintotdeauna.

— Da. Am.

Ellen Claremont expiră încet şi zâmbeşte puţin secretoasă; are un zâmbet strâmb şi deloc flatant, pe care nu-l arată niciodată în public, cel pe care el îl ştie de când era mic şi i se învârtea printre picioare în bucătăria lor mică din districtul Travis.

— Atunci, să-i ia dracu' pe toţi!

The Washington Post

Pe măsură ce apar detalii despre aventura lui Alex Claremont-Diaz cu prinţul Henry, Casa Albă nu scoate o vorbă

---

27 septembrie 2020

„Apropo de istorie, mă gândesc cum o să se scrie despre mine. Şi despre tine”, scrie Alex Claremont-Diaz într-unul din numeroasele e-mailuri adresate prinţului Henry şi publicate de *Daily Mail* în această dimineaţă.

Se pare că răspunsul la această întrebare a venit mai repede decât anticipa oricine, odată cu dezvăluirea subită a relaţiei romantice dintre Alex şi prinţul Henry, o legătură cu consecinţe majore pentru două dintre cele mai puternice state din lume, cu mai puţin de două luni înainte ca SUA să voteze dacă preşedinta Claremont va câştiga al doilea mandat sau nu.

În timp ce experţii în securitate din cadrul FBI şi administraţia Claremont depun eforturi considerabile pentru a găsi sursa care a furnizat tabloidului britanic dovezile aventurii dintre cei doi, membrii Primei Familii, care de obicei apăreau des în public, s-au izolat, iar Primul Fiu nu a făcut până în acest moment nicio declaraţie oficială.

„Membrii Primei Familii au separat mereu foarte clar vieţile personale de politicile şi relaţiile diplomatice ale administraţiei prezidenţiale”, a susţinut în această dimineaţă secretarul de presă David Sutherland, într-o declaraţie de presă. „Publicul american este rugat să aibă răbdare şi înţelegere în timp ce se va rezolva această problemă foarte personală.”

Articolul din *Daily Mail* din această dimineaţă a arătat că Primul Fiu Alex Claremont-Diaz are o relaţie sentimentală şi sexuală cu prinţul Henry cel puţin din februarie anul curent, potrivit e-mailurilor şi fotografiilor obţinute de publicaţie.

E-mailurile complete au fost încărcate pe WikiLeaks sub numele „Scrisorile Waterloo”, din câte se pare după vaza Waterloo din grădinile Palatului Buckingham la care face referire un e-mail scris de prinţul Henry. Corespondenţa continuă în mod regulat până duminică

noapte şi pare să fi fost copiată de pe un server privat folosit de Casa Albă.

„Lăsând la o parte consecinţele legate de incapacitatea preşedintei Claremont de a fi imparţială cu privire la relaţiile internaţionale şi la valorile familiei tradiţionale, sunt extrem de îngrijorat în ceea ce priveşte acest server privat. Ce fel de informaţii erau transmise prin intermediul acestui server?", a declarat senatorul Jeffrey Richards, candidat la preşedinţie din partea Partidului Republican, în cadrul unei conferinţe de presă care a avut loc în această dimineaţă.

Richards a adăugat că, în opinia sa, votanţii au dreptul să ştie şi în ce alte scopuri a mai fost folosit serverul preşedintei Claremont.

Surse apropiate administraţiei Claremont insistă că serverul privat este similar cu cel instalat în timpul mandatului preşedintelui George W. Bush, iar acesta este folosit doar pentru comunicări interne în cadrul Casei Albe, legate de operaţiunile de zi cu zi şi pentru corespondenţa personală a Primei Familii şi a personalului important al Casei Albe.

Din primele investigaţii ale „Scrisorilor Waterloo" întreprinse de experţi, nu au reieşit încă probe care să arate că s-au transmis informaţii secrete sau alte date compromiţătoare, în afara relaţiei Primului Fiu cu prinţul Henry.

Preţ de cinci ore nesfârşite şi insuportabile, Alex este băgat dintr-o cameră în alta din Aripa de Vest, întâlnindu-se se pare cu fiecare strateg, membru al echipei de presă şi manager de criză pe care îl are administraţia mamei lui.

Singurul moment pe care şi-l aminteşte foarte limpede este când a tras-o pe mama lui într-un colţ şi i-a zis:

— I-am spus lui Raf.

Aceasta se uită lung la el.

— I-ai spus lui Rafael Luna că eşti bisexual?

— I-am zis lui Rafael Luna despre Henry, îi spune pe un ton plat. Acum două zile.

Nu îl întreabă de ce, doar oftează supărată, iar amândoi cântăresc implicaţia înainte ca ea să spună:

— Nu. Nu, aceste poze au fost făcute înainte. N-ar fi putut fi el.

Alex parcurge liste cu avantaje şi dezavantaje, scenarii cu deznodăminte diferite, tabele, grafice şi mai multe date decât ar fi vrut vreodată despre propria relaţie şi consecinţele ei asupra lumii înconjurătoare. *Ăsta e dezastrul pe care l-ai provocat,* pare să spună totul din faptele şi cifrele concrete. *Uite-i pe cei pe care i-ai rănit.*

Se urăşte, dar nu regretă nimic, şi poate că asta îl face detestabil şi un politician groaznic, dar nu regretă relaţia cu Henry.

Preţ de cinci ore nesfârşite şi insuportabile nici nu are voie să încerce să-l contacteze pe Henry. Secretarul de presă redactează o declaraţie. Arată ca orice alt memorandum.

Preţ de cinci ore nu face duş, nu se schimbă de haine, nu râde, nu zâmbeşte şi nu plânge. La opt dimineaţa, când i se dă drumul în cele din urmă, i se spune să stea în Reşedinţă şi să aştepte instrucţiuni ulterioare.

I se înapoiază telefonul în cele din urmă, dar Henry nu răspunde nici când îl sună, nici când îi trimite mesaj. Nimic.

Amy îl conduce în sus pe scări, nu îi spune nimic, şi când ajung pe holul dintre dormitoarele din est şi vest, Alex îi vede.

June, cu părul prins într-o coadă neglijentă în vârful capului, cu un halat roz de baie pe ea şi cu ochii roşii. Mama lui într-o rochie neagră elegantă şi tocuri cui, cu maxilarul încordat. Leo e în picioarele goale, îmbrăcat în pijama. Şi tatăl lui, cu o geantă de voiaj din piele pe umăr, părând tulburat şi istovit.

Cu toţii se întorc să se uite la el, iar Alex se simte izbit de un val mai mare decât el, ca atunci când era copil şi stătea crăcănat în Golful Mexic, cu apa

lipăindu-i la picioare. Din gât îi iese un sunet fără să vrea, ceva ce nu prea recunoaşte, iar June îl îmbrăţişează prima, apoi restul, braţe şi braţe, şi mâini şi mâini, trăgându-l mai aproape, atingându-i faţa şi mişcându-l până când e pe podea, pe nenorocitul ăla de covor hidos şi vechi pe care îl detestă. Stă pe jos şi aude Golful susurându-i în ureche, şi se gândeşte că are un atac de panică şi de asta nu poate să respire, dar doar se uită la covor şi are un atac de panică, iar faptul că ştie că plămânii nu vor să funcţioneze nu îi face să funcţioneze din nou.

Este vag conştient că e dus în camera lui în pat, care e încă tapetat cu nenorocitele alea de *ziare* blestemate, şi cineva îl ajută să se suie în el, şi apoi Alex se aşază şi încearcă din răsputeri să compună o listă în minte.

Unu.

Unu.

Unu.

Doarme, însă se tot trezeşte brusc, transpirat şi cuprins de frisoane. Are vise scurte şi fragmentate care cresc în intensitate şi se estompează la întâmplare. Visează că e la război într-o tranşee noroioasă, iar scrisoarea de dragoste e roşie şi udă în buzunarul de la piept. Visează o casă în districtul Travis cu uşile încuiate, care nu vrea să-l primească din nou. Visează o coroană.

Visează puţin casa de lângă lac, un far portocaliu călăuzitor sub lumina lunii. Se vede acolo stând în apă până la gât. Îl vede pe Henry gol pe ponton. Le vede pe June şi Nora de mână, iar Pez e pe iarba dintre ele şi Bea scormoneşte cu unghiile ei roz în pământul umed.

În copacii de lângă ele, Alex aude crengile care se rup.

— Uite! îi spune Henry, arătându-i spre stele.

Şi Alex încearcă să spună: *Nu auzi?* Încearcă să spună *Vine ceva.* Deschide gura: iese un nor de licurici şi nimic altceva.

Când deschide ochii, June stă rezemată de perne lângă el, cu unghiile roase lângă buza de jos, păzindu-l, îmbrăcată tot în halatul de baie. Se întinde şi îl strânge de mână. Şi el face la fel.

Printre frânturile de vise, Alex aude voci înăbuşite pe hol.

— Nimic, spune Zahra. Absolut nimic. Nimeni nu ne răspunde la apeluri.

— De ce nu ne răspund? Sunt preşedinta, în pizda mă-sii!

— Doamnă, vă cer permisiunea să fac ceva un pic în afara protocolului diplomatic.

Un comentariu: Prima Familie ne-a minţit pe noi, poporul american!! CU CE ne-au mai minţit??!?!

Un tweet: ŞTIAM EU CĂ ALEX E GAY, V-AM ZIS AFURISITELOR

Un comentariu: Fata mea de 12 ani plânge toată ziua. De când era mică visa să se mărite cu prinţul Henry. Are inima frântă.

Un comentariu: Chiar credem că nu s-au folosit fonduri federale pentru muşamalizare?

Un tweet: *Lmaoooo* uitaţi-vă la pagina 22 a e-mailurilor ce curvă e alex

Un tweet: OMFG aţi văzut că cineva care a fost la universitate cu Henry a postat nişte poze cu el la o petrecere şi este Super Gay şi îmi vine să urlu

Un tweet: CITIŢI – Articolul meu @WSJ despre ce spun #Scrisorile-Waterloo despre dedesubturile Casei Albe conduse de Claremont.

Şi mai multe comentarii. Jigniri. Minciuni.

June îi ia telefonul şi i-l bagă sub o pernă de pe canapea. Alex nu se oboseşte să protesteze. Henry nu o să sune.

La unu, la prânz, pentru a doua oară în doisprezece ore, Zahra intră ca o furtună pe uşa dormitorului.

— Fă-ţi o valiză! îi spune. Mergem la Londra!

June îl ajută să împacheteze într-un rucsac nişte blugi, o pereche de pantofi şi un exemplar ferfeniţit din *Harry Potter şi Prizonierul din Azkaban,* iar el îşi pune o cămaşă curată şi iese din cameră. Zahra aşteaptă pe hol cu geanta ei şi un costum călcat al lui Alex, unul practic şi bleumarin despre care a hotărât că e potrivit pentru o întâlnire cu regina.

Zahra nu i-a spus foarte multe, cu excepţia faptului că Palatul Buckinhgam a închis canalele interne şi externe de comunicare, iar ei îşi vor face apariţia şi vor cere să fie primiţi în audienţă. Pare încrezătoare că Shaan va fi de acord şi e sigură că îl va putea învinge într-o luptă corp la corp dacă refuză.

Alex simte un nod ciudat care i se încolăceşte în stomac. Mama lui le-a dat undă verde să spună adevărul în public, ceea ce e *incredibil,* dar nu se pot aştepta la aşa ceva din partea Coroanei. Ar putea primi un ordin expres de a nega totul. Crede că l-ar înşfăca pe Henry şi ar rupe-o la fugă dacă s-ar ajunge acolo.

E aproape complet sigur că Henry nu va dori să pretindă că totul a fost un simulacru. Are încredere în Henry.

Dar ar fi trebuit să aibă şi mai mult timp la dispoziţie.

Există o intrare laterală secretă a Reşedinţei prin care Alex se poate furişa fără să fie văzut, iar June şi părinţii lui îl aşteaptă acolo.

— Ştiu că e înspăimântător, îi spune mama lui, dar o să te descurci.

— Fă-i praf! adăugă tatăl lui.

June îl îmbrăţişează, iar el îşi pune ochelarii de soare pe nas şi o pălărie, şi aleargă pe uşă spre orice direcţie în care se va termina toată chestia asta.

Cash şi Amy aşteaptă în avion. Alex se întreabă dacă s-au oferit voluntari pentru această însărcinare, dar încearcă să-şi ţină emoţiile în frâu. Îşi loveşte pumnul de al lui Cash când trece pe lângă el, iar Amy ridică privirea de la geaca de blugi pe care brodează flori galbene.

Totul s-a întâmplat aşa de repede, încât acum, cu genunchii la bărbie pe când decolează, Alex se poate gândi la toate pentru prima dată.

Nu este supărat că oamenii ştiu. Nu a avut niciodată regrete când a fost vorba de persoana cu care ieşea şi lucrurile care lui îi plac, deşi niciodată nu a fost aşa. Iar partea aceea de cretin arogant din el e un pic încântată că a pus mâna pe Henry. Da, prinţul? Cel mai dorit burlac din lume? Accent britanic, faţa ca a unui zeu grec, picioare sculptate? *Al meu.*

Dar e doar o mică parte. Restul este un nod format din frică, furie, frustrare, umilire, nesiguranţă, panică. Sunt defectele pe care toată lumea are voie să le vadă – gura mare, temperamentul schimbător, firea sa impulsivă –, şi apoi asta. E ca atunci când poartă ochelari când nu e nimeni prin preajmă: nimeni nu trebuie să vadă că are nevoie de ei.

Lui Alex nu-i pasă ce părere au oamenii despre trupul lui şi ce scriu despre viaţa lui sexuală, reală sau imaginară. Îi pasă că ştiu, datorită cuvintelor lui scrise în privat, ce-i face inima să bată atât de tare.

Şi Henry. Doamne, Henry. Acele e-mailuri – acele *scrisori* – erau singurele în care Henry putea spune ce gândea. Totul a fost pus pe tavă acolo: că Henry e gay, că Bea merge la dezalcoolizare, că regina îl ţine ascuns pe Henry în „dulap". Alex n-a fost un catolic bun de multă vreme, dar ştie că spovedania este sfântă. Trebuiau să fie în siguranţă.

Futu-i.

Alex nu poate sta locului. Pune deoparte *Prizonierul din Azkaban* după patru pagini. Dă peste un articol despre relaţia lui pe Twitter şi trebuie să închidă aplicaţia. Se plimbă încoace şi încolo pe culoarul din avion, şi loveşte scaunele.

— *Te rog* să te aşezi! îi spune Zahra după douăzeci de minute în care s-a uitat la el plimbându-se agitat prin avion. Ulcerul meu face ulcer.

— Eşti sigură că o să ne lase să intrăm când ajungem acolo? o întreabă Alex. Dacă nu ne lasă?

Dacă cheamă Garda Regală şi ne arestează? Pot să o facă? Amy ar putea să se ia la trântă cu ei. O să fie arestată dacă încearcă să se ia la bătaie cu ei?

— Fir-ar să fie! se vaită Zahra şi scoate telefonul, începând să formeze un număr.

— Pe cine suni?

Oftează şi ţine telefonul la ureche în timp ce sună.

— Srivastava.

— Ce te face să crezi că o să răspundă?

— E linia lui personală.

Alex se uită lung la ea.

— Ai numărul lui personal şi nu l-ai folosit până acum?

— *Shaan,* îi spune Zahra nervoasă. Ascultă-mă aici, rahatule. Suntem în aer acum. Primul Fiu e cu mine. Ajungem în şase ore. O să te ocupi să ne aştepte o maşină la aeroport. Ne vom întâlni cu regina şi oricine altcineva e nevoie ca să tranşăm odată tot căcatul ăsta sau Dumnezeu mi-e martor că o să-mi fac cercei din coaiele tale. O să-ţi dau foc la toată viaţa ta nenorocită. Face o pauză probabil ca el să spună că da, pentru că Alex nu-şi imaginează că ar putea să spună altceva. Acum dă-l pe Henry la telefon şi nu încerca să-mi spui că *nu* e acolo, pentru că ştiu că nu l-ai scăpat din ochi.

Şi îi bagă telefonul în faţă lui Alex.

Alex îl ia, ezitând, şi îl duce la ureche. Se aude un foşnet, un zgomot confuz.

— Alo?

E vocea lui Henry dulce, rafinată, tremurată şi buimacă, iar uşurarea îi taie respiraţia.

— *Scumpule,* zice Alex.

Îl aude pe Henry expirând la celălalt capăt al telefonului.

— Bună, iubire! Eşti bine?

Râde surprins.

— Ce naiba, faci mişto de mine? Sunt bine, sunt bine, *tu* eşti bine?

— Mă… descurc.

Alex tresare.

— Cât de rău e?

— Philip a spart o vază care i-a aparţinut lui Anne Boleyn, bunica a dat ordin să se sisteze orice comunicare, iar mama nu a mai vorbit cu nimeni, îi spune Henry. Dar, ăăă, în afară de asta… Una peste alta. E, ăăă…

— Ştiu. Ajung şi eu în curând.

Urmează altă pauză. Lui Henry îi tremură vocea la telefon.

— Nu-mi pare rău. Că ştiu toţi.

Alex simte cum îi iese inima din gât.

— Henry, încearcă el să spună. Eu…

— Poate…

— Am vorbit cu mama mea…

— Ştiu că nu e o sincronizare ideală…

— Ai vrea…

— Vreau…

— Stai un pic. Noi… întrebăm acelaşi lucru?

— Depinde. Voiai să mă întrebi dacă vreau să spun adevărul?

— Da, răspunde Alex, şi se gândeşte că are degetele albe de la cum ţine telefonul. Da, asta voiam.

— Atunci, da.

Abia respiră.

— Vrei?

Lui Henry îi ia o clipă să răspundă.

— Nu ştiu dacă aş fi vrut să o fac acum, dar, odată ce s-a aflat, nu… vreau să mint. Nu în legătură cu noi. Nu în legătură cu tine.

Alex are lacrimi în ochi.

— Te iubesc al naibii de mult!

— Şi eu te iubesc.

— Aşteaptă până ajung acolo, o să-i dăm noi de capăt.

— Da, aşa o să fac.

— Vin. O să ajung în curând.

— Te rog, grăbeşte-te!

Închid amândoi, iar el îi dă telefonul Zahrei, care îl ia fără să scoată o vorbă şi îl pune în geantă.

— Mulţumesc, Zahra, eu…

Zahra ridică o mână cu ochii închişi.

— Nu!

— Pe bune, nu trebuia s-o faci.

— Uite, n-o să-ţi zic decât o dată şi, dacă repeţi, o să pun pe cineva să-ţi rupă picioarele. Lasă mâna jos şi se uită la el cu o privire atât rece, cât şi drăgăstoasă. Te susţin din toată inima, da?

— Aşteaptă. Zahra. O, Doamne! Tocmai mi-am dat seama. Eşti… amica mea.

— Nu, nu sunt.

— Zahra, eşti *prietena mea rea.*

— Ba nu sunt. Scoate o pătură din mormanul ei de lucruri, se întoarce cu spatele la Alex şi se înfofoleşte. Nu mai vorbi cu mine pentru următoarele şase ore. Merit să trag un afurisit de pui de somn!

— Stai, stai, da, stai. Am o întrebare.

Zahra oftează prelung.

— Ce e?

— De ce ai aşteptat până l-ai sunat pe Shaan pe numărul personal?

— Pentru că e logodnicul meu, cretinule, dar *uni*i dintre noi ştiu ce e aia discreţie, aşa că tu nu ai habar, îi spune fără să se uite la el, încovrigată lângă fereastra avionului. Am fost de acord că n-o să ne folosim numerele personale pentru probleme de serviciu. Acum taci din gură şi lasă-mă să dorm înainte să ne ocupăm de altele. Am băut doar o cafea neagră, am mâncat un covrig şi am luat un pumn de vitamina B12. Nici măcar să nu respiri în direcţia mea.

Bea răspunde, nu Henry, atunci când Alex bate la uşa închisă a camerei de muzică, de la al doilea etaj al Palatului Kensington.

— Ţi-am *spus* să îl laşi în pace… îi spune Bea imediat ce uşa se deschide, iar pe umăr are o chitară. O lasă jos imediat ce dă cu ochii de el. Alex, îmi pare atât de rău, credeam că eşti Philip. Îl trage cu mâna liberă într-o îmbrăţişare foarte puternică.

Slavă Domnului că eşti aici, eram pe punctul de a veni să te aduc chiar eu.

Când îi dă drumul, Alex îl vede pe Henry în spatele ei, tolănit pe canapea, cu o sticlă de coniac. Henry îi zâmbeşte slab şi îi spune:

— Eşti cam scund pentru un *stormtrooper*[103].

Râsul lui Alex e pe jumătate un suspin şi Alex nu-şi dă seama dacă el se mişcă întâi sau Henry, dar se întâlnesc în mijlocul camerei, iar Henry îi cuprinde gâtul cu braţele. Dacă vocea lui Henry la telefon a fost punctul de sprijin, atunci trupul lui este gravitaţia care o face posibilă, mâna care îl apucă pe Alex de ceafă este câmpul magnetic, o busolă îndreptată frecvent spre nord.

— Îmi pare rău! spune Alex cu tristeţe, cu sinceritate, auzindu-se înfundat pentru că are faţa îngropată în gâtul lui Henry. E vina mea. Îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău!

Henry îi dă drumul, are mâinile pe umerii lui şi maxilarul încordat.

— Să nu îndrăzneşti. Mie nu-mi pare rău de nimic.

Alex râde din nou, nevenindu-i să creadă şi uitându-se la cearcănele profunde de sub ochii lui Henry, la buza muşcată, şi pentru prima dată vede un bărbat născut să conducă un popor.

— Eşti incredibil. Se întinde şi îi sărută linia maxilarului, şi i se pare aspră după o zi plină şi grea în care nu s-a bărbierit. Îi atinge nasul, obrazul şi simte un pic din tensiunea care i se disipează la atingere. Ştii ce?

Se întind pe covorul persan cu nuanţe de purpuriu şi roşu. Henry stă cu capul în poala lui Alex şi Bea pe o pernă mare, cântând la un mic instrument ciudat numit autoharpă, aşa cum i-a zis lui Alex. Bea trage o măsuţă şi pune pe ea biscuiţi săraţi şi o bucăţică de brânză moale, şi ia de acolo sticla de coniac.

Din câte se pare, regina este furioasă – nu numai că i s-a confirmat ce ştia despre Henry, dar a aflat

din presa de scandal, ceea ce e lipsit de demnitate. Philip a venit cu maşina de la Anmer Hall în clipa când a auzit veştile, şi Bea îl tot îndepărtează ori de câte ori încearcă să se apropie de Henry ca să „vorbească foarte serios cu el despre consecinţele acţiunilor sale”. Catherine a trecut pe acolo în urmă cu trei ore, are faţa împietrită de durere şi e tristă. I-a spus lui Henry că îl iubeşte şi că i-ar fi putut spune mai devreme.

— Şi i-am zis: „Asta e super, mamă, dar atât timp cât o laşi pe bunica să mă ţină prizonier, nu înseamnă nimic”, îi povesteşte Henry.

Alex se uită la el, surprins şi puţin impresionat. Henry se sprijină cu faţa de braţul lui.

— Mă simt groaznic. Am fost… nu ştiu. M-am tot gândit la momentele din ultimii ani când ar fi trebuit să-mi fie aproape.

Bea oftează.

— Poate că a fost şutul în fund de care a avut nevoie. Am tot încercat să o forţăm să facă *ceva* de ani întregi de când a murit tata.

— Totuşi, face Henry. Mama nu are nicio vină pentru comportamentul bunicii. Şi a reuşit să ne apere înainte. Nu e drept.

— H, îi spune Bea pe un ton sever, e dificil, dar a trebuit să audă. Se uită la micile butoane ale autoharpei. Merităm să avem măcar un părinte.

Şi ei i se încreţeşte colţul gurii, ca lui Henry.

— Eşti bine? o întreabă Alex. Ştiu că… am văzut câteva articole.

Nu-şi termină propoziţia. „Prinţesa Praf” a fost cel mai citit al patrulea articol pe Twitter acum zece ore.

Bea se încruntă şi zâmbeşte pe jumătate.

— Eu? Sincer, mă simt aproape uşurată. Am zis mereu că m-aş simţi bine dacă toată lumea ar şti din prima povestea mea ca să nu mai aud speculaţii sau să mint ca să ascund adevărul – sau să dau explicaţii. Ştii, aş fi preferat să nu fi fost aşa. Dar iată-ne aici. Cel puţin nu mă mai prefac de parcă e ceva de care mi-e ruşine.

— Cunosc sentimentul, zice Henry încetişor.

Liniştea fluctuează după o vreme, iar întunericul negru ca smoala al Londrei acoperă ferestrele. David căţelul se face covrig lângă Henry ca să-l apere, iar Bea alege să interpreteze un cântec de Bowie. Cântă încetişor: „Eu, eu voi fi rege, şi tu, tu vei fi regină", iar Alex aproape râde. Parcă e aşa cum Zahra i-a descris zilele când venea uraganul: toţi împreună, sperând că sacii de nisip vor fi rezistenţi.

Henry adoarme la un moment dat, iar Alex e recunoscător, dar încă simte tensiunea din fiecare parte a trupului lui Henry lipit de el.

— N-a mai dormit de când s-a aflat, îi spune Bea încetişor.

Alex dă un pic din cap şi îi cercetează chipul.

— Pot să te întreb ceva?

— Mereu.

— Simt că nu-mi spune ceva, îi şopteşte Alex. Îl cred când îmi spune că e de acord şi că vrea să spună adevărul tuturor. Dar nu-mi spune altceva şi mă sperie că nu-mi dau seama ce.

Bea ridică privirea şi nu îşi mai mişcă degetele.

— Vai, dragul meu, îi spune. Îi e dor de tata.

Ah.

Alex oftează şi îşi ia capul în mâini. Desigur.

— Poţi să-mi explici? Cum e? Ce pot să fac?

Bea îşi schimbă poziţia pe pernă, pune harpa pe jos şi îşi bagă mâna pe sub pulover. Scoate o monedă de argint pe un lanţ: este bănuţul ei de abstinenţă.

— Te deranjează dacă o să vorbesc ca un protector? îl întreabă, zâmbind superior.

Alex îi zâmbeşte slab şi ea continuă.

— Aşadar, toţi ne naştem cu o paletă de sentimente. Unele sunt mai puternice sau mai profunde decât altele, dar pentru toată lumea există o bază, aluatul prăjiturii. E cel mai profund sentiment care te-a încercat vreodată. Şi apoi ţi se întâmplă cea mai groaznică chestie. Cel mai groaznic lucru care s-ar fi putut întâmpla. Ceea ce te

făcea să ai coşmaruri de mic şi te gândeşti că e în regulă, pentru că chestia aia o să mi se întâmple când o să fiu mai mare şi mai înţelept, şi voi fi cunoscut atâtea sentimente până atunci, încât sentimentul cel mai groaznic, cel mai oribil, n-o să mi se mai pară atât de zguduitor. Dar ţi se întâmplă când eşti mic. Ţi se întâmplă când creierul tău nu s-a copt complet, când abia dacă ai experimentat ceva. Cel mai rău lucru este unul din cele mai importante care ţi s-a întâmplat vreodată în viaţă. Ţi se întâmplă, şi ajunge până în miezul a ceea ce ştii despre cum să simţi, şi sfâşie totul, şi îşi face o prăpastie jos ca să aibă loc. Şi, pentru că ai fost aşa de mic şi pentru că a fost una din primele chestii importante care ţi s-a întâmplat în viaţă, o s-o porţi mereu în sufletul tău. De fiecare dată când ţi se mai întâmplă ceva groaznic, nu se opreşte la capăt – ci se duce până jos de tot. Bea se întinde peste măsuţa de ceai şi peste grămăjoara de biscuiţi săraţi, şi îi atinge dosul palmei lui Alex. Înţelegi? îl întreabă, uitându-se direct în ochii lui. Trebuie să înţelegi asta ca să fii cu Henry. Este persoana cea mai iubitoare, generoasă şi altruistă pe care o vei întâlni vreodată, dar există o tristeţe şi o durere enormă în sufletul lui, şi e posibil să nu o înţelegi niciodată pe deplin, dar trebuie să o iubeşti aşa cum iubeşti şi tot restul, pentru că aşa e el. E o parte esenţială din el. Şi e pregătit să-ţi ofere totul, ceea ce este cu mult peste ce am crezut că va fi în stare să ofere.

Alex încearcă pentru câteva clipe să pătrundă înţelesul spuselor ei şi zice:

— N-am… n-am trecut niciodată prin aşa ceva, spune cu o voce răguşită. Dar mereu am simţit durerea din el. E o parte din el… neştiută. Trage adânc aer în piept. Dar îmi place să sar de pe stânci. E o alegere. Îl iubesc cu tot ce are *datorită* felului său de a fi. Intenţionat. Îl iubesc intenţionat.

Bea zâmbeşte gingaş.

— Atunci o să te descurci.

Undeva pe la patru dimineaţa, Alex se suie în pat, în spatele lui Henry. Henry a cărui spinare are

câteva porţiuni moi, Henry care a trecut prin cel mai groaznic lucru, iar acum prin următorul lucru groaznic, şi e încă în viaţă. Alex întinde mâna şi îi atinge vârful omoplatului, pielea de pe care a alunecat cearceaful, acolo unde plămânii refuză cu încăpăţânare să nu mai tragă aer. Un metru optzeci de băiat în jurul unor coaste afectate şi a unei inimi nesupuse.

Alex se aşază cu grijă la loc, cu pieptul lipit de spatele lui Henry.

— E o prostie, Henry, îi spune Philip. Eşti prea tânăr ca să înţelegi.

Lui Alex îi ţiuie urechile.

S-au aşezat în bucătăria lui Henry în dimineaţa asta, cu brioşe în faţă, iar Bea a lăsat un bilet în care scrisese că s-a dus să se vadă cu Catherine. Şi apoi Philip a năvălit ca o furtună pe uşă, cu costumul şifonat, părul nepieptănat, zbierând la Henry că a avut tupeul să nu ia în seamă embargoul de comunicare, aducându-l pe Alex aici, în timp ce toţi stau cu ochii pe palat, ca să facă familia de râs în continuare.

Iar acum Alex se gândeşte serios să-i facă praf nasul cu filtrul de cafea.

— Am 23 de ani, Philip, îi spune Henry, străduindu-se vizibil să îşi păstreze un ton egal. Mama avea un pic mai mult când l-a cunoscut pe tata.

— Da. Şi tu crezi că a fost o decizie *înţeleaptă?* îi spune Philip cu răutate. S-a măritat cu un bărbat care şi-a petrecut jumătatea, din copilăria noastră făcând filme, care nu a luptat niciodată pentru ţara lui, care s-a îmbolnăvit şi ne-a *lăsat* pe noi şi pe mama…

— Philip, *nu.* Îţi jur pe ce am mai sfânt! Doar pentru că obsesia ta cu moştenirea de familie nu l-a impresionat…

— Tu chiar nu ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă să laşi ceva în urmă dacă permiţi să se întâmple una ca asta! izbucneşte Philip. Singurul

lucru pe care îl poţi face e să îngropi totul şi să speri că oamenii o să creadă că nimic n-a fost adevărat. Henry, asta e datoria ta. *Măcar* atât să faci.

— Îmi pare rău! îi spune Henry, părând abătut, dar se simte şi un dispreţ amar. Îmi pare rău că sunt aşa o *ruşine* pentru că sunt ceea ce sunt.

— Nu-mi pasă dacă eşti *gay,* îi spune Philip, insistând pe acel *dacă* de parcă nu i-ar fi *spus-o* pe şleau. Îmi pasă că ai făcut această alegere, cu *el* – îl sfredeleşte pe Alex cu privirea de parcă abia acum se află şi el în aceeaşi încăpere cu conversaţia –, cineva cu o nenorocită de ţintă pe spate, şi să fii atât de prost, naiv şi *egoist* să crezi că nu o să ne bage pe toţi în căcat!

— Ştiam, Philip. Iisuse! Ştiam că totul poate fi distrus. Am fost *îngrozit* tocmai de asta. Dar cum aş fi putut intui? Cum?

— Cum am spus, eşti *naiv.* Asta e viaţa pe care o trăim, Henry. Ai ştiut dintotdeauna. Am încercat să-ţi zic. Voiam să fiu un frate bun pentru tine, dar tu nu *asculţi,* ce naiba! E timpul să-ţi aminteşti locul pe care îl ai în familia asta. Fii bărbat! Fă faţă situaţiei şi asumă-ţi răspunderea. *Rezolvă!* Pentru prima oară în viaţa ta, nu fi laş!

Henry tresare de parcă a fost pălmuit. Alex îşi dă seama acum – aşa a fost umilit de-a lungul anilor. Poate nu mereu atât de explicit, dar mereu era ceva sugerat. *Nu uita care ţi-e locul.*

Şi Henry face exact ceea ce lui Alex îi place atât de mult: îşi scoate bărbia în faţă şi se ţine tare.

— Nu sunt laş. Şi nu vreau să rezolv.

Philip îi râde fără umor în faţă.

— Nu ştii despre ce vorbeşti. Habar nu ai.

— Du-te în pula mea, Philip, îl iubesc.

— A, da, îl *iubeşti?* Îi vorbeşte cu atâta aroganţă, încât Alex are mâna strânsă pumn sub masă. Şi atunci ce ai de gând să faci, Henry? Ei? *Vrei să te însori cu el?* Îl faci ducesă de Cambridge? Pe Primul Fiu al nenorocitelor de State Unite ale Americii, al patrulea la rând la tronul reginei Angliei?

— O să abdic, futu-i pizda mă-sii! îi spune Henry pe un ton ridicat. Nu-mi pasă!

— N-ai *îndrăzni!* îi strigă Philip în culmea furiei.

— Am avut un unchi care a abdicat pentru că era un *nazist nenorocit,* aşa că n-ar fi cel mai nasol motiv pentru care a făcut-o cineva, nu? Henry zbiară acum şi s-a ridicat de pe scaun, îi tremură mâinile, îl domină pe Philip, iar Alex observă că e mai înalt. *Ce protejăm* mai exact, Philip? Ce fel de moştenire? Ce fel *de familie* suntem? Care acceptă crima, violul, jaful şi colonizarea, le curăţăm frumos şi le punem în muzeu, dar vai, nu, tu eşti un nenorocit de poponar? Asta e deja indecent! M-am *săturat* până în gât. Am stat multă vreme deoparte şi te-am lăsat pe tine şi pe bunica şi toată greutatea lumii să mă ţineţi într-un loc, şi s-a terminat. *Nu-mi pasă.* Poţi să-ţi iei moştenirea şi decenţa, şi să ţi le *bagi în curul ăla nenorocit,* Philip! Mi s-a *luat!*

Henry răsuflă lung, se întoarce pe călcâie şi iese grăbit din bucătărie.

Alex e cu gura căscată şi rămâne nemişcat pe scaun câteva secunde. În faţa lui, Philip e roşu la faţă şi îngreţoşat. Alex îşi drege glasul, se ridică în picioare şi se încheie la sacou.

— Dacă mă întrebi pe mine, îi spune lui Philip, e cel mai curajos ticălos din câţi am cunoscut.

Şi pleacă şi el.

Shaan arată de parcă nu a mai dormit de trei zile. Ei bine, pare stăpân pe sine şi e pus la patru ace, dar din pulover îi iese eticheta, iar din ceai se simte un miros puternic de whisky.

Lângă în el, pe bancheta din spate a dubei incognito pe care o iau spre Palatul Buckingham, Zahra stă cu braţele încrucişate şi are o expresie hotărâtă pe chip. Inelul de logodnă de pe mâna stângă străluceşte în dimineaţa liniştită din Londra.

— Aşadar, începe Alex. Sunteţi certaţi acum?

Zahra se uită la el.

— Nu, de ce crezi asta?

— Oh. Pentru că…

— Suntem bine, îi spune Shaan, care încă tastează pe iPhone. De aia am stabilit reguli cu privire la relaţia noastră personală/profesională încă de la început. Funcţionează pentru noi.

— Dacă vrei o ceartă, ar fi trebuit să ne vezi când am aflat că ştiuse de voi doi de la bun început. De ce crezi că am primit o piatră aşa de mare?

— *De obicei* funcţionează pentru noi, o corectează Shaan.

— Da, e de acord Zahra. Plus că ne-am tras-o azi-noapte.

Fără să ridice privirea, Shaan ridică mâna ca să bată cuba cu ea.

Datorită influenţei lui Shaan şi a Zahrei au reuşit să obţină o audienţă cu regina la Palatul Buckingham, dar li s-a spus să o ia pe un drum ocolit ca să evite paparazzi. Alex simte bâzâitul electricităţii statice în Londra în această dimineaţă, milioane de voci murmurând în legătură cu el şi Henry şi ce ar putea să se întâmple în continuare. Dar Henry e lângă el, îl ţine de mână, iar el face la fel, aşa că măcar e ceva.

Afară, o femeie scundă şi mai în vârstă, cu nasul în vânt ca Bea, îi aşteaptă în faţa sălii de şedinţe. Poartă ochelari cu rame groase, un pulover maro şi o pereche de blugi cu manşetele suflecate, arătând clar nelalocul ei pe culoarele Palatului Buckingham. Are o carte în buzunarul de la spate.

Mama lui Henry se întoarce să se uite la ei, iar Alex o vede îndurerată, apoi rezervată şi pe urmă blândă când dă cu ochii de ei.

— Bună, scumpul meu! îi spune când Henry ajunge lângă ea.

El are maxilarul încleştat, dar nu de furie, ci de frică. Alex îi vede expresia pe care o recunoaşte: Henry se întreabă dacă e prudent să accepte iubirea ce i se oferă şi vrea cu disperare să o accepte, fie ce-o fi. O ia pe după mijloc pe mama sa şi o lasă să-l sărute pe obraz.

— Mamă, el e Alex, îi spune Henry, şi adaugă de parcă nu ar fi evident: Iubitul meu.

Femeia se întoarce spre Alex şi el nu ştie la ce să se aştepte, dar îl trage spre ea şi îl sărută pe obraz.

— Bea mi-a zis ce ai făcut pentru fiul meu, îi spune, sfredelindu-l cu privirea. Îţi mulţumesc.

Bea e în spatele ei, pare obosită, dar concentrată, iar Alex îşi poate doar imagina discuţia serioasă pe care a avut-o cu mama ei înainte să ajungă la palat. Bea se uită la Zahra în timp ce grupul lor mic se strânge pe coridor, iar Alex simte de parcă nu ar putea fi pe mâini mai bune. Se întreabă dacă Catherine se simte în stare să facă parte din grupul lor.

— Ce o să-i spui? îşi întreabă Henry mama.

Ea oftează, atingându-şi marginea ochelarilor.

— Ei bine, bătrâna nu prea e sensibilă la sentimente, aşa că voi încerca să fac apel la strategia politică.

Henry clipeşte.

— Scuze… Ce spui tu acolo?

— Spun că am venit să lupt, răspunde ea pe un ton direct şi simplu. Vrei să spui adevărul, nu?

— Eu… da, mamă. În ochi i se citeşte speranţa. Da, vreau.

— Atunci, putem încerca.

Se aşază în jurul mesei lungi şi frumos sculptate din sala de şedinţe, aşteptând cu toţii într-o tăcere tensionată sosirea reginei. Philip e acolo şi pare că e pe cale să-şi mestece limba, iar Henry îşi tot face de lucru cu cravata.

Regina Mary intră în cameră, are un taior şi o fustă gri, şi pe chip i se citeşte o expresie încremenită, iar coafura bob este aranjată la perfecţie, încadrându-i faţa. Alex e surprins cât de înaltă e, cu spatele drept şi cu maxilarul fin, chiar şi la 80 de ani. Nu e tocmai frumoasă, dar în ochii ei albaştri şi inteligenţi şi în trăsăturile colţuroase se poate citi o întreagă poveste, iar în jurul gurii are riduri adânci.

Temperatura din cameră scade când regina se aşază în capul mesei. Un servitor regal aduce ceainicul din mijlocul mesei şi toarnă în ceştile

superbe din porţelan, iar tăcerea se întinde în timp ce ea îşi pregăteşte ceaiul cu mişcări studiate, făcându-i pe toţi să aştepte. Toarnă laptele cu un tremur uşor, căci are mâna îmbătrânită. Un cub de zahăr ales cu grijă intenţionată cu cleştele mic de argint. Un al doilea cub.

Alex tuşeşte. Shaan îi aruncă o privire. Bea strânge din buze.

— Am fost vizitată la începutul anului, spune regina în cele din urmă. Ia linguriţa şi începe să amestece încet. De preşedintele Chinei. Iertaţi-mă, dar nu mai ştiu cum îl cheamă. Dar mi-a spus o poveste fascinantă despre cum tehnologia a avansat în diferite părţi ale lumii în aceste vremuri. Ştiaţi că cineva poate falsifica o fotografie ca până şi cele mai bizare lucruri să pară adevărate? Doar un simplu… program, nu? Un computer. Şi multe alte falsuri pot părea adevărate. Mulţi nici nu ar sesiza vreo diferenţă.

În încăpere domneşte o tăcere deplină, cu excepţia sunetului scos de linguriţa cu care regina amestecă pe fundul ceştii.

— Mă tem că sunt prea bătrână să înţeleg cum pot fi clasate documentele, continuă ea, dar mi s-a spus că multe minciuni pot fi fabricate şi răspândite. S-ar putea… crea fişiere care nu au existat niciodată, care apoi să fie puse unde să fie uşor de găsit. Nimic nu e real. Cea mai palpabilă dovadă poate fi discreditată şi neluată în seamă pur şi simplu.

Cu sunetul delicat al argintului care atinge porţelanul, regina îşi pune linguriţa pe farfurie şi se uită în cele din urmă la Henry.

— Henry, mă întreb. Mă întreb dacă ce am zis are vreo legătură cu acele articole indecente din presă.

E chiar acolo, pe masă: o ofertă. Continuă s-o ignori. Prefă-te că a fost o minciună. Fă ca totul să dispară.

Henry scrâşneşte din dinţi.

— E adevărat, spune Henry. Totul.

Pe faţa reginei se citesc o serie de expresii, şi aceasta se hotărăşte să se încrunte puţin, de parcă a găsit ceva urât prins într-unul din tocurile ei.

— Foarte bine. În acest caz. Îşi întoarce privirea spre Alex. Alexander. Dacă aş fi ştiut că eşti într-o relaţie cu nepotul meu, aş fi insistat asupra unei prime întâlniri mai formale.

— Bunico…

— Henry, dragă, te rog să taci…

Catherine începe să vorbească.

— Mamă…

Regina ridică una din mâinile zbârcite ca să o facă să tacă.

— Credeam că am fost suficient de umiliţi în presă când Beatrice a avut mica ei *problemă.* Şi, Henry, cred că m-am făcut limpede înţeleasă cu mulţi ani în urmă că, dacă vei fi atras într-o direcţie *anormală,* pot fi luate măsurile cuvenite. Mă depăşeşte complet de ce ai ales să subminezi munca grea pe care am depus-o pentru a menţine reputaţia Coroanei şi de ce pari pornit să-mi perturbi eforturile de a o restaura, cerându-mi să am o întâlnire la nivel înalt cu acest… *băiat* – aici tonul ei politicos capătă o inflexiune, iar Alex simte că ar vrea să rostească anumite cuvinte referitoare la rasa şi sexualitatea lui –, când ţi s-a spus să aştepţi ordine. Este clar că nu mai gândeşti limpede. Poziţia mea e neschimbată, dragul meu: rolul tău în această familie este să asiguri descendenţa şi să menţii aparenţa că monarhia este un model de excelenţă britanică, şi pur şi simplu nu pot permite altceva.

Henry se uită în jos cu ochi pierduţi, care privesc la masă, iar Alex practic simte energia lui Catherine care se află în faţa lui. Un răspuns la furia din pieptul lui. Prinţesa care a fugit cu James Bond, care le-a spus copiilor să dea înapoi ce a furat ţara lor, făcând o alegere.

— Mamă, îi spune ea pe un ton neutru. Nu crezi că ar trebui măcar să avem în vedere alte opţiuni?

Regina întoarce încet capul.

— Şi care ar fi aceste opţiuni, Catherine?

— Ei bine, cred că trebuie să luăm în calcul mărturisirea. Aşadar, nu ne-am umili dacă nu am trata totul ca pe un scandal, ci ca pe o intruziune în viaţa privată a familiei şi victimizarea unui tânăr îndrăgostit.

— Ceea ce a şi fost, adaugă Bea.

— Am putea integra acest lucru în poveste, spune Catherine, alegându-şi cuvintele cu mare precizie. Să ne recuperăm demnitatea. Să-l facem pe Alex pretendent oficial.

— Înţeleg. Aşadar, planul tău e să-l lăsăm să aleagă această viaţă?

Aici, Catherine riscă un pic.

— E singura viaţă cinstită pe care o poate avea, mamă.

Regina îşi ţuguie buzele.

— Henry, îi spune, întorcându-se la el, nu ţi-ar fi mai bine fără complicaţiile astea inutile? Ştii că avem resursele de a-ţi găsi o soţie şi să o răsplătim generos. Înţelegi că încerc doar să te protejez. Ştiu că pentru tine relaţia ta e foarte importantă acum, dar trebuie să te gândeşti la viitor. Îţi dai seama că zeci de reporteri te vor vâna şi vor exista tot felul de speculaţii? Nu cred că oamenii vor mai fi atât de dornici să te primească în spitalele pentru copii…

— Opreşte-te! izbucneşte Henry.

Toate privirile din încăpere se întorc spre el, iar el pare palid şi şocat de tonul vocii, dar continuă.

— Nu poţi… nu poţi să mă intimidezi la nesfârşit ca să mă supun.

Alex bâjbâie cu mâna în spaţiul dintre ei de sub masă, iar în momentul în care îi atinge cu degetele încheietura mâinii, Henry îl strânge cu putere.

— Ştiu că va fi greu. E… este înspăimântător. Şi, dacă m-ai fi întrebat cu un an în urmă, probabil aş fi zis că e în regulă, că nimeni nu trebuie să ştie. Dar… fac parte din această familie ca şi tine. Merit să fiu fericit ca oricare dintre noi. Şi nu cred că voi fi vreodată dacă trebuie să-mi petrec toată viaţa prefăcându-mă.

— Nimeni nu spune că nu meriţi să fii fericit, îl întrerupe Philip. Prima iubire îi înnebuneşte pe toţi… E aiurea să-ţi baţi joc de viitorul tău din cauza unei decizii hormonale bazată pe mai puţin de un an din viaţa ta când abia ai douăzeci şi ceva de ani.

Henry se uită direct la Philip şi îi spune:

— Sunt gay din ziua în care am ieşit din mama, Philip.

În tăcerea care urmează, Alex trebuie să-şi muşte tare limba ca să nu izbucnească într-un râs isteric.

— Ei bine, spune regina în cele din urmă. Îşi ţine delicat ceaşca în aer şi se uită la Henry peste ea. Chiar dacă eşti dispus să fii crucificat de presă, tot nu îţi dispar obligaţiile din naştere. Trebuie să ai moştenitori.

Şi, pentru că se pare că Alex nu şi-a muşcat suficient de tare limba, lasă să-i scape:

— Dar am putea avea copii.

Chiar şi Henry întoarce capul la auzul acestor cuvinte.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi dat permisiunea de a vorbi în prezenţa mea, îi spune regina Mary.

— *Mamă…*

— Dar asta aduce în discuţie problema mamelor surogat sau a donatorilor, intervine Philip din nou, şi dreptul la tron…

— Philip, sunt relevante detaliile astea acum? îl întrerupe Catherine.

— *Cineva* trebuie să administreze moştenirea regală, mamă.

— Nu-mi place deloc tonul *ăsta.*

— Putem să vorbim ipotetic, dar ideea este că orice în afară de menţinerea imaginii Casei Regale nu intră în discuţie, spune regina, punând jos ceaşca cu ceai. Ţara pur şi simplu nu va accepta un prinţ cu înclinaţiile lui. Îmi pare rău, dragul meu, dar pentru ei e o perversiune.

— Perversiune pentru ei sau pentru tine? o întreabă Catherine.

— Nu e corect… spune Philip.

— E viaţa *mea…* intervine Henry.

— Nici măcar n-am avut şansa de a vedea cum vor reacţiona oamenii.

— Conduc ţara asta de 47 de ani, Catherine. Cred că o cunosc foarte bine până acum. Aşa cum ţi-am zis de când erai mică, trebuie să nu mai fii cu capul în nori…

— Vreţi să tăceţi toţi măcar o secundă? se aude Bea. E în picioare acum şi are tableta lui Shaan în mână. Uitaţi-vă!

O pune pe masă, ca regina Mary şi Philip să vadă, iar ceilalţi se ridică în picioare ca să se uite şi ei.

E un reportaj de la BBC, nu are sunet, dar Alex citeşte burtiera de pe ecran: SUSŢINERE DIN TOATĂ LUMEA PENTRU PRINŢUL HENRY ŞI PRIMUL FIU AL SUA.

În cameră se lasă tăcerea la vederea imaginilor de pe ecran. În New York e un marş în faţă la „Beekman", oamenii sunt îmbrăcaţi în culorile curcubeului şi flutură pancarte pe care scrie: PRIMUL FIU AL INIMILOR NOASTRE. Pe o pancartă de pe marginea unui pod din Paris scrie HENRY + ALEX au fost aici. Pe un zid din Ciudad de Mexico este o pictură murală cu faţa lui Alex vopsită în albastru, purpuriu şi roz, cu o coroană pe cap. În Hyde Park sunt o mulţime de oameni cu steagul Angliei în culorile curcubeului, iar faţa lui Henry este decupată din reviste şi lipită pe postere pe care scrie ELIBERAŢI-L PE HENRY! O tânără tunsă scurt ridică două degete în faţa ferestrelor publicaţiei *Daily Mail.* Un grup de adolescenţi în faţa Casei Albe poartă tricouri făcute acasă pe care scrie acelaşi lucru cu carioca: o propoziţie pe care Alex o recunoaşte din propriile e-mailuri: ISTORIE, HM?

Alex încearcă să înghită, dar nu poate. Ridică privirea, iar Henry se uită la el cu gura căscată şi ochii umezi.

Prinţesa Catherine se întoarce şi traversează încet camera spre ferestrele înalte din partea de est a camerei.

— Catherine, nu… spune regina, dar aceasta apucă perdelele grele cu ambele mâini şi le trage în lături.

O explozie de soare şi culoare străpunge aerul din încăpere. Jos, pe esplanada din faţa Palatului Buckingham, este o mare de oameni cu pancarte, steaguri americane, britanice, steaguri LGBT fluturându-le deasupra capetelor. Nu sunt într-un număr atât de mare ca la nunta regală, dar sunt foarte mulţi pe trotuar şi sprijiniţi de porţi. Lui Alex şi lui Henry li s-a spus să vină prin intrarea din spate a palatului – nu au văzut nimic.

Henry se apropie cu prudenţă de fereastră, iar Alex îl vede când îşi întinde braţele şi îşi pune degetele pe geam.

Catherine se întoarce spre el şi îi spune oftând:

— O, iubirea mea!

Şi îl trage la piept, deşi e aproape cu treizeci de centimetri mai înalt.

Alex trebuie să se uite în altă parte – după toate prin câte au trecut, i se pare un moment prea intim la care să fie martor.

Regina îşi drege glasul.

— Nu este… deloc reprezentativ faţă de reacţia pe care o va avea ţara, spune ea.

— Iisuse *Hristoase,* mamă! izbucneşte Catherine, dându-i drumul lui Henry şi dându-l în spate din instinctul de a-l proteja.

— De asta nu am vrut să vezi. Eşti prea impresionabilă ca să accepţi adevărul, Catherine, dacă ţi se oferă altă opţiune. Cei mai mulţi din ţară încă vor ca lucrurile să fie ca pe timpuri.

Catherine îşi îndreaptă spatele în timp ce se apropie din nou de masă. Este rezultatul educaţiei regale, dar pare mai mult că evită să nu facă o plecăciune.

— Sigur că vor, mamă. Sigur că nenorociţii de conservatori din Kensington şi proştii cu Brexitul nu vor schimbare. Nu asta e *ideea.* Eşti aşa de hotărâtă să crezi că nimic nu se poate schimba? Că nimic nu ar *trebui* să se schimbe? Am putea lăsa o

moştenire izvorâtă din speranţă, dragoste şi *schimbare.* Nu acelaşi rahat călduţ şi muncă plictisitoare pe care le tot vindem de la Al Doilea Război Mondial încoace…

— Să nu-mi vorbeşti aşa! îi spune regina Mary cu răceală, iar una din mâinile ei tremurânde şi bătrâne încă e pe linguriţă.

— Am şaizeci de ani, mamă. Nu putem să lăsăm deoparte politeţurile acum?

— Nu ai nici urmă de respect. Nicio fărâmă pentru *sanctitatea…*

— Sau poate că ar trebui să-mi exprim anumite îngrijorări în faţa Parlamentului? îi spune Catherine, aplecându-se ca să vorbească mai încet în faţa reginei Mary.

Alex recunoaşte sclipirea din ochii ei. Nu a ştiut niciodată – mereu a presupus că Henry a moştenit-o de la tatăl lui.

— Ştii, cred că laburiştii au cam terminat-o cu garda veche. Mă întreb ce ar fi dacă aş menţiona întâlnirile de care tot uiţi sau numele de ţări pe care le cam încurci? Poate ar decide că vârsta de 85 de ani e suficientă în ochii oamenilor pe care îi slujeşti?

Mâna reginei tremură de două ori mai tare, dar maxilarul este rigid. În cameră este o tăcere mormântală.

— N-ai îndrăzni.

— Nu, mamă? Ai vrea să afli?

Catherine se întoarce cu faţa la Henry, iar Alex e surprins să vadă că are lacrimi pe obraji.

— Îmi pare rău, Henry. Te-am dezamăgit. V-am dezamăgit pe toţi. Ai avut nevoie de o mamă şi nu am fost acolo pentru tine. Şi mi-era aşa de teamă, că am început să cred că poate era cel mai bine să staţi amândoi în colivie. Se întoarce din nou spre mama ei. Uită-te la ei, mamă. Nu sunt marionetele unei moşteniri. Sunt *copiii* mei. Şi jur pe viaţa mea şi a lui *Arthur* că te voi detrona înainte ca ei să simtă ce m-ai făcut pe mine să simt.

În cameră e tensiune pentru câteva secunde chinuitoare, apoi cineva vorbeşte:

— Încă nu cred… începe Philip, dar Bea ia ceainicul din mijlocul mesei şi i-l toarnă în poală.

— O, îmi pare *atât* de rău, Philip! îi spune şi îl apucă de umeri şi îl împinge, stropind în jur şi urlând spre uşă. *Ce groaznic* de neîndemânatică sunt! Cred că de la *cocaina* prizată am aşa de varză reflexele! Hai să mergem să te cureţi, da?

Bea îl scoate afară, arătându-i lui Henry degetul mare peste umăr, şi închide uşa după ei.

Regina se uită la Alex şi Henry, iar Alex vede în sfârşit în ochii ei: îi este frică de ei. Îi e frică de ameninţarea pe care o reprezintă la adresa aparenţei impecabile pe care s-a chinuit toată viaţa să o menţină. O *îngrozesc.*

Iar Catherine nu se dă bătută.

— Ei bine, spune regina Mary. Bănuiesc că… Bănuiesc că nu prea am de ales, nu?

— Ba ai de ales, mamă. Mereu ai avut de ales. Poate că azi vei lua decizia corectă.

Pe coridorul de la Palatul Buckinhgam, imediat ce uşa se închide în urma lor, Alex şi Henry se lipesc cu spatele de o tapiserie de pe perete cu răsuflarea întretăiată, cuprinşi de frenezie şi râzând, cu obrajii umezi. Henry îl trage pe Alex aproape şi îl sărută, şoptindu-i: „Te iubesc te iubesc te iubesc.” Şi nu contează, *nu contează* dacă vede cineva.

Alex se întoarce la aeroport când o vede decorând o clădire din cărămidă, o pată de culoare pe fundalul unei străzi cenuşii.

— Stai! îi strigă Alex şoferului. Opreşte! Opreşte maşina!

De aproape e superbă. E înaltă de două etaje. Alex nu-şi poate imagina cum cineva a putut să termine aşa ceva atât de repede.

E o muralăcu el şi Henry faţă în faţă, cu soarele galben strălucind deasupra lor. Sunt desenaţi ca Han şi Leia. Henry e în alb şi are lumina stelelor în păr.

Alex e îmbrăcat ca un contrabandist, cu un aparat de sablat la şold. Un prinţ şi un rebel îmbrăţişaţi.

Alex face o poză cu telefonul şi, cu degetele tremurând, tastează o postare pe Twitter: *Nu-mi spune niciodată ce şanse sunt.*

Alex o sună pe June când e deasupra Atlanticului.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Aude zgomotul făcut de pix de la celălalt capăt al telefonului.

— Ce ai pentru mine?

PAISPREZECE

Jezebel @Jezebel

VIDEO: Lesbienele cicliste din DC îi fugăresc pe protestatarii Bisericii Baptiste Westboro pe Pennsylvania Avenue, şi da, este la fel minunat pe cât sună. bit.ly/2ySPeRj

21.15 •29 septembrie 2020

PRIMA DATĂ CÂND ALEX S-A DAT JOS DIN MAŞINĂ PE Pennsylvania Avenue în calitate de Prim Fiu al Statelor Unite, aproape a căzut într-un tufiş.

Îşi aminteşte cu lux de amănunte, deşi întreaga zi a fost suprarealistă. Îşi aminteşte interiorul limuzinei, cum nu era încă obişnuit cum se simte pielea sub palmele lui transpirate şi lipicioase, el agitat şi prea lipit de fereastră ca să se uite la mulţime.

Îşi aminteşte de mama lui cu părul ei lung prins într-o coadă elegantă la spate. Îl purtase lăsat în prima zi ca primar, în prima zi în Camera Reprezentanţilor, în prima zi ca preşedinte al Camerei, dar în acea zi era ridicat. Spunea că nu voia niciun fel de distragere. Lui Alex i se păruse că îi dădea un aer dur, de parcă era pregătită să se ia la bătaie dacă se ajungea la aşa ceva, de parcă ar avea o lamă în pantof. Stătuse acolo în faţa lui şi îşi trecuse în revistă însemnările pentru discurs, la rever având un steag american din aur de douăzeci şi patru de carate, iar Alex fusese atât de mândru de ea, încât îi venise să vomite.

La un moment dat fusese o schimbare – Ellen şi Leo au fost duşi spre intrarea dinspre nord, iar Alex şi June în altă direcţie. Alex îşi aminteşte foarte clar

mai multe lucruri. Butonii la comandă din argint în formă de X. O mică zgârietură în tencuiala de pe peretele dinspre vest al Casei Albe pe care o văzuse de aproape pentru prima oară. Şiretul lui desfăcut. Şi îşi aminteşte cum se aplecase să şi-l lege, cum îşi pierduse echilibrul din cauza emoţiilor, iar apoi June îl apucase de partea din spate a sacoului ca să nu cadă cu faţa într-o tufă spinoasă de trandafiri în faţa a 75 de camere de luat vederi.

Atunci a luat hotărârea de a nu se mai emoţiona vreodată. Nu ca Alex Claremont-Diaz, Primul Fiu al Statelor Unite, şi nu ca Alex Claremont-Diaz, politician în ascensiune.

Acum e Alex Claremont-Diaz şi se află în mijlocul unui scandal sexual politic internaţional împreună cu iubitul lui, prinţul Angliei, şi e din nou într-o limuzină pe Pennsylvania Avenue, şi e altă mulţime, şi simte iar că îi vine să vomite.

Când se deschide portiera, Alex o vede pe June în faţă, îmbrăcată cu un tricou galben-deschis pe care scrie ISTORIE, HM?

— Îţi place? îl întreabă. Un tip le vinde pe stradă. Am cartea lui de vizită. O să scriu despre el în următorul articol pentru *Vogue.*

Alex se apropie de ea şi o cuprinde într-o îmbrăţişare care îi ridică picioarele în aer, iar ea strigă şi îl trage de păr, şi cad amândoi într-un tufiş, aşa cum îi era sortit lui Alex.

Mama lor este într-un milion de şedinţe, aşa că se furişează pe Balconul Truman şi se pun la curent cu ce au mai făcut, la o cană cu ciocolată caldă şi o farfurie cu gogoşi. Pez a încercat să fie mesagerul între cele două tabere, dar nu a fost foarte eficient. June plânge prima oară când aude de telefonul din avion, apoi când Alex îi spune de Henry care s-a impus în faţa lui Philip şi a treia oară când aude de mulţimea strânsă în faţa Palatului Buckingham. Alex se uită cum ea îi trimite lui Henry o sută de emoji cu inimi, iar el îi trimite un video scurt cu el şi Catherine bând şampanie, în timp ce Bea

interpretează la chitară electrică „God Save the Queen”.

— Uite care e faza, îi spune June pe urmă. Nimeni n-a mai văzut-o pe Nora de două zile.

Alex se uită lung la ea.

— Ce vrei să zici?

— Adică am sunat-o eu, Zahra, Mike şi părinţii ei, nu răspunde nimănui. Agentul de pază de la apartamentul ei spune că nu a plecat în tot timpul ăsta. Se pare că e „bine, dar ocupată”. Am încercat să mă duc acolo, dar i-a spus portarului să nu mă lase înăuntru.

— E… îngrijorător. Şi un pic cam de căcat.

— Da, ştiu.

Alex se întoarce cu spatele şi se duce până la balustradă. I-ar fi fost de ajutor viziunea netulburată a Norei asupra situaţiei sau chiar compania celei mai bune prietene. Se simte cumva trădat că l-a abandonat când are cea mai mare nevoie de ea – când el şi June *amândoi* au cea mai mare nevoie de ea. Nora are tendinţa de a se îngropa în calcule complexe înadins, mai ales când i se întâmplă chestii nasoale.

— Hei! Uite favoarea pe care mi-ai cerut-o, îi spune June.

Bagă mâna în buzunarul blugilor şi îi dă o bucată mototolită de hârtie.

Alex citeşte primele rânduri.

— O, Doamne, Gândăcel, îi spune. Eu… O, Doamne!

— Îţi place? Pare un pic emoţionată. Încercam să surprind cine eşti tu cu adevărat, şi locul tău în istorie, şi ce înseamnă acest rol pentru tine, şi…

Nu termină propoziţia, pentru că Alex iar o îmbrăţişează călduros şi emoţionat.

— E perfect, June.

— Hei, Primul Copil, se aude deodată o voce, şi când Alex o lasă din braţe pe June, Amy aşteaptă în pragul care leagă balconul de Biroul Oval. Doamna preşedintă vrea să te vadă la ea în birou. Îşi

concentrează atenţia în altă parte, ascultând ce i se spune în cască: Mi-a spus să aduci gogoşile.

— Cum de *ştie* mereu? murmură June, ridicând farfuria.

— Albăstreaua şi Baracuda sunt în mişcare, spune Amy, atingând casca.

— Nu pot să cred că ai ales prostia aia ca nume de cod, îi spune June, iar Alex îi pune piedică în drum spre uşă.

Gogoşile au dispărut de două ore.

Una pe canapea: June îşi leagă, dezleagă şi leagă din nou şireturile de la noii ei tenişi Ked, căci altceva nu are ce face cu mâinile. Două, rezemată de un perete îndepărtat: Zahra tastează rapid un e-mail pe telefon, apoi altul. Trei la Biroul de lucru „Resolute”: Ellen îngropată în estimări probabile. Patru, pe cealaltă canapea: Alex numără.

Uşile de la Biroul Oval se deschid larg şi Nora năvăleşte ca o furtună.

Poartă un hanorac pătat de clor pe care scrie HOLLERAN PENTRU CONGRES ’72 şi are expresia frenetică şi încruntată a cuiva care a ieşit după zece ani dintr-un buncăr în care s-a ascuns de apocalipsă. Cât pe ce se loveşte de bustul lui Abraham Lincoln în graba de a ajunge la biroul lui Ellen.

Alex e deja în picioare.

— Pe unde pana mea ai *fost?*

Nora trânteşte un dosar gros pe birou şi se întoarce pe jumătate ca să se uite la Alex şi June, cu răsuflarea întretăiată.

— Ştiu că sunteţi şucăriţi şi aveţi tot dreptul, dar – se sprijină de birou cu ambele mâini, arătând cu bărbia spre dosar – m-am închis în apartament două zile ca să fac *asta,* şi sigur n-o să mai fiţi furioşi pe mine când o să vedeţi ce e.

Mama lui Alex se uită la ea deranjată.

— Nora, draga mea, încercăm să ne dăm seama…

— *Ellen!* aproape strigă Nora. În cameră se lasă tăcerea, iar Nora paralizează, dându-şi seama. Ăă. Doamnă. Mamă prin alianţă. Te rog, trebuie să citeşti ce ţi-am adus.

Alex se uită la mama lui oftând şi punând jos stiloul, înainte să tragă dosarul spre ea. Nora arată de parcă o să leşine pe birou. Alex se uită la June, care e pe canapeaua din faţă şi pare la fel de dezorientată pe cât se simte el şi…

— *Rahat!* exclamă mama lui, deopotrivă furioasă şi mirată. Este cumva…

— Da, face Nora.

— Şi…?

— Aha.

Ellen duce o mână la gură.

— Cum naiba ai *făcut rost* de aşa ceva? Stai, lasă-mă să reformulez… Cum naiba ai făcut *tu* rost de aşa ceva?

— În regulă, deci.

Nora se îndepărtează de birou şi face un pas în spate. Alex nu are nici cea mai vagă idee ce căcat se întâmplă, dar e ceva, ceva important. Nora se plimbă prin cameră, ţinându-şi ambele mâini la frunte.

— În ziua cu scurgerile de informaţii, am primit un e-mail anonim. Este evident un cont fals, care nu poate fi identificat. Am încercat. Mi-au trimis un link care duce la o cantitate enormă de dosare şi mi-au spus că sunt hackeri şi că au obţinut toate e-mailurile campaniei Richards de pe serverul privat.

Alex se uită lung la ea.

— *Poftim?*

Nora se uită la el.

— Da, ştiu.

Zahra, care a stat în spatele biroului lui Ellen cu braţele încrucişate, întrerupe ca să întrebe:

— Şi de ce nu ai raportat asta pe niciun canal de comunicare?

— Pentru că iniţial nu eram sigură că e ceva important. Şi, când mi-am dat seama că era, nu am avut încredere în altcineva să se ocupe de aşa ceva.

Mi-au spus că mi-au trimis mie în mod special pentru că ştiau că eram personal implicată în situaţia lui Alex şi că aveam să lucrez cât de repede pot ca să aflu ce nu au avut ei timp să descopere.

— Adică ce?

Alex nu poate să creadă că încă trebuie să întrebe.

— Dovezi, răspunde Nora. Şi vocea îi tremură acum. Că Richards ţi-a înscenat totul, fir-ar să fie!

Alex aude în depărtare cum June înjură în barbă, apoi se ridică de pe canapea şi se duce într-un colţ îndepărtat al camerei. Simte că genunchii îl lasă, aşa că se aşază din nou.

— Am… am bănuit că Richards a fost implicat în ceea ce s-a întâmplat, spune mama lui. Se ridică de la birou şi îngenunchează în faţa lui, cu rochia ei gri apretată şi cu dosarul strâns la piept. Am pus oameni să se ocupe. Nu mi-am închipuit niciodată… că totul e de fapt din vina campaniei lui Richards.

Ellen ia dosarul şi îl pune pe măsuţa de cafea din mijlocul camerei.

— Erau… sute de mii de e-mailuri, le spune Nora pe când Alex se lasă pe covor şi începe să se uite peste pagini, şi jur că o treime din ele erau de la conturi false, dar am scris un cod care le-a trunchiat la aproape trei mii. Prin restul am trecut manual. Aici e totul despre Alex şi Henry.

Alex îşi vede faţa prima oară. E o fotografie: neclară, nefocalizată, făcută cu un obiectiv cu o lentilă cu distanţă focală variabilă, abia recognoscibilă. E greu să-şi dea seama unde este, până când Alex vede perdelele elegante de culoarea fildeşului în cadru. Dormitorul lui Henry.

Alex se uită deasupra pozei şi vede că e ataşată unui e-mail între doi oameni. *Negativ. Nilsen spune că nu e deloc clară. Trebuie să-i spui lui P că nu plătim pentru ăia care l-au văzut pe Bigfoot.* Nilsen. Nilsen, adică managerul de campanie al lui Richards.

— Alex, Richards a spus lumii că eşti bi. Imediat ce ai părăsit campania a început totul. A angajat o

firmă, care la rândul ei a angajat hackeri, care au făcut rost de casetele camerelor de supraveghere de la „Beekman”.

Mama lui e lângă el cu capacul de la un marker deja între dinţi şi subliniază cu galben rândurile incriminatoare. E mişcare şi în dreapta lui: Zahra e şi ea acolo, şi trage un vraf de hârtii spre ea, şi are un pix roşu în mână.

— Nu… nu am numere de conturi bancare, dar, dacă vă uitaţi, sunt cecuri, facturi şi solicitări de servicii, le spune Nora. Totul, oameni buni. Totul prin canale neoficiale şi firme-fantomă şi nume false, dar există… există urme digitale pentru orice. Suficient pentru o investigaţie federală care cred că ar putea solicita extrasele financiare. Practic, Richards a angajat o firmă care a angajat fotografi să-l urmărească pe Alex, şi hackeri care ţi-au spart serverul, apoi a angajat terţi ca să cumpere totul şi să vândă din nou către *Daily Mail.* Adică vorbim despre contractanţi privaţi care au ţinut sub supraveghere un membru al Primei Familii şi s-au infiltrat printre agenţii de pază ai Casei Albe ca să încerce să stârnească un scandal sexual pentru a câştiga cursa prezidenţială. E un căcat de…

— Nora, poţi să…? se aude deodată vocea lui June, care s-a aşezat din nou pe una din canapele. Te rog!

— Scuze, spune Nora. Se aşază cu toată greutatea. Am băut nouă doze de Red Bull ca să trec prin toate astea şi am mâncat nişte ursuleţi gumaţi cu iarbă ca să mă controlez, aşa că acum simt că plutesc.

Alex închide ochii.

Sunt atât de multe în faţa lui, şi îi e imposibil să proceseze totul acum, şi e şucărit, *furios,* dar acum are şi un nume. Poate face ceva. Poate ieşi afară. Poate ieşi din birou şi să-l sune pe Henry ca să-i spună: „Suntem în siguranţă. Ce e mai groaznic a trecut.”

Deschide din nou ochii şi se uită la paginile de pe masă.

— Ce facem acum cu astea? întreabă June.

— Dacă doar le-am da publicităţii? intervine Alex. WikiLeaks…

— Nu le dau nimic, la dracu', spune Ellen imediat, nici măcar ridicându-şi privirea, mai ales după tot ce ţi-au făcut. Asta e ceva serios. Vreau să-l dobor pe nenorocitul ăsta. Pune în cele din urmă markerul jos. Dăm totul presei.

— Nicio publicaţie importantă nu o să publice aşa ceva fără să solicite cuiva din campania lui Richards să certifice că e-mailurile sunt reale, subliniază June, iar chestia asta poate dura luni întregi.

— Nora, spune Ellen, pironind-o cu privirea, poţi să dai de persoana care ţi-a trimis asta?

— Am încercat, răspunde Nora. Au făcut totul ca să îşi ascundă identitatea. Bagă mâna în cămaşă şi scoate telefonul. Pot să-ţi arăt e-mailul pe care l-au trimis.

Nora trece prin mai multe aplicaţii şi pune telefonul cu faţa în sus pe masă. E-mailul e exact aşa cum l-a descris, cu o semnătură în josul paginii care pare o combinaţie aleatorie de cifre şi litere: 2021 SCB. BAC CHZ GR ON A1.

2021 SCB.

Alex se uită la ultimul rând. Ridică telefonul. Se uită fix la el.

— Fir-ar să fie!

Se tot uită fix la literele alea idioate. 2021 SCB.

2021 South Colorado Boulevard.

Cel mai apropiat restaurant „Five Guys" de birou atunci când lucrase în vara aia în Denver. Încă îşi aminteşte comanda pe care trebuia să o ridice cel puţin o dată pe săptămână. Cheeseburger cu bacon, ceapă caramelizată, sos A1. Alex a memorat nenorocita de comandă de la „Five Guys". Simte că îl pufneşte râsul.

Este un cod numai şi numai pentru Alex: *Eşti singurul în care am încredere.*

— Nu e hacker, zice Alex. Rafael Luna ţi-a trimis. Poţi fi sigură. Se uită la mama lui. Dacă îl

poţi proteja, îţi va confirma.

[INTRO MUZICAL: INSTRUMENTAL DE 15 SECUNDE DIN PIESA „BILLS BILLS BILLS" A FORMAŢIEI DESTINY'S CHILD DIN 1999]

VOICEOVER: Acest podcast vă este adus de Range Audio. Ascultaţi emisiunea „Bills, Bills, Bills" prezentată de Oliver Westbrook, profesor de Drept Constituţional la NYU.

[SFÂRŞITUL PASAJULUI MUZICAL]

WESTBROOK: Bună ziua! Sunt Oliver Westbrook şi alături de mine se află, ca întotdeauna, extrem de răbdătoarea, talentata, miloasa şi încântătoarea mea producătoare Sufia, fără de care aş fi pierdut, îndurerat, plutind pe o mare de gânduri negre, şi mi-aş bea urina. O iubim. Salută-i şi tu, Sufia.

SUFIA JARWAR, PRODUCĂTOR, RANGE AUDIO: Bună ziua, vă rog, ajutaţi-mă!

WESTBROOK: Iar acum ascultaţi podcastul *Bill, Bills, Bills,* unde încerc în fiecare săptămână să vă explic în termeni simpli ce se întâmplă în Congres, de ce ar trebuie să vă pese şi ce puteţi face.

Ei bine, trebuie să vă spun că în urmă cu câteva zile aveam cu totul altă emisiune în plan, dar nu văd de ce aş discuta acele subiecte.

Haideţi să parcurgem articolul apărut în *Washington Post* în această dimineaţă. Sunt e-mailuri care au fost date publicităţii de către necunoscuţi şi confirmate de către o sursă anonimă din campania lui Richards, care arată fără vreo umbră de îndoială că Jeffrey Richards sau cel puţin membri de personal cu funcţii foarte importante din cadrul campaniei sale au orchestrat acest plan incredibil de diabolic prin care *Daily Mail* l-a urmărit, i-a violat corespondenţa electronică şi i-a

dezvăluit identitatea sexuală lui Alex Claremont-Diaz ca să o învingă pe Ellen Claremont în alegeri. Şi apoi, cam – cam cât, Suf? Patruzeci de minute? – cu patruzeci de minute înainte să înregistrăm, senatorul Rafael Luna a scris pe Twitter că nu mai face parte din campania lui Richards.

Aşa că, incredibil!

Nu cred că e cazul să ne gândim decât că Luna e în spatele dezvăluirilor. Evident este el. Dacă mă întrebaţi pe mine, pare cazul unui bărbat care poate nu a vrut să fie acolo de la bun început, poate deja se răzgândise. Poate chiar s-a infiltrat în campanie ca să facă exact ceva de genul ăsta – Sufia, am voie să zic aşa ceva?

JARWAR: Serios, dar când te-ai cenzurat tu vreodată?

WESTBROOK: Ai dreptate. Oricum, Casper Mattresses mă plăteşte la greu ca să vă fac o analiză a ce se întâmplă în Washington, aşa că voi încerca să fac una aici, deşi ce li s-a întâmplat lui Alex Claremont-Diaz şi prinţului Henry în ultimele zile a fost obscen, şi este ieftin şi dezgustător să mai vorbim în asemenea termeni. Dar, în opinia mea, iată trei lucruri importante din ce am aflat azi.

În primul rând, Primul Fiu al Statelor Unite nu a făcut de fapt nimic greşit.

În al doilea rând, Jeffrey Richards se face vinovat de conspiraţie ostilă împotriva unui preşedinte în exerciţiu şi aştept cu nerăbdare ancheta federală care îl paşte după ce pierde alegerile.
În al treilea rând, Rafael Luna este probabil cel mai improbabil erou al cursei prezidenţiale din 2020.

Trebuie ţinut un discurs.
Nu doar o declaraţie. Un discurs.
— Tu ai scris asta? o întreabă mama lor, care ţine în mână pagina împăturită pe care June i-a dat-o lui

Alex pe balcon. Alex ţi-a spus să renunţi la declaraţia pe care a redactat-o secretarul nostru de presă şi să scrii asta?

June îşi muşcă buza şi dă din cap că da.

— June, este… este foarte *reuşit!* De ce naiba nu scrii toate discursurile noastre?

Sala de presă din Aripa de Vest e considerată prea impersonală, aşa că au chemat presa în Camera de Primire a Diplomaţilor de la parter. E camera în care FDR[104] înregistra discuţiile de la şemineu, iar Alex o să meargă acolo şi o să ţină un discurs şi o să spere că ţara nu-l va urî pentru că va spune adevărul.

L-au adus pe Henry din Londra pentru transmisiune. Va sta chiar lângă Alex, ferm şi sigur pe el, soţul emblematic al politicianului. Creierul lui Alex nu se poate abţine să nu o ia la goană. Îşi imaginează: peste o oră, milioane şi milioane de televizoare din America îi vor vedea în acelaşi timp faţa, vocea, vor auzi cuvintele lui June, iar Henry va fi lângă el. Toată lumea va şti. Toată lumea deja ştie acum, dar nu *ştiu* direct de la sursă.

Într-o oră, fiecare persoană din America va putea să se uite la ecran şi să-l vadă pe Primul Fiu şi pe iubitul lui.

Şi, peste ocean, aproape la fel de mulţi vor ridica privirea dintr-o bere la o cârciumă sau de la cina cu familia într-o seară liniştită şi îl vor vedea pe cel mai tânăr prinţ al lor, cel mai frumos, Făt-Frumos.

Asta e. 2 octombrie 2020, iar întreaga lume s-a uitat, şi istoria a consemnat.

Alex aşteaptă pe Peluza de Sud şi vede teii din Grădina Kennedy unde s-au sărutat prima oară. Marine One aterizează făcând un zgomot de nedescris, iscând un vânt puternic, iar Henry iese îmbrăcat din cap până în picioare de la Burberry, cu un aer dramatic şi cu părul ciufulit, ca un erou chipeş care rupe corsete şi rezolvă conflictele din ţările devastate de războaie, iar Alex trebuie să râdă.

— Ce e? strigă Henry peste zgomot când îi vede expresia lui Alex.

— Viaţa mea e o glumă cosmică şi tu nu eşti o persoană adevărată, îi spune Alex şuierând;

— *Ce?* strigă Henry din nou.

— Am zis că arăţi trăsnet, iubitule!

Se furişează ca să se sărute în casa scării până când Zahra le dă de urmă şi îl ia pe Henry ca să-l pregătească pentru camere, şi în curând sunt duşi în Camera de primire a diplomaţilor, şi a sosit timpul.

E timpul.

A fost un an tare lung, în care Alex a învăţat totul despre Henry, despre el, a învăţat câte mai are de învăţat, şi e timpul să intre acolo şi să stea pe podium şi să declare încrezător adevărul.

Nu îl sperie nimic din ceea ce simte. Nu îi este teamă să spună lucrurilor pe nume. Îi este doar teamă de ce se întâmplă când o va face.

Henry îi atinge cu blândeţe palma cu două degete.

— Cinci minute pentru restul vieţilor noastre, îi spune, râzând puţin sumbru.

Alex se întinde după el şi îşi apasă degetul mare pe scobitura claviculei de sub nodul cravatei. Cravata este de mătase purpurie, iar Alex îşi ţine respiraţia.

— Eşti cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată. Henry zâmbeşte puţin, iar Alex îl sărută pe gură.

DISCURSUL PRIMULUI FIU ALEXANDER CLAREMONT-DIAZ DE LA CASA ALBĂ, 2 OCTOMBRIE 2020

Bună dimineaţa.

Sunt şi am fost – întâi de toate, la urma urmei şi mereu – un copil al Americii.

Voi aţi avut grijă de mine. Am crescut în păşunile şi dealurile din Texas, dar am fost în 34 de state înainte să învăţ să conduc. Când am făcut gastroenterită în clasa a V-a, mama a trimis o scutire la şcoală, scrisă pe spatele

unei felicitări de vacanţă primită de la vicepreşedintele Biden. Îmi cer scuze, domnule – eram pe grabă şi era singura bucată de hârtie pe care mama o avea la îndemână.

Am vorbit prima oară cu voi când aveam 18 ani, pe scena Convenţiei Naţionale a Democraţilor în Philadelphia, când am prezentat-o pe mama în calitate de candidată la preşedinţie. M-aţi încurajat. Eram tânăr şi plin de speranţă, şi m-aţi lăsat să întruchipez visul american: un băiat care a crescut vorbind două limbi, a cărui familie este mixtă, frumoasă şi curajoasă, ar putea să locuiască la Casa Albă.

Mi-aţi pus steagul la rever şi mi-aţi zis: „Vă ţinem pumnii". Iar azi stau în faţa voastră şi sper că nu v-am dezamăgit.

Cu ani în urmă, am cunoscut un prinţ. Şi, deşi nu mi-am dat seama atunci, şi el a crescut în ţara lui.

Adevărul e că Henry şi cu mine suntem împreună de la începutul anului. Adevărul este că, aşa cum mulţi dintre voi aţi citit deja, amândoi ne-am chinuit în fiecare zi gândindu-ne la consecinţele pentru familiile, ţările şi viitorul nostru. Adevărul este că amândoi a trebuit să facem compromisuri care ne-au ţinut treji noaptea ca să câştigăm timp să spunem lumii întregi că suntem împreună după propriile noastre reguli.

Nu ni s-a permis acest lux.

Dar adevărul este pur şi simplu acesta: dragostea este invincibilă. Şi astfel nu-mi este ruşine să stau aici, unde au stat mulţi şefi de stat, şi să vă spun că îl iubesc, aşa cum Jack a iubit-o pe Jackie, cum Lyndon a iubit-o pe Lady Bird. Fiecare persoană care lasă ceva în urmă alege un partener cu care să-şi împartă viaţa, pe care publicul american îl va îndrăgi, îl va păstra în amintiri şi în manualele de istorie. America: el este alegerea mea.

Ca nenumăraţi alţi americani, mi-a fost frică să declar public din cauza consecinţelor. Vouă, mai ales, vă spun: Vă văd. Sunt unul ca voi. Atâta vreme cât am un loc la Casa Albă, şi voi veţi avea. Sunt Primul Fiu al Statelor Unite şi sunt bisexual. Istoria îşi va aminti de noi.

Şi vă cer doar un lucru, dragi americani: vă rog nu lăsaţi faptele mele să vă influenţeze decizia la vot în noiembrie. Decizia pe care o veţi lua în acest an este mai importantă decât orice aş putea zice sau face, şi va hotărî soarta acestei ţări în anii ce vor urma. Mama mea, preşedinta voastră, este luptătoarea şi campioana pe care fiecare american o merită pentru încă patru ani de dezvoltare, progres şi prosperitate. Vă rog să nu lăsaţi faptele mele să ne trimită în urmă. Rog presa să nu se concentreze asupra mea sau a lui Henry, ci asupra campaniei, a politicilor, asupra vieţilor şi a nivelului de trai a milioane de americani care reprezintă miza acestor alegeri.

Şi, în cele din urmă, sper că America îşi va aduce aminte că sunt încă fiul pe care l-aţi crescut. Prin vene îmi curge tot sânge din Lometa, Texas şi San Diego, California şi Ciudad de Mexico. Încă îmi amintesc sunetul vocilor voastre când eram pe scenă în Philadelphia. Mă trezesc în fiecare dimineaţă şi mă gândesc la oraşele voastre, la familiile pe care le-am întâlnit la marşurile de susţinere din Idaho, Oregon şi Carolina de Sud. Nu am sperat niciodată să fiu altcineva decât ce am fost pentru voi atunci, şi ce sunt acum – Primul Fiu care face ce spune. Sper că în ianuarie, la ceremonia de învestire, să rămân neschimbat.

Primele 24 de ore de după discurs sunt confuze, dar câteva imagini îi vor rămâne Lui Alex întipărite în minte pentru tot restul vieţii

O imagine: a doua zi dimineaţă, alţi oameni s-au strâns pe esplanadă. Cea mai mare mulţime de până atunci. Alex stă în Reşedinţă ca să fie în siguranţă, dar el, Henry, June şi Nora, şi toţi cei trei părinţi ai săi, stau în camera de zi de la etajul al doilea şi se uită la transmisiunea directă de pe CNN. În mijlocul transmisiunii: Amy în faţa mulţimilor care ovaţionează, care poartă tricoul galben al lui June pe care scrie ISTORIE, HM? şi o broşă cu steagul comunităţii transsexuale la rever. Lângă ea: Cash cu soţia lui Amy pe umeri, îmbrăcată cu geaca de blugi. Amy a brodat-o în avion în culorile steagului

pansexual. Alex chiuie atât de tare, că varsă cafea pe covorul preferat al lui George Bush.

O imagine: faţa de Sam Vulturul[105] cel prost a lui Jeffrey Richards la CNN, vorbind despre cât de îngrijorat e în legătură cu abilitatea preşedintei Claremont de a rămâne imparţială cu privire la chestiuni legate de valorile familiei tradiţionale din cauza acţiunilor fiului ei pe terenul sacru al casei construite de strămoşii noştri. Apoi senatorul Oscar Diaz răspunde prin satelit că scopul principal al preşedintei Claremont este să respecte Constituţia, iar Casa Albă a fost construită de sclavi, nu de strămoşii noştri.

O imagine: expresia de pe chipul lui Rafael Luna când îşi ridică privirea din hârtii şi îl vede pe Alex stând în pragul biroului său.

— De ce mai ai personal? îl întreabă Alex. Nimeni n-a încercat vreodată să mă oprească să dau buzna aici.

Luna are ochelarii de citit pe nas şi arată de parcă nu s-a mai bărbierit de săptămâni întregi. Zâmbeşte, deşi pare un pic reţinut.

După ce Alex a descifrat mesajul din e-mail, mama lui l-a sunat pe Luna direct şi i-a zis, fără să mai pună întrebări, că îi va acorda protecţie în faţa acuzaţiilor penale dacă o ajută să-l doboare pe Richards. Ştie că şi tatăl lui a vorbit cu el. Luna ştie că niciunul din părinţii lui nu îi poartă pică. Dar e prima oară când îşi vorbesc.

— Dacă tu crezi că nu-i spun fiecărui nou-angajat în prima zi că ai acces liber, chiar nu mă cunoşti deloc.

Alex zâmbeşte larg, se caută în buzunar şi scoate o pungă cu Skittles pe care o trânteşte pe biroul lui Luna.

Luna se uită la bomboane.

Scaunul se află lângă biroul lui şi Alex îl împinge.

Alex nu a avut încă ocazia să-i mulţumească şi nu ştie de unde să înceapă. Nici măcar nu simte că e o

sarcină. Se uită la Luna cum deschide punga şi o răstoarnă pe hârtiile lui.

În aer atârnă o întrebare şi amândoi ştiu că e acolo. Alex nu vrea să întrebe. Tocmai îl au din nou pe Luna în echipă. I-e frică să-l piardă din nou dacă îi răspunde. Dar trebuie să ştie.

— Ai ştiut? îl întreabă în cele din urmă. Înainte să se întâmple, ai ştiut ce avea de gând să facă?

Luna îşi dă ochelarii jos şi îi pune cu un aer trist pe dosar.

— Alex, ştiu că… ţi-am năruit complet încrederea în mine, aşa că nu te învinovăţesc pentru că mă întrebi. Se apleacă în faţă sprijinit în coate şi îl fixează cu privirea intenţionat. Dar trebuie să ştii că niciodată nu aş lăsa aşa ceva să ţi se întâmple în mod intenţionat. Niciodată. Nu am avut habar până nu a ieşit la iveală. La fel ca tine.

Alex răsuflă uşurat.

— În regulă. Se uită la Luna rezemându-se de scaun, se uită la cele câteva riduri de pe faţă, un pic mai adâncite ca înainte. Deci ce s-a întâmplat?

Luna oftează răguşit şi obosit. E un sunet care îl face pe Alex să se gândească la ce i-a spus tatăl lui la lac referitor la cât de secretos e Luna.

— Aşadar, ştii că am fost asistentul lui Richards.

Alex clipeşte.

— Poftim?

Luna râde scurt, dar trist.

— Da, n-ai fi avut de unde să ştii. Richards s-a asigurat că se va descotorosi de probe. Dar da, în 2000. Aveam 19 ani. Pe atunci, el era procuror general în Utah. Unul dintre profesorii mei a avut pile.

Existaseră zvonuri, povesteşte Luna, printre angajaţii mai puţin importanţi. De obicei despre asistente, dar şi despre un băiat drăguţ – un băiat ca el. Promisiuni de la Richards: o să fie mentorul meu, o să îmi fac relaţii dacă „mă însoţeşti să bem ceva după muncă”. O insinuare foarte clară că un refuz era inacceptabil.

— Nu aveam *nimic* pe atunci. Nici bani, nici familie, nici relaţii, nici experienţă. M-am gândit că e singura cale de a intra în lumea asta. Poate chiar a vorbit serios.

Luna se opreşte şi respiră adânc. Stomacul lui Alex se revoltă agitat.

— A trimis o maşină, ne-am întâlnit la un hotel, m-a îmbătat. A vrut… a încercat… Luna se strâmbă şi nu termină propoziţia. Oricum, am fugit de acolo. Îmi amintesc că am ajuns acasă în noaptea aia şi tipul cu care împărţeam o cameră s-a uitat la mine şi mi-a dat o ţigară. Apropo, atunci am început să fumez.

Luna s-a tot uitat la bomboanele Skittles de pe birou, sortându-le pe cele roşii de cele portocalii, dar acum ridică privirea şi îi zâmbeşte lui Alex cu o amărăciune sfâşietoare.

— Şi a doua zi m-am întors la muncă, de parcă nimic nu s-a întâmplat. Am vorbit *vrute şi nevrute* în *camera de recreere,* pentru că am vrut ca totul să fie în regulă, şi pentru asta m-am detestat cel mai mult. Aşa că data următoare când mi-a trimis un e-mail, am intrat în biroul lui şi i-am zis că, dacă nu mă lasă în pace, o mă duc la ziare. Şi atunci a scos dosarul. A spus că e o „poliţă de asigurare”. Ştia ce făcusem în adolescenţă, cum fusesem dat afară de părinţi şi ajunsesem la adăpostul pentru tineri din Seattle. Că am rude fără acte legale. Mi-a zis că, dacă suflu o vorbă despre ce s-a întâmplat, nu numai că nu voi mai avea o carieră în politică, dar îmi va distruge viaţa. Îmi va distruge viaţa *familiei.* Aşa că am tăcut naibii din gură.

Ochii lui Luna sunt acum reci ca gheaţa şi severi când Alex se uită din nou în ei. O fereastră se trânteşte.

— Dar nu am uitat niciodată. Îl văd în Senat şi se uită la mine de parcă îi sunt dator cu ceva pentru că nu m-a distrus când ar fi putut s-o facă. Şi am ştiut că va face orice căcat ascuns ca să câştige preşedinţia, şi nu puteam să las un *prădător* sexual

să fie cel mai important om din stat dacă îmi stătea în putere să-l opresc.

Luna se întoarce şi scutură uşor din umeri de parcă dă jos puţină zăpadă, şi îşi mută scaunul să ia câteva Skittles pe care le bagă în gură, şi încearcă să aibă un aer degajat, dar îi tremură mâinile.

Îi spune lui Alex că s-a decis vara asta, când l-a văzut pe Richards vorbind la televizor despre programul Tinerilor în Congres. A ştiut că, dacă ar fi avut mai mult acces, avea să găsească şi să ofere informaţii despre abuzuri. Chiar dacă era prea bătrân ca Richards să vrea să i-o tragă, ar fi putut să-l joace pe degete. Să-l convingă că nu credea că Ellen poate câştiga, că va obţine voturile hispanicilor şi moderaţilor în schimbul puterii.

— M-am urât în fiecare minut când am lucrat pentru campania aia, dar tot timpul am căutat probe. Eram aproape. Eram concentrat, aşa că m-am pus pe treabă şi… nu mi-am dat seama că circulau zvonuri despre tine. N-am avut habar. Dar când totul a ieşit la iveală… am ştiut. Numai că nu puteam dovedi. Dar aveam acces la servere. Nu ştiu multe, dar am fost destul de priceput când eram tânăr şi anarhist, şi am cunoscut oameni care ştiau cum să acceseze memoria unui server. Nu te uita la mine aşa. Nu sunt *atât* de bătrân.

Alex râde, şi Luna râde şi el, şi e o uşurare, ca aerul care umple din nou încăperea.

— Oricum, era cel mai uşor ca informaţia să vă parvină direct ţie şi mamei tale, şi ştiam că Nora putea s-o facă. Şi… ştiam că vei înţelege.

Face o pauză, molfăie un Skittles şi Alex se decide să-l întrebe.

— Tata a ştiut?

— Că am devenit agent triplu? Nu, nimeni nu a ştiut. Jumătate din personalul meu a demisionat pentru că nu ştiau. Sora mea nu a mai vorbit cu mine luni întregi.

— Nu, ştia ce ţi-a făcut Richards?

— Alex, tatăl tău e singurul căruia i-am povestit aşa ceva. Tatăl tău s-a oferit să mă ajute când nu

voiam să las pe altcineva, şi îi voi fi mereu recunoscător. Dar a vrut să ies în faţă cu ce îmi făcuse Richards şi… nu am putut. Am spus că e un risc pe care nu voiam să mi-l asum cu propria carieră, dar sincer, nu am crezut că ce i s-a întâmplat unui puşti gay mexican de douăzeci de ani ar fi contat pentru susţinătorii săi. Nu eram convins că mă va crede cineva.

— Eu te cred, a zis Alex imediat. Doar că îmi doresc să-mi fi spus ce puneai la cale. Sau, mă rog, oricui.

— Ai fi încercat să mă opreşti. Cu toţii.

— Păi… Raf, a fost un plan nebunesc, ce pana mea?

— Ştiu. Şi nu ştiu dacă voi putea să repar răul făcut, dar sincer nu-mi pasă. Am făcut ce trebuia. Nu aveam de gând să-l las pe Richards să câştige. Toată viaţa mea a trebuit să lupt. Şi am luptat.

Alex se gândeşte bine. Poate empatiza – şi el a cântărit totul. Se gândeşte la ceva la care nu s-a gândit de când a început totul după Londra: rezultatul la testul de admitere la Facultatea de Drept – nedeschis şi vârât în biroul din dormitor. Cum poţi să faci tot binele de care eşti în stare?

— Apropo, îmi pare rău, îi spune Luna. Pentru ce ţi-am zis. Nu trebuie să spună exact ce anume. Eram… praf.

— E-n regulă, îi spune Alex, şi vorbeşte serios. L-a iertat pe Luna înainte să pună piciorul la el în birou, dar apreciază scuzele. Şi mie îmi pare rău. Dar sper că ştii că, dacă îmi mai spui „puştiule” o dată după toate prin câte am trecut, o să te iau la bătaie.

Luna râde sincer.

— Auzi, ai avut primul mare scandal sexual. Nu mai stai la masa copiilor.

Alex dă din cap, se întinde în scaun şi îşi pune mâinile la ceafa.

— Băi, ce naşpa că trebuie să fie aşa cu Richards. Chiar dacă îl dai în vileag acum, cei hetero vor ca ticăloşii homofobi să rămână în „dulap” ca să se

spele pe mâini. De parcă 99 din 100 nu sunt doar bigoţi bătrâni şi plini de ură.

— Da, mai ales că sunt singurul asistent pe care l-a dus vreodată la hotel. Procedează la fel ca orice agresor – nu are de-a face cu sexul, ci cu puterea.

— Crezi că o să zici ceva? îl întreabă Alex. La momentul ăsta?

— M-am tot gândit foarte mult. Majoritatea oamenilor şi-au cam dat seama că eu sunt sursa. Şi cred că mai devreme sau mai târziu cineva o să vină la mine cu o acuzaţie care nu va depăşi termenul de prescriere al unei infracţiuni. Apoi noi putem să deschidem o anchetă în Congres. *Mare.* Şi de abia *atunci* va fi o schimbare.

— Am auzit că „noi”.

— Ei bine, eu şi cineva cu experienţă juridică.

— E cumva un indiciu?

— E o sugestie, îi spune Luna. Dar n-o să-ţi spun ce să faci cu viaţa ta. Sunt ocupat să-mi pun eu viaţa în ordine. Uită-te! îşi ridică mâneca. Am un plasture cu nicotină!

— Nu cred! Chiar vrei să te laşi pe bune?

— Sunt un om schimbat, neîmpovărat de demonii trecutului, îi spune Luna cu un aer solemn şi imitând că face laba cu mâna.

— Boule ce eşti, sunt mândru de tine!

— *Hola!* se aude o voce de la uşă.

E tatăl lui Alex, îmbrăcat cu un tricou şi blugi, şi cu şase doze de bere într-o mână.

— Oscar, face Luna zâmbind larg. Tocmai vorbeam despre cum mi-am distrus reputaţia şi cariera politică.

— Ah, face el, trăgând un scaun la birou şi împărţind beri. Pare o treabă pentru *Los Bastardos.*

Alex îşi deschide doza.

— Putem discuta şi despre cum poate mama nu va câştiga alegerile pentru că sunt un bisexual nenorocit care a expus vulnerabilitatea serverului privat de e-mailuri al Casei Albe.

— Crezi? face tatăl lui. Nu, fii serios. Nu cred că decizia votanţilor va depinde de un server.

Alex ridică o sprânceană.

— Eşti sigur?

— Auzi, poate că da, dacă Richards ar avea mai mult timp să semene îndoială, dar nu cred că e cazul. Poate dacă am fi fost în 2016. Poate dacă nu ar fi America ţara care a ales deja o femeie pentru funcţia supremă în stat. Poate dacă în această cameră nu s-ar afla trei idioţi responsabili de alegerea primului gay declarat din istoria Senatului SUA.

Alex chiuie, Luna pleacă uşor capul şi ridică berea.

— Dar nu. O să fie o problemă pentru maică-ta în al doilea mandat? Da. Dar se descurcă ea.

— Uită-te la tine, îi spune Luna peste bere. Ai un răspuns la toate, nu?

— Auzi, spune tatăl său, cineva din campania asta nenorocită trebuie să-şi păstreze calmul în timp ce toţi ceilalţi se dau de ceasul morţii. Totul o să fie bine. Chiar cred asta.

— Şi eu? face Alex. Crezi că am o şansă în politică după ce am ajuns pe paginile fiecărui ziar din lume?

— Te-au prins, îi spune Oscar şi dă din umeri. Se mai întâmplă. Lasă să mai treacă puţin timp. Încearcă din nou.

Alex râde, dar caută şi scoate ceva ascuns adânc în sufletul lui. Ceva care seamănă cu Diaz, nu Claremont – nu e mai bun sau mai rău, ci diferit.

Henry are propria cameră în Casa Albă cât timp stă acolo. Casa Regală l-a lăsat două nopţi înainte să se întoarcă în Anglia pentru propriul turneu în care să repare lucrurile. Încă o dată, sunt norocoşi că mama lui Henry a intrat din nou în joc. Alex se îndoieşte că regina ar fi fost aşa de generoasă dacă nu ar fi fost Catherine.

Şi de aceea e un pic amuzant că încăperea lui Henry – cea obişnuită pentru oaspeţii Casei Regale – se numeşte Dormitorul Reginei.

— E destul de… roz-bombon ţipător, nu? face Henry somnoros.

Camera chiar e de un roz-bombon ţipător, decorată în stil federalist cu pereţi roz, covoare şi aşternuturi cu trandafiri, tapiţerie roz pe scaune, pe canapea şi pe patul baldachin.

Henry a fost de acord să doarmă în camera asta şi nu în cea a lui Alex „pentru că o respect pe mama ta”, de parcă fiecare persoană implicată în creşterea lui Alex nu a citit deja cu lux de amănunte ce au făcut când au împărţit în pat. Alex nu are probleme din astea şi se amuză de nemulţumirile lui Henry pe când se furişează din dormitorul din est şi o ia pe coridor.

S-au trezit pe jumătate dezbrăcaţi şi calzi, înveliţi bine, în timp ce prima zi de toamnă mai răcoroasă se strecoară prin perdelele dantelate. Murmurând pe un ton scăzut, Alex se întinde peste trupul lui Henry de sub pături, cu spatele la pieptul lui Henry, fundul pe…

— ’Neaţa, mormăie Henry, ale cărui şolduri se mişcă la contact.

Henry nu-i vede faţa, dar Alex zâmbeşte oricum.

— ’Neaţa!

Dă un pic din fund.

— Cât e ceasul?

— Şapte treizeci şi doi.

— Am avion în două ore.

Alex scoate un sunet scurt din gâtlej şi se întoarce, găsindu-i faţa lui Henry catifelată şi aproape, ochii pe jumătate deschişi.

— Sigur nu vrei să vin cu tine?

Henry scutură din cap fără să-l ridice de pe pernă, aşa că obrazul i se afundă în pernă. E adorabil.

— Nu tu eşti cel care a pătat reputaţia Coroanei şi a familiei în e-mailurile pe care le-a citit toată lumea. Trebuie să mă ocup singur de asta înainte să te întorci.

— Mi se pare corect, face Alex. Dar curând, da?

Henry zâmbeşte.

— Absolut. Trebuie să faci pozele de peţitor regal, să semnezi felicitările de Crăciun… O, mă întreb dacă o să te pună să fii imaginea unei linii de îngrijire a pielii ca pe Martha…

— Opreşte-te! se văicăreşte Alex şi îl împunge în coaste. Îţi face prea mult plăcere.

— Ba chiar suficient. Dar, serios acum, e… înfricoşător, dar un pic drăguţ. Să fac asta singur. Să ştii că n-am prea avut ocazia niciodată.

— Mda, face Alex. Sunt mândru de tine.

— Ce scârbos, face Henry într-un accent american generic.

Râde şi Alex îi trage un cot.

Henry îl trage şi îl sărută, părul nisipiu pe aşternuturile roz, genele lungi, picioarele lungi şi ochii albaştri, mâinile elegante îi ţin încheieturile lipite de saltea. E precum tot ce a iubit la Henry într-o clipă, într-un râset, în felul în care tremură, în felul în care i se mişcă coloana, în felul în care fac sex fericiţi în mijlocul furtunii dezlănţuite.

Azi, Henry se întoarce în Londra. Azi, Alex se întoarce pe traseul campaniei. Amândoi trebuie să-şi dea seama cum să o facă pe bune, cum să se iubească în văzul lumii. Alex e de părere că se pot descurca.

CINCISPREZECE

aproape o lună mai târziu

— STAI SĂ-ŢI IAU FIRUL ĂSTA DE PĂR, SCUMPULE.

— *Mamă!*

— Îmi pare rău, te fac de râs? îl întreabă Catherine cu ochelarii pe vârful nasului în timp ce îi rearanjează părul des al lui Henry. O să-mi mulţumeşti când n-o să arăţi în portretul oficial de parcă te-a lins vaca pe păr.

Alex trebuie să admită că fotograful oficial este incredibil de răbdător în legătură cu toată treaba, mai ales ţinând cont că s-au perindat prin trei locuri diferite – Grădinile Kensington, o bibliotecă neaerisită din Palatul Buckingham, curtea Palatului Hampton – înainte să se decidă să renunţe la tot pentru o băncuţă din Hyde Park, închis publicului.

(— Ca un vagabond oarecare? a întrebat regina Mary.

— Taci odată, mamă! s-a răstit Catherine.)

Acum sunt necesare portrete oficiale, pentru că Alex îi face oficial „curte" lui Henry. Alex încearcă să nu se gândească prea mult că îi va apărea faţa pe batoane de ciocolată şi chiloţi în magazinul de suveniruri din Palatul Buckingham.

Desigur, există şi o psihologie matematică atunci când se stilizează poze ca acestea. Stiliştii Casei Albe l-au îmbrăcat pe Alex cu ceva ce ar purta în fiecare zi – mocasini maro din piele, pantaloni mulaţi din batist de culoare crem, o cămaşă din batist, cu guler desfăcut, de la Ralph Lauren dar în acest context arată ca un american încrezător şi maliţios. Henry este îmbrăcat cu o cămaşă Burberry băgată în blugi închişi la culoare şi un pulover

bleumarin pe care cumpărătorii regali s-au certat cu orele în magazinul Harrods. Vor imaginea unui intelectual perfect, demn şi îndrăgostit, cu un viitor strălucit ca savant şi filantrop. Au şi pus o stivă de cărţi pe bancă lângă ei.

Alex se uită la Henry, care mormăie şi îşi dă ochii peste cap în timp ce mama lui îl tot aranjează, şi zâmbeşte când îşi dă seama cât se aseamănă această imagine cu Henry cel adevărat, dezordonat şi complicat. La fel de veridică pe cât ar putea fi vreodată orice campanie de PR.

Fac cam o sută de portrete doar stând pe bancă unul lângă altul şi zâmbind, iar lui Alex mai că nu-i vine să creadă că e aici cu adevărat, în mijlocul Hyde Park, în faţa lui Dumnezeu, în timp ce îi ţine mâna lui Henry pe genunchiul lui pentru camere.

— Dacă Alex cel de anul trecut ar putea să vadă aşa ceva, şopteşte Alex în urechea lui Henry.

— Ar spune „O, sunt îndrăgostit de Henry? De asta mă port ca un cretin cu el tot timpul”, îi sugerează Henry.

— Hei! ţipă Alex, iar Henry chicoteşte la gluma lui şi la indignarea lui Alex, şi îl ia cu braţul pe după umeri.

Alex se lasă îmbrăţişat, şi râde şi el cu poftă. În sfârşit, fotograful anunţă că a terminat şi ei sunt liberi să plece.

Catherine spune că are o zi plină – trei întâlniri înainte de ceaiul de la ora cinci pentru a discuta mutarea într-o reşedinţă regală poziţionată mai central în Londra, din moment ce a început să preia mai multe responsabilităţi ca oricând. Alex îi vede sclipirea din ochi – va emite în curând pretenţii la tron. Decide să nu-i spună încă nimic lui Henry, dar e curios să vadă cum se va desfăşura totul. Catherine îi sărută pe amândoi şi îi lasă cu agenţii de pază ai lui Henry.

Este o distanţă scurtă de mers pe jos peste lacul Long Water ca să ajungă la Kensington, şi cei doi se întâlnesc cu Bea în Oranjerie, unde doisprezece membri din echipa de planificări de evenimente se

tot agită de colo-colo ca să instaleze o scenă. Bea se foieşte printre rândurile de scaune de pe peluză, cu părul prins într-o coadă de cal şi cu cizme de ploaie în picioare, vorbind scurt la telefon despre ceva ce se numeşte „cullen skink" şi de ce naiba ar fi cerut *cullen skink* şi, chiar de ar fi făcut-o, de ce naiba ar avea vreodată nevoie de douăzeci de nenorociţi de litri de cullen skink.

— Ce naiba e „cullen skink"? o întreabă Alex pe Bea când termină de vorbit la telefon.

— O ciorbă scoţiană groasă, cu eglefin afumat, cartofi şi ceapă. Îţi place prima expoziţie canină regală, Alex?

— N-a fost prea nasol, îi spune Alex, zâmbind superior.

— Mama *exagerează,* se plânge Henry. S-a oferit să-mi *redacteze manuscrisul* în dimineaţa asta. Parcă încearcă deodată să recupereze cinci ani de absenţă ca părinte. Ceea ce îmi place enorm şi apreciez efortul, dar Iisuse Hristoase!

— H, încearcă şi ea, spune Bea. A stat deoparte o vreme. Las-o să-şi facă puţin încălzirea.

— Ştiu, oftează Henry, dar în ochi i se citeşte ataşamentul. Cum merg lucrurile pe aici?

— Ştii tu, răspunde Bea, fluturând telefonul în aer. Este doar evenimentul inaugural al primei mele organizaţii controversate, pe baza căruia vor fi judecate viitoarele mele eforturi, aşa că nu simt deloc nicio presiune. Sunt doar un pic supărată pe tine că nu se numeşte „Organizaţia Henry şi Beatrice", ca să te încarc şi pe tine cu jumătate din stres. Strângerea asta de fonduri pentru abstinenţă o să mă facă să beau din nou. Îl atinge pe Alex pe braţ. Aşa glumesc beţivii, Alex.

Bea şi Henry au avut şi ei un octombrie la fel de plin ca mama lor. Au trebuit luate o mulţime de decizii în prima săptămână: să ignore revelaţiile legate de Bea din e-mailuri (nu), oare Henry va fi forţat să se înroleze până la urmă (după zile întregi de deliberări, nu) şi, cel mai important, cum ar putea să transforme totul în ceva pozitiv? La soluţie s-au

gândit Bea şi Henry – organizaţii filantropice sub numele lor. A lui Bea – o asociaţie caritabilă care susţine programele de recuperare ale dependenţilor din tot Regatul Unit, iar a lui Henry – o fundaţie care susţine drepturile comunităţii LGBT.

În dreapta lor, se instalează rapid luminile deasupra scenei unde în această seară Bea va avea un concert, fiind acompaniată de o formaţie live, la care un bilet va costa 8000 de lire şi va fi prima ei strângere de fonduri solo.

— Ce mi-aş dori să pot rămâne la concert! spune Alex.

Bea radiază.

— Ce păcat că Henry a fost prea ocupat să semneze documente cu mătuşa Pezza toată săptămâna în loc să înveţe nişte partituri şi am fi putut să ne concediem pianistul.

— Documente? întreabă Alex, ridicând o sprânceană.

Henry se uită la Bea ca să o facă să tacă.

— Bea…

— Pentru adăposturile pentru tineri, zice ea.

— *Beatrice,* o ceartă Henry. Trebuia să fie o *surpriză.*

— A, scuze, spune Bea, care acum îşi face de treabă cu telefonul.

Alex se uită la Henry.

— Ce se întâmplă?

Henry oftează.

— Păi voiam să anunţăm – şi evident să-ţi spun şi ţie – după alegeri, ca să nu-ţi eclipsăm momentul. Dar… Îşi pune mâinile în buzunare cum face când se simte mândru de ceva, dar încercând să nu pară. Mama şi cu mine am căzut de acord ca fundaţia să nu fie doar la nivelul ţării, că avem multe de făcut şi în toată lumea şi am vrut să-mi concentrez eforturile asupra tinerilor gay fără un acoperiş deasupra capului. Aşa că Pez ne-a cedat toate adăposturile de tineri ale Fundaţiei Okonjo. Sare un pic pe vârfuri, încercând vizibil să-şi ascundă un zâmbet larg. Te

uiţi la mândrul deţinător al patru viitoare adăposturi pentru adolescenţi gay defavorizaţi din toată lumea.

— O, Doamne, *ticălosule!* aproape zbiară Alex, venind cu putere spre Henry şi luându-l cu braţele pe după gât. E minunat! Te iubesc ca ultimul *prost. Super.* Se dă brusc în spate şi îi pică fisa. Stai aşa, înseamnă că va fi unul şi în Brooklyn, nu? Dumnezeule, da?

— Da.

— Nu mi-ai zis că vrei să te ocupi personal de fundaţie? îi spune Alex agitat. Nu crezi că *supravegherea directă* ar fi de ajutor până când demarează proiectul?

— Alex, îi spune Henry. Nu pot să mă *mut* în New York.

Bea ridică privirea.

— De ce nu?

— Pentru că sunt prinţul… Henry se uită la ea şi arată spre Oranjerie, spre Kensignton, bolborosind. *Acestui loc!*

Bea dă din umeri netulburată.

— Şi? Nu trebuie să fie ceva permanent. Ţi-ai petrecut o lună din anul de pauză vorbind cu iacii în Mongolia, H. Nu e ceva fără precedent.

Henry mişcă gura de câteva ori, fiind sceptic, şi se întoarce spre Alex.

— Ei bine, tot nu te-aş vedea prea mult, nu? se gândeşte. Dacă eşti în DC la muncă tot timpul şi îţi începi ascensiunea meteorică în stratosfera politicii?

Şi Alex trebuie să admită că are dreptate. Iar după anul pe care l-a avut, după tot ce s-a întâmplat, după ce a deschis în cele din urmă scrisoarea care l-a aşteptat pe birou acasă şi a obţinut un rezultat bun la testul de admitere, această variantă i se pare din ce mai puţin concretă.

Se gândeşte să deschidă gura ca să spună.

— Salut! se aude o voce rafinată din spate, şi se întorc cu toţii şi îl văd pe Philip cu un costum apretat, pus la patru ace, venind cu paşi repezi pe peluză.

Alex simte cum spinarea lui Henry se îndreaptă automat lângă el. Philip a venit la Kensington cu două săptămâni în urmă ca să-şi ceară scuze atât lui Henry, cât şi lui Bea pentru cum s-a purtat cu ei de când a murit tatăl lor, pentru cuvintele dure, pentru comportamentul autoritar, pentru privirile iscoditoare. Pentru că dintr-un tip rigid care vrea să le facă pe plac oamenilor s-a transformat într-un idiot abuziv şi îndreptăţit, care s-a simţit copleşit de stresul funcţiei sale şi de manipularea reginei.

— Acum e la cuţite cu bunica, îi spusese Henry lui Alex la telefon. E singurul motiv pentru care chiar cred tot ce spune.

Însă tot au rămas resentimente. Alex vrea să-i tragă un pumn de fiecare dată când îi vede faţa aia de prost a lui Philip, dar e familia lui Henry, nu a lui, aşa că nu poate lua această decizie.

— Philip, îi spune Bea cu răceală. Cărui fapt datorăm această onoare?

— Tocmai am avut o întâlnire la Buckingham.

Aluzia pluteşte în aer între ei: o întâlnire cu regina pentru că e încă singurul dispus să se vadă cu ea.

— Voiam să vin să întreb dacă pot să te ajut cu ceva. Se uită în iarbă la cizmele Wellington ale lui Bea lângă pantofii lui lustruiţi. Ştii că nu trebui să fii aici – avem o grămadă de angajaţi care pot face munca de jos pentru tine.

— Ştiu, îi spune Bea cu un aer arogant, fiind o prinţesă. Vreau să o fac eu.

— Desigur. Ei bine, pot să te ajut cu ceva?

— Nu chiar, Philip.

— În regulă. Philip îşi drege glasul. Henry, Alex. Cum a mers cu portretele?

Henry clipeşte, complet surprins că Philip îl întreabă aşa ceva. Alex are suficiente instincte diplomatice ca să-şi ţină gura.

— Da, îi răspunde Henry. Ăă, da. A fost în regulă. Puţin penibil, ştii tu, să stai acolo nemişcat atâta vreme.

— A, da, îmi amintesc. Când Mazzy şi cu mine le-am făcut pe primele, aveam o iritaţie nasoală pe fund de la stejar otrăvitor – o farsă pe care mi-o făcuse un coleg de la facultate săptămâna aia. Şi nu puteam decât să stau nemişcat şi să nu-mi rup pantalonii în mijlocul Palatului Buckingham, deci o poză drăguţă a ieşit din discuţie. Am crezut că Mazzy o să mă omoare. Să sperăm că ale voastre ies mai bine.

Râde un pic jenat, încercând evident să creeze o legătură cu ei. Alex se scarpină pe nas.

— Oricum, mult succes, Bea!

Philip pleacă cu mâinile în buzunare şi toţi trei se uită la spatele lui până când dispare după gardul viu înalt.

Bea oftează.

— Crezi că ar fi trebuit să-l las să se răţoiască la tipul cu supa în locul meu?

— Nu cred, spune Henry. Mai lasă-l şase luni să fiarbă în suc propriu. Încă nu merită.

Albastru sau gri? Gri sau albastru?

Alex nu a fost niciodată în viaţa lui aşa de indecis între două jachete la fel de inofensive.

— Ce stupid! face Nora. Ambele sunt plictisitoare.

— Mă ajuţi, te rog, să aleg? o roagă Alex.

Ţine un umeraş în fiecare mână, făcând abstracţie de privirea ei critică pe care i-o aruncă de pe dulapul lui unde s-a cocoţat.

Pozele din noaptea alegerilor de mâine îl vor urmări toată viaţa, indiferent că mama lui câştigă sau pierde.

— Alex, pe bune! Îmi displac amândouă. Trebuie să ai ceva bombă. Ar putea fi *cântecul tău de lebădă*[106], în pana mea!

— În regulă, hai să nu…

— Da, bine, ai dreptate, dacă sondajele sunt bune, suntem OK, zice Nora, dându-se jos. Aşa că

vrei să-mi spui de ce alegi să rişti în acest moment al carierei tale alegând ceva aşa de controversat?

— Nu. Îi flutură umeraşele prin faţa ochilor. Albastru sau gri?

— Bine. Îl ignoră. O s-o spun pe şleau. Ai emoţii.

Alex îşi dă ochii peste cap.

— Normal că am emoţii, Nora, sunt alegeri prezidenţiale şi preşedinta m-a născut.

— Încearcă din nou.

Îi aruncă acea privire care parcă spune „am analizat toate informaţiile legate de cât rahat mănânci”. Şi acum el oftează.

— Bine, îi spune. Bine, da. Am emoţii că mă întorc în Texas.

Alex aruncă ambele jachete pe pat. Căcat!

— Mereu am simţit că statul Texas, care susţine că sunt fiul lui, mă cam condiţionează. Începe să se plimbe prin cameră, frecându-se la ceafă. Toată chestia asta cu jumătate mexican, întrutotul democrat. Sunt foarte mulţi oameni acolo care nu mă plac şi nu mă vor să-i reprezint. Şi acum nu sunt nici heterosexual. Am un iubit. Sunt implicat într-un *scandal sexual gay* cu un prinţ european. Nici nu mai ştiu.

Alex iubeşte Texasul – *crede* în Texas. Dar nu ştie dacă Texasul îl mai iubeşte.

S-a dus până în colţul opus al camerei, iar Nora se uită la el şi îşi întoarce capul într-o parte.

— Aşadar… ţi-e frică să porţi ceva prea ţipător pentru prima călătorie acasă de când ai declarat că eşti bi din cauza sensibilităţilor delicate hetero ale texanilor?

— Cam aşa ceva.

Nora se uită acum la el mai degrabă ca şi cum ar fi o problemă foarte complexă.

— Te-ai uitat la sondajele făcute pentru tine în Texas? Din septembrie?

Alex înghite în sec.

— Nu, eu, ăăă. Îşi freacă faţa cu o mână. Numai gândul la asta… mă stresează? Tot vreau să mă uit la cifre şi apoi parcă paralizez.

Nora se înmoaie, dar încă nu se apropie mai mult, ci îi lasă spaţiu.

— Alex, ai fi putut să mă rogi. Nu… sunt rele.

Îşi muşcă buza.

— Nu?

— Alex, susţinătorii noştri din Texas nu s-au schimbat din septembrie deloc. Ba chiar te plac mai mult. Şi mulţi din cei indecişi sunt ofticaţi că Richards a atacat un puşti din Texas. Chiar eşti bine.

Ah.

Alex expiră şi îşi trece o mână prin păr. Începe să îndepărteze de uşă, lângă care îşi dă seama că a stat de parcă era reflexul de a lupta sau de a fugi.

— În regulă.

Se trânteşte greoi pe pat.

Nora se aşază prudent lângă el şi, când Alex se uită la ea, are o agerime în privire de parcă îi citeşte gândurile.

— Uite care e faza. Ştii că nu sunt prea pricepută la chestia cu comunicarea emoţională plină de tact, dar June nu e aici, aşa că o să încerc eu, fir-ar să fie! Nu cred că e vorba doar despre Texas. Ai fost recent traumatizat într-un mare fel, iar acum ţi-e frică să faci sau să spui ceea ce îţi place şi vrei, pentru că nu mai ai de gând să atragi şi mai multă atenţie asupra ta.

Lui Alex aproape îi vine să râdă.

Nora e uneori ca Henry, în sensul că trece direct la adevăr, dar Henry e cu inima, iar Nora cu faptele concrete. Uneori Alex are nevoie de mintea ei ascuţită ca să-şi scoată capul din fund.

— Da, bine, aşa e. Probabil că parţial, o aprobă el. Ştiu că trebuie să-mi reabilitez imaginea dacă vreau să am vreo şansă în politică, dar o parte din mine spune… pe bune? Acum? De ce? E ciudat. Toată viaţa m-am agăţat de persoana asta imaginară din viitor care urma să devin. Planul – absolvire, campanii, membru al personalului, Congres. Asta era. Să intru direct în joc. Voiam să fiu persoana care putea să o facă… care *voia* aşa ceva. Şi acum iată-mă că nu sunt… persoana aia.

Nora îl loveşte cu umerii.

— Dar îţi place de persoana asta?

Alex se gândeşte. E diferit, desigur, poate un pic mai întunecat. Mai nevrotic, dar mai cinstit. Are o minte mai limpede, o inimă mai sălbatică. Cineva care nu vrea să fie numai la muncă, dar care are mai multe motive să lupte ca oricând.

— Da, spune în cele din urmă. Cu hotărâre. Da, îmi place.

— Super! spune Nora, şi Alex se uită la ea cum îi zâmbeşte larg. Şi mie. Eşti Alex. În tot rahatul ăsta stupid trebuie doar să fii tu. Îi ia faţa în ambele mâini şi i-o strânge, iar el geme, dar nu îi dă mâinile la o parte. Aşa că vrei să fac nişte planuri de contingenţă? Vrei să fac nişte estimări?

— Da, răspunde Alex cam înfundat, pentru că Nora încă îi strânge faţa cu mâinile. Ţi-am zis că m-am cam… furişat şi am dat testul de admitere vara asta?

— O! O… facultatea de Drept, spune, la fel de nonşalant ca atunci când i-a zis *să te fut* cu luni în urmă, răspunsul simplu spre care s-a îndreptat dintotdeauna fără să ştie. Îi dă drumul la faţă, împingându-i umerii, fiind deodată surescitată. *Asta* e, Alex. Aşteaptă… da! Mă pregătesc să mă înscriu la master; putem să o facem împreună!

— Da? Crezi că pot reuşi?

— Alex. Da. Alex. E în genunchi pe pat acum, ţopăind. Alex, e genial! OK, ascultă-mă! Tu mergi la Drept, eu la master, June se face autoare de discursuri/scriitoare, un amestec între Rebecca Traister[{107}] şi Roxane Gay[{108}] pentru generaţia noastră, iar eu devin analista de date care salvează lumea, şi tu…

— …un avocat dat naibii pe drepturi civile, cu o carieră ilustră ca şi Captain America, acela care va sta în calea legilor discriminatorii şi va lupta pentru cei defavorizaţi…

— …iar tu şi Henry veţi deveni cuplul geopolitic preferat de toţi…

— …şi când o să ajung la vârsta lui Rafael Luna…

— …oamenii o să te *implore* să candidezi pentru Senat, termină Nora, cu respiraţia întretăiată. Da. Deci la o viteză mai redusă decât am planificat. Însă…

— Da, face Alex, înghiţind în sec. Sună bine.

Şi iată răspunsul. Alex s-a tot gândit de luni întregi dacă să renunţe la acest vis specific, era îngrozit, dar uşurarea e uimitoare, parcă i s-a luat o piatră de pe inimă.

Clipeşte, se gândeşte la cuvintele lui June şi trebuie să râdă.

— Mă agitam prea mult. Aş fi explodat.

Nora se strâmbă. Recunoaşte expresiile lui June.

— Eşti… extrem de pasionat. Dacă June ar fi aici, ţi-ar spune că, dacă nu te grăbeşti, o să-ţi dai mai bine seama cum să te foloseşti de calităţile tale. Dar sunt eu aici, aşa că o să-ţi zic: eşti super priceput să te mişti repede, şi la politici, ştii să fi lider şi să mobilizezi oameni. Eşti atât de al naibii de deştept, că mulţi vor să-ţi tragă un pumn. Toate astea sunt abilităţi care se vor îmbunătăţi odată cu trecerea timpului. Aşa că o să ai succes.

Nora se ridică în picioare şi se bagă la el în dressing, iar Alex aude cum dă umeraşe deoparte.

— Şi ce e cel mai important, continuă ea, ai devenit un reprezentant pentru ceva, ceea ce e o chestie super importantă.

Iese cu un umeraş în mână: o geacă pe care Alex nu a mai purtat-o niciodată, una pe care ea l-a convins s-o cumpere de pe net la un preţ obscen în noaptea în care s-au îmbătat şi s-au uitat la *Viaţa la Casa Albă* într-un hotel din New York. Când le-au lăsat tabloidelor impresia că şi-au tras-o. E o geacă *Gucci* bleumarin, cu dungi roşii, albe şi albastre la brâu şi la mâneci.

— Ştiu că e mult, dar… zice Nora şi îi lipeşte geaca de piept. Le dai oamenilor speranţă. Aşa că du-te acolo şi fii Alex!

Alex ia geaca, o probează şi se uită în oglindă. E perfectă.

Însă momentul e întrerupt de un ţipăt care se aude de pe holul din faţa uşii de la dormitorul lui, iar el şi Nora o rup la fugă spre uşă.

June intră ca o vijelie în dormitorul lui Alex, cu telefonul în mână, ţopăind, cu părul săltându-i pe umeri. E clar că a venit direct de la chioşcul de ziare, pentru că are câteva tabloide în cealaltă mână, dar le aruncă fără probleme pe jos.

— Editura m-a acceptat! strigă ea, fluturându-le telefonul prin faţă. Îmi verificam e-mailul şi… memoriile… *editura a zis da, în pana mea!*

Alex şi Nora ţipă şi ei, şi se îmbrăţişează toţi cu cele şase braţe, chiuind, râzând şi călcându-se pe picioare şi nepăsându-le. Cu toţii se descalţă şi sar pe pat, iar Nora o sună pe Bea pe FaceTime, care e cu Henry şi Pez într-una din camerele lui Henry şi sărbătoresc toţi împreună. Gaşca pare completă, aşa cum le-a zis Cash odată. S-au ales cu propria poreclă dată de presă după tot ce s-a întâmplat: Cei Super Şase. Pe Alex nu-l deranjează.

Câteva ore mai târziu, Nora şi June adorm rezemate de capul patului lui Alex, June cu capul în poala Norei şi cu degetele acesteia în păr, iar Alex se furişează în apartament ca să se spele pe dinţi. Aproape se împiedică de ceva când se întoarce şi, când se uită în jos, parcă nu vede bine. E un număr din *HELLO!* din mormanul abandonat de June, iar pe copertă este una din pozele cu el şi Henry din sesiunea de portrete.

Se apleacă pentru a lua revista de jos. Nu e unul din instantaneele lucrate – e unul despre care nu ştia că fusese făcut, unul despre care nu credea că va ieşi. Ar fi trebui să fi avut mai multă încredere în fotograf. A reuşit să surprindă momentul imediat după ce Henry a făcut o glumă şi a ieşit o poză sinceră, ei doi complet absorbiţi unul de celălalt, Henry cu braţul pe după mijlocul lui, iar mâna lui întinzându-se să o ia pe a lui pe umărul lui.

Henry îl priveşte cu atâta afecţiune în poză, atât de iubitor, încât Alex vrea să se uite în altă parte, de parcă s-ar feri de soare. Odată i-a zis lui Henry că e Steaua Nordului. Nu era suficient de strălucitoare.

Alex se gândeşte din nou la Brooklyn, la adăpostul pentru tineri al lui Henry de acolo. Mama lui ştie sigur pe cineva la Drept la NYU, nu?

Se spală pe dinţi şi se bagă în pat. Mâine află dacă câştigă sau pierd. Cu un an în urmă – cu şase luni în urmă – ar fi însemnat că nu doarme în seara asta. Dar acum e alt fel de emblemă, cineva care râde cu iubitul său regal de pe coperta unei reviste, care acceptă anii care i se întind în faţă, care îşi acordă timp. Încearcă lucruri noi.

Reazemă o pernă de genunchii lui June, îşi întinde picioarele peste ale Norei şi adoarme.

Alex îşi muşcă buza de jos. Îşi freacă gheata de linoleumul de pe podea. Se uită în jos la buletinul de vot.

PREŞEDINTELE Şi VICE-PREŞEDINTELE STATELOR UNITE ALE AMERICII

Votaţi pentru unul

Ia stylus-ul prins de maşinărie, cu inima bătându-i tare, şi alege: *CLAREMONT, ELLEN şi HOLLERAN, MICHAEL.*

Maşinăria scoate un sunet aprobator şi, în faţa bâzâitului uşor, Alex ar putea fi oricine. Unul dintre milioane de votanţi, un singur marcaj care nu valorează mai mult sau mai puţin decât ceilalţi. Doar cineva care apasă pe un buton.

Este riscant să petreacă noaptea alegerilor în oraşul lor natal. Practic nu este o *regulă* care spune că un preşedinte în exerciţiul funcţiunii nu poate să ţină un miting de susţinere în DC, dar de obicei se organizează în statul persoanei respective.

2016 a fost un an dulce-amărui. Austin e democrat, profund democrat, iar Ellen a câştigat districtul Travis cu 76%, dar niciun număr de artificii şi dopuri de şampanie de pe străzi nu a schimbat faptul că pierduseră statul în care se aflau pentru a ţine discursul învingătorului. Însă Lometa Nicioşansă voia să vină din nou acasă.

Au existat progrese în ultimul an: câteva victorii în sălile de judecată pe care Alex le consemnase în biblioraftul lui de încredere, eforturi de a înregistra votanţii tineri, adunarea de la Houston, sondajele în schimbare. Alex avusese nevoie să-şi distragă atenţia după tot acel coşmar cu tabloidele, aşa că începuse să lucreze peste program într-un comitet cu mai mulţi organizatori ai campaniei din Texas, vorbind cu ei pe Skype ca să-şi dea seama de logistica pe care trebuiau să o aibă pentru a aduce un număr masiv de votanţi în statul Texas în ziua alegerilor. Este 2020, iar Texas este un stat decisiv pentru prima oară după mulţi ani.

În noaptea alegerilor trecute, Alex se afla în parcul Zilker, pe fundalul liniei orizontului din Austin. Îşi aminteşte tot.

Avea 18 ani şi era îmbrăcat în primul lui costum făcut pe comandă. Era cu familia într-un hotel, ca să vadă rezultatele în timp ce mulţimea se adunase afară. Alergase cu braţele deschise pe hol când anunţaseră 270. Îşi aminteşte că i se păruse că era momentul lui, pentru că era mama lui şi familia lui, dar îşi dăduse seama că, într-un fel, nu era momentul lui deloc, când s-a întors şi a văzut că Zahrei i se scurgea rimelul pe faţă.

Stătuse lângă scena montată pe dealul din Zilker şi se uitase în ochii femeilor suficient de în vârstă ca să fi demonstrat în faţa Congresului pentru Legea privind drepturile de vot în 1965 şi în ochii fetelor suficient de tinere ca să nu fi trăit sub un preşedinte bărbat alb. Toate se uitau la prima lor preşedintă. Şi Alex s-a întors şi s-a uitat la June în dreapta şi la Nora în stânga lui, şi îşi aminteşte clar că le-a împins pe scena din faţa lui, dându-le treizeci de

secunde să se bucure de atmosfera electrizantă, înainte să le urmeze în lumina reflectoarelor.

Tălpile ghetelor lui calcă pe iarba maro din spatele Centrului de Evenimente Palmer de parcă coboară de la o altitudine mult mai mare decât bancheta din spate a unei limuzine.

— E devreme, spune Nora, butonând telefonul în timp ce coboară în spatele lui într-un combinezon negru decoltat şi pantofi cu toc dementiali. E prea devreme pentru exit poll-uri, dar sunt aproape sigură că Illinois e al nostru.

— Super, aşa era plănuit. Momentan suntem în grafic.

— N-aş merge atât de departe, spune Nora. Nu-mi place cum arată Pennsylvania.

— Hei! îi întrerupe June. Rochia ei este atent aleasă de la J. Crew, e din dantelă albă şi pare făcută pentru o fată cuminte. Are părul prins într-o coadă, împletită pe un umăr. Nu putem să bem şi noi *o* băutură înainte să începeţi cu de-astea? Am înţeles că sunt cocteiluri mojito.

— Da, da, spune Nora, dar se tot uită la telefon cu fruntea încruntată.

⟵

ASR Prinţul Idiot 💩
3 noiembrie 2020,18.37

ASR Prinţul idiot 💩
Pilotul spune că avem probleme
de vizibilitate? S-ar putea să schimbăm
traseul şi să aterizăm în altă parte.

ASR Prinţul Idiot 💩
Aterizăm în Dallas? E departe??
Habar n-am de geografia Americii.

ASR Prinţul Idiot 💩
Shaan m-a informat că e departe.
Aterizez în curând. Voi încerca să
decolez din nou când vremea
se îmbunătăţeşte.

ASR Prinţul Idiot 💩
Îmi pare rău, îmi pare rău.
La tine cum e?

de căcat
te rog mişcă-ţi fundul aici
imediat sunt stresat în plm

Oliver Westbrook @ BillsBillsBills
Toţi republicanii care încă îl mai susţin pe Richards după ce i-a făcut unui membru al Primei Familii – iar săptămâna asta au apărut şi acuzaţii de hărţuire sexuală – vor trebui să dea socoteală în faţa Dumnezeului lor protestant mâine-dimineaţă.
19.32 • 3 nov. 2020

538 politics @ 538 politics
Potrivit estimărilor noastre, Michigan, Ohio, Pennsylvania şi Wisconsin vor fi 70% democrate, dar, în urma ultimelor analize, e un scor prea strâns pentru a face previziuni. Da, şi noi suntem nedumeriţi.
20.04 • 3 nov. 2020

The New York Times @ nytimes
#Alegeri2020 Ultima oră: Preşedinta Claremont a primit nişte lovituri grele, aşa că numărul de colegii electorale este momentan de 178 pentru senatorul Richards, iar Claremont rămâne în urmă cu 113.
9.15 • 3 nov. 2020

Au lăsat sala de expoziţii doar pentru VIP-uri – staff de campanie, prieteni, familie, oameni din congres. În cealaltă parte a centrului de evenimente se află mulţimea de susţinători cu pancarte pe care scrie CLAREMONT 2020 şi tricourile cu ISTORIE, HM? care se strânge sub acoperişul centrului şi pe dealurile din împrejurime. Ar trebui să fie o petrecere.

Alex încearcă să nu se streseze. Ştie cum se desfăşoară aceste alegeri prezidenţiale. Când era mic, pentru el era ca Super Bowl. Stătea în faţa televizorului din sufragerie şi colora fiecare stat cu carioci albastre şi roşii pe măsură ce noaptea trecea. Avea voie să stea cu mult peste ora de culcare a unui copil de zece ani, pentru o noapte binecuvântată în care să-l vadă pe Obama cum îl învinge pe McCain. Se uită la maxilarul tatălui său din profil, încercând să-şi dea seama cât de triumfător se simţise în seara aia.

A fost o noapte magică atunci. Acum e ceva personal.

Şi pierd.

Nu e complet neaşteptat că Leo intră pe o uşă laterală, şi June se ridică din scaun şi se duce la ei într-un colţ liniştit al camerei din acelaşi instinct. Ţine telefonul în mână.

— Mama vrea să poarte o discuţie cu tine, spune Leo, iar Alex întinde mâna automat când Leo îl opreşte cu o mână. Nu, scuze, Alex, nu cu tine. Cu June.

June clipeşte.

— Ce? Face un pas în faţă şi îşi dă părul din dreptul urechii. Mamă?

— June, îi spune mama ei prin difuzorul mic. Ea se află într-una din sălile de şedinţă ale centrului, adică un birou improvizat, împreună cu echipa ei. Iubito! Vreau să… vreau să vii aici.

— În regulă, mamă, spune June pe un ton calculat şi calm. Ce se întâmplă?

— Vreau doar să mă ajuţi să rescriu discursul ăsta pentru… Urmează o pauză considerabilă. Ei bine. În cazul în care trebuie să ţin un discurs în care îmi recunosc înfrângerea.

June nu mai are nicio expresie pe chip preţ de o secundă şi deodată e foarte *furioasă.*

— Nu, spune ea, şi îl apucă pe Leo de antebraţ ca să poată vorbi direct în difuzor. *Nu,* n-o să fac asta, pentru că n-o să pierzi. Mă auzi? Nu pierzi. O să mai facem asta încă patru ani *cu toţii, ce* pana mea?

N-o să-ţi scriu nici moartă *un nenorocit de discurs de înfrângere.*

Mai e o pauză pe fir, iar Alex şi-o imaginează pe mama lui în Sala de Situaţii improvizată, cu ochelarii pe nas, cu pantofii cu toc încă în valiză, uitându-se la ecrane, sperând, încercând şi rugându-se. Preşedinta Mama.

— În regulă, îi spune pe un ton egal. În regulă. Alex. Crezi că poţi să te duci şi să spui ceva mulţimii?

— Da, da, sigur, mamă. Îşi drege glasul şi e la fel de puternic ca al ei a doua oară. Desigur.

Apoi urmează a treia pauză.

— Doamne, cât vă iubesc pe amândoi!

Leo pleacă şi e înlocuit imediat de Zahra, a cărei rochie roşie elegantă şi termos omniprezent cu cafea îl consolează cel mai mult pe Alex în noaptea asta. Inelul îi străluceşte, şi Alex se gândeşte la Shaan, şi îşi doreşte cu disperare ca Henry să fie *aici* odată.

— Aranjează-ţi mutra, îi spune Zahra, îndreptându-i gulerul, în timp ce îl conduce pe el şi pe June prin sala principală şi în zona din spatele scenei. Zâmbiţi larg, fiţi energici şi încrezători!

Alex se întoarce neajutorat spre June.

— Ce le spun?

— Fii concis, n-am timp să-ţi scriu nimic. Eşti lider. Du-te să conduci! Te descurci.

O, Doamne!

Încredere. Alex se uită din nou la manşetele gecii, la roşu, alb şi albastru. *Fii Alex!* i-a zis Nora. *Fii Alex!*

Şi chiar izbuteşte să fie el însuşi. Este Alex – iată cuvintele care i-au făcut pe milioane de puşti din Statele Unite să nu se mai simtă singuri. El, omul contrastelor, sportivul dedicat care mergea la cursurile de istorie pentru avansaţi… Cel care ştia despre lambriul desprins de la fereastra Solarului din Casa Albă. Cel care era în stare să distrugă ceva doar pentru că şi-l dorise prea mult, dar care tot reuşea apoi să se ridice de la pământ şi să încerce

din nou să-l dobândească… Nu un prinţ… Ceva cu mult mai important, poate…

— Zahra, au spus cine a câştigat Texasul? întreabă Alex.

— Nu. E încă prea la limită.

— *Încă?*

Îi zâmbeşte atotştiutor.

— *Încă.*

Reflectorul e aproape prea orbitor când Alex iese de pe scenă, dar ştie ceva. În adâncul sufletului. Încă nu se ştie cum a votat Texas.

— Salutare! spune mulţimii. Strânge microfonul, dar nu tremură. Sunt Alex, Primul vostru Fiu. Mulţimea din oraşul natal o ia razna, iar Alex zâmbeşte larg şi sincer. Când spune următoarea chestie, vrea să o şi creadă. Ştiţi care e nebunia? Acum Anderson Cooper e pe CNN şi spune că nu se ştie cum a votat Texasul. *Scorul e prea strâns.* Poate nu ştiţi, dar eu sunt un tocilar când vine vorba de istorie. Aşa că vă pot spune că în 1976 a fost un *scor prea strâns* în Texas. În 1976 statul a votat pentru Partidul Democrat. Pentru Jimmy Carter în urma scandalului Watergate. Abia a reuşit să obţină 51% din voturile noastre şi l-am ajutat să-l învingă pe Gerald Ford şi să devină preşedinte. Acum stau aici, în faţa voastră, şi mă gândesc. O democrată sudistă de încredere, muncitoare, onestă, care se luptă cu răutatea, corupţia şi ura. Şi un stat mare, plin de oameni cinstiţi, care s-au săturat până în gât să fie minţiţi.

Mulţimea e în delir, iar Alex aproape râde. Vorbeşte mai tare în microfon ca să acopere chiotele, aplauzele şi zgomotul cizmelor care tropăie pe podeaua centrului de evenimente.

— Ei bine, îmi sună cunoscut, atâta tot. Aşa că ce zici, Texas? *¿Se repetirá la historia?* O să facem să se repete istoria în noaptea asta?

Vuietul mulţimii spune tot, iar Alex strigă cu ei şi lasă sunetul să îl însoţească pe când coboară de pe scenă, îl lasă să îi învăluie sufletul şi să-i intre în sânge. Imediat ce păşeşte în culise, simte o mână pe

spate, gravitaţia dureros de familiară a trupului altcuiva care reintră în spaţiul lui personal înainte să-l atingă el, un miros curat şi familiar în aerul dintre ei.

— A fost *extraordinar!* îi spune Henry, zâmbind *în cele din urmă* în carne şi oase.

Arată superb în costumul lui bleumarin şi cu cravata care, odată ce Alex se uită mai atent, are mici trandafiri galbeni pe ea.

— Cravata ta…

— O, da, trandafirul galben din Texas[109], nu? Am citit că înseamnă ceva. M-am gândit că poate aduce noroc.

Deodată, Alex se simte din nou îndrăgostit. Îl apucă de cravată şi îl trage pe Henry spre el, şi îl sărută de parcă nu trebuie să se oprească niciodată. Şi nu trebuie, îşi aminteşte el râzând în gura lui Henry.

Dacă vorbeşte despre cine este el, îşi doreşte să fi fost suficient de inteligent să fi făcut asta anul trecut. Nu l-ar fi lăsat pe Henry singur, lângă o tufă îngheţată, şi nu ar fi stat acolo pasiv în timp ce Henry îi dădea cel mai important sărut din viaţa lui. Ar fi fost aşa. I-ar fi luat faţa lui Henry în ambele mâini şi l-ar fi sărutat apăsat şi intenţionat, şi i-ar fi zis: „Ia ce vrei şi să ştii că meriţi totul.”

Alex se trage înapoi şi îi zice:

— Ai întârziat, Alteţă.

Henry râde.

— De fapt, se pare că am venit la timp pentru redresare.

Se referă la ultimele rezultate care au sosit când Alex era pe scenă. În zona lor de VIP, toată lumea e în picioare şi se uită la Anderson Cooper şi la Wolf Blitzer cum analizează rezultatele pe ecranele mari. Virginia: Claremont. Colorado: Claremont. Michigan: Claremont. Pennsylvania: Claremont. Aproape recuperează diferenţa de voturi, iar rezultatele de pe Coasta de Vest nu au fost încă date.

Shaan e şi el aici, într-un colţ cu Zahra, lângă Luna, Amy şi Cash, iar lui Alex aproape i se învârte capul gândindu-se câte ţări ar putea fi îngenuncheate de gaşca asta. Îl apucă pe Henry de mână şi îl trage în grupul lor.

Magia picură încet – cravata lui Henry, inflexiunile optimiste ale vocilor, câteva bucăţi rătăcite de confetti care ies din plasele prinse în tavan şi care se prind în părul Norei – şi apoi deodată.

La 22.30 e marea agitaţie: da, Richards câştigă Iowa împreună cu Utah şi Montana, dar Coasta de Vest vine cu cele 55 de voturi electorale din California.

— Marii eroi! strigă Oscar când e anunţat rezultatul în uratele mulţimii şi spre mirarea nimănui, iar el şi Luna bat cuba.

West Side Bastardos.

La miezul nopţii, sunt în fruntea clasamentului şi deja se simte de parcă e petrecere, deşi încă nu sunt în afara oricărui pericol. Băuturile curg în valuri, se strigă, mulţimea este electrizată. Se aude Gloria Estefan tânguindu-se din sistemul audio, şi aşa şi trebuie, şi nu e vreo ironie bolnavă de la o înmormântare. În sală, Henry e cu June şi îi arată ceva la păr, iar ea se întoarce şi îl lasă să-i aranjeze coada care s-a desprins din cauza anxietăţii.

Alex e aşa de preocupat să se uite la ei, la cei doi oameni preferaţi, că nu observă altă persoană în calea lui până când nu se izbeşte de ei, vărsându-le băutura şi aproape trimiţându-i pe amândoi înspre uriaşul tort al victoriei aflat pe masa de la bufet.

— Iisuse, scuze! spune şi se întinde imediat după şerveţele.

— Dacă mai dărâmi alt tort scump, se aude vocea extrem de familiară şi tărăgănată din care se ghiceşte că a băut whisky, sunt sigur că maică-ta o să te dezmoştenească.

Alex se întoarce şi îl vede pe Liam, care arată aproape la fel precum şi-l aminteşte – înalt, lat în umeri, drăguţ, şleampăt.

E extrem de nervos că preferă o categorie specifică de tipi şi i-a luat mult să observe.

— O, Doamne, ai venit!

— Sigur că da! spune Liam, zâmbind larg.

Lângă el se află un tip drăguţ, care zâmbeşte şi el larg.

— Şi, oricum, cred că Serviciile Secrete ar fi venit să mă ia cu japca din apartament dacă nu aş fi venit.

Alex râde.

— Uite, preşedinţia nu m-a schimbat *aşa* de mult. Încă sunt la fel de petrecăreţ ca oricând.

— Omule, aş fi dezamăgit dacă nu ai fi.

Zâmbesc amândoi, şi ce bine e să-l vadă, Doamne, mai ales în noaptea asta, ce bine că discută, ce bine că stă lângă cineva care nu e rudă cu el şi îl ştia înainte de toate astea.

La o săptămână după ce i-a fost dezvăluită orientarea, Liam i-a trimis mesaje: 1. Mi-aş fi dorit să nu fi fost nişte cretini pe atunci, ca să ne ajutăm cu anumite chestii 2. Jsyk, un reporter de la nu ştiu ce site de dreapta, m-a sunat să mă întrebe despre relaţia mea cu tine. I-am zis să se ducă dracului, dar m-am gândit că vrei să ştii.

Şi da, firește că a primit o invitaţie personală.

— Auzi, eu, începe Alex, voiam să-ţi mulţumesc…

— Te rog, nu, îl întrerupe Liam. Pe bune. Da? E totul OK între noi. Mereu va fi aşa. Face un gest indiferent cu o mână şi îi dă coate tipului drăguţ şi cu ochi negri de lângă el. Oricum, el e Spencer, iubitul meu.

— Alex.

Strângerea de mână a lui Spencer e puternică, precum a unui băiat de la ţară.

— Mă bucur să te cunosc, omule.

— E o onoare, îi spune Spencer cu sinceritate. Mama mea a făcut sondaje pentru mama ta când a candidat pentru Congres atunci. E prima preşedintă pe care am votat-o.

— OK, Spence, nu te înfierbânta, îi spune Liam, luându-l pe după umeri.

Alex se simte mândru. Dacă părinţii lui Spencer au fost voluntari pentru Claremont, cu siguranţă sunt mai deschişi la minte decât îşi aminteşte că erau ai lui Liam.

— Tipul ăsta s-a căcat pe el în autobuz când ne-am întors de la acvariu în clasa a patra, aşa că nu e mare lucru de capul lui.

— Pentru *ultima oară,* eşti un dobitoc! pufneşte Alex. A fost Adam Villanueva, nu eu!

— Da, sigur, eu ştiu ce am văzut, spune Liam.

Alex deschide gura să se ciondănească cu el, când cineva îl strigă pe nume – o sesiune foto, sau interviu, sau ceva pentru BuzzFeed.

— Căcat! Trebuie să fug, dar Liam, mai avem multe lucruri de vorbit. Ne vedem weekendul ăsta? Stau în oraş. Hai să ne întâlnim weekendul ăsta.

Deja merge cu spatele, iar Liam îşi dă ochii pe spate enervat, dar totuşi afectuos, nu de parcă ar spune că de asta nu am mai vorbit cu tine, aşa că Alex merge în continuare. Interviul e rapid şi întrerupt în mijlocul propoziţiei: pe ecranul de deasupra se vede faţa lui Anderson Cooper ca un personaj dezgustător de atrăgător din *Jocurile foamei,* anunţând că sunt gata să dea rezultatele pentru Florida.

— Hai, ticăloşilor care trageţi cu arma în poligonul din spatele curţii, murmură Zahra lângă el când se duce la oamenii lui.

— A zis „ticăloşilor care trageţi cu arma în poligonul din spatele curţii”? întreabă Henry, aplecându-se spre urechea lui Alex. Există aşa ceva?

— *Mijo,* ai de învăţat multe despre America, îi spune Oscar cu blândeţe.

Ecranul se face roşu – *RICHARDS* – şi în toată sala se aud vaiete.

— Nora, cum stăm cu matematica? o întreabă June, aruncându-i o privire disperată. Eu am licenţă în substantive.

— În regulă, spune Nora, acum trebuie să trecem de 270 ca lui Richards să-i fie imposibil să treacă de 270…

— Da, o întrerupe nerăbdătoare June, ştiu cum funcţionează colegiul electoral…

— Tu m-ai întrebat!

— Te-am întrebat, dar nu am vrut să mă tratezi ca pe o proastă!

— Eşti bună rău când te enervezi.

— Ne putem *concentra?* intervine Alex.

— În regulă, face Nora. Îşi scutură mâinile. Deci, putem să depăşim 270 cu Texas, Nevada *şi* Alaska. Richards trebuie să le câştige pe toate trei. Aşa că încă nu a ieşit nimeni din joc.

— Aşa că *trebuie* să câştigăm Texas acum?

— Nu dacă se anunţă rezultatele pentru Nevada, spune Nora, ceea ce nu se întâmplă aşa de devreme.

Abia are timp să termine propoziţia, când Anderson Cooper apare iar pe ecran cu ştirile de ultimă oră. Alex se întreabă cum va fi să aibă halucinaţii pe viitor cu Anderson Cooper din cauza stresului. *NEVADA: RICHARDS.*

— Îţi baţi joc de mine, în *pana* mea?

— Aşa că acum…

— Cine câştigă Texas câştigă preşedinţia, spune Alex.

Urmează o pauză încărcată şi June spune:

— Mă duc să mănânc pizza aia rece de la cei cu sondajele. Sună bine? Super.

Şi pleacă.

La 00.30 nimănui nu-i vine să creadă că s-a ajuns aici.

Niciodată în istoria Americii nu a durat atât de mult să se anunţe rezultatele pentru Texas. Dacă ar fi fost oricare alt stat, Richards ar fi sunat până acum să se declare învins.

Luna se tot învârte de colo-colo. Tatăl lui Alex transpiră prin costum. June o să miroasă a pizza o săptămână. Zahra e la telefon, urlând în căsuţa vocală a cuiva şi, când închide, le spune că sora ei are probleme să-şi dea copilul la o creşă bună şi a fost de acord să o pună pe Zahra să se ocupe, ca să-şi mai descarce nervii. Ellen se foieşte printre ei, ca o leoaică înfometată.

Şi atunci vine June ca o furtună, ţinând de braţ o fată pe care Alex o recunoaşte – colega ei de cameră de la facultate, creierul lui de rezervă. Poartă un tricou de voluntar pentru exit-polluri, iar pe chip i se citeşte un zâmbet larg.

— Hei! le spune June gâfâind. Molly tocmai… a venit din… la naiba, spune-le!

Şi Molly deschide gura ei binecuvântată şi spune:

— Cred că am obţinut voturile necesare.

Nora scapă telefonul pe jos. Ellen vine şi o ia pe Molly de braţ.

— Crezi sau ştii sigur?

— Adică, suntem destul de siguri…

— Cât de siguri?

— Ei bine, au mai numărat zece mii de voturi din districtul Harris…

— Oh, Doamne…

— Stai, *uite…*

Acum apar voturile pe ecranul cu estimări. Vor anunţa rezultatele. *Anderson Cooper, nenorocit arătos.*

Texas mai este gri cinci secunde, înainte să se facă de un albastru frumos şi indubitabil ca Lacul LBJ.

Treizeci şi opt de voturi pentru Claremont, adică un total de 301. Şi fotoliul de preşedinte.

— *Încă patru ani!* ţipă mama lui Alex mai tare decât a auzit-o de *ani* buni.

Chiotele de veselie se aud întâi încet, apoi mai tare, şi pe urmă ca o furtună din fiecare parte a încăperii, de la dealurile care înconjoară zona şi de la oraşul care înconjoară străzile, de la ţara însăşi. Poate de la câţiva aliaţi adormiţi din Londra.

Din locul în care el se află, Henry are ochii umezi şi îi ia faţa lui Alex cu putere în mâini şi îl sărută ca la finalul unui film, şi îl împinge spre familie.

Plasele din tavan sunt tăiate şi cad baloanele, iar Alex se împiedică de mai multe trupuri şi de pieptul tatălui său, care îl strânge extaziat în braţe, de June, care plânge cu foc, şi de Leo, care plânge cumva şi mai *mult.* Nora e prinsă între amândoi, care radiază,

părinţi mândri, ţipă cât îi ţin plămânii, iar Luna aruncă cu fluturaşi de campanie Claremont în aer ca un mafiot cu bancnote de 100 de dolari. Alex îl vede pe Cash, care testează limitele de greutate ale scaunelor dansând pe unul, Amy flutură telefonul ca soţia ei să vadă totul pe FaceTime, iar Zahra şi Shaan se sărută, rezemaţi de o stivă de pancarte CLAREMONT/HOLLERAN 2020. Hunter cel alb, protestant şi anglo-saxon ridică alt angajat pe umeri, Liam şi Spencer dau noroc cu berile, o sută de angajaţi ai campaniei şi voluntari plâng şi strigă bucuroşi, nevenindu-le să creadă. Au reuşit. *Chiar* au reuşit. Lometa Nicioşansă şi un Texas democrat în cele din urmă, după lungi aşteptări.

Mulţimea îl împinge iar pe Alex la pieptul lui Henry, şi după tot ce s-a întâmplat, după toate e-mailurile, mesajele şi lunile pe drum, şi întâlnirile secrete, şi nopţile pline de dorinţă, după toată povestea lor în care s-a îndrăgostit fără să vrea de duşmanul de moarte în cel mai nepotrivit moment, au reuşit. Henry zâmbeşte aşa de larg şi luminos, că Alex crede că o să i se frângă inima încercând să reziste intensităţii întregului moment, măreţiei, o mie de ani de istorie crescând în sufletul lui.

— Trebuie să-ţi spun ceva, îi zice Henry gâfâind când Alex se trage înapoi. Am cumpărat o casă. În Brooklyn.

Alex rămâne cu gura căscată.

— *Nu* cred!

— Ba da.

Şi, pentru o fracţiune de secundă, Alex vede cu ochii minţii o viaţă care prinde contur, un nou mandat şi fără alte alegeri de câştigat, un program plin de cursuri şi Henry zâmbind de pe perna de lângă el în lumina cenuşie a unei dimineţi în Brooklyn. Îi creşte inima de fericire, şi speranţa odată cu ea. E bine că toată lumea plânge deja.

— În regulă, oameni buni, se aude vocea Zahrei printre tensiunea, dragostea, adrenalina şi zgomotul din urechile lui.

Rimelul îi curge şi are rujul întins pe bărbie. Lângă ea, Alex o aude pe mama lui la telefon cu un deget băgat în ureche, răspunzându-i lui Richards, care o sună să o felicite.

— Discursul învingătoarei în cinşpe minute. La locurile voastre, să mergem!

Alex se trezeşte târât de mulţime undeva lângă scenă, în spatele perdelelor, iar apoi mama lui e pe scenă, Leo, Mike şi soţia lui, Nora şi părinţii ei, June şi tatăl lor. Alex vine cu paşi mari după ei, făcând cu mâna în lumina strălucitoare a reflectoarelor, strigând un amestec de limbi în zgomotul asurzitor. E atât de îmbătat de moment, că nu-şi dă seama că Henry nu e lângă el, şi se întoarce şi îl vede stând în culise după o perdea. Mereu ezită să nu întrerupă momentul cuiva.

Dar nu o să mai fie aşa. Face parte din familie. Face parte din tot, din titluri, din tablourile în ulei, din paginile Bibliotecii Congresului, scris lângă toţi. Şi e o parte din *ei.* Pentru totdeauna.

— Haide! îi strigă Alex, făcându-i semn să vină, iar Henry pare panicat o secundă, înainte să ridice bărbia şi să îşi încheie nasturii de la sacou.

Urcă pe scenă. Vine în dreptul lui Alex radiind. Alex îi ia pe după gât pe el şi pe June. Nora vine şi ea lângă June.

Iar preşedinta Ellen Claremont vine pe podium.

> FRAGMENT: DISCURSUL DE ÎNVINGĂTOR AL PREŞEDINTEI ELLEN CLAREMONT DIN AUSTIN, TEXAS, 3 NOIEMBRIE 2020
>
> În urmă cu patru ani, în 2016, eram pe marginea prăpastiei ca naţiune. Erau cei care voiau să ne întoarcem la ură, abuz şi prejudecăţi, care voiau să încerce să reaprindă în sufletul ţării noastre scânteia divizării. Dar voi v-aţi uitat drept în ochii lor şi aţi zis: „Nu. Nu o vom face.” În schimb, aţi votat o femeie şi o familie care au noroi din Texas pe tălpile pantofilor, care o să vă poarte în patru ani pe culmile progresului, ducând mai departe speranţa şi schimbarea. Iar în seara

asta aţi făcut-o din nou. M-aţi ales pe mine. Iar eu mă înclin în faţa voastră eu modestie şi vă mulţumesc.

Iar familia mea – familia mea vă mulţumeşte şi ea. Familia mea alcătuită din copii de imigranţi, din oameni care iubesc în ciuda aşteptărilor şi a dezaprobărilor, din femei hotărâte să nu dea înapoi de la ceea ce este corect, un fir de istorii care înseamnă viitorul Americii. Familia mea. Prima voastră Familie. Intenţionăm să facem tot ce putem în următorii patru ani, şi în anii ce vor urma, ca să vă facem mândri de noi.

Următoarea serie de confetti încă mai cade când Alex îl apucă pe Henry de mână şi îi spune:

— Urmează-mă!

Toată lumea este prea ocupată să sărbătorească sau să dea interviuri ca să îi vadă cum se furişează pe uşa din spate. Alex le dă lui Liam şi Spencer şase beri în schimbul bicicletelor, iar Henry nu pune întrebări, doar se urcă pe şa şi dispare în noapte în spatele lui.

Austin e diferit acum, dar nu s-a schimbat cu adevărat. Austin înseamnă flori ofilite prinse la corsajul unei rochii purtate la un bal la liceu, puse într-un vas lângă telefonul fără fir, cărămizile albe ale centrului de recreere unde Alex făcea pregătiri cu copii după şcoală, o bere luată pe moca de la un străin la Barton Creek Greenbelt. Bere amăruie, cafele reci hipstereşti. E o constantă ciudată, cârligul din inima lui Alex care îl trage mereu înapoi pe pământ de când se ştie.

Poate doar e diferit.

Trec podul şi ajung în centru, grilajele gri intersectându-se cu Lavaca, barurile sunt pline cu oameni care strigă numele mamei lui, îi poartă chipul pe piept şi flutură steaguri texane, americane, mexicane, LGBT. Se aude muzică răsunând pe străzi mai tare când ajung la Capitoliu, unde cineva s-a suit pe treptele din faţă şi a instalat nişte difuzoare din care bubuie „Nothing's Gonna Stop Us" de la Starship. De undeva de sus, din nori groşi, se văd artificiile.

Alex ia picioarele de pe pedale şi trece de faţada în stil italian renascentist a Capitolului, clădirea unde mama lui se ducea la muncă în fiecare zi când era mic. E mai înalt decât cel din DC. Totul e mai mare până la urmă.

Le ia douăzeci de minute să ajungă la Pemberton Heights, iar Alex îl duce pe prinţul Angliei într-un cartier din Old West Austin şi îi arată unde să-şi lase bicicleta în curte, spiţele încă învârtindu-se şi împrăştiind umbre pe iarbă. Sunetul tălpilor unor pantofi din piele scumpi pe treptele crăpate de la intrare ale vechii case din Westover nu sună mai ciudat decât ghetele lui. E ca şi cum vine acasă.

Alex se dă în spate şi se uită la Henry, care contemplă totul – faţada galbenă ca untul, ferestrele mari, urmele de mâini de pe trotuar. Alex nu a mai fost în casă de la 20 de ani. Plătesc un prieten de familie ca să aibă grijă să repare ţevile, să mai dea drumul la apă. Nu se îndură să o lase în paragină. Totul e neschimbat înăuntru, doar obiectele sunt puse în cutii.

Aici nu sunt artificii, muzică sau confetti. Doar somn, case pentru familii, televizoare stinse în sfârşit. Doar o casă în care Alex a crescut, în care a văzut poza lui Henry într-o revistă şi a simţit ceva, un început.

— Hei! îi spune Alex.

Henry se întoarce cu faţa la el, iar ochii îi sunt argintii în lumina felinarelor de pe stradă.

— Am *câştigat.*

Henry îl ia de mână, iar un colţ al gurii i se ridică uşor.

— Da. Am câştigat.

Alex se caută în cămaşă şi găseşte lanţul, pe care îl trage afară cu grijă. Inelul, cheia.

Sub norii de iarnă, deschide uşa cu un aer victorios.

MULŢUMIRI

Ideea pentru acest roman mi-a venit la începutul lui 2016, când mă aflam pe breteaua de ieşire de pe autostrada I-10, şi nu mi-am imaginat niciodată că va căpăta contur. Atunci nici nu-mi imaginam cum va arăta *anul 2016.* Vai! La luni bune după acel noiembrie, am renunţat să mai scriu la cartea asta. Deodată, ceea ce se voia a fi un univers paralel ironic a trebuit să fie o evadare care să ne aline traumele din realitatea alternativă, dar cât se poate de reală. Nu o lume perfectă – una încă destul de întoarsă pe dos, numai că un pic mai bună, un pic mai optimistă. Nu eram sigură că mă simţeam în stare. Am sperat că da.

Ceea ce am sperat să realizez, şi ce sper că mi-a ieşit cu această carte când o vei termina de citit, dragul meu cititor: să fie o urmă de bucurie şi o rază de speranţă de care ai nevoie.

Nu aş fi putut să fac nimic fără ajutorul multora. Îi mulţumesc agentei mele, Sara Megibow – un înger –, pentru că a condus acest autobuz nebun. Am intrat în această experienţă sperând să găsesc o persoană care să simtă măcar pe jumătate ce simt eu pentru această carte, iar tu te-ai potrivit cu mine din primul moment când am vorbit. Îţi mulţumesc pentru că eşti eroina de care avea nevoie acest roman şi îţi mulţumesc că m-ai sprijinit mereu. Editoarei mele, Vicki Lame, texana care s-a luptat pentru această carte şi i-a văzut mereu potenţialul. Îţi mulţumesc pentru că ai depus eforturi considerabile, pentru că ai fost mereu persoana din colţul ringului cu sticla de apă. Tu şi echipa de la Editura St. Martins Griffin aţi făcut ca visele să devină realitate!

Mulţumirile mele se mai îndreaptă şi către: Elizabeth Freeburg, care m-a învăţat mai multe decât pot să o răsplătesc eu vreodată, fără de care nu aş fi scriitoarea de azi. Lena Barsky, care m-a ajutat enorm, fiind prima care a iubit personajele la fel de

mult ca mine. Sasha Smith, şerpaşul meu literar care a crezut cel mai mult în mine, fără de care m-aş fi înecat înainte să ajung la mal. Shanicka Anderson, cititoarea beta a viselor mele, care a îndrăgit romanul chiar când era cu 40.000 de cuvinte prea lung. Lauren Heffker, cea care a stat cu mine la Taco Bell pe când descâlceam iţele intrigii, care mereu a vrut să ştie ce gândeam. Leah Romero, fanul meu numărul unu şi inspiraţia politică, cititoarea pentru care scriam ca să o impresionez. Tiffany Martinez, care a citit cartea cu grijă şi dragoste, şi care mi-a zis exact ce gândeşte. CJSR, ale cărei nopţi albe au făcut posibil acest roman. Familia de la FoCo, noua mea casă.

Îi mulţumesc familiei mele, care a făcut mai multe pentru mine de-a lungul anilor decât ar fi meritat oricine. Nu aţi avut idee în ce v-aţi băgat când v-am spus că scriu o carte, dar voi tot v-aţi băgat. Vă mulţumesc că mă iubiţi aşa cum sunt. Vă mulţumesc că mă lăsaţi să fiu copilul vostru ciudat. Pentru tata, primul meu povestitor: ştiu că ai ştiut mereu că sunt în stare să scriu. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să cred în mine. Imens ca universul, deasupra norilor întotdeauna. Este cea mai bună lucrare a mea de până acum.

Le rămân îndatorată surselor care m-au ajutat cu documentarea pe care am făcut-o: WhiteHouseMuseum.org, Colecţia Regală Online, *My Dear Boy* de Rictor Norton, site-ul extrem de folositor al celor de la V&A şi multe altele. Îi mulţumesc Norvegiei pentru săptămâna care m-a făcut să ies din punctul mort în care mă aflam şi am scris 110.000 de cuvinte din prima versiune. Cântecului „Texas Reznikoff” interpretat de Mitski.

Fiecărei persoane în căutarea unui loc căruia să-i aparţină şi care s-a nimerit să aleagă această carte, sper că ai găsit un loc aici, chiar dacă şi pentru câteva pagini. Eşti iubit. Am scris cartea asta pentru tine.

Luptă în continuare, scrie istoria în continuare, aveţi grijă unii de alţii.

Cu multă afecţiune, rămân a voastră. Să beţi o bere Shiner din partea mea.

Ce se întâmplă când Primul Fiu al Statelor Unite ale Americii se îndrăgostește de prințul de Wales?

Când mama lui a ajuns președinte, Alex Claremont-Diaz a devenit imediat echivalentul american al unui tânăr membru al familiei regale. Arătos, charismatic, genial – imaginea lui de milenial este o mină de aur pentru echipa de marketing a Casei Albe. Însă apare o problemă: Alex e la cuțite cu Henry, prințul adevărat de peste ocean. Iar când tabloidele intră în posesia unei fotografii în care Alex și Henry se ceartă, relațiile dintre SUA și Anglia se înrăutățesc.

Părinții, șefii de stat și toți ceilalți responsabili pun la cale un plan pentru a limita daunele: decid ca rivalii să cadă la pace. Deși la început este o prietenie falsă, cu momente numai bune de postat pe Instagram, aceasta devine mai profundă și mai periculoasă decât și-ar fi imaginat vreodată Alex și Henry. În curând, Alex intră într-o relație amoroasă secretă cu Henry cel deloc rigid, care ar putea să submineze campania prezidențială și să schimbe radical relațiile dintre cele două țări. Întrebarea e următoarea: poate dragostea să salveze lumea până la urmă? De unde găsim curajul și puterea de a fi oamenii care ne dorim să ajungem? Și cum putem să le arătăm tuturor cine suntem, de fapt?

Romanul *Roșu, alb & sânge albastru* ne dovedește că dragostea adevărată nu joacă mereu după regulile diplomației.

„Captivant, amuzant, sensibil, sexy – acest roman îmi satisface toate poftele."
CHRISTINA LAUREN,
autoarea romanului *Autoboyography*

GOODREADS CHOICE AWARDS 2019
la categoriile „Cel mai bun roman de debut"
și „Cel mai bun roman de dragoste".

LEDA EDGE romance

ISBN: 978-606-793-768-8
www.edituracorint.ro

{1} Fiul lui Gerald Ford, al treizeci și optulea președinte al Statelor Unite ale Americii (1974-1977) (n. red.).

{2} Fiica lui Lyndon Baines Johnson, al treizeci și șaselea președinte al Statelor Unite ale Americii (1963-1969) (n. red.).

{3} Jurnalistă și promotoare a drepturilor femeii (n. red.).

{4} Autoare, antropolog și cineast american (n. red.).

{5} Lider sindical și militantă pentru drepturile civile în America de Nord (n. red.).

{6} Fiica fostului președinte John E Kennedy (n. red.).

{7} Soția fostului președinte Ronald Reagan (n. red.).

{8} Fiica fostului președinte Barack Obama (n. red.).

{9} Serviciu de plată mobilă deținut de PayPal. Posesorii de cont Venmo pot transfera fonduri către alte persoane prin intermediul unei aplicații de telefon mobil (n. tr).

{10} Cei născuți între începutul anilor 1980 și sfârșitul anilor 1990. Se mai numesc și Generația Y (n. tr.).

{11} Generația Z se referă la cei născuți aproximativ între anii 1995 și 2010 și reprezintă aproximativ 25% din populația SUA (n. tr.).

{12} Alegerile primare sunt primul pas în alegerea candidatului din partea unui partid. În majoritatea țărilor lumii partidele numesc un singur candidat. În SUA însă, votanții care își declară sprijinul pentru un partid sau altul aleg candidatul dintr-o listă (n. tr.).

{13} Massachusetts Institute of Technology – universitate care se află în Cambridge, Massachusetts (n. red.).

{14} Băutura națională a Braziliei, preparată din cachaça (un fel de rom obținut din trestie de zahăr) și lime (n. red.).

{15} Emisiune foarte cunoscută în SUA, la care sunt invitați șefi de stat, guvernatori (n. tr.).

{16} Aluzie la Mitchell McConnell, liderul majorității republicane din Senatul American (n. tr.).

{17} Benjamin Netanyahu, prim-ministrul Israelului (n. red.).

{18} Pasărea amețită (n. tr.).

{19} Una dintre cele patru case ale şcolii de vrăjitori Hogwarts din seria de romane *Harry Potter* (Cercetaşi, Astropufi, Ochi-de-Şoim şi Viperini) (n. red.).

{20} Prim-ministrul Canadei (n. red.).

{21} Fortăreață a Casei Lannister în serialul *Urzeala tronurilor* (n. red.).

[22] „Pâine cu mălai” (engl., în orig.) (n. tr.).

[23] „Umplutură” (engl., în orig.) (n. tr.).

[24] Emisiune culinară (n. red.).

[25] Charles Milles Manson a fost un criminal și liderul unui cult cunoscut sub numele de Familia Manson, care a comis unele dintre cele mai îngrozitoare crime din istoria modernă a SUA (n. red.).

[26] David Bowie a fost cântăreț și compozitor englez, câștigător a două premii Grammy (n. red.).

[27] Actor care a jucat în *Jurassic Park* (n. red.).

[28] „Fiul meu” (în spaniolă, în orig.) (n. tr.).

[29] Serial de televiziune care urmăreşte povestea a cinci fraţi care se luptă între ei pentru a-şi câştiga locul meritat în inima tatălui lor (n. tr.).

[30] Fel de mâncare cu pește, originar din Chile (n. tr.)

[31] Colind de Crăciun (n. red.).

[32] Reality show american despre viața unor casnice americane (n. tr.).

[33] *National Football League,* cea mai mare ligă de fotbal american.

[34] Sirop dulce (n. tr.).

[35] Lanț american de fast-food, specializat în taco și burrito (n. red.).

[36] Emisiune-concurs, găzduită de RuPaul, cunoscut pentru numerele sale de travesti (n. red.).

[37] Personaj din seria *Harry Potter* (n. red.).

[38] Imnul național al Marii Britanii (n. red.).

[39] Aluzie la autoarea seriei *Harry Potter,* J.K. Rowling, al cărei nume e, de fapt, Joanne „Jo” Rowling (n. red.).

[40] Personaj din seria *Harry Potter* (n. red.).

[41] Revolta de la Stonewall - incidentele violente petrecute în 27-28 iunie 1969 între poliția din New York și comunitatea LGBT, acest eveniment fiind reprezentat deseori ca și începutul luptei pentru drepturile LGBT (n. red.).

[42] La 26 iunie 2015, Curtea Supremă a SUA a decis legalizarea căsătoriei între persoanele de același sex în toate cele 50 de state (n. red.).

[43] Evenimente violente declanșate de sentința prea ușoară primită de Dan White, cel care i-a ucis pe Harvey Milk (consilier la primăria din San Francisco și activist pentru drepturile comunității gay) și pe primarul orașului (n. red.).

{44} Documentar american regizat în anii ’90, în care se vorbeşte despre cultura *ball* (o subcultură LGBT underground din SUA anilor ’80) din New York (n. red.).

{45} *Food and Drug Administration.* Este o agenție responsabilă cu reglementarea alimentației (umană și animală), a suplimentelor dietetice, a medicamentelor (umane și animale), a dispozitivelor medicale (umane și animale), biologice, și a produselor pentru sânge (n. tr.).

{46} George Herbert Walker Bush a avut un singur mandat, între 20 ianuarie 1989 și 20 ianuarie 1993 (n. tr.).

{47} Părinții fondatori ai SUA – grup de bărbați care fie au semnat Declarația de independență a SUA, Constituția SUA, și/sau au avut contribuții majore de natură legislativă, participativă la crearea Statelor Unite ale Americii. Unul dintre ei este Alexander Hamilton (n. red.).

{48} În original: *Tricky Dick.* Este o poreclă pe care a primit-o Richard Nixon cu referire la tacticile folosite în timpul campaniei pentru candidatura la Senat (n. red.).

{49} William Howard Taft a fost cel de-al douăzeci și șaptelea președinte al Statelor Unite ale Americii (n. red.).

{50} Cântăreață de muzică folk, compozitoare și pictoriță, originară din Canada (n. red.).

{51} Medicament utilizat în tratamentul tulburării de hiperactivitate cu deficit de atenție (n. red.).

{52} Serial american de satiră politică (n. red.).

{53} Poe Dameron este un personaj fictiv din *Războiul stelelor* (n. tr.).

{54} Aluzie la un personaj din filmul *File de poveste,* o adaptare a cărții *Mireasa prințului* (n. red.).

{55} În engleză, „prinţul fund” (n. red.).

{56} „Vreau să fac o femeie supersonică din tine!” (n. tr.).

{57} „Nu mă opri!” (n. tr.).

{58} „Vreau să fac un bărbat supersonic din tine.” (n. tr.).

{59} Referire la domnișoara Havisham, personaj din romanul *Marile speranțe* (n. red.).

{60} Universitatea Duke este o universitate privată din orașul Durham, statul Carolina de Nord (n. red.).

{61} Universitate din Pennsylvania (n. red.).

{62} Ku Klux Klan este numele sub care sunt cunoscute mai multe organizații rasiste extremiste (n. red.).

{63} Concurent în sezonul 4 al emisiunii (n. red.).

{64} Dred Scott v. Sandford, cunoscut și drept cazul Dred Scott, a fost o decizie de referință luată de Curtea Supremă a SUA pe tematica dreptului muncii și a dreptului constituțional (n. tr.).

{65} Termen folosit de unii istorici de muzică pentru a descrie schisma în rândul muzicienilor de marcă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea (n. tr.).

{66} Convenția Națională Democrată la care se alege candidatul democrat la alegerile prezidențiale (n. tr.).

{67} Spion trimis într-un stat străin, care devine activ doar în momentul în care primește indicații din partea serviciul de spionaj care l-a recrutat (n. red.).

{68} Soldat american, care s-a făcut remarcat în timpul Războiului de Independență al SUA. S-a împrietenit cu Alexander Hamilton, cei doi scriindu-și numeroase scrisori de-a lungul anilor (n. red.).

{69} Ronald Chernow – jurnalist, istoric şi biograf american (n. red.).

{70} Elizabeth, soţia lui Alexander Hamilton (n. red.).

{71} Poet american postbelic, aparținând așa numitei generații *beat.* Nu și-a ascuns niciodată homosexualitatea, trăind timp de 40 de ani cu partenerul său, poetul Peter Orlovsky (n. red.).

{72} Romancier, critic literar, dramaturg și prozator american de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. În 1899 l-a întâlnit pe pictorul Hendrik C. Andersen, iar cei doi au dezvoltat o relație apropiată, chiar dacă James era cu 30 de ani mai în vârstă, dovadă fiind și numeroasele scrisori pe care și le scriau (n. red.).

{73} „Toţi acei oameni”, în it. În orig. (n. tr.).

{74} În timpul domniei lui Henry al VIII-a, penisurile mari erau o „problemă” în rândul multor bărbați. Soluția a fost suspensorul – regele își împodobea suspensoarele cu diverse decorațiuni și le umplea pentru un confort mai mare, dar și pentru a-și etala superioritatea (n. red.).

{75} Familie de cocteiluri ale cărei ingrediente principale sunt romul şi sucul de limetă (n. tr.).

{76} Preparat tradițional Mexican, ale cărui ingrediente principale sunt fasole, ceapă, usturoi, ardei și roșii (n. red.).

{77} „Îmi îmbeţi simţurile ca o noapte în pădure” (n. tr.).

{78} Ardei iute mexican mic (n. tr.).

{79} Băutură preparată din șampanie și suc de citrice (n. red.).

{80} Preparat din bucătăria spaniolă şi portugheză, care are la bază ouă şi tortilla (n. red.).

{81} Moșia deținută de Fitzwilliam Darcy, personaj din romanul *Mândrie și prejudecată* (n. red.).

{82} Prezentatoarele unei emisiuni culinare (n. red.).

{83}[1] Personajul principal din filmul *Chiulangiul.* Sătul de şcoală, el decide să se prefacă bolnav şi să se distreze pe străzile din Chicago împreună cu iubita lui, Sloane, şi prietenul său cel mai bun (n. red.).

{84} Patul a fost comandat în anul 1596 de proprietarul unui han din localitatea Ware, situată în apropierea Londrei. Străjuit de patru stâlpi masivi, care susțin un acoperiș pe măsură, acesta are suprafața unei camere. A fost atât de cunoscut, încât Shakespeare l-a menționat în piesa *A douăsprezecea noapte,* Ben Jonson în piesa *Epicene* și George Gordon Byron în poemul *Don Juan* (n. red.).

{85} Al optsprezecelea președinte al SUA (n. red.).

{86} „Vino, fiul meu, și ia din miere pentru că este bună, iar stupul este dulce la gust", în sp. în orig. (n. tr.).

{87} Prietenia dintre *David și Ionatan* este una dintre cele mai frumoase prietenii descrise în Biblie (I Regi 18:1-5). Aceasta s-a bazat pe credință și a dăinuit în pofida multor încercări (n. red.).

{88} În 1922, scriitoarea Virginia Woolf a cunoscut-o pe Vita Sackville-West, și au fost implicate într-o relație aproape zece ani (n. red.).

{89} Judecătoare la Curtea Supremă (n. red.).

{90} În 1934, scriitoarea Radclyffe Hall o cunoaşte pe Evghenia Souline, o emigrantă din Rusia, cu care va avea o relație de lungă durată (n. red.).

{91} Se spune că Eleanor Roosevelt, soția fostului președinte american Franklin Roosevelt, ar fi avut o relație cu jurnalista Lorena Hickock și că își trimiteau scrisori de dragoste (n. red.).

{92} Urna Waterloo are o înălțime de 5 metri, o greutate de 20 de tone, și este confecționată dintr-o singură bucată de marmură. Este folosită ca piesă ornamentală în grădinile palatului Buckingham (n. red.).

{93} Când avea 57 de ani, Michelangelo s-a îndrăgostit de chipeșul nobil Tommaso Cavalieri, în vârstă de 23 de ani, căruia i-a dedicat peste 300 de sonete (n. red.).

{94} Încă din adolescență, Ludovic al II-lea a fost atras de opera lui Richard Wagner. L-a cunoscut în 1864 și de atunci l-a sprijinit în toate activitățile sale (n. red.).

{95} Sora cântăreței Beyonce (n. red.).

{96} Dialog scris de Platon; descrie un concurs de discursuri date în cinstea lui Eros, zeul iubirii și al dorinței (n. red.).

{97} Prescurtarea de la Niggaz Wit Attitudes – trupă de hip-hop din California, care a stârnit numeroase controverse din cauza versurilor vulgare (n. red.).

{98} În religia catolică, este un șirag de mărgele pe care credincioșii socotesc rugăciunile către Fecioara Maria (n. red.).

{99} Soldat englez, unul dintre poeții de frunte ai Primului Război Mondial. În urma traumelor suferite în timpul războiului, a fost internat într-un sanatoriu, unde l-a cunoscut pe poetul Siegfried Sassoon (n. red.).

{100} Actor și sculptor francez (1913-1998). A divorțat de soția sa, pentru a începe o relație cu cineastul francez Jean Cocteau, relație care a durat douăzeci și cinci de ani (n. red.).

{101} În original, *Don't Let First Son Go Down on Me,* un joc de cuvinte intraductibil care parodiază piesa lui Elton John, „Dont Let the Sun Go Down on Me" (n. tr.).

{102} Una dintre cele mai mari și mai notabile convenții de hackeri din lume, desfășurate anual în Las Vegas, Nevada (n. tr.).

{103} Soldat din *Războiul stelelor* (n. red.).

{104} Franklin Delano Roosevelt, al treizeci și doilea președinte al SUA (n. red.).

{105} În engleză, Sam Eagle, personaj Muppet, cunoscut pentru patriotismul său (n. red.).

{106} Când un artist evoluează pentru ultima dată pe o scenă, se spune că este „cântecul său de lebădă" (n. red.).

{107} Autoare americană, care scrie articole pentru revistele New York și The Cut și este redactor colaborator la revista *Elle* (n. red.).

{108} Scriitoare americană, autoare de eseuri în New York Times şi alte publicaţii (n. red.).

{109} Legenda spune că în timpul Revoluției Texane, Emily West, supranumită „Trandafirul galben din Texas", ar fi furnizat trupelor texane informații militare din tabăra lui Santa Anna, președintele Mexicului, care au dus ulterior Ia înfrângerea acestuia (n. red.).

CUPRINS

UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE
ȘAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
MULȚUMIRI

Table of Contents

UNU	3
DOI	21
TREI	52
PATRU	71
CINCI	102
ŞASE	119
ŞAPTE	145
OPT	186
NOUĂ	214
ZECE	241
UNSPREZECE	264
DOISPREZECE	275
TREISPREZECE	293
PAISPREZECE	323
CINCISPREZECE	346
MULŢUMIRI	375